

MIA SHERIDAN

AUTOAREA ROMANULUI *VOCEA LUI ARCHER*

BESTSELLER *NEW YORK TIMES* ȘI *USA TODAY*

TE-AM ALES PE TINE

O POVESTE DE IUBIRE

EPICLOVE

„— Nu mă poți repara, știi?

Uitându-mă acum la ea, mi-am dat seama că nici nu fusese asta intenția mea. Voisem doar să se facă bine și sperasem că aș putea contribui și eu la asta. Însă nimeni nu poate repara pe altcineva. Nu ne putem repara decât pe noi înșine.

— Nu, ai dreptate, nu te pot repara.

Pot doar să te iubesc. Și vreau cu adevărat să încerc...”

NUMAI IUBIREA POATE VINDECA O INIMĂ FRÂNTĂ...

Ficțiune contemporană
pentru tineri

+17 ani

www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-51-2

9 786068 754512 >

O TÂNĂRĂ DISTRUSĂ...

Crystal a învățat de mult că dragostea nu aduce decât suferință. Să nu simți absolut nimic e mult mai bine decât să fii din nou rănit. Ea își apără inima zdrobită ascunsă sub o cochilie dură și păstrează în suflet o adâncă neîncredere față de bărbați, care, în experiența ei, n-au făcut niciodată decât să se folosească de ea.

UN TÂNĂR CARE ARE NEVOIE DE AJUTOR...

Și atunci Gabriel Dalton intră în viața ei. În pofida îngrozitoarelor tenebre din trecutul său, și-a salvat puritatea sufletului și speranța în bine. Iar Crystal, cu toate că știe costurile, se trezește atrasă de Gabriel. Stăruința lui neșovăitoare îi slăbește zidurile de apărare, iar răbdarea lui delicată o face să se îndoiască de tot ce credea că știe.

Crystal și Gabriel nu și-au închipuit niciodată că soarta, care le-a răpit totul, le-ar putea dăruia o dragoste atât de profundă. Numai că soarta capricioasă nu le zămbește prea mult timp, iar ei se văd nevoiți să aleagă: fie să-și împietrească inimile încă o dată, fie să găsească în ei curajul de a-și mărturisi trecutul.

„Nu ajungi să regreti lucrurile pe care le-ai făcut din dragoste și cu bună intenție. Lucrurile pe care ai vrea, dar nu le faci sunt cele care n-o să-ți dea pace cât trăiești.”

MIA SHERIDAN

TE-AM ALES PE TINE

O POVESTE DE IUBIRE

MIA SHERIDAN

TE-AM ALES PE TINE

O POVESTE DE IUBIRE

Traducere de ADINA PINTEA

A.M

Editura Epica, București, 2018

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Cristina JINGA

Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Most of All You by Mia Sheridan

Copyright © 2017 by Mia Sheridan

Cover design by Elizabeth Turner

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii EPICA.

© 2018, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-51-2

București, 2018

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează

Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP poate fi consultată
la Biblioteca Națională a României.

*Această carte îi este dedicată Danitei,
care îl are alături pe îngerul ei, Gabriel.*

*Și tuturor de pretutindeni care
s-au simțit vreodată abandonați.*

PROLOG

ELLIE

Nu voiam să plec.

— Te rog, mama, nu putem merge mâine?

Pentru câteva clipe, mama n-a răspuns, și-a dat la o parte părul blond de pe față și și-a șters transpirația ce i se adunase în broboane pe frunte și pe buza de sus. Obrajii îi erau din nou aprinși de febră, iar ochii ei verzi arătau încețoșați și lucioși în același timp, asemenea suprafeței strălucitoare a bălților după ploaie din parcare complexului nostru de apartamente.

— Trebuie să plecăm, Ellie. Astăzi mă simt mai bine și nu știu dacă mă voi simți la fel și mâine.

Mama nu părea deloc să se simtă mai bine. Arăta mai rău acum decât în ultimele săptămâni. Mai rău chiar și decât în ziua în care găsisse o hârtie lipită pe ușa de la intrare și începuse să plângă, apoi se dusesse în pat și rămăsese acolo trei zile. Mă speria cât de bolnavă arăta și nu știam ce să fac.

De obicei, băteam la ușa doamnei Hollyfield și îi ceream ajutorul, pe când mai locuia în clădirea noastră. Venea la noi cu supă de pui și, câteodată, cu o cutie de acadele și îi vorbea mamei în șoaptă, pe un ton liniștitor, în timp ce eu mă uitam la desene

animate. Întotdeauna mă simţeam mai bine după ce pleca doamna Hollyfield şi mi se părea că şi mamei îi era mai bine. Dar doamna Hollyfield nu mai locuia în complexul nostru de apartamente. I se întâmplase ceva, ceva căruia îi ziseseră un cheag de sânge, şi o luaseră pe o targă albă.

După aceea, nişte tineri pe care nu-i mai văzusem niciodată au venit şi au luat tot din apartament. Când i-am auzit cum se certau despre cine avea să-i plătească înmormântarea, am înţeles că murise. Mama a plâns şi-a tot plâns, spunând mereu:

— Ce o să mă fac acum? Oh, Doamne, ce-o să mă fac acum?

Dar eu nu am plâns, cu toate că aş fi vrut, pentru că, odată, când mama era la doctor, doamna Hollyfield îmi spusese că, atunci când mori, zbori la Rai ca o pasăre. Ea zicea că Raiul este cel mai încântător loc pe care şi l-ar putea imagina vreodată cineva, cu străzi pavate cu aur şi cu flori în culori care nici măcar nu există aici, pe pământ. Aşa că am încercat să mă bucur pentru doamna Hollyfield, chiar dacă aveau să-mi lipsească îmbrăţişările ei, râsul ei, acadelele roşii care erau preferatele mele şi felul în care o făcea pe mama să zâmbescă.

— Grăbeşte pasul, Ellie. Nu pot să te trag eu.

Am început să merg mai repede, încercând să mă ţin după mama. Mergea repede şi aproape că trebuia să alerg ca să rămân lângă ea.

— Ne apropiem de casa tatălui tău.

Am înghiţit în sec, simţind cum mă cuprinde ameţeala. Nu eram sigură dacă voiam să-l cunosc sau nu pe tata, dar eram curioasă. Mă întrebam cum arăta, dacă era la fel de chipeş ca actorii din telenovelele la care se uita mama. Ea părea să îi placă pe aceia foarte mult, aşa că mi-am închipuit că la fel trebuia să arate şi bărbatul pe care îl alesese să-mi fie tată. Mi-l imaginam îmbrăcat în costum, cu părul des, ondulat, şi cu dinţi mari şi drepti. Speram că avea să mă considere şi el *pe mine* frumuşică,

în ciuda hainelor mele jerpelite. Speram c-o să mă placă, deși ne părăsise înainte să mă nasc eu.

Am ajuns la o casă cu vopseaua scorjită și un oblon atârând strâmb, iar când mama s-a oprit în fața ei, m-a strâns tare de mână.

— Doamne, te rog, dă-mi putere. Nu am de ales. Nu am de ales, a murmurat ea, apoi s-a întors și s-a lăsat în genunchi, înaintea mea. Am ajuns, draga mea.

Ochii îi înotau în lacrimi, buzele îi tremurau și m-am speriat când am văzut cât de rău părea să-i fie. Dar mi-a zâmbit foarte drăgăstos și m-a privit în ochi.

— Ellie, scumpa mea, știi că te iubesc, nu-i așa?

— Da, mami.

Ea a dat din cap.

— N-am făcut cine știe ce pe lumea asta, iubita mea. Dar singurul lucru care mi-a ieșit perfect ai fost *tu*. Ești o fetiță tare cuminte și deșteaptă, Ellie. Să nu uiți asta, bine? Indiferent ce se întâmplă, să nu uiți niciodată asta.

— Bine, mami, am răspuns în șoaptă.

M-am simțit și mai speriată și nu știam din ce cauză. Mama s-a ridicat și mi-a aranjat puloverul fără nasturi și cu tivul deșirat. S-a încruntat când a dat cu ochii de încălțările mele și s-a uitat mai bine de câteva secunde la gaura din dreptul degetului mare, apoi s-a ridicat, m-a luat de mână și m-a dus la ușa acelei case mici și urâte.

A bătut la ușă și am auzit un bărbat strigând dinăuntru. Părea furios, iar vocea lui m-a înspăimântat. M-am lipit de mama. Ea m-a cuprins cu un braț pe după umeri și am rămas să așteptăm. Simțeam cum dogora de febră și tremura din tot corpul. S-a sprijinit de mine și m-am temut că o să cădem grămadă amândouă. Știam că avea nevoie de un doctor, dar încetase să se mai ducă la vreunul în urmă cu câteva luni, deși

nu părea deloc că se făcuse bine. Oare doctorii n-ar trebui să te facă bine?

După vreun minut, s-a deschis ușa și a apărut un bărbat înalt, cu o țigară atârnată în colțul gurii. Mama a scos o exclamație gâtuită. M-am uitat sfioasă în sus la el, în timp ce el își plimba privirea de la una la alta.

— Da?

Mama m-a mângâiat ușor pe păr.

— Bună, Brad.

Bărbatul a tras un fum din țigară, apoi a făcut ochii mari și în cele din urmă a zis:

— Cynthia?

Am simțit că mama se relaxează și mi-am ridicat privirea spre ea. Zâmbea larg. Același zâmbet pe care îl folosea când încerca să o convingă pe doamna Gadero să ne mai păsuiască la plata chiriei. I-am mai aruncat o privire lui Brad, *tăticul meu*. Era la fel de înalt ca actorii din seriale, dar acesta era singurul lucru pe care îl aveau în comun. Părul lui era lung și părea soios, iar dinții îi erau galbeni și strâmbi. Însă aveam, și el și eu, ochii și părul de aceeași culoare — cafeniu-aurie, cum o numea mama.

— Ca să vezi, să fiu al naibii! Ce cauți aici?

— Putem să intrăm?

Am intrat în casă și eu m-am uitat în jur la mobila veche, deloc mai răsărită decât cea pe care mama și cu mine o aveam acasă. Am auzit-o pe mama trăgând adânc aer în piept.

— Putem să mergem undeva să vorbim?

Brad și-a mijit ochii, s-a uitat la noi pe rând, când la una, când la cealaltă, apoi a zis:

— Sigur, vino în dormitor.

— El, așază-te pe canapea, draga mea. Mă întorc imediat, mi-a spus mama, părând să se clatine puțin înainte să-și vină din nou în fire.

Petele roșii din obraji ei erau și mai aprinse.

M-am așezat și m-am holbat la televizorul din fața mea. Era un meci de fotbal, dar sonorul era oprit, așa că îi puteam auzi pe mama și pe tata vorbind în partea cealaltă a holului.

— E a ta, Brad.

— Cum dracu' e *a mea*? Mi-ai zis că ai făcut avort.

— Păi... nu l-am făcut. N-am putut. Știam că nu o voiai, dar n-am putut să mă descotorosesc de copilul meu.

L-am auzit pe tata înjurând și am simțit cum mi se pune un nod mare în gât. Tati nu mă dorise. Deloc. Nici măcar nu știuse până acum că mama mă păstrase. Nici măcar nu știuse că existam. Mama nu-mi spusese altceva, dar în sinea mea eu tot sperasem că existase un motiv foarte serios pentru ca tati să ne fi părăsit. Sperasem că, atunci când avea să mă vadă, o să mă ia în brațe și o să-mi spună că totul avea să fie bine și că era mândru să fiu eu fata lui. *La fel cum îmi spunea mama mereu.* Și după aceea avea să găsească un doctor care putea s-o facă pe mama bine.

— E o fetiță foarte cuminte, Brad. Uite cât e de frumoasă. E și deșteaptă. E drăgălașă și bine-crescută...

— Ce vrei, Cynthia? Bani? N-am nicio para chioară. N-am nimic pentru tine.

— Nu vreau bani. Am nevoie să o iei tu. Eu... eu sunt pe moarte, Brad.

Și-a coborât vocea, încât de-abia o mai puteam auzi.

— Am cancer în stadiu patru. Mai am foarte puțin de trăit — câteva săptămâni, poate doar zile. Am fost date afară din apartament. Mă gândisem la o vecină care s-o ia pe Ellie... dar ea a murit și nu mai am pe nimeni altcineva. Tu ești tot ce mai are Ellie pe lumea asta, acum.

Inima mi s-a strâns în piept și camera a început să se învârtă cu mine, în timp ce o lacrimă mi-a alunecat pe obraz. *Nu, mama,*

nu. Nu voiam să aud asta. Nu voiam să fie adevărat. Nu voiam ca mama să zboare la Ceruri ca o pasăre. *Voiam să rămână aici. Cu mine.*

— Îmi pare rău să aud asta, dar să o iau eu? Să fiu al naibii, n-am vrut-o acum șapte ani, n-am s-o vreau nici acum.

M-am strâmbat, trăgând de pielițele din jurul unghiilor, simțindu-mă ca o ființă neînsemnată și urâtă, aidoma pisicii aceleia jigărite pe care mama nu mă lăsa să o hrănesc.

— Te rog, Brad, eu...

Am auzit mișcare și-apoi scârțâitul unui pat, ca și cum mama s-ar fi așezat. A cerut un pahar cu apă și tata a ieșit din cameră, părând furios. Mi-a aruncat o privire încruntată și eu m-am făcut mică pe canapea. Mi s-a părut că aud o ușă care se deschide și se închide, în spatele casei, dar nu eram sigură, apoi tata a ieșit din ceea ce trebuia să fie bucătăria cu un pahar de apă în mână și s-a dus spre capătul holului.

L-am auzit înjurând. L-am auzit strigând-o pe mama și apoi a venit valvârtej în sufragerie, unde a zvârlit paharul cu apă de perete, făcându-l țândări.

Am țipat și m-am ghemuit.

— Mda, nu-i așa că-i minunat? Curva aia s-a ridicat și-a plecat pur și simplu. A șters-o pe ușa din dos. *Târfa.*

Am clipit, cu inima bătându-mi nebunește. *Mama? Nu, mama, nu mă lăsa aici! Te rog, nu mă lăsa aici!*

Am sărit în picioare și am alergat până la capătul holului, unde am văzut o ușă, am deschis-o larg și am ieșit în fugă pe o alee din spatele casei. Nu era nici țipenie de om.

Mama plecase.

Nici măcar nu-și luase rămas-bun.

Nici măcar nu-și luase rămas-bun.

Mă lăsase aici.

Am căzut în genunchi pe caldarâm și am început să plâng în hohote.

Mama, mama, mama.

Brad m-a ridicat de jos și usturimea crâncenă a unei palme peste obraz m-a făcut să-mi înghit lacrimile.

— Gura, copilă. Maică-ta a plecat.

M-a târât înapoi în casă și m-a aruncat din nou pe canapea. Am închis ochii strâns, în timp ce frica îmi gonia prin corp precum înțepăturile ca de ace pe care le simțeam când stătusem prea mult pe un picior. Când am deschis ochii, Brad se holba la mine. Expresia feței lui m-a speriat și mai tare. A scos din gât un sunet dezgustat, apoi mi-a întors spatele și a plecat pentru un timp care mi s-a părut a fi câteva ore. Am rămas ghemuită pe canapea, legănându-mă încet, până când s-a lăsat întunericul.

Mama nu mă lasă niciodată singură atât de mult. Sunt întotdeauna cuminte și fac ce mi se spune, dar niciodată nu lipsește atâta. Nu-mi place cum miroase aici. Nu-mi place sunetul apei care picură încontinuu. Nu-mi place canapeaua asta care înțeapă. Mi-e frică. Mi-e frică. Mami, te rog să te întorci să mă iei de aici.

Când Brad în sfârșit s-a întors și a aprins lumina, făcându-mă să strâng din pleoape orbită de strălucire, părea și mai furios decât la plecare. S-a așezat, și-a aprins o țigară și a tras un fum adânc în piept, înainte să-l sufle spre mine, făcându-mi ochii să se umple de lacrimi.

— Ce mă fac eu cu tine, copilă? Ce mama naibii mă fac?

Mi-am ferit privirea, străduindu-mă să-mi înăbuș hohotul de plâns ce stătea să-mi scape.

Doamna Hollyfield îmi spusese că inimile trebuie să bată tot timpul ca să ne țină în viață. Doamna Hollyfield spunea că, atunci când inima nu-ți mai bate și te duci la Ceruri, nu mai simți nicio durere. Inima doamnei Hollyfield se opri să mai bată. *Și inima mamei avea să se oprească să mai bată.* Inima mea

MIA SHERIDAN

încă bătea, deși aveam impresia că o să mi se sfărâme în piept. Nu voiam să mai sufăr. Voiam să mi oprească inima ca să pot zbura la Ceruri și să fiu cu doamna Hollyfield. *Și cu mama.*

I-am spus inimii mele să nu mai bată.

I-am spus să nu mă mai doară.

I-am spus inimii mele că n-am s-o mai *las* să mă doară.

Niciodată.

CAPITOLUL UNU

Hai, vino cu mine. O să te ajut. Se pare că ai nevoie de un prieten.

Racer, Cavalerul Vrăbiilor

CRYSTAL

În zilele noastre

Nu părea să fie de aici. N-aș putea să spun de ce m-am gândit la asta de cum l-am zărit. Dar asta am gândit. Nu din cauza felului în care arăta — mai văzusem pe aici băieți frumoși, îngrijiți și binefăcuți. Dă-le o gură de alcool sau lasă-i să inspire de câteva ori din mentalitatea de haită ce plutește greu în aerul de-aici și or să se poarte ca oricare alți tâmpiți beți, nerăbdători să scape de toți banii și de ultima fărâmbă de decență pe care ar mai avea-o. Și nu părea străin de locul ăsta pentru că ar fi arătat speriat. Văzusem și asta, înainte — priviri aruncate iute în jur, agitate și zăpăcite de împrejurimi. Nu, bărbatul care stătea singur la o masă din fund și care bea, fără grabă, o bere Miller Lite, nu părea speriat, ci mai degrabă curios. Și-a întors încet capul, studiind încăperea în ansamblu, și m-am trezit că, fără să vreau, îi urmăresc privirea, întrebându-mă ce impresie își făcea.

Propria-mi curiozitate m-a neliniștit și m-a tulburat. Nu-mi stătea în fire să-mi pun întrebări despre orice bărbat care intra aici și nu puteam găsi o explicație pentru asta. Am închis ochii, alungându-mi gândurile, lăsând muzica tare să-mi umple capul.

Când numărul meu s-a încheiat, au izbucnit aplauzele și mi-am afișat pe față un zâmbet.

Anthony trecea prin spatele mulțimii, asigurându-se că nimeni nu încerca să se apropie de mine mai mult decât era cazul, trăgându-i deoparte pe cei care o făceau, în timp ce ei vociferau. Cinci minute mai târziu, când m-am întors să plec, mi-am încrucișat privirea cu bărbatul din spatele localului, care încă stătea la aceeași masă, urmărindu-mă. Mi-am îndreptat umerii. Ceva din figura lui mi se părea familiar. Știam că nu-l mai văzusem înainte. Sau îl cunoscusem? Oare de *asta* îmi tot atrăgea atenția?

Odată ce am ajuns în culise, mi-am scos banii din bikini, netezind bancnotele mototolite ca să le pot strânge într-un teanc gros.

— Ai făcut treabă bună, păpușă, zise Cherry, trecând pe lângă mine în drum spre scenă.

— Mersi, i-am răspuns zâmbind, strângând-o ușor de braț în trecere.

Mi-am descuiat dulăpiorul din hol și am îndesat bacșișul în poșetă, înainte să mă duc spre cabina pe care o împărțeam cu alte două fete. În seara asta ele aveau liber, așa că în sfârșit aveam cămăruța aceea înghesuită doar pentru mine. M-am trântit pe scaunul din fața măsuței de machiaj plină de cutiuțe, tuburi și truse de farduri, de borcane cu cremă grasă și de sticlute cu loțiuni și parfumuri. Cu toată liniștea din cabină, încă îmi mai răsunau în urechi sunetele bărbaților din public care tocmai mă priviseră dansând — chiotele, urletele și fluierăturile care descriau în detalii sordide ce ar fi vrut să-mi facă. Încă mai simțeam mirosurile de respirație îmbibată de bere, de colonie ieftină și de transpirație, care mă copleșiseră pe când mă aplecam și mă unduiam spre strigătele masculine și mâinile întinse.

Pentru o clipă, m-am lăsat să-mi imaginez cum, cu o singură mișcare de braț, curățam masa din fața mea, privind cum toate se sparg și se varsă pe podea, amestecându-se într-o murdărie cleioasă, colorată de farduri și parfumată. Scuturând din cap, m-am studiat în oglindă, cuprinsă brusc de dorința să înșfac un prosop și să încep să frec și să șterg stratul gros de machiaj de pe fața mea. *Doamne, ce m-a apucat?* Mi s-a pus un nod în gât și m-am ridicat repede, prea repede, căci scaunul pe care stătusem s-a dat pe spate și s-a prăbușit cu zgomot pe podea.

— Crystal?

M-am întors la vocea lui Anthony și ceea ce era zugrăvit pe chipul meu l-a făcut să se încrunte.

— Ești în regulă, fata mea?

Am dat din cap, smucit.

— Da, da, sunt bine. Doar că mi-e sete.

M-am îndreptat spre dozatorul de apă și am luat un pahar de plastic, l-am umplut și l-am băut repede, înainte să mă uit din nou la Anthony.

— Ce e?

— Ai două solicitări de dans privat.

Mi-am mai umplut o dată paharul și am luat o înghițitură.

— Bine.

— Nu strică niciodată un ban în plus, nu-i așa? m-a întrebat el, zâmbind într-o parte.

— Nu strică, am murmurat.

Anthony a rămas pe loc, cu buzele strânse, cercetându-mă cu seriozitate.

— Le pot spune că nu te simți bine.

Așa e. Nu mă simt bine. M-am săturat. M-am săturat de viața asta. Am clătinat din cap, ca să scap de gândurile dezolante care-mi săgetaseră mintea.

— Nu, lasă-mă puțin și o să ies imediat.

Anthony și-a înclinat capul și-a închis ușa în urma lui. Am tras adânc aer în piept și m-am întors la măsuța de toaletă, aplecându-mă și reparând cu un deget machiajul în locurile unde se întinsese. Mi-am îndreptat spatele și mi-am aruncat un zâmbet trufaș în oglindă.

— Să-nceapă spectacolul! am șoptit.

Când am deschis ușa și am ieșit pe hol, am găsit un tip slăbănog, cu păr blonziu și zbârlit și cu o față lungă, care mă aștepta. A tresărit când m-am apropiat de el și a luat poziție de drepti, iar mărul lui Adam proeminent i-a săltat în sus și în jos. Am simțit cum îmi urcă fierea în gât. I-am zâmbit languros.

— Hei, iepuraș. Ești pregătit pentru mine?

Se apropia ora închiderii când mi-am terminat ultimul dans și m-am întors iarăși la cabină, mișcând gâtul, dintr-o parte în alta, să-mi relaxez mușchii, suspinând deopotrivă de ușurare și de oboseală. Când nu dansam, fie pe scenă, fie în spatele ușilor închise, noi, fetele, serveam băuturile la mese. Lui Rodney, managerul nostru, îi plăcea să ne vadă prin local, îi plăcea să ne aplecăm peste mese când duceam băuturile și să ne atingem în treacăt de bărbații pe care îi serveam, excitându-i și stimulându-i să cheltuiască și mai mulți bani. Să ții piept unui grup respingător de clienți, încurajați în obraznicie de privirile prietenilor, era greșos. Obositor. Pe de altă parte, însă, asta le stârnea *generozitatea* când eram pe scenă, așa că făceam ceea ce trebuia să fac. Nu era nevoie decât să arunc o otheadă subtilă pe la masă și orice idiot avea impresia că următorul meu dans era pentru el.

M-am schimbat repede în uniformă — pantalonași scurți albi, un tricou cu dungi negre și albe care se lega sub sâni și

pantofi roșii cu toc cui — și am deschis ușa ca să mai fac câteva ultime ture pe la mesele din bar. Am tresărit, ca și bărbatul care stătea afară, pe hol, sprijinit de peretele de vizavi. *Ce naiba?* Unde era Anthony? Am aruncat rapid o privire pe hol, nici urmă de Anthony. Bărbatul, același care îmi trezise curiozitatea mai devreme, s-a ridicat în fața mea, trecându-și o mână prin părul șaten, arătând oarecum nesigur.

— N-ar trebui să fii aici, în spate, i-am zis, încrucișându-mi brațele la piept, fără să înțeleg prea bine de ce îmi acopeream sânii la care probabil că se holbase în voie cu doar câteva minute mai devreme.

— Îmi cer scuze. Nu știam care e protocolul.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Protocolul?

A dat puțin din cap.

— Adică, ăă, procedura ca să mă întâlnesc cu tine.

Mi-am lăsat capul într-o parte. Clar, tipul era dus cu pluta.

— *Procedura* e că trebuie să treci pe la Anthony. Negrul acela uriaș? Cu înfățișare dură? Care rupe într-o clipă gâtul celor care se iau de vreuna dintre fete?

Privirea îmi zbură din nou de-a lungul holului.

— Ah. Da, e dincolo, îi desparte pe unii care s-au încăierat.

M-am uitat din nou la el.

— Îm-hmm. Și te-ai gândit să profiți?

Am făcut un pas înapoi, în cabină, gata să mă baricadez înăuntru dacă ar fi încercat ceva.

S-a blocat un moment, înainte să bage mâna în buzunarul de la haină. A scos ceva din buzunar și l-a aruncat spre mine. Din instinct, am întins mâna și l-am prins. Un set de chei. M-am uitat la el, încruntându-mă nedumerită.

— Dacă fac ceva care să te alarmeze, îmi poți scoate ochii cu una din astea.

— Să-ți scot ochii? Mda, dar aş prefera să nu.

— N-o să-ți dau nici un motiv. Nu vreau să-ți fac nimic rău.

Anthony a apărut în capătul holului, scuturându-și brațul, ca și cum și l-ar fi scrântit.

— Alo, nu ai ce căuta aici!

Oh, slavă Domnului!

— Știu. Îmi pare rău. N-am știut regulile.

— Ignoranța nu e o scuză, omule. Trebuie să te zbor de aici. Ești în regulă, Crys?

Am dat din cap.

— Nu vreau decât zece minute, a zis repede bărbatul, ridicând mâinile cu degetele rășchirate.

Nu eram sigură dacă gestul însemna că era neînarmat sau dacă degetele mâinilor erau o întărire a promisiunii limitei de timp.

— Regret, carnetelul meu de dans lasciv privat e plin în seara asta, iepuraș!

— Nu vreau să dansezi pentru mine. Vreau doar să vorbim.

Aha, era unul dintre *aceia*. Mai că mi-am dat ochii peste cap. Însă ceva din mine m-a făcut să mă opresc. N-aș fi putut spune ce anume. Arăta bine, fără-ndoială. Frumos, chiar, cu părul ăla des și castaniu, ondulat în dreptul gulerului, și constituția clasic masculină. Dar cunoscusem destui bărbați frumoși la viața mea. Toți cu câte o trăsătură deplorabilă de neignorant. Cu frumoșii nu ajungeai nicăieri, în cele din urmă. Câteodată, era chiar mai bine să nu te încurci deloc. Din experiența mea, ăștia chipeși se credeau darul lui Dumnezeu pentru femei și considerau că era de datoria lor să ferească pe cât mai multe.

Nu, era altceva la mijloc. Ochii lui. În ochii lui era un soi de inocență pe care nu o mai văzusem până atunci. O blândețe cu care în mod cert nu eram obișnuită. Expresia îi era plină de

speranță, dar nu am detectat depravare în privirea lui. Părea... sincer. Poate chiar voia doar să stăm de vorbă.

— E în regulă, Anthony.

Anthony și-a coborât mâna care era să prindă ca-n menghină brațul intrusului și a bătut în retragere.

— Ești sigură?

— Da.

M-am uitat la bărbat.

— Zece minute.

Am ridicat cheile, una ieșită printre degete.

— Și nu mă face să le folosesc. Eu n-aș vrea, dar la o adică o să ieși de aici orb, iepuraș.

— Gabriel, a zis el și un mic zâmbet i-a fulgerat pe față. Numele meu e Gabriel.

Ca pe înger? Nu era de mirare că mă gândisem că nu se potrivea cu locul ăsta.

— Bine.

Am făcut un pas în lături, iar el a intrat în cabină trecând pe lângă mine. I-am făcut un semn lui Anthony și am închis ușa pe jumătate. Știam că Anthony o să stea pe-aproape.

— Ia, zi, iepuraș, ce aduce un băiat drăguț ca tine în acest cuib al desfrâului?

— Gabriel. Și tu ești Crystal?

— Așa mi se spune pe-aici.

M-a privit cu insistență și a fost tulburător. În momentul următor, a dat din cap ca și cum s-ar fi prins de ceva ce mie îmi scăpa.

— Înțeleg.

Când am auzit ce spune și când i-am văzut privirea înțele-gătoare, o mică răbufnire de furie oarbă mi-a ricoșat prin stomac ca o bilă într-un automat de pin-ball. I-am zâmbit sugestiv și am luat loc pe canapeaua aurie, mică și murdară, lăsându-mă pe

spate și-apoi așezându-mă picior peste picior. Mă jucam leneș cu capetele tricoului înnodat între sâni. Am văzut cum îmi urmărea cu atenție fiecare mișcare și cum ochii îi sclipesc puțin, cu o clipă înainte să se uite în altă parte. Aha, iat-o... dorința carnală. Întocmai ca la oricare alt bărbat. *Familiară*. Am inspirat adânc, cuprinsă de un sentiment plăcut, de satisfacție și calm.

— Bun, despre ce vrei să vorbim?

Și-a dres glasul, și-a vârât mâinile în buzunare, plecându-și puțin capul, iar părul i-a căzut pe frunte. Postura lui, felul în care mijea puțin ochii când mă privea, mi-a adus brusc aminte de ceva și mi-am dat seama de unde îl știam. *Băiatul dispărut*. Cele două cuvinte mi-au răsărit în minte de parcă le scrijelise cineva acolo. Numele lui era Gabriel Dalton și dispăruse, când era copil. A fost ditamai știrea națională când reușise să evadeze de la cel care îl răpise și se întorsese acasă. Pe vremea aceea, eu eram doar în prag de adolescență, dar încă mai auzeam și acum despre povestea asta, din când în când. Bineînțeles, chiar la vremea în care Gabriel se întorsese acasă, totul în jurul meu se destrăma — din nou.

Trecuse mult de când îi văzusem fotografia la știri, dar acum știam sigur cine era.

— N-ar fi trebuit să vii într-un loc ca ăsta. Presupun că, dacă te recunoaște careva, vor fi cu toții nerăbdători să-ți facă poze.

A înlemnit pentru o fracțiune de secundă, dar s-a relaxat la loc. S-a așezat pe scaunul de metal din fața mea și s-a uitat la mine cu speranță, așteptând, la fel ca bărbații care așteptau un dans lasciv privat. Totuși... diferit, cumva. Aș fi vrut să pot spune exact de ce părea atât de nepotrivit că el stătea acolo. Poate era faptul că arăta *cuviincios*. Și nu-mi aminteam să mai fi gândit așa despre nimeni care pășise vreodată pe ușa acestui club. A răsuflat fără grabă și și-a trecut o mână prin păr, dându-l la o parte de pe frunte.

— Presupun că e bine că m-ai recunoscut. S-ar putea să facă treaba mai ușoară.

Părea să vorbească mai mult cu el însuși, așa că nu am răspuns. S-a uitat drept în ochii mei.

— Ar fi trebuit probabil să mă gândesc mai bine înainte, în loc să apar din senin.

Și-a frecat palmele de coapse, ca și cum îi transpiraseră mâinile.

— Ai de gând să spui ce vrei sau trebuie să ghicesc eu?

A clătinat energic din cap.

— Nu, nu, îmi pare rău. Nu vreau să-ți irosesc timpul.

A făcut o altă pauză.

— Știi, Crys...

Și-a dres glasul.

— Chestia e că, din cauza trecutului meu, despre care se pare că știi ceva, mie... hm, îmi este greu să suport... apropierea.

În obraji i se iviră două pete roz. *Roșise?* Doamne, nici măcar nu știam că bărbații *puteau* să roșească. De parcă ar fi contat ce credeam eu despre el. Am simțit o undă prietenoasă, de duioșie, ceva ce habar n-aveam cum să definesc.

— Apropierea? m-am încruntat, stânjenită de blândețea din tonul meu.

A strâns din buze și obraji i s-au colorat mai intens.

— Îmi este greu să mă apropiu fizic de alte persoane. Mai bine zis, găsesc asta, emoțional, deranjant. Uh...

A râs încetișor, jenat.

— Doamne, în mintea mea nu părea atât de deplorabilă.

Și-a ațintit privirea undeva în spatele meu.

— Sau poate că da. Numai că mi se pare mai jalnică acum, spusă cu voce tare.

— Și, mai exact, ce pot să fac eu pentru tine, iepuraș?

Vocea mea era în continuare blândă. Fără să vreau, mi s-a strâns inima și am simțit un fior de compătimire pentru cât se chinuia Gabriel în fața mea. Emoția aceasta nefamiliară m-a făcut să-mi pierd siguranța și atunci m-am așezat mai dreaptă pe canapea.

— Gabriel, mă corectă el.

— Bine, ce pot să fac pentru tine, *Gabe*?

N-a schițat niciun zâmbet din buze, dar parcă a strâns ușor din pleoape. În clipa următoare, însă, cutele din jurul ochilor i se neteziseră și m-am întrebat dacă ăla chiar fusese *un soi* de zâmbet sau doar imaginația mea.

— Mă poți ajuta să exersezi să fiu atins de o femeie. Să mă simt confortabil când cineva este în spațiul meu personal.

M-am uitat mirată la el, în timp ce-și privea mâinile din poală.

— Și vrei să te ajut *eu* cu asta?

Privirea lui o întâlneam atunci pe a mea și i-am deslușit din nou blândețea, speranța — și ceva din expresia aceea îndreptată spre mine m-a făcut să mă simt bine și... utilă. Pentru o fracțiune de secundă, m-a făcut să cred că el văzuse *mai mult* în mine decât bucățica bună și disponibilă pe care o vedeau ceilalți bărbați care veneau în clubul ăsta.

— Te voi plăti, bineînțeles. Va fi doar o slujbă după program, nimic altceva. Nici măcar nu va trebui să te dezbraci.

Nici măcar nu va trebui să te dezbraci.

Am simțit cuvintele lui ca pe un duș rece, care m-a trezit brusc la realitate, amintindu-mi că mă vedea *exact* cum mă vedeau și ceilalți bărbați, de fapt exact așa cum *eram*. Din nou stăpână pe mine, m-am ridicat, am luat cheile de pe canapea și i le-am aruncat. Le-a prins cu o mână.

— Ascultă, oricât nu-mi place să refuz o slujbă plătită, nu sunt terapeut, pricepi? Dacă vrei să înveți cum să atingi pe

cineva, fă-ți rost de o iubită. Arăți bine. Sunt sigură că sunt destule fete drăguțe, sănătoase, pe care nu le-ar deranja să exersezi cu ele pe gratis.

S-a ridicat și el.

— Te-am insultat.

Am râs.

— Iepuraș, eu nu pot fi insultată.

— Oricine poate fi insultat.

Tonul îi era încărcat de regret. Și-a pus mâinile în buzunare, plecându-și capul, în felul acela al lui, părul căzându-i din nou pe frunte. Mă ardeau degetele să îi dau părul la o parte din ochi. *Ce naiba era cu mine?*

Mi se făcuse pielea de găină, de disconfort. Totul la Gabriel mă făcea să mă simt neliniștită. Voiam să plece.

— Nu mă cunoști, Gabe. Îți mulțumesc pentru ofertă, dar va trebui s-o refuz. Îți doresc succes cu mica ta problemă. Cele zece minute au trecut.

A oftat, fără să se miște.

— Îmi pare foarte rău, sincer. Doamne, nu mi-a ieșit cum am vrut.

— Sunt sigură.

Țineam ușa deschisă. Afară, Anthony stătea pe un scaun, pansându-și mâna rănită.

— Totul cușer?

Am dat din cap automat, în timp ce Gabriel a trecut pe lângă mine. Când să iasă, s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Îmi pare sincer rău, îmi zise.

Mi-am încrucișat brațele peste piept și privirile ni s-au întâlnit. De atât de aproape, mi-am dat seama că ochii lui aveau culoarea alunei cu firisoare arămii. Genele îi erau dese și bogate, ușor întoarse, gene pe care orice fată ar da orice să le aibă.

M-am dat înapoi jumătate de pas, mărind distanța noi și am răsuflat ușurată.

— E-n regulă. Pe bune. Succes, din nou.

A dat să se întoarcă, dar s-a oprit iarăși.

— Te mai pot întreba un singur lucru?

M-am foit în loc.

— Zi!

— La ce te-ai gândit când te-ai uitat la mine de pe scenă? Când ni s-au întâlnit privirile?

M-am încruntat puțin, pornită să neg faptul că mă gândisem la ceva, dar mi-am zis că oricum nu mai conta. Nu aveam să-l mai văd vreodată.

— M-am gândit că locul tău nu era aici.

Și avusesem dreptate.

A făcut o pauză, cu o expresie enigmatică, în timp ce-mi studia atent chipul.

— Hm. Ciudat, a murmurat, într-un sfârșit. Și eu am gândit exact același lucru despre tine.

Am pufnit în râs, un sunet forțat.

— Ei bine, te-ai înșelat. Aici chiar *este* locul meu, iepuraș.

— Gabriel.

A zâmbit ușor cu un colț de gură și ochii i-au zăbovit o clipă prea mult asupra mea, înainte să se întoarcă și să plece.

CAPITOLUL DOI

Concentrați-vă pe lucrurile bune, chiar dacă sunt simple.
Apoi îngropați-le adânc, ca numai voi să știți unde sunt.

Shadow, Baronul de Iadeș

GABRIEL

Am zbârcit-o în stil mare. Auzi la mine, *mă poți ajuta să exersezi să fii atins de o femeie*. Pentru numele lui Dumnezeu! Nici nu mă mir că mi-a cerut s-o șterg. Am vorbit ca un psihopat.

Am cârmit spre parc, am oprit motorul camionetei și am stat așa un minut, pe aleea din fața casei. Ce dracu' a fost în capul meu? Nu numai că am stricat tot și m-am prezentat ca ultimul om, dar am și jignit-o.

Crystal.

Oare care era numele ei adevărat? Eram curios să aflu cine era, să aflu de ce inima începuse să îmi bată insistent în piept, ca și cum încerca să-mi atragă atenția, în momentul în care ea pășise pe acea scenă, cu acea expresie distantă, glacială, pe fața ei frumoasă. *De parcă ar fi fost făcută din piatră*. Și cu toate acestea corpul ei se unduia cu atâta suplețe, cu atâta grație. Mă fascinase. Nu mă dusesem acolo decât ca să găsesc o femeie dispusă ca, după orele de program, să mai facă un ban dintr-o slujbă mult mai puțin „interactivă”, *ca să zic așa*, decât din ceea ce obținea în camerele din dos ale unui local ca Platinum Pearl.

Însă *ea* mă intrigase, îmi captivase atenția și nu mai reușisem să mi-o scot din minte. Avea ceva... care mă atrăgea. Ceva ce nu avea nicio legătură cu ținutele ei sumare sau cu sexualitatea explicită. Ceva ce nu avea nicio legătură cu motivul pentru care eram de fapt acolo. Am lăsat să-mi scape un chicotit deloc amuzat, care s-a topit într-un geamăt, vârându-mi ambele mâini în păr.

Nu puteam nega că fusesem atras de ea, dar nici măcar eu nu eram atât de idiot sau lipsit de experiență încât să cred că ar fi fost o idee bună să încep să nutresc sentimente pentru o stripteuză.

Gândindu-mă retrospectiv, fusese o idee proastă de la bun început. Și-mi dădusem seama de asta în momentul în care îi expusesem motivul pentru care venisem acolo și văzusem cum neîncrederea de pe chipul ei devenise surprindere și mai apoi... suferință. Da, suferință fusese ceea ce îi umbrise trăsăturile, înainte ca expresia ei să devină din nou glacială. Dacă ochii erau ferestrele sufletului, mi se trântise în față semnul ÎNCHIS până să apuc să mă dezmeticesc. *Cât îi luase oare până să stăpânească arta asta?*

Îi spuseseam că nu era nevoie să se dezbrace, de parcă ar fi trebuit să-mi fie recunoscătoare pentru oportunitatea de a nu se înjosi. Și totuși nu exact asta era ideea? Să o folosesc? Nu mă gândisem prea mult la *ea*, cea fără nume, atunci când îmi concepușem planul — mă gândisem numai la mine. Doamne, mă purtasem ca un cretin. Fusese o idee îngrozitoare. O idee *penibilă*. Cu atât mai grav cu cât ea își amintise povestea mea, probabil că își amintise și numele meu întreg.

Nu anticipasem asta. Cei mai mulți oameni care nu mă văzuseră cu oarecare regularitate în ultimii doisprezece ani nu mă recunoșteau. Alesesem să nu stau în centrul atenției, nu dădusem interviuri, mă maturizasem. Nu-mi pusesem niciodată problema că oamenii dintr-un oraș aflat la kilometri depărtare,

pe care nu-l mai vizitasem din copilărie, ar fi putut să știe cine eram. Dar ea știa. Mă întrebam dacă și acesta fusese unul dintre motivele pentru care îmi refuzase oferta.

Am scuturat din cap încercând să mă eliberez de gândurile mele și să mă dau jos din mașină, închizând portiera cât mai încet cu putință. Am rămas pentru o clipă în lumina palidă a lunii, trăgând încet aer în piept și apoi, cu ochii închiși, dându-l afară. Seara mea fusese un eșec răsunător, dintr-un punct de vedere, dar am ales ca, pentru un minut, să mă las pătruns de mulțumirea pe care mi-o dădea prospețimea nopții, aerul care îmi umplea plămânii și întinderea nemărginită din jurul meu.

Casa era cufundată în întuneric, cu excepția luminii intermitente a televizorului din sufragerie. Fără-ndoială că fratele meu adormise în fotoliul extensibil, așa cum i se întâmpla în cele mai multe seri. Voiam să trec pe lângă el, prin hol, ca să nu știe cât de târziu ajunsesem acasă. N-aveam chef să-i răspund la întrebări. *Mai ales în seara asta.*

— Unde-ai fost?

Am tresărit, luat prin surprindere, și mi-am lăsat cheile în coșulețul de la intrare.

— Am băut ceva în oraș.

— În oraș?

Părea surprins. Și de ce n-ar fi fost? Știa că evitam orașul.

— În Havenfield.

Dominic trase o dușcă din sticla de bere pe care o ținea în mână și se scărpină pe burta dezgolită.

— Ah, orașul de la patruzeci și cinci de minute distanță.

După o pauză, continuă:

— Aș fi mers cu tine.

— Am simțit nevoia să fiu singur.

Ridică fără grabă o sprânceană și mai trase o dușcă.

— Te-ai întâlnit cu vreo damă, frate mai mare?

Era clar că mă tachinează, dar în ton avea și un strop de speranță, ceea ce m-a făcut să mă simt din nou lamentabil. Din spatele lui s-a auzit o femeie care gemea zgomotos și atunci ochii mei au descoperit filmul porno de la televizor. El mi-a urmărit privirea, apoi s-a întors din nou spre mine, rânjind.

— Nu puteai să te uiți la tine în cameră?

— De ce? Nu erai acasă.

— Pentru că și eu stau pe canapeaua aia, iar de-acum înainte o să mă gândesc de două ori înainte.

A dat din cap, aruncându-mi din nou un rânjet lipsit de remușcări.

— Mda, poate n-ar fi o idee bună.

— Grozav, Dominic, am bolborosit înainte să pornesc spre dormitorul meu.

— Hei, Gabe, ai lăsat ăsta în sufragerie.

M-am răsucit pe călcâie și am incremenit când am văzut plicul mare pe care-l ținea, cel cu emblema Universității din Vermont pe el și adresat mie. M-am grăbit să i-l smulg din mână.

— Nu l-am lăsat în sufragerie. Era în camera mea, lângă computer.

M-am uitat furios la el. A ridicat din umeri. Am mârâit agasat și i-am întors din nou spatele, luând-o spre camera mea.

— Ți-a scris o scrisoare frumoasă. Ai s-o faci? mă întrebă.

M-am oprit în pragul camerei mele, fără să întorc capul.

— Nu știu. Nu m-am hotărât.

— S-ar putea să fie bine.

— S-ar putea.

— Arată bine. Am căutat-o pe Internet, zise el. Bineînțeles, a fost ușor. Am văzut că ai făcut-o și tu — am găsit-o în istoricul căutărilor tale. Și am văzut că te-ai întors de câteva ori la datele ei biografice. Cu ea ai tot vorbit la telefon, în ultima perioadă?

Dumnezeule!

— Încearcă să îți mai vezi de treburile tale, din când în când.

Am închis ușa în urma mea, să nu mai aud chicotelile lui Dominic.

— Și tu ești printre ele, Gabriel Dalton, l-am auzit strigând.

Am rămas nemișcat după ușă, strângând din dinți, încercând să-mi stăpânesc furia față de fratele meu mai mic și băgăcios. Îl iubeam pe Dominic, însă nu-mi plăcea să fiu mereu înghesuit de el.

M-am uitat la plicul din mâinile mele, din care se zărea un colț al scrisorii de la Chloe Bryant, pe care Dominic evident o scosese și o citise. L-am aruncat pe birou, m-am dus la fereastră și am deschis-o larg. Aveam nevoie să las să intre aerul nopții, foșnetul copacilor în bătaia vântului și orăcăitul unui broscoi din apropiere. *Liniște. Calm.*

M-am întins pe pat, aducându-mi în minte imaginea lui Chloe — fotografia din biografia ei, publicată împreună cu un articol pe care îl scrisese și pe care îmi sugerase să îl citesc ca pe o completare a CV-ului ei on-line. Chloe, cu bucle castanii și ochii mari și verzi. Chloe, cu zâmbet deschis, nevinovat.

În urmă cu câteva luni, Chloe luase legătura cu mine, întrebându-mă dacă ar fi posibil să-i acord un interviu, pentru lucrarea ei de licență despre consecințele pe termen lung asupra copiilor care fuseseră răpiți și care, ulterior, fie scăpaseră, fie fuseseră eliberați de cei care îi ținuseră prizonieri. Nu erau prea multe cazuri de acest fel în Statele Unite, însă eu eram unul dintre ele și se nimerise să fiu în același stat cu Chloe.

Felul de a fi al lui Chloe, prietenos și direct, mi se păruse interesant. În plus, faptul că era un interviu pentru teza unui student și nu pentru vreo emisiune televizată sau vreo revistă mă făcea să mă simt mult mai confortabil. Nu urma să fie o știre

de senzație, folosită pentru creșterea audienței, carne de tun pentru public. Din nou.

Ne scriseserăm câteva e-mailuri, făcuserăm schimb de informații de bază; mi se păruse chiar că flirtase cu mine puțin la telefon, deși experiența mea în domeniu era jalnic de săracă. Atracția mea față de Chloe mă umpluse cu o speranță nouă. Era drăguță și deșteaptă, iar eu urma să petrec puțin timp cu ea, dacă spuneam da la propunerea ei. Îmi îngăduisem gândurilor să se avânte până acolo unde, *dacă* avea să existe atracție între noi, eu să fi fost în stare să *acționez* în consecință.

M-am mai gândit la Chloe încă puțin, cântărind bine dacă să accept interviul. Am încercat, încă o dată, să trec în revistă avantajele și dezavantajele, să încerc să-mi controlez acea stare de nervozitate ce luneca pe dedesubtul unei pojghițe subțiri de entuziasm, de posibilitate. Însă, în loc să insist asupra perspectivelor pline de speranță, asupra chipului ingenuu al unei fete frumoase pe care nu o întâlnisem niciodată, chipul altei fete îmi tot asalta gândurile. O fată care, din câte îmi putusem da seama, era exact opusul lui Chloe Bryant. Crystal, cu părul ei lung, de culoarea mierii și cu privirea înstrăinată și circumspectă. Crystal, cu zâmbetul ei precaut și șovăielnic.

Crystal, fata pe care nu aveam s-o mai văd vreodată.

Ceva din gândurile acestea a reușit să mă tulbure și m-am ridicat, trecându-mi mâna prin păr, simțindu-mă ciudat de nefericit. Probabil că, de fapt, ce trebuia să fac era să *mă forțez* să ies din zona de confort. Mă ascunsesem prea multă vreme în umbră, prea mulți ani nu făcusem altceva decât să urmez rutina prevăzută, de zi cu zi: serviciu, casă, drumurile ocazionale în oraș unde interacționez cu puține persoane. Mă obișnuisem cu tihna pe care mi-o aducea previzibilul, mă refugiasem în compania sigură a cărților pe care le citeam și încă mă bucuram de

TE-AM ALES PE TINE

propria libertate, dar, totodată, nu puteam nega faptul că duceam o viață singuratică.

M-am dus din nou la fereastra deschisă, chibzuind dacă aş fi putut să încep să lărgesc zidurile pe care le ridicasem în jurul meu. Dacă ar fi trebuit. Eu mi le creasem şi totuşi, oare ceea ce construisem nu era de fapt o închisoare? Oare venise momentul să fac ceva ca să schimb starea de lucruri?

Înainte să găsesc contraargumente, m-am așezat pe scaun în fața computerului, am intrat pe contul meu de e-mail şi am deschis ultimul mesaj de la Chloe. I-am scris un răspuns scurt.

Chloe, răspunsul meu este da. E-n regulă orice dată alegi tu. Anunță-mă doar când plănuiești să vii înapoi. Abia aştept să ne întâlnim.

Gabriel

Şi am apăsat butonul de trimitere mai înainte să mă răzgândesc.

CAPITOLUL TREI

Unii oameni sunt răi până în măduva oaselor. Dacă nu-i poți dovedi, trebuie măcar să le supraviețuiești. Să joci cartea din mână, până ce primești una mai bună.

Gambit, Ducele Hoților

CRYSTAL

Mașina a scos o ultimă bolboroseală șuierătoare, înainte de a se opri cu un zgâlțâit și a muri la marginea drumului, unde reușisem să virez în ultimul moment. Am tras un țipăt de furie, lovind cu palmele volanul.

— Nu, nu, nu! am repetat în neștire, lăsându-mă pe spătarul scaunului, simțind cum neputința mi se fixează în capul picp-tului. Doamne, destul, ai milă!

Îmi loveam ușor capul de tetieră, cu umerii pleoștiți.

Strălucirea soarelui aproape m-a orbit, când m-am uitat pe geamul deschis; nimic, cât vedeam cu ochii, doar stânci și copaci. Eram la mai bine de opt kilometri distanță de Glendale, orașelul în care locuiam, și din locul ăsta până acasă nu era nicio stație de benzină. Mi-am scos telefonul din poșetă și am sunat la atelierul auto, cerând să vorbesc cu Ricky. Când mi s-a spus că nu era acolo, am oftat și am închis. El era singurul care mi-ar fi remorcat mașina până-n oraș fără să-mi ia bani. Imediat după aceea am sunat la Kayla, dar a intrat direct pe mesageria vocală.

— Hei, Kay, eu sunt. Porcăria mea de mașină tocmai m-a lăsat în mijlocul drumului. Dacă asculți mesajul și nu ești la muncă, sună-mă.

Am aruncat telefonul înapoi în poșetă, am ridicat geamurile și m-am dat jos. Am stat o clipă să mă gândesc ce fac cu cele cinci pungi pline de cumpărături de pe bancheta din spate, dar până la urmă le-am abandonat, cu un oftat, și am pornit la drum. Aveam să ajung în oraș și să găsesc pe cineva cu o mașină să mă întorc după ele. Cel puțin, cele neperisabile puteau fi salvate. Naiba să le pieptene. Dădusem pe ele și ultimul bănuț din bacșișul câștigat noaptea trecută.

Soarele mă ardea pe spate și am simțit nădușeala strângându-se între omoplați după doar câteva minute. În încercarea de a-mi ușura mersul pe jos, mi-am ridicat fusta pe coapse. Sandalele cu toc nu erau chiar încălțăminte ideală pentru un marș de aproape opt kilometri. M-am aplecat și mi le-am scos, dar asfaltul de sub tălpi era încins. *Draci*. Din două rele, mai bine făceam bășici de la sandale. Speram și eu.

Au trecut vreo câteva mașini pe lângă mine, dar de la un oraș cu populație de mai puțin de șase sute nu mă așteptam ca drumul ăsta să fie foarte circulat.

Făcusem cam un kilometru și jumătate când am auzit duduital puternic al motorului unui camion și m-am dat mai aproape de fâșia de iarbă uscată de la marginea drumului, aruncând priviri peste umăr la camionul alb care venea în direcția mea. A încetinit când a trecut pe lângă mine, apoi a tras la marginea drumului, așteptând. Mi-am încetinit pașii și am simțit în stomac un tremur de neliniște, când l-am văzut pe Tommy Hull scoțând capul pe geam și uitându-se la mine.

— Hei, fată, vrei să te duc undeva?

Am răsuflat ușurată și am grăbit pasul, deschizând portiera și urcând pe scaunul din dreapta. Nu-l mai văzusem pe Tommy

de mulțitor, dar fusese unul dintre clienții fideli de la Platinum Pearl până să se însoare cu o fată din oraș, în urmă cu câteva luni.

— Mersi, Tommy, ar fi grozav. E ca-n cuptor afară.

Aerul condiționat din cabină era minunat și m-am lăsat pe spate în scaun, cu un suspin.

El a pornit din nou, măsurându-mă din priviri, zăbovind cu ochii pe picioarele mele goale.

— Așa e.

Începuse să iasă ușor de pe șosea, dar și-a ridicat capul și a corectat direcția camionului, înainte să se uite iarăși la mine.

— Aia din urmă era mașina ta?

— Mda, am scos un hohot de râs fără amuzament. O rablă nenorocită.

Parcă îi rămăseseră ochii lipiți de coapsele mele, așa că am tras ușor de fustă în jos, o mișcare ce îi atrase atenția. Și-a ridicat privirea și mi-a rânjit cu nerușinare.

— Arăți foarte bine azi, gagico. Vrei să mergem undeva?

Am scuturat din cap, străduindu-mă să nu mă strâmb.

— Nu, mersi oricum, Tommy.

Brusc mi-am amintit de cumpărăturile pe care le lăsasem pe bancheta din spate, dar m-am hotărât să nu-l rog pe Tommy să mă ducă să le iau. Nu voiam decât să ajung acasă. La naiba cu sacoșele de cumpărături. La naiba cu mașina și cu viața mea. Voiam doar să mă bag în pat, să mă uit la o emisiune de divertisment stupidă și să uit de toate.

— Ei, haide.

Și-a pus mâna pe coapsa mea și m-a mângâiat puțin.

— Drace, ce piele fină ai! Uitasem cât e de fină, iubito! Mi-e dor de dansurile pe care le făceai doar pentru mine.

Și-a retras mâna și a pus-o la loc pe volan, însă doar pentru a vira abrupt de pe autostradă, intrând pe un drum lăturalnic.

— Tommy...

— Cred că îmi ești puțin datoare, fiindcă te-am luat în mașină, nu-i așa? Aș fi putut să te las pe drum, să vii pe jos până acasă prin soarele arzător. Încă o mai pot face.

Exact cum mă temeam. Mi-au căzut umerii când am auzit tonul batjocoritor din vocea lui. Peisajul din jur, interiorul mașinii lui și mâinile mele din poală au părut să devină desene pe hârtie, ca și cum nimic din toate acestea nu era real. Aș fi vrut eu.

M-am uitat la Tommy fără expresie, copleșită de un sentiment bine-cunoscut de zădărnicie. Ce conta, la urma urmelor, dacă îl lasam să mă mai pipăie puțin în camionul lui? Aici, singuri, în afara drumului, nu aveam nici părelnică protecție pe care mi-o oferea Platinum Pearl. În plus, judecând după lucirile răutăcioase din ochii lui Tommy, știam că ar fi fost nevoie de mult efort ca să îl descurajez.

Evident, faptul că era căsătorit nu însemna mare lucru pentru Tommy. Norocoasă fată, nevastă-sa!

M-am silit să schițez un soi de zâmbet.

— Dacă asta vrei tu, iepuraș.

Mi-era imposibil să pun în vocea mea și altceva decât oboseală și detașare. *Nu că lui i-ar fi păsat.*

A oprit camionul, rânjind triumfător.

— Așa mai stăm de vorbă.

Până să clilesc era deja pe mine, cu mâinile peste tot, cu gura sudată de-a mea și cu limba până în gâtul meu de parcă săpa după o comoară pierdută. M-am făcut ca de piatră și mi-am lăsat mintea să plece în altă parte, până când gustul lui, de tutun și de ceva sărat mâncat mai devreme, a devenit cât de cât tolerabil, aparent inofensiv. Mi-am dat capul pe spate, lipindu-l de geam, uitându-mă în sus, la cer, și am zărit o mierlă

care se înălța în văzduh. Am urmărit-o până când s-a făcut doar un punct negru, până când a dispărut de tot.

Tommy se împingea în mine, gâfâind, și cu mâna trăgea disperat de chiloții mei, în timp ce îmi lungea maxilarul.

— Ah, Doamne, m-ai ațâțat, iubito. Ești a naibii de focoasă. Ah, să-mi bag.

Fermoarul îi era deschis și încerca să-și scoată cureaua cu o mână, frecându-se în continuare de mine ca apucatul, când a icnit o dată cu putere, apoi a gemut și a rămas nemișcat, iar pe șoldul meu dezgolit am simțit umezeala călduță.

— Mama dracului, înjură el, dându-se imediat înapoi.

M-am ridicat iute, smulsă din ceața propriilor gânduri, trăgând în jos de fustă și ștergându-mi saliva lui acră de pe bărbie.

Se încheie la pantaloni, așezat la loc pe scaunul lui, și își trecu mâna prin părul blond.

— Fir-ar să fie! Cum dracu' mă duc acasă în halul ăsta? Ce crezi că o să spună nevastă-meă?

Făcu semn spre marea lui pată udă de pe blugi.

M-am zgâit la pată o clipă, apoi am simțit cum un hohot de râs îmi urca în gât. *Bună treabă, țintașule.* Mă chinuiam să nu izbucnesc în râs, pieptul mi se ridica și cobora rapid de la efort, în timp ce o vagă senzație de isterie, combinată cu hohotele abia reținute, se lupta să-mi scape. Când Tommy încercă să șteargă pata cu un colț de cămașă, dar nu reuși decât să o facă și mai mare, nu m-am mai putut abține. Hohotele de râs explodară și m-am îndoit, ținându-mă cu mâinile de burtă. Am râs atât de tare, încât mi-au dat lacrimile.

Am ridicat capul la timp cât să observ furia ce brăzda trăsăturile lui Tommy, dar nu suficient de repede cât să mă feresc de pumnul lui, care mă trimise cu capul în geam. Asta îmi tăie pofta de râs. Mi-am dus mâna la față, respirând scurt și șuierat.

— Nu mai râzi acum, nu, târfă de doi bani? Ieși dracului din mașina mea.

S-a întins peste mine și a deschis portiera și, întrucât mă sprijineam de ea, am căzut din cabină, rostogolindu-mă pe spate și izbind pământul atât de rău, c-am rămas fără răsuflare. Poșeta a aterizat pe un petic de iarbă de alături și portiera camionului s-a trântit deasupra mea. Încercând din răputeri să-mi recapăt respirația, m-am târât îndărăt prin praf, în timp ce camionul porni motorul și se întoarse spre drumul principal.

Am stat acolo câteva clipe, trăgând cu putere aer în piept, cu râsul dispărut complet de pe buze. În cele din urmă, am reușit să mă ridic, gemând ușor din cauza durerii din spate de la căzătură și frecându-mi cu grijă obrazul în care mă lovise Tommy. Am șontăcit spre autostradă. Cel puțin, acum eram mai aproape de casă decât înainte. Era și asta ceva.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, asudată din cap până-n picioare și șchiopătând din cauza bășicilor de pe bielele mele tălpi, am intrat în apartament. Am lăsat poșeta pe podea și am început să-mi scot hainele, înșirându-le în urma mea pe drumul spre duș. Am stat sub jetul de apă rece, încercând să las ultima oră și jumătate să se spele de pe corpul meu și să o ia pe urmele apei cu săpun, în canalizare. *Vreau doar să mă simt curată.* Când am ieșit, mă simțeam un pic mai bine, mai răcorită, cel puțin. Am deschis geamul din apartament, cu toate că nu prea adia vântul, am pornit ventilatorul de pe podea, mi-am scos telefonul din geantă și m-am trântit pe pat.

Niciun apel. Probabil Kayla era la muncă. M-am gândit la mașina mea care zăcea la marginea drumului, cu cumpărăturile pe bancheta din spate, și mi s-a pus un nod în gât. Aveam

nevoie de mașina aia, aveam nevoie de ea ca să ajung la muncă. Aveam nevoie de ea ca să supraviețuiesc. Aveam *nevoie* de ea ca să nu fiu silită să accept să fiu dusă cu mașina de bărbați care cel mai probabil și-ar fi luat libertatea să dispună după plac de corpul meu la marginea drumului. M-am îngreșat când m-am gândit din nou la Tommy, însă am alungat amintirea recentă cât mai departe.

Toate gândurile acestea mă epuizaseră, așa că am decis să mă ghemuiesc acolo unde eram și să dorm tot restul zilei.

Ce o să fac acum? Oh, Doamne...

M-am ridicat brusc în capul oaselor, am format din nou numărul atelierului auto și am cerut cu Ricky, care mereu fusese de treabă când mi se stricase mașina și mă lăsase chiar să plătesc în rate, când nu-i putusem da toți banii odată.

Cel care mi-a răspuns la telefon lăsase evident receptorul pe tejghea. L-am auzit cum îl strigă pe Ricky, apoi mi-am imaginat cum Ricky iese de sub o mașină, cu o cheie fixă în mână și mânjit ulei de mașină pe față. Când și-a strigat numele în receptor, mi-am pus un ton zâmbitor în voce și i-am spus că aveam mare nevoie de ajutorul lui.

— Vai, draga mea, pot să o remorchez și să-ți spun ce are, dar știi că încă îmi datorezi banii pentru că ți-am reparat alternatorul. Nu mai pot să fac nimic pentru tine până când nu rezolvăm cu datoria asta. Bătrânul mi-ar tăbăci fundul, dacă aș face-o.

Speranța mi s-a spulberat. N-aveam bani nici pentru o remorcare, darămite să achit datoria veche și apoi să plătesc ce se stricase de data aceasta — ceva costisitor fără-ndoială.

— Bine, Ricky. Apreciez că te duci și-mi remorchezi mașina. E cu adevărat generos din partea ta. Îți mulțumesc.

— Cu plăcere, draga mea.

I-am dat detaliile despre locul unde era mașina și i-am spus că o să trec mai târziu să-mi iau cumpărăturile, imediat ce reușeam să dau de Kayla ca să mă ducă până acolo. Poate că o parte din alimente mai era încă bună de mâncat.

Am rămas o clipă pe gânduri, cu un sentiment apăsător de singurătate în suflet. Cum? Cum aveam să o scot la capăt cu asta?

Te voi plăti, bineînțeles. Va fi doar o slujbă după program, nimic altceva.

Cuvintele lui Gabriel Dalton mi s-au strecurat prin minte și am pus din nou mâna pe telefon, lovindu-mă ușor cu el peste bărbie câteva clipe, înainte să-i tastez numele în motorul de căutare de pe Internet. Am găsit o sumedenie de informații. Am dat clic pe primul link de sus, care îmi afișă un articol de ziar de acum doisprezece ani.

Departamentul de Poliție din Morlea a organizat o conferință de presă joi, 29 iunie, pentru a oferi mai multe detalii în legătură cu cazul lui Gabriel Dalton. Gabriel, băiețelul de nouă ani care a fost răpit, în 1998, din apropierea casei sale, în timp ce se juca pe un teren viran împreună cu fratele lui, Dominic, în vârstă de opt ani, a atras atenția locuitorilor din Vermont, dar și a întregii națiuni. Gabriel a fost de negăsit până acum o săptămână, când a apărut la ușa unei femei, plin de sânge, spunând că se numește Gabriel Dalton și cerând ajutor. În urma investigațiilor, poliția a descoperit că Gabriel fusese ținut prizonier în pivnița casei de lângă locuința femeii care a sunat la 911, unde stătuse continuu în ultimii șase ani. Gabriel a evadat înjunghiindu-l pe cel care îl răpise, identificat ulterior ca fiind Gary Lee Dewey, cu o piatră ascuțită. Gary Lee Dewey

era deja mort când a descins poliția. Gabriel Dalton, acum în vârstă de cincisprezece ani, s-a reunit cu fratele său și amândoi sunt acum în grija partenerului de afaceri al tatălui lor de la Cariera de piatră Dalton Morgan. Părinții lui Gabriel și ai lui Dominic, Jason și Melissa Dalton, au murit într-un accident de mașină, în 2003.

Cu doar un an înainte ca fiul lor să se întoarcă acasă. *Doamne!*

M-am mai uitat peste câteva articole, cu informații asemănătoare. Ochii mi-au zăbovit pe chipul băiețelului de nouă ani Gabriel Dalton, cu zâmbet plăcut, tipic american, și cu aceeași privire inocentă pe care o remarcasem de pe scenă. Nu erau decât vreo două fotografii cu Gabriel la cincisprezece ani. În prima, avea părul lung, ochii larg deschiși și părea deranjat de blițul aparatului. În a doua, stătea în picioare, într-o poziție pe care mi-o aminteam: mâinile în buzunare, capul plecat într-o parte, cu părul căzut peste frunte, mijind puțin ochii la aparatul de fotografiat. Aceasta fusese folosită luni în șir de toate posturile de știri când îi relatau povestea.

Mușcându-mi buza, am pus telefonul jos și m-am sprijinit cu spatele de perne, întrebându-mă prin ce iad trecuse oare Gabriel în acei șase ani, încuiat în pivniță cu un pedofil.

Mă poți ajuta să exersezi să fiu atins de o femeie.

Am înghițit anevoie nodul din gât, nevrând să mă gândesc de ce avea așa o aversiune de a fi atins. Mi-am închipuit că știam deja.

Nu voisem să joc niciun rol în terapia autoimpusă a lui Gabriel, dar acum, în timp ce stăteam acolo, nici măcar nu îmi mai puteam aminti de ce spusese nu. Evident, eram un corp la dispoziție, gata de acțiune și, după cum sunase propunerea, numai asta cerea, într-adevăr. El avea nevoie de mine, iar eu

aveam nevoie de bani în plus. Ar fi putut să o roage pe oricare dintre dansatoarele de noaptea trecută, dar el mă alesese pe mine, iar eu îl refuzasem, de parcă eram prea valoroasă pentru o treabă ca aceea, când, în realitate, nu eram.

Îl puteam ajuta pe Gabriel să se simtă în largul său cu cineva în apropierea lui sau când îl atingeă cineva, iar el mi-ar fi putut da banii de care aveam nevoie să-mi pun din nou mașina în funcțiune. Amândoi aveam de câștigat. Cât de greu putea fi? Totuși de ce simțeam un fior ciudat de neliniște pe șira spinării? L-am înăbușit, strângând mai tare prosopul în jurul meu, și am luat din nou telefonul, ca să dau o căutare pentru Cariera de piatră Dalton Morgan. Era în apropierea orașului Morlea și, cu toate că nu știam dacă acolo lucra și Gabriel, am decis să-mi încerc norocul și am format numărul. Dacă nu puteam să dau de el în felul acesta, aveam să renunț și să trec la planul B, oricare ar fi fost acela. Inima a început să-mi bată mai repede în timp ce așteptam să răspundă cineva.

— Cariera de piatră Dalton Morgan.

Am ezitat, simțindu-mă agitată, nesigură.

— Alo?

— Ăăă, am reușit să bâigui, până la urmă. Ăă, da, hm, aș putea vorbi cu Gabriel? Gabriel Dalton?

Urmă o pauză scurtă.

— Sigur.

Părea că bărbatul — un bărbat *tânăr*, am gândit eu — zâmbea.

— Pot să întreb cine îl caută?

Da, categoric se simțea un zâmbet în vocea lui.

Mi-am dres glasul.

— Crystal. Ăă, doar Crystal.

A mai fost o pauză scurtă înainte ca bărbatul să spună, în cele din urmă:

— Aha.

A părut dezamăgit. *Ce naiba se întâmpla?*

M-am încruntat și am deschis gura să mai spun ceva, dar el mi-a luat-o înainte.

— Desigur. Stai puțin.

Pe fir a intrat muzica și m-am ridicat, ținând cu o mână de prosop și cu cealaltă telefonul, începând să mă plimb în sus și-n jos prin fața patului. După ceea ce mi s-a părut un timp de cinci minute bune, am auzit o altă voce la capătul firului.

— Alo?

Părea vocea lui Gabriel, cel puțin din câte îmi aminteam eu, așa că m-am oprit din mers.

— Bună, Gabriel? Ăă, Crystal la telefon. S-ar putea să nu-ți amintești de mine, dar...

— Bineînțeles că-mi amintesc de tine. Salut!

Am auzit sunet de pași și o ușă închizându-se, ca și cum se dusesse în altă cameră.

— Salut! am zis eu, simțindu-mă brusc ușurată, vorbind oarecum zorită și respirând zgomotos.

— Doamne, mă bucur...

— Te sunasem ca...

Am vorbit amândoi în același timp și ne-am oprit amândoi. Râsul lui reținut a răzbătut prin receptor. Am zâmbit, chit că eram emoționată.

— Tu prima, zise el cu blândețe.

— Bine. Păi, ăă, m-am gândit mai bine la ce am discutat și sper că nu te deranjează că te-am căutat, dar te-am sunat să-ți spun că, dacă mai ai nevoie de o, ăă... dacă mai ai nevoie de... mine, m-aș bucura să te ajut.

A urmat o pauză și-am început din nou să bat cu pasul camera, așteptând ca el să vorbească.

— De fapt, nu, și îți datorez scuze și pentru că am îndrăznit să te rog. Nu cântărisem ideea până la capăt. Îmi pare rău pentru asta. Îmi cer iertare dacă te-am făcut să te simți... știi tu, nu bine.

— Nu bine, am murmurat, lăsându-mă să cad pe pat, ținând încă prosopul ca să nu alunece de pe mine.

Am auzit un râs timid, jenat, care s-a sfârșit într-un suspin.

— Da, nu bine.

Cum altfel te puteai simți în asta *decât* „nu bine”? Asta părea să fie prin definiție modul vieții în care să te simți, cel puțin pentru mine.

M-am readus rapid cu picioarele pe pământ.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Sunt în regulă. Și, ei bine, înțeleg dacă între timp ți-a venit o altă idee, dar, dacă nu, eu sunt disponibilă.

Am așteptat să spună ceva și, cum n-a făcut-o imediat, m-am grăbit să umplu eu tăcerea.

— Poți să exersezi cu mine. Adică, dacă încă mai vrei.

La celălalt capăt al firului s-a făcut din nou liniște și, de data aceasta, am așteptat. În cele din urmă, Gabriel vorbește, iar vocea lui era și mai liniștită.

— Și cum se va desfășura totul, mai precis?

Am râs scurt.

— Tu va trebui să-mi spui asta. Cred că poți veni la club, așa cum ai făcut noaptea trecută. O să mă asigur că Anthony știe că ai respectat procedura.

Am simțit cum tensiunea care-l stăpânise s-a topit, speram eu, într-un zâmbet, apoi a tăcut iarăși câteva clipe.

— Ești sigură? Nu ai nimic împotriva?

— Da.

— Bine, atunci.

Părea că încă mai ezită.

— Când lucrezi din nou?

— Mâine-seară.

— Bine, mâine-seară voi fi acolo. Și dacă te răzgândești...

— N-o să mă răzgândesc. Ne vedem mâine, Gabe.

— Gata cu „iepuraș”?

Mi-am dat seama că zâmbea și am zâmbit și eu.

— Cum vrei tu să-ți spun, iepuraș, așa îți voi spune.

— Gabe e în regulă. Gabe e bine.

— Ne vedem mâine-seară, iepuraș.

Un nou chicotit.

— Ne vedem.

Am închis și am răsuflat prelung, simțindu-mă puțin mai vioaie. Vasăzică, găsisem o soluție pentru situația în care mă găseam. Niște bănuți în plus — va trebui să stabilim mai exact mâine-seară —, dar aveam nevoie de cel puțin dublul sumei obișnuite pentru dansul meu privat, ca să merite timpul acordat lui. Simțindu-mă puțin mai bine, am lăsat prosopul și am îmbrăcat niște haine curate. Când m-am uitat în oglindă, am fost surprinsă să observ un zâmbet schițat pe fața mea, de care nici nu-mi dădusem seama. Am clipit, privind cum zâmbetul se topește. Pe obraz aveam o urmă mare, roșie, unde Tommy îmi dăduse un dos de palmă, și o creștătură pe pomete, cel mai probabil făcută de verigheta lui. Mi-am luat peria și am început să-mi descurc fără milă părul ud, trecând-o cu atâta forță printre șuvițele încâlcite, că m-am strâmbat de durere.

CAPITOLUL PATRU

Speranța apare din cele mai neașteptate locuri, din cele mai întunecate cotloane. Strânge-o tare la piept, draga mea. Este a ta și a nimănui altcuiva.

Domnița Lămâiță, Regina Bezelelor

GABRIEL

La Platinum Pearl era aglomerat. M-am așezat la aceeași masă la care stătusem cu două seri înainte și am comandat chelneriței o bere.

— Știi când urcă pe scenă Crystal? am întrebat-o.

Tânăra brunetă care îmi aduse o Miller Lite se aplecă mai mult decât era cazul ca să îmi așeze berea pe masă. Păru derutată că mă uit fix în ochii ei și nu la sânii pe care mi-i aruncase ostentativ în față, rămânând aplecată puțin mai mult până se ridică.

— Cred că ea urmează acum.

Inima a început să-mi bată mai repede și m-am întors cu fața la scenă, așteptând să înceapă următoarea melodie. Fusesem șocat când mă sunase să-mi spună că se răzgândise. Șocat și bulversat. M-am întrebat ce o făcuse să se răzgândească. M-am întrebat ce o determinase să-și schimbe părerea despre mine și să mă sune. Eu aproape că îi spuseseam s-o lăsăm baltă, de vreme ce ajunseseam la concluzia că ideea fusese complet aiurea.

Însă, odată ce i-am auzit vocea la telefon, n-am mai fost în stare să o refuz. Ca să fiu sincer, eram deopotrivă speriat și nerăbdător, iar asta îmi dădea o senzație extraordinară, una pe care nu o mai simțisem până atunci. Voiam... mai mult. Și mi se părea că era un lucru bun pentru mine, *să vreau*, în primul rând. Dar ea? Întrebarea aceasta nu îmi dădea pace.

Luminile au pâlpâit, apoi s-au împluținat și a început muzica, un bas vioi și sacadat care-mi făcea inima să pompeze sângele în ritm. Am aruncat o privire în jur și m-am încruntat. La mesele de lângă scenă se aflau unii care țineau o petrecere a burlacilor și doar că nu cădeau de pe scaune de beți ce erau.

Când luminile s-au reaprins, Crystal stătea pe un scaun, purtând un bikini minuscule, argintiu, cu franjuri, și o pereche de cizme argintii, înalte. Eram atât de concentrat asupra ei, încât uralele ce izbucniră în jurul meu m-au făcut să tresar. Am luat o înghițitură din berea mea și am privit-o pe Crystal dansând.

Părul ei lung flutura în jurul corpului frumos și suplu, reflectând lumina și prinzând o culoare pe care nu-mi aminteam s-o mai fi văzut până atunci: o combinație de blond, roșcat și șaten. Mă trimitea cu gândul la razele de lumină ce se răsfrâng printr-un borcan cu miere. Și era atât de des. M-am întrebat cum ar fi fost dacă aș fi putut să-mi trec degetele prin el. Trupul ei se mișca în ritmul muzicii, ochii îi erau închiși, expresia de pe chipul ei era din nou distantă, la fel de impenetrabilă precum o armură.

Crystal. Nu, nu cristal. Cristalul era perfect limpede, transparent. O persoană putea vedea prin cristal ca prin sticlă. Dar nu așa stăteau lucrurile cu fata de pe scenă. Nu era precum cristalul, nici pe departe.

Care este numele tău? Numele tău adevărat? Doamne, cât aș vrea să știu!

— I-aș trage-o la greu puicuței ăsteia! urlă unul mângă dintre cei de la petrecerea burlacilor, spre deliciul prietenilor săi,

care izbucniră în hohote grotești și își ridicară paharele în cinstea lui.

Declarația lui obscenă m-a trezit brusc din reverie. Tipul se ridică și începu să-și înfigă prohabul în scaun, imitând actul sexual pe care tocmai îl descrisese.

Întreaga scenă îmi provocă un soi de gol interior, ceea ce mă făcu să mă simt extrem de furios, dar și trist în același timp. M-am ridicat, aruncând un bacșiș pe masă, și m-am dus în spatele scenei s-o aștept. Am cotit spre holul unde o așteptasem pe Crystal prima dată și l-am găsit pe responsabilul cu ordinea, Anthony, stând pe un scăunel.

— Cu ce te pot ajuta? mă întrebă cu vocea lui baritonală.

— Am venit să mă întâlnesc cu Crystal, după ce termină dansul.

— Ești Gabe?

— Da, i-am răspuns surprins.

Nu mă așteptasem să-i comunice numele meu lui Anthony.

— Îți arăt unde s-aștepți.

L-am urmat pe Anthony și am ajuns într-o altă cameră decât cea în care vorbisem cu Crystal prima dată. Era slab luminată și toți cei patru pereți erau drapați în catifea violetă. Lângă un perete era o canapea din piele neagră, câteva otomane plușate împrăștiate în jur, un sistem audio într-un colț și pe peretele din fața canapelei era montat un televizor mare.

— Du-te și ia loc, zise Anthony. Crystal vine imediat cum își termină numărul.

— Bine, am răspuns, înaintând în cameră.

Am auzit cum se închide ușa în spatele meu și am răsuflat adânc. M-am așezat pe marginea canapelei, luptându-mă cu anxietatea. *Întunecime. Ușă încuiată. Liniște.* Camera asta semăna cu o pivniță sau un subsol umed. Privirea mi s-a oprit

asupra uşii şi mi-am spus că puteam pleca oricând doream. Nu era deloc aceeaşi situaţie. Nici pe departe.

Totuşi m-am întrebat dacă aceasta era versiunea lui Crystal de subsol încuiat şi umed.

Nu eram sigur de ce mă întrebam asta, dar gândul părea de neclintit, asemenea unui bolovan ce îmi strivea conştiinţa cu greutatea sa.

Câteva minute mai târziu, am fost adus brusc cu picioarele pe pământ, când uşa s-a deschis larg şi Crystal a păşit înăuntru. Am dat să mă ridic, dar mi-a făcut semn să rămân așezat şi i-am dat ascultare. Îmbrăcase un tricou lung, ce-i ajungea la jumătatea coapselor şi îi cădea de pe umeri, dar în picioare avea tot cizmele argintii. Am zâmbit când i-am văzut ţinuta. S-a așezat pe canapea, întorcându-se cu faţa spre mine. M-am simţit răscolit. Doamne, ce frumoasă era! Prea frumoasă pentru încăperea asta. Prea frumoasă pentru *locul* ăsta.

Îşi strânsese părul în vârful capului, într-un coc ciufulit. Părea mai închis la culoare în lumina de aici, mai mult şaten decât auriu. Ochii migdalaţi erau conturaţi strident cu dermatograf negru şi cu gene ridicol de lungi, evident false.

— Nu eram sigură că o să vii, mi-a zâmbit ea, cu zâmbetul acela care nu i se regăsea şi în ochi.

M-am frecat pe ceafă, simţindu-mă ciudat, timid, stingher şi... ros de vină.

— Nu sunt sigur că ar fi trebuit să vin.

Pe faţă i se citi dezamăgirea, aşa că m-am grăbit să adaug:

— Îmi cam fac... cred că am o mustrare de conştiinţă.

Se uită la mine un moment, măsurându-mă din privire în felul acela al ei, înainte să arcuiască o sprânceană, să se ridice şi, cu mişcări seducătoare, să se ducă până la combina audio şi să se întoarcă spre mine, zicând:

— Vai de mine, asta sună dureros! Nu e contagios, nu-i aşa?

Își puse o mână în șold și-mi zâmbi suav.

Am râs, un hohot de amuzament sincer amestecat cu surprindere umplându-mi pieptul. Era plăcut.

— Nu, cred că nu.

— Atunci e bine.

A pus niște muzică, dând volumul la minimum, și s-a întors la loc pe canapea.

— Ce-ai zice să facem o ședință de probă și, dacă nu merge, dacă te face să te simți... *nu bine*, ne oprim fără supărare.

A schițat un zâmbet tachinator și am simțit în piept emoția precum o pasăre ce dădea din aripi.

O ședință. Chiar se gândea la asta ca la o terapie. Presupun că era o apreciere destul de corectă. Mi-am mușcat buza de jos, încă nesigur, dar nedorind să plec, nu încă.

Îmi plăcea de ea. Îmi plăcea felul în care se uita la mine, cum mă tachina, sclipirea de inteligență ascuțită din ochii ei, spiritul spontan, faptul că părea atât de dură și deopotrivă sensibilă. Îmi plăcea, chiar îmi plăcea de ea. *Oh, Gabriel, idiotule!*

— Ar trebui să ne înțelegem la preț, mai întâi.

— Spune tu cât să fie, i-am propus. Sunt de acord cu oricât crezi tu că s-ar cuveni.

— S-ar cuveni, murmură ea. Păi, clubul îmi reține prețul unui dans privat, cât stăm noi aici, așa că, dacă vreau să rămân cu ceva ar trebui să dublez prețul ăsta. Așadar, cincizeci.

Nesiguranța îi umbri fața pentru o clipă, ca și cum ar fi fost îngrijorată că a cerut prea mult.

— Cincizeci de dolari? am repetat, încercând să nu tresar aflând cât de puțin era plătită pentru ce făcea.

Clubul reține suma pentru un dans privat. Isuse!

— Dacă e prea mult, pot și pentru patruzeci și cinci, zise grăbită, cu o ușoară disperare în glas.

Ah. Așa se explica. Avea *nevoie* de bani, chiar dacă erau puțini. De aceea se hotărâse să facă asta.

Emoția de dinainte se făcu simțită din nou, de această dată mai pregnantă, provocându-mi un junghi în inimă. M-am foit în loc.

— Când eram adolescent, mă duceam la un psiholog în Middlebury care mă taxa cu o sută cincizeci de dolari ședința. N-o să-ți plătesc ție mai puțin.

Făcu ochii mari o fracțiune de secundă, dar imediat își relua expresia impasibilă.

— Oh, bine. Păi, grozav. Să începem cu săruturile?

Am clipit și am început să râd încetisor. Râsul s-a transformat în grimasă și mi-am frecat din nou ceafa, încurcat.

— S-ar putea să nu fi fost destul de explicit în legătură cu disconfortul pe care mi-l creează oamenii ce pătrund în spațiul meu personal. Dacă eram pregătit pentru săruturi, n-aș mai fi venit aici.

Ea se încruntă puțin, lăsând capul într-o parte și măsurându-mă din nou. Încuviință, în timp ce în privire i se strecură o sclipire abia perceptibilă de blândețe, dar fără să mă judece. Am oftat ușurat, recunoscător pentru acea dovadă de milă.

— Te pot învăța ce fac eu când se apropie cineva de mine. Mă retrag complet în lumea mea și așa totul devine suportabil.

Își mușcă buza și își încreți fruntea, ca și cum încerca să ia o decizie.

— Cred că pot să te învăț cum să faci asta.

Am încremenit, uitându-mă la ea. Cuvintele ei mă loviseră drept în inimă. *Oh, Doamne.*

— Nu asta vreau, totuși. Știu cum să mă închid în lumea mea. Știu cum să fac asta. Vreau să rămân prezent. Cu asta aș vrea să mă ajuti. Să pot *să rămân.*

Se îmbujoră și mă privi fix o clipă, apoi se uită în altă parte.
— Ah.

Își făcu de lucru cu o unghie, în timp ce se încruntă, apoi privirile ni se întâlniră din nou. Era ceva în expresia ei pe care nu-l puteam desluși deloc. Să fi fost teamă?

Își schimbă poziția, înfășurându-și brațele pe lângă corp, dar desfăcându-le la fel de repede și așezându-și palmele în poală. Zâmbi. Zâmbetul acela numai din buze și mușchii obrazilor, nu și din ochi.

— Păi, atunci, hai să începem. Pot să...?

Îmi arată cu un deget că voia să se apropie de mine, pe canapea. Privirea ei o întâlni pe a mea și rămaserăm așa, pentru o clipă, până am dat din cap aprobator, cu anxietatea gonindu-mi prin vene.

A venit mai aproape, în timp ce inima începuse să-mi bată mai repede. Corpul mi s-a înfierbântat neplăcut, pe piele am simțit numai ace când ea se dădu și mai lângă mine, până ce coapsele aproape că ni se atingeau. Pe obraz avea o urmă roșie, pe care fardurile nu reușeau să o ascundă, privită de la distanță atât de mică. Am vrut să o întreb ce se întâmplase, dar nu am putut rosti niciun cuvânt. Adrenalina îmi pompa în vene și apropierea ei mă zăpăcea, mă făcea să îmi doresc să sar din loc și să-mi iau tălpășița. Eram disperat după spațiu și, cu toate că știam că era o pornire irațională, nu mă puteam abține să nu vreau să mă retrag, să mă dau la un braț distanță ca să mă simt *în siguranță*. Trăgeam cu nesaț aer în piept, în timp ce ochii ei nu se dezlipeau de ai mei.

— O să te ating pe mână, șopti ea. E în regulă?

Ochii ei erau larg deschiși și buzele ușor întredeschise, în timp ce pieptul i se ridica și cobora cu fiecare respirație precipitată. Totul era cât se putea de clar: agitația ei, nesiguranța ei,

dar și grija pe care o demonstra în ciuda lor și, pentru o clipă, o senzație de liniște interioară mă cuprinsese.

Am scos un sunet ciudat, pe jumătate cuvânt... pe jumătate găfâit. Ea a ezitat, dar nu și-a dezlipit privirea de a mea.

— Gabriel, a murmurat.

I-am simțit răsuflarea cladă când mi-a pronunțat numele. I-am simțit parfumul, o aromă proaspătă și delicată care îmi amintea de ploaia de primăvară și de iarba proaspăt cosită, ceva ce contrasta puternic cu machiajul exagerat și cu obrăznicia tinutei sumare. *Cine ești tu, Crystal? Cu adevărat?*

Pulsul îi bătea regulat la baza gâtului și, într-o nebunie de o clipă, m-am întrebat cum ar fi fost să îmi pot lipi buzele și să-mi plimb limba acolo. M-ar fi lăsat? Și, mai important: ar fi vrut?

Mâna ei o atinse pe a mea, cu gingășie și timiditate, iar eu m-am crispat la contactul piele pe piele. *Fugi!* Mușchii coapselor mele s-au încordat, gata de fugă, dar am rămas neclintit cu un efort al voinței, ținând ochii strâns închiși. Cuvinte, propoziții și sunete mi se înghesuiau în minte, dădură năvală îndepărtându-mă de prezent și transportându-mă în trecut, *acolo*.

Bun băiat.

Relaxează-te.

Îți place, nu-i așa?

Nu!

Am strâns-o pe Crystal de mână, iar ea a lăsat să-i scape un geamăt de durere. Am deschis ochii brusc și i-am dat drumul, sărind în picioare. Transpirasem și inima îmi bătea cu atâta putere, că puteam să jur că și ea o putea auzi din locul de unde stătea. Distanța pe care o pusesem între noi mi-a adus deopotrivă ușurare și dezamăgire. La ușurare mă așteptasem, însă dezamăgirea era ceva nou.

— Îmi pare rău, am spus, când am putut articula. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Vrei să mai încercăm o dată? Cuvintele fuseseră rostite în grabă, dar vocea era blândă. Am clătinat din cap.

— Nu. Nu... nu în seara aceasta. A fost destul. Am râs puțin, încurcat.

— Ești sigură că poți să faci față?

Ea rămăsese așezată în aceeași poziție ca atunci când mă ridicasem, cu mâna moale pe canapea, în locul în care șezusem eu. Ținea capul într-o parte și era și ea îmbujorată, deși nu îmi dădeam seama de ce. Părea ușor derutată și își mușca buza. Însă apoi zâmbi, afișând acel zâmbet exersat, și se ridică, deși nu-mi răspunsese încă la întrebare.

Își înfășură din nou brațele în jurul ei și, de data aceasta, rămase așa când se uită la mine.

Și ea este la fel de speriată. Gândul acesta mă făcu să mă încrunt. Nu știam de unde-mi venise sau de ce. *Nu știe ce să creadă despre toată povestea.*

Pentru o clipă, ne-am uitat stingheriți unul la celălalt.

— Oh, ăă.

Am dus mâna la buzunar, am scos portofelul, am numărat banii și i-am întins ei. I-a luat zâmbind scurt și i-a pus în sutien.

— Măine nu lucrez, dar lucrez poimăine-noapte, dacă...

— Ar fi grozav.

A dat din cap.

— Aceeași oră?

— Da, aceeași oră.

— Bine, Crys..., m-am oprit. Pot să-ți spun pe numele adevărat? Știi, dacă tot suntem mai apropiați acum. După ce ne-am ținut de mână și așa mai departe.

MLA SHERIDAN

A răs.

— Ți-am mai spus, iepuraș. Acesta e numele meu pe-aici.

M-am încruntat, dezamăgit.

— Bine. Pe curând, atunci.

Mi-a deschis ușa și am plecat, vârându-mi mâinile în buzunare, aruncând în urmă o ultimă privire înainte să ies din hol. Stătea încă în dreptul ușii deschise, părând puțin tulburată și uitându-se după mine.

CAPITOLUL CINCI

Ia-mă de mână și vino cu mine în câmpul de narcise. Parfumul dulce ne face invizibili, știi? Ne vom ascunde împreună, tu și cu mine. N-o să te las niciodată singur.

Lady Eloise a Câmpurilor de Narcise

GABRIEL

Am oprit mașina în fața poștei și am ieșit în căldura toridă de afară. În ultimele două săptămâni fusese nefiresc de cald pentru Vermont și abia așteptam ploaia răcoritoare ce fusese anunțată pentru sfârșitul săptămânii.

În clădirea poștei era răcoare și liniște, cam pustiu pentru o zi de lucru, la ora zece dimineța. Am recunoscut cu plăcere mirosul familiar de hârtie veche. Bridgett Hamill era la teighea, pilindu-și unghiile. Când m-am apropiat, a făcut ochii mari, a lăsat pila jos, aruncând-o rapid în sertarul deschis dinaintea ei.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Salut, Bridgett.

Ea sparse un balon de gumă de mestecat și își roti ochii prin încăpere.

— Bună.

Am zâmbit timid, jenat de ostentativa ei lipsă de chef. Fuseserăm colegi de școală. Odată, în clasa a doua, o ajutasem după ce un coleg bătauș îi trântise pe jos cărțile din brațe și ea

începuse să plângă. Dar asta se întâmplase *înainte*. Presupun că atunci când își amintea de episod, *dacă* își amintea, tot așa gândea și ea.

Am făcut o pauză, cât ea continuă să se uite la mine și, în cele din urmă, își coborî privirea la pachetul pe care îl așezasem pe marginea tejghelei. Am împins cele două cutii în față, cea de sus dezechilibrându-se și aproape căzând la podea.

— Rahat.

Am prins cutia din zbor și am pus-o lângă cealaltă.

— Aș vrea să trimit astea.

— Bine.

Începu să le cântărească și să le pună timbre, apoi îmi înregistrează pachetul, aruncându-mi un zâmbet cu buzele strânse. Câțiva oameni erau la coadă, în spatele meu, și, după ce i-am mulțumit rece lui Bridgett, i-am salutat dând din cap. Prima femeie din rând, sunt foarte sigur că numele ei era Penny, avea un băiețel după ea pe care-l trase aproape, mângâindu-l pe păr când am trecut pe lângă ei. Îmi zâmbi cu aceeași undă de tristețe cu care eram obișnuit.

Aerul cald mă izbi în față când am deschis ușa de sticlă și, până să apuc să o închid, am auzit-o pe Penny, șoptindu-i tare lui Bridgett:

— Ai auzit despre...?

Ușa s-a închis înainte să pot să aud și restul bârfei pe care se pornise s-o difuzeze.

M-am suit în camionetă și am dat la maximum aerul condiționat, stând acolo preț de câteva minute, lăsat pe spate în scaun, așteptând să-mi treacă starea neplăcută. Știam de ce unii oameni din oraș se purtau cu mine așa cum se purtau, înțelegeam diversele reacții pe care încă le primeam. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum. *Eram* obișnuit. Dar nu puteam suferi să mă simt ciudățenia orașului.

Am plecat din locul în care parcasem și aproape mă hotărâsem să nu mai fac al doilea drum pentru care venisem în oraș, dar, în ultimul minut, am întors mașina și am pornit direct spre magazinul de bricolaj. Dacă aveam de gând să duc o viață normală, trebuia să fac un efort și să încep să ies din zona de confort pe care mi-o creasem. În plus, magazinul lui Sal era printre singurele din oraș în care nu mă simțeam ca o insectă sub lupă. O insectă care fie avea să facă mereu ceva ciudat sau neașteptat, fie avea să stârnească milă permanentă și să amintească oricărei mame cel mai îngrozitor coșmar al său.

Am oprit în parcare din spatele magazinului și am ocolit până la intrarea din față, făcând să sune clopoțelul de deasupra ușii când am intrat în magazinul întunecos și ticsit.

— Hei, Gabriel, mă salută Sal.

Am zâmbit.

— Hei, Sal. Ce mai faci?

— Transpir ca un animal de povară. Aș fi muncit fără tricou azi, dacă nu mi s-ar fi revocat de câțiva ani permisul de „Bustul gol”, glumi el, bătându-se pe burta sa mare.

Am început să râd.

— E momentul să investești în aer condiționat?

Oftă.

— Și Gina zice asta, dar eu zic că bunicu' și taică-meu n-au avut nevoie, așa că nici eu nu am. Arșița îl face pe bărbat mai puternic. Probabil știi și tu asta, că doar muncești în fiecare zi în cariera aia de piatră.

— De fapt, eu lucrez într-o cameră, dar nu te contrazic. George este cât se poate de puternic.

Sal dădu din cap.

— Și tatăl tău a fost la fel. Acum, stai să vezi, am primit mânușile pe care le-ai comandat împreună cu celelalte lucruri pe care le-a pus George pe listă.

Sal se duse în magazia din spate, iar eu l-am așteptat. Aș fi putut cumpăra acele mănuși on-line, dar preferam să-i dau lui Sal să se ocupe de aprovizionare, chiar și de comenzile mici. În plus, așa eram forțat să vin în oraș cu o oarecare regularitate, ceea ce era un lucru bun. Sau așa ar fi trebuit să fie.

Sal se întoarse cu o cutie din spate și o așeză pe tejghea.

— Astea o să-ți ajungă o perioadă, cred.

— Mda.

— Le trec în contul tău.

— Bine, grozav. Mersi, Sal, i-am zis, luând în brațe cutia.

Când să mă întorc să plec, Sal strigă după mine. Uitându-mă la el, i-am văzut chipul îngrijorat.

— Hei, ăă, nu știu dacă ai auzit, dar ieri a dispărut un băiețel. Încă nu l-au găsit.

Îmi îngheță sângele în vene.

— Un băiețel? am întrebat, gâtuit.

Sal dădu din cap, încruntându-se.

— Da, de zece ani, se ducea cu bicicleta la ștrand și a dispărut, pur și simplu. Îl cheamă Wyatt Geller. Îl știi?

Am înghițit cu greutate, încleștând o mână pe cutie și trecând-o pe cealaltă prin păr. Simțeam cum pereții magazinului se strângeau în jurul meu.

— Nu. Mulțumesc că m-ai anunțat, Sal.

Sal dădu din cap.

— Da. Ai grijă de tine, Gabriel.

— Și tu.

Am ieșit pe ușă, clipind des din cauza luminii prea puternice și am respirat adânc, în timp ce mă îndreptam spre camionetă. *A dispărut, pur și simplu. Dumnezeu!*

Nici măcar nu știu când am pornit motorul și am scos mașina din parcarela magazinului. Dintr-odată conduceam pe șosea, cu mintea la ziua aceea, ziua de pe terenul viran de lângă

casa noastră. Trecuseră doisprezece ani, dar încă îmi aminteam foarte clar cum mirosea aerul în ziua aceea — a praf și a flori de nalbe ce creșteau pe lângă gardul din sârmă împletită. Încă îmi aminteam cât de albastru era cerul, împestrițat de câțiva nori albi, pufoși. Liniștit. Atât de liniștit. Apoi totul îmi fusese smuls cu brutalitate... furat. *A dispărut, pur și simplu.*

Fără să îmi dau seama, m-am trezit că mă îndreptam spre terenul acela viran. Bineînțeles că acum nu mai exista. Acum, pe terenul acela era o căsuță albă cu verandă și împrejmuită cu un gard din lemn. M-am întrebat dacă oamenii care locuiau acolo știau. M-am întrebat dacă se gândeau vreodată la mine, dacă se așezau vreodată pe verandă, într-o seară de vară, sorbind din ceaiul cu gheață și întrebându-se cum fusese oare ziua în care diavolul mă răpise din propria mea viață. Exact din locul acela. Dacă o făceau, sunt sigur că dădeau din cap și plescăiau din limbă, murmurând: „Îngrozitor. Săraca lui mamă. Săracul lui tată. Nici nu vreau să mă gândesc la asta.”

Și-apoi nu se mai gândeau.

Însă mie nu-mi era îngăduit luxul acesta.

Și totuși, stând în camionetă, cu motorul la ralanti, pe străduța liniștită suburbană, m-am simțit invadat de un soi de liniște sufletească. Eram acolo. Supraviețuisem — zilei aceleia și tuturor celorlalte zile de coșmar care urmaseră, șase ani la rând. Și nu numai că supraviețuisem, ci izbândisem în toate lucrurile care erau importante.

Gary Lee Dewey îmi răpise enorm, dar nu totul.

— N-ai reușit să mă secătuiești, mi-am șoptit. Nici pe departe.

În ciuda străduințelor lui, plecasem din acel subsol umed și întunecat cu sufletul întreg.

Wyatt Geller.

Doamne, te rog, fă să nu pățească nimic băiețelul.

Am condus mai departe, parcurgând scurta distanță până la casa copilăriei mele, unde am oprit camioneta și am privit-o de peste drum. Noii proprietari zugrăviseră casa într-o nuanță deschisă de cenușiu și obloanele verde-închis. Gardul alb de lemn era la fel, iar leagănul meu de când eram mic, pe care îl atârnase tata în copacul din curte, era încă acolo. Am simțit cum colțurile buzelor mi se ridică într-un început de zâmbet, auzind în minte glasul mamei, râsul tatei, lătratul câinelui copilăriei mele, Shadow. Am închis ochii și aș fi putut jura că simt mirosul prăjiturii de lămâie cu bezea, pe care mama o făcea la ocazii speciale fiindcă era preferata mea. Voiam din nou toate acele lucruri. Să am și eu o familie, pe cineva care să mă iubească și pe care să-l pot iubi, la rândul meu.

Și cum stăteam acolo, rememorând fericirea pe care o cunoscusem cândva, chipul care îmi fulgeră prin fața ochilor minții a fost cel al lui Crystal. Frumoasa Crystal, atât de glacială, atât de neîncrezătoare față de lume. *De ce? Ce ți s-a întâmplat, Crystal, de ai ajuns în camera aceea cu draperii de catifea? În acea închisoare cu pereți violeți? Crystal.* Numele nu i se potrivea, nici măcar în gândurile mele. Doamne, voiam să știu care era numele ei adevărat. Cine era ea cu adevărat.

Și-apoi ce, Gabriel? Ce urmează? O cucerești și trăiești fericiți până la adânci bătrâneți?

Mi-am trecut mâna prin păr, răsuflând adânc. Făcea o meserie și, din câte îmi dădusem seama, nimic mai mult. Și totuși, îi simțisem conflictul interior în felul în care mă privise când se apropiase de mine pe canapea. Dacă și ea se lupta cu ceva... Doamne, aveam atât de puțină experiență cu femeile. Și intuiam că ea era mult mai complicată decât majoritatea.

Derutat și oarecum înfrânt de propriile gânduri, am pornit mașina și m-am întors la carieră. Când am ajuns, am luat cutia cu mine în birou și am pus-o pe teighea. Dominic era cu niște

clienți într-una din zonele de expoziție, așa că l-am salutat cu un semn din cap. El a ridicat o mână, apoi s-a întors la femeia din fața lui, care, cu un deget pe bărbie, compara două mostre de granit.

Am ieșit din nou și am luat-o pe cărarea ce ducea la marginea zonei de exploatare. George tocmai cobora dintr-un camion încărcat și rămase să vorbească puțin cu șoferul. Mi-am plimbat ochii peste canionul uriaș, cu apă la bază. Eram mereu uluit de vastitatea sa, de miracolul naturii și de faptul că lucrurile cele mai frumoase veneau direct din pământ. Când George mă zări, îmi făcu semn, dându-și jos casca de protecție și venind în întâmpinarea mea.

— Salutare. Am auzit că ai ieșit în oraș.

Am zâmbit.

— Da.

— Cum a fost?

— Nu prea rău.

George mă privi iscoditor pentru o clipă, apoi dădu din cap, aparent mulțumit cu ceea ce citi pe chipul meu.

— Bine, mă bucur.

Am plecat împreună.

— Cum merge treaba la consola de șemineu?

— E gata. Am terminat-o dimineață, devreme, înainte să plec în oraș.

— Ei, să fiu al naibii! Vreau să văd.

Am izbucnit în râs și am urcat amândoi panta spre atelierul meu. Înăuntru, în răcoarea asigurată de aerul condiționat, am răsuflat ușurat că am scăpat de arșița aerului de afară. Consola șemineului și frontonul erau sprijinite de peretele îndepărtat, acoperite de o pânză pe care am dat-o cu grijă la o parte, după care m-am întors spre George. Pentru o clipă n-a făcut decât să se uite lung, apoi s-a apropiat, îngenunchind și cercetând

detaliile. L-am urmărit cum studia designul floral și frunzele ghirlandelor ascendente, de o parte și de alta, în marmura de un auriu-pal, trecând cu degetul peste lujerul unui trandafir cu o expresie de admirație reverențioasă pe chip.

Fusesem angajat să recreez consola unui șemineu și frontonul pentru un cuplu din Newport, Rhode Island, care-și cumpăraseră o vilă construită în Gilded Age¹ și își dorea să reconstituie cât mai multe elemente specifice acelei perioade. Lucrarea mea urma să fie pusă în sufrageria principală.

George se ridică în picioare, clătinând din cap, cu lacrimi în ochi. Am zâmbit impresionat de emoția sa — aceeași profunzime a sentimentului pe care o arăta mereu la dezvelirea vreuneia dintre lucrările mele.

— Ești un adevărat maestru. Nu e de mirare că ai o listă de așteptare lungă de câțiva kilometri. Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine!

Brațele i-au căzut pe lângă corp. Știam că ar fi vrut să mă bată pe spate sau poate să mă strângă de umăr, cum se purta cu Dominic, când acesta făcea ceva de care George era mândru, dar știa că mie nu-mi plăcea, se învățase să nu se apropie, fizic, prea mult de mine. Mereu m-am simțit ușurat, dar și oarecum rușinat asta.

— Este superbă.

— Mersi. Le-am trimis o fotografie de dimineață. Se pare că le-a plăcut mult.

George zâmbi.

— Le-a plăcut mult. Hm, sunt sigur că e puțin spus și că tu ești prea modest să recunoști. Dar mă bucur că sunt mulțumiți.

Îmi făcu cu ochiul și am râs.

---

¹Gilded Age (epoca poleită) se referă la perioada de sfârșit al secolului al XIX-lea (circa 1870-1900) din Statele Unite.

— E pregătit transportul? m-a întrebat.

— Nu încă, dar va fi gata azi.

George dădu din cap.

— Grozav. Ce urmează?

— Trebuie să termin balustradele pentru terasa din Chicago. N-ar trebui să-mi ia prea mult, și apoi încep proiectul francez.

— Bine. Dacă ai nevoie de ajutor, știi unde mă găsești.

A râs, pornind spre ușă. Amândoi știam că nu era în stare să sculpteze nici mort. Când a ajuns în dreptul ușii, a întors capul.

— Sunt cu adevărat mândru de tine, Gabriel.

— Mulțumesc, George.

Și îi *eram* sincer recunoscător. Prima oară, îmi pierdusem tatăl când fusesem răpit. Dar, chiar și la vârsta de nouă ani, voiam să devin exact ca el. Îmi amintesc cum mă agățam de dragostea lui pentru mine, de afecțiunea lui, de forța lui calmă, crezând că, dacă aveam să scap vreodată din pivnița aceea, în brațele lui aveam să-mi regăsesc siguranța. După asta tânjeam. Și apoi îl pierdusem din nou, când am evadat și am descoperit că murise. Faptul că nu apucase să afle că izbutisem să mă eliberez era o durere constantă în inima mea. Totuși, George, cel mai bun prieten al tatălui meu și partenerul lui de afaceri, îmi amintea deseori că el ar fi fost mândru de mine. Și asta mă ajuta. M-a ajutat în fiecare zi, timp de doisprezece ani.

Am acoperit lucrarea fără să mă grăbesc, am făcut curățenie în studio și am completat formularele necesare pentru transportul consolei. În timp ce puneam deoparte niște materiale, am zărit niște figurine pe care le țineam în fundul unui dulap — figurinele care îmi salvaseră viața, cândva. Figurinele care fuseseră singurii mei prieteni. Vederea lor nu îmi mai provocă un sentiment împovărător de melancolie, ci unul spontan de fericire. Și ele erau un motiv, poate cel mai important, pentru care eram acolo unde eram.

— Salutare, băieți, am zis, salutându-i pe fiecare în parte și răsând puțin stingherit de mine. Mă bucur să văd.

Îmi spuseseam de mii de ori că ar fi trebuit să le arunc. De ce le mai păstram? Reprezentau ultima amintire fizică a durerii pe care o suportasem ani întregi. Și totuși nu mă înduram să mă descotorosesc de ele. Nu eram sigur din ce cauză, privirea îmi zăbovi pe figurina din capăt — fata de piatră care ținea o floare în mână. I-am șoptit numele:

— *Eloise*. Lady Eloise a Câmpurilor de Narcise.

CAPITOLUL ȘASE

Totul va fi bine. Poate că nu astăzi, dar până la urmă va fi.
Crezi asta?

Racer, Cavalerul Vrăbiilor

CRYSTAL

Am ieșit de pe scenă, șchiopătând ușor, când nu mă mai puteau vedea.

— Ale naibii bășici, am bombănit.

Mersesem pe jos peste tot în ultimele două zile și bășicile pe care mi le făcusem pe autostradă în ziua când mi se stricase mașina nu avuseseră răgaz să se vindece. Consideram că jobul meu nu cerea multe mișcări sofisticate de dans, porcii din bar erau foarte mulțumiți și cu niște zvâcniri din șold, dar îmi plăcea să-mi ridic ștacheta și, din când în când, să inventez numere noi. Nu pentru *ei*, ci pentru mine.

Tocmai îmi pusesem bacșiful în dulăpior, când am auzit niște urlete furioase pe hol și m-am dus spre biroul lui Rodney. Ușa era larg deschisă și înăuntru i-am văzut pe Kayla, în picioare, și pe Rodney care se învârtea în jurul ei.

— Mie mi se pare că ai pus mai mult de cinci kile, zise el, măsurând-o din priviri, cu dezgust vădit.

Întinse mâna și o prinse zdravăn de fund și probabil că a strâns-o nemilos, fiindcă ea a tresărit și a scos un mic țipăt.

Kayla făcuse ochii mari de rușine și gâtul îi era plin de pete roșii.

— Am avut o perioadă mai grea, Rodney, spuse ea. M-a părăsit al meu și...

— Și nici nu-i de mirare! își aruncă el mâinile în sus. De ce-ar vrea o iubită care are curu' cât valiza?

Kayla se schimbă la față și își pironi ochii în pământ.

Eu mi-am încrucișat brațele la piept:

— Chiar crezi că tu ești în măsură să dai sfaturi despre diete? i-am aruncat din prag, uitându-mă cu subînțeleas la burta lui uriașă.

Rodney mi-a rânjit batjocoritor.

— Nu eu sunt ăla care-și flutură vergeturile de pe fund sub nasul clienților care plătesc, zise pe un ton amenințător. Așa că nu veni cu texte de-astea la mine. Niciuna dintre voi nu valorează mai mult decât țâțele și fundul pe care le are, deci păstrați-le în formă bună.

Se întoarse din nou la Kayla.

— Ai o lună să scapi de kilele-n plus sau îți găsești alt club. Dacă o să te accepte vreunul. Și tu, Crystal, nu mai fi atât de arțagoasă cu clienții. Bărbații își doresc o femeie tandră și îmbietoare, nu o regină de gheață. Și acum, afară!

Kayla veni spre mine, abătută, și, cum stăteam în cadrul ușii, am simțit că mi se face rău și că explodez de atâta furie neputincioasă. *Bărbații își doresc o femeie tandră și îmbietoare, nu o regină de gheață.* Rodney greșea. Bărbaților puțin le păsa cum arătam, atâta timp cât îi lăsam să-mi pipăie corpul după pofta inimii. Kayla îmi prinse privirea și clătină ușor din cap. Probabil că expresia de pe fața mea îi dăduse de înțeles că-i mai coceam una lui Rodney. *Ticălos scârbos!* Mă ispitea ideea, dar știam că orice-aș fi spus n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile pentru Kayla și pentru mine. Așa că mi-am ținut gura și am

urmat-o în vestiar. Am închis ușa și am scos un geamăt prelung de oftică, ridicând un coș de gunoi de lângă ușa și aruncându-l cât colo. Plasticul scoase un bufnet nesatisfăcător când lovi peretele și căzu la podea, drept în picioare, de parcă fusese așezat acolo. N-am mai fost în stare decât să-l așez la locul lui.

— Te simți mai bine? mă întreabă Kayla pe un ton sarcastic, lăsându-se pe canapea.

— Cretinul naibii, am bombănit. Ești bine?

Ea oftă.

— Da. Și oricum are dreptate, să știi. M-am îngrășat. Parcă nu mă mai pot controla și mănânc toate prostiile de când m-a părăsit Wayne. Ieri, am stat în pat cu o pungă de Doritos și cu o cutie de gogoși și m-am uitat la DVD-uri vechi până la trei după-masa.

Își coborî privirea la mâinile împreunate în poală.

— Am crezut că el e alesul. Sunt atât de proastă. Am crezut că o să ne căsătorim și că o să fiu mamă, într-o zi.

Se opri și ochii i se umplură de lacrimi.

— Iar acum sunt... sunt atât de singură, naibii!

Inima mi se strânse dureros în piept.

— Oh, Kayla, am oftat. Poți să mă suni pe mine, când mai ai vreo zi de-asta. Vin la tine și mâncăm Doritos împreună.

— Nu-nu, nu împart Doritos cu nimeni!

Am râs și ea mi-a aruncat un surâs șovăitor.

— Hei, dacă încă mai putem să râdem, atunci pe jumătate suntem bine, nu?

Zâmbetul i se stinse.

— Pe jumătate bine. Într-adevăr. Se poate mai bine de atât?

Tăcerea se prelungi între noi aproape un minut; chipul Kaylei era umbrit de atâta amărăciune, că mi se rupea inima. Ea era una dintre puținele fete de aici care îmi fusese cu adevărat prietenă de când mă angajasem. Niciodată nu fusese meschină,

superficială sau la concurență, precum celelalte. *Voiam* să îi spun că se putea mai bine de atât. *Voiam* să-i împărtășesc și ei speranța mea, că viața aducea și fericire unor fete ca noi. Dar abandonasem demult speranța asta. Descoperisem de la o vârstă fragedă că speranța nu era decât o treabă crudă și periculoasă.

— Nu știu, Kayla, i-am răspuns cu sinceritate. Mie îmi convine și cu jumătate de măsură. E mai bine decât complet nenorocită sau pe jumătate moartă. Eu le-am încercat pe amândouă.

I-am zâmbit forțat și ea mi-a răspuns cu un zâmbet trist.

Mi-am luat peria și am început să îmi perii părul cu mișcări lungi.

— Da, oftă ea. S-ar putea ca Rodney să aibă dreptate, știi? Ce altceva au niște fete ca noi în afară de țățe și fund? Și ce-o să facem, odată ce astea o să piardă lupta cu gravitația și o să atârne până la pământ? Cine o să ne mai vrea atunci?

Nimeni. Nimeni nu o să ne mai vrea.

— Și-apoi, continuă Kayla, dac-o să ne îmbolnăvim? Cine o să aibă grijă de noi? Ce-o să facem? Murim singure, pe sub un pod?

Ce o să mă fac acum? Oh, Dumnezeule, ce-o să mă fac acum?

Cuvintele mamei. *Experiența* mamei. Spre asta mă îndreptam oare și eu? Am simțit pe șira spinării un fior ce aducea mult a groază. Am scăpat din mână peria de lemn, care-a căzut cu zgomot pe podea. M-am aplecat s-o ridic, cu mâinile tremurând tare.

— Ești bine? mă întrebă Kayla.

M-am uitat la ea în oglindă și am văzut că fața îi era încrețită de îngrijorare.

— Da, am răspuns, cuvântul suierând mai degrabă ca respirație decât ca sunet. Da, am repetat mai clar.

Am lăsat din mână peria de păr și m-am întors la Kayla.

Ea oftă din nou.

TE-AM ALES PE TINE

— Am rămas gravidă, mai demult. Ți-am mai povestit?

Am clătinat rapid din cap. Ea-și plecă din nou privirea la mâinile ei.

— Wayne m-a convins să scap de sarcină.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Eu n-am vrut, dar el a zis că nu era pregătit pentru copii și că, dacă păstrez sarcina, mă părăsește. Așa că am făcut avort.

Am simțit cum mi se întoarce lent stomacul, de parcă urma să vomit.

— Oh, Kay, îmi pare atât de rău.

Mi-ai zis că ai făcut avort... Nu am vrut-o acum șapte ani, nu o vreau nici acum.

O lacrimă îi șiroi pe obraz.

— A fost doar vina mea. L-am ascultat. Am făcut cum a vrut el. L-am ales pe el în locul copilului. Și la ce mi-a folosit? Până la urmă, m-a părăsit oricum. Mă urăsc pentru ce am făcut și nu mă voi ierta niciodată. Copilul meu ar fi avut cinci ani acum.

M-am așezat lângă ea pe canapea și i-am luat mâinile într-ale mele

— Ai un suflet bun, Kayla.

Nu știam ce să-i spun în afară de asta, așa că am tăcut. Doar i-am ținut strâns mâinile în ale mele. Chiar *era* o persoană bună. Mi-aș fi dorit să-i spun cum să se ierte, dar, dacă aș fi știut cum, poate că și mie mi-ar fi fost altfel acum. Am oftat și am mai strâns-o o dată de mână, înainte să-i dau drumul.

— Hai să nu ne mai învinuim acum, Kay. Exact asta vrea Rodney, să ne gândim la toate lucrurile de care ar putea să ne fie rușine. Hai să nu-i dăm puterea aceasta asupra noastră. Stai departe de Doritos și sună-mă când ai nevoie de cineva prin preajmă, bine? În ceea ce privește lupta cu gravitatea, cred că mai avem un pic de timp până să înceapă să ne fure dotările.

Mi-am pus mâinile peste sâni și mi i-am aranjat în sutien, înainte să-i fac cu ochiul, afișând o nonșalanță pe care nu o simțeam, dar încercând s-o înveselesc, măcar puțin. Ce simțeam, în realitate, era fragilitate, de parcă m-aș fi putut sfărâma în secunda în care s-ar fi uitat cineva critic la mine.

Kayla zâmbi.

— Bine. Diseară ai programare cu iubitul tău?

Am ridicat o sprânceană.

— Iubit? E mult spus. Nu e decât un alt client cu bani.

— Oh, ce să zic? Mi s-a părut că aud ceva special în vocea ta, când mi-ai povestit despre el în mașină, pe drum înapoi.

Mi-am dat ochii peste cap, ducându-mă la oglindă, unde mi-am șters fardul întins pe sub ochi.

— Plătește bine.

Și după întâlnirea din seara asta, aveam să fiu în stare să dau la atelier suficienți bani cât să înceapă să-mi repare mașina.

— Îm-hm. Poate că el o să te facă să-ți pierzi capul. Nu ți-ar plăcea asta? Să aibă cineva grijă de tine?

— Oh, Kay, în viață lucrurile nu merg așa. Și, oricum, am grijă și singură de mine.

M-am întors spre ea, simțind o durere ciudată în regiunea inimii. Adevărul era că mă trezeam ducându-mă cu gândul la Gabriel Dalton mult mai des decât mi-ar fi plăcut, de când îl văzusem ultima dată. Mă trezeam revăzând imaginea blândeții din ochii lui, arcuirea buzelor când zâmbea și modul în care intrase în panică. Expresia de pe fața lui când mă apropiasem de el îmi dăduse impresia că un cuțit ascuțit apăsa pe o rană veche din adâncul său. Mă *duruse* să îl văd așa. Nu din cauză că simțeam compasiune pentru el, deși era și asta, în parte, ci pentru că mă rănise *pe mine* și nu îmi puteam da seama de ce. Mă făcuse să mă simt tulburată și neliniștită. *El* mă făcea să mă simt tulburată și neliniștită.

Cu asta am nevoie să mă ajuți. Să rămân.

Voiam să-mi scot din minte acele cuvinte. Mă simțisem rușinată și expusă când le rostise, după ce îi spusese eu că îl puteam ajuta să se refugieze mintal într-o întâlnire fizică. Mă dezvăluisem cu totul lui, fără să vreau, iar acum știa despre mine mult mai multe decât mi-ar fi plăcut.

Se auzi o bătaie în ușă și Anthony își vârî capul înăuntru.

— Crystal, a ajuns Gabe.

— Vorbești de lup și diavolul își vâră coada, zise Kayla râzând.

Diavol? Nu, un înger, așa cum gândisem inițial. Iar locul îngerilor nu era în iad. Ce îmi spusese? *Ciudat, și eu am gândit exact același lucru despre tine.* Și de ce ar fi gândit asta despre mine? *Acesta era locul meu.* Și, în orice caz, nu exista alt loc în care să fiu. *Nicăieri.*

Mi-a venit să urlu. Doamne, trebuia să mă smulg din... *depresia asta.*

— Mersi, Anthony, vin într-o secundă.

El dădu din cap și se retrase. Kayla se ridică.

— Eu intru să dansez peste cincisprezece minute. Trebuie să plec să mă pregătesc.

Mă îmbrățișă.

— Mersi pentru discuție.

— Oricând, am murmurat.

Kayla plecă, închizând ușa după ea. Am rămas o clipă în loc, încercând să-mi găsesc echilibrul, să formeze acea carapace protectoare în jurul meu. Amintirile despre mama împreună cu sentimentele derutante pe care mi le stârnise Gabriel mă făceau să mă simt *rană vie*, ca și cum mi-aș fi întors pielea pe dos, și aveam mare poftă să plâng. *Să plâng?* Dorința asta mă șocă. Când fusese ultima dată când plânsesem? Chiar nu-mi mai aminteam. Nu eram o plângăcioasă. De ce să plângi, când asta nu rezolva nimic? De ce să fiu ca *ea*? Mama fusese o plângăcioasă.

Plângea tot timpul și cu ce se alesese din asta, în cele din urmă? Cu nimic. Absolut nimic.

Mi-am luat tricoul și l-am îmbrăcat peste costum, am tras aer în piept adânc și tremurat și am ieșit din cabină, spre camera pentru dansurile private. Când am deschis ușa, Gabriel stătea în picioare lângă canapea. Purta un tricou, de data asta, nu cămașă cu nasturi, ca în primele două dăți când venise aici. Dintr-o privire i-am remarcat brațele bronzate, conturul mușchilor, umerii lați — nu rezultatul eforturilor unui împătimit al sălilor de forță, ci trupul suplu, bine definit, al unui bărbat care își folosea mușchii în timp ce muncea. Mă surprinse faptul că remarcam asta. Undeva, pe parcurs, toate corpurile masculine începuseră să mi se pară la fel. Grase, slabe, bine clădite... ce conta? Toți le foloseau în același mod: să provoace durere altora și lor să-și procure plăcere.

Gabriel tresări ușor la intrarea mea abruptă, apoi zâmbi, acel zâmbet deschis și cald, care mă făcea foarte încordată. Dar zâmbetul îi păli în secunda în care mă văzu.

— Hei, e totul în regulă?

Mi-am dat seama că mă încruntam, așa că m-am forțat să zâmbesc.

— Bineînțeles.

Ridică mâna și îmi întinse un buchet mic de flori albe.

— Ți-am adus astea.

M-am uitat lung la ele.

— Nu trebuie să îmi aduci flori, iepuraș. Trebuie să-mi aduci doar banii.

Zâmbetul i se stinse și își duse o mână la ceafă, masându-se și strâmbându-se puțin.

— Și mi-am zis că nu e o idee bună! Însă am trecut pe lângă ele când mergeam spre mașină și m-am gândit la tine.

— Te-ai gândit la mine când ai văzut flori? I-am luat eu peste picior. Ei bine, pe asta n-am mai auzit-o până acum.

Pomeții lui prinseră o nuanță rozalie. Știam că îl umilisem și îl rănisem, dar ceva mic și rău din mine se simți satisfăcut. Am încercat să mă agăț de acest sentiment superficial, însă remușcarea care urmă se dovedi mai puternică și mi-am întors capul o clipă, ca el să nu vadă regretul din ochii mei. Când m-am uitat la el, lăsase florile pe brațul canapelei. Un cadou refuzat.

— Ești gata să începem?

Vocea mi-a sunat sec și oarecum falsă. El făcu o pauză, încruntându-se.

— Sigur. Dar e în regulă dacă mai stăm puțin de vorbă?

Am oftat. Eram sătulă de atâta vorbit.

— Bine. Despre ce vrei să vorbim?

M-am așezat pe canapea la un capăt și s-a așezat și el la celălalt, în aceleași poziții ca ultima dată.

El a zâmbit, întorcându-se spre mine și așezându-și palmele pe genunchi. I-am studiat mâinile o clipă, expuse cum erau. Nu m-am putut abține să nu observ cât erau de frumoase, pentru un bărbat, cu degetele lungi și elegante, cu pielea fină și bronzată.

— Cum ți-a mers azi? mă întrebă.

— Absolut minunat!

M-am așezat picior peste picior, iar ochii lui îmi urmăriră mișcările. Înghiți în sec și obrajii i se îmbujorară din nou.

— Dar ție, iepuraș? Cum ți-a mers?

Se uită la mine o clipă, în modul acela serios, cântărindu-mă din priviri ca și cum ar fi vrut să-mi afle cele mai ascunse secrete. Un soi de disperare se acumula în pântecul meu.

— Nu mă pot plânge, murmură el, în cele din urmă. Acum e bine. Mă bucur să te văd.

Am început să râd, cam fără tragere de inimă.

— Ei bine, dacă eu sunt cea mai bună parte din ziua ta, înseamnă că n-a fost prea bună, iepuraș.

Se încruntă din nou și își lăsă capul într-o parte.

— De ce spui asta?

Am ridicat din umeri, examinându-mi ostentativ o unghie.

— Vrei să începem sau nu? Nu-mi place să-ți irosesc ora de terapie.

— Ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi.

— Nu s-a întâmplat nimic, am zis eu, dar vocea îmi ieși pițigăiată.

Se auzi aiurea și ciudat de înstrăinată.

— Te rog, Gabe, putem să începe odată? Vreau să te ajut.

Mă studie din nou, cu o expresie atât de plină de compasiune, încât mă făcu să mă simt din nou o rană vie și vulnerabilă. Dornică de atenție. De ce trebuia să se uite la mine în felul acesta? Nu știam cum să reacționez la privirea aceea. Mă făcea să vreau să-mi pun coada pe spinare și să fug din camera asta.

— Și eu vreau să te ajut, zise el blând.

La asta am râs și râsul sună rece și plin de amărăciune chiar și pentru urechile mele.

— Dar eu nu ți-am cerut să mă ajuți, *Gabe*.

— Nu, nu mi-ai cerut. Dar îți pot fi prieten. Am putea merge să bem o cafea și să stăm de vorbă. În altă parte decât aici.

Am clătinat din cap.

— Tu nu ești prietenul meu. Ești un client. Și mă plătești.

Simțeam cum îmi tremură mâinile și le-am apăsât pe canapeaua de piele, de o parte și de alta a coapselor.

El se uită când la mâinile mele, când în ochii mei și schiță un zâmbet.

— Atunci, dai tu cafeaua. S-ar putea să vreau și o felie de plăcintă. Tu faci cinste.

Își lăsă capul într-o parte, sorbindu-mă din priviri implorator, atât de galeș. I-am susținut privirea, simțind o trepidație în coșul pieptului, conștientă că el nici măcar nu-și dădea seama de farmecul său.

— Cafea zici? Majoritatea bărbaților solicită sex în trei. Ultima oară când am ieșit cu un tip pe care l-am cunoscut aici, a apărut la restaurant cu un prieten și m-au întrebat dacă puteau să mi-o tragă cu rîndul la baie. Era o fantezie de-a lor, știi?

Pe moment păru șocat, apoi expresia îi deveni evident tristă. Intenționasem să-l resping și să-l dezgust, nu să-l întristez. M-am făcut că nu văd.

— Aș zice că eu nu sunt ca majoritatea bărbaților, spuse el blând.

Nu, categoric nu era. Nici măcar nu mă putea ține de mână fără să facă un atac de panică. Poate că era cea mai sigură prezență umană de pe planetă. Și atunci de ce mă făcea să mă simt atât de *indubitabil* nesigură? M-am apucat să-mi ciupesc pielițele de la unghii. Când m-am uitat din nou la el, am observat că mă studia intens, cu aceeași expresie tristă.

— Cred că-ți faci o impresie greșită, Gabe.

Strânse din buze.

— De unde ai vînația aia? mă întrebă, făcând semn spre obrazul meu.

Încercasem să o acopăr cu fard, dar se făcuse violacee în ultimele zile și aparent el o descoperise. Am atins-o ușor cu degetele.

— Riscurile meseriei. M-am lovit cu obrazul de bara de striptease.

Dădu din cap, dar nu păru convins.

— Putem începe, te rog?

— Bine.

Am dat din cap, o mișcare scurtă a bărbiei spre piept, și m-am tras mai aproape. El înțepeni și se schimbă ușor la față, dar nu se clinti din loc. Continuă să se uite în ochii mei, cât am venit mai aproape de el, singura lui reacție, când ni se atinseră coapsele, fiind o inspirație adâncă. Până și inima mea grăbi ritmul și am simțit că mă ia cu călduri, aceeași reacție pe care o avusesem și data trecută când mă apropiasem de el. Nu mi-a plăcut. Mi-am lăsat mintea să hoinărească și mi-am coborât privirea spre bărbia lui, fixându-i mica adâncitură de la mijloc, forma maxilarului, perii care începuseră să-i crească pe sub piele. Barba îi era închisă la culoare, înspicată cu auriu. Dacă și-ar fi lăsat barbă, ar fi fost mai deschisă decât părul...

— Rămâi cu mine, îmi șopti.

Ochii îmi alunecară spre buzele lui, când termină de vorbit.

— Nu aveam de gând să plec nicăieri, am murmurat, dezorientată.

De ce să fi crezut asta?

— Nu, duse mâna tremurândă spre bărbia mea și o ridică ușor. Rămâi cu mine, aici.

Mă privi drept în ochi.

— Am nevoie de tine.

Am clipit o dată, apoi privirea mi se lipi de a lui. Intensitatea conexiunii noastre mă șocă, era ca și cum ar fi întins mâna și m-ar fi atins într-un fel pe care nu-l înțelegeam și, cu siguranță, cum nu mi se mai întâmplase până atunci. Privirea lui nu mă slăbi. Știa că plecasem cu mintea altundeva. Știa. Sentimentul acela de disperare pe care-l simțisem în pântec îmi urcă în piept, în gât și-mi tăie respirația, făcându-mă să icnesc și să întrerup, în sfârșit, contactul vizual.

— Care este numele tău? mă întrebă, încet.

Rămâi cu mine, aici. M-am ridicat în picioare, clătinându-mă. Când m-am întors, am văzut că se ridicase și el. Am intrat în

panică. Mă întrebasese care era numele meu, dar parcă îmi ceruse sufletul. Nu, *nu*.

Îmi cerea prea mult și eu aveam atât de puțin de dat. Nu puteam face asta. Nu eram în stare.

— Nu cred că merge afacerea noastră.

Mi-am îndreptat spatele, încercând să scap de sentimentul ce pusese stăpânire pe mine, inexplicabila disperare care-mi gonia prin sânge.

— Nu... nu cred că sunt fata potrivită. Știu. Am acceptat propunerea, dar...

El făcu un pas spre mine, însă nu mai mult.

— Nu vreau pe nimeni altcineva în afară de tine. Tu *ești* fata care trebuie. Te rog.

Încercă să mă privească din nou în ochi, dar mi-am ferit privirea. *Nu pot... nu pot îndura. Chestia asta, indiferent ce e. E prea mult.* Tensiunea din cameră era palpabilă, tăcerea, stânjenitoare și asurzitoare. Îmi venea să-mi pun mâinile la urechi, să nu o mai aud. *Doamne, de ce mă simt așa?*

Am clătinat din cap.

— Nu. Îmi pare rău. Nu pot.

— Hai să mai încercăm o dată. O luăm mai încet. Eu...

Nu, *era* prea mult. *Asta. Și el. Și era degeaba, fiindcă nu îl puteam ajuta. Avea nevoie de cineva blând și grijuliu, cineva care să-i hrănească nevoia de afecțiune și să-i pună la loc bucățile sfărâmate, cineva care să-l privească în ochi și să fie spiritul care să-l aline.* Eu *nu* eram fata aceea. Nici măcar nu eram în stare să încep să-mi adun propriile cioburi, pentru că multe le pierdusem cu ani în urmă. Am clătinat din cap.

— Nu.

Dezamăgirea lui a fost aproape... *tangibilă*. Voiam să o ignor. El oftă și își duse mâna în buzunar scoțându-și portmoneul. Numără banii și mi-i întinse. Aproape că i-am refuzat...

MIA SHERIDAN

nu făcusem nimic ca să-i merit, dar el simți probabil reținerea mea.

— Insist.

I-am luat și mi i-am îndesat în sutien, forțându-mă să zâmbesc, forțându-mă să îl privesc în ochi.

— Îmi pare rău că n-a mers. Nu... nu ar fi corect din partea mea să-ți irosesc timpul sau banii. Sunt aici multe alte fete pe care ți le pot recomanda în locul meu...

— Nu, mulțumesc.

Mi-am dres vocea.

— Bine, atunci. Mult noroc.

A dat din cap și a trecut pe lângă mine. Am auzit sunetul ușii în urma lui și, nu știu de ce, m-a trimis cu gândul la o ușă de celulă care se închide.

CAPITLUL ȘAPTE

Nu te da bătut. Totul este posibil când ai prietenii potriviți.

Shadow, Baron de Iadeș

GABRIEL

— Mama mă-sii de treabă, am bombănit, aruncând mica pasăre de piatră.

Din greșeală, cioplisem prea mult și rămăsese fără cioc. Am luat altă bucată de marmură și am stat așa, uitându-mă la ea o clipă, înainte să oftez și să întind mâna după ciocănel și daltă. Pentru câteva minute am reușit să mă las absorbit de muncă în timp ce îi dădeam în mare forma, dar apoi chipul ei se strecură înapoi în mintea mea. Mi-am pus deoparte uneltele și mi-am dat jos mănușile.

Eram mult prea preocupat de gânduri ca să fiu atent la ce făceam. Iar cioplitul în piatră necesită concentrare. Am luat o sticlă de apă din minifrigiderul din studioul meu și am băut-o pe jumătate.

Nu... nu cred că sunt fata potrivită.

De ce simțise asta? Și de ce nu puteam înceta să mă gândesc la ea? De ce nu-mi puteam scoate din minte acea privire chinuită din ochii ei? Mă urmărea deja în vise de trei nopți la rând. *Panica ei*. Nu puteam scăpa de senzația că ea avea nevoie de mine chiar mai mult decât aveam eu nevoie de ea. Am pus

sticla de apă jos și mi-am trecut mâna prin păr. *Crystal... Crystal.* Îmi tot reaminteam cum ni se întâlniseră privirile ultima dată, vulnerabilitatea din ochii ei, cum păruse pierdută, speriată și îngrozitor de singură. Dăduse masca jos doar pentru o clipă și frumusețea blândă a clipei aceleia mă lăsase fără cuvinte. Mă simțisem ca atunci când George îmi adusese o geodă, când eram copil. Pe dinafară, părea doar o rocă obișnuită, veche, dar când o desfăcuse, era plină de cristale mov strălucitoare. Fusesem surprins și încântat că asemenea frumusețe putea fi ascunsă în interiorul unui lucru atât de neașteptat.

De fiecare dată când mă gândeam la Crystal, îmi aminteam geoda aceea. Din punctul ăsta de vedere, numele chiar i se potrivea. Dar, de asemenea, nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva eram doar un fraier prins în mrejele primei femei frumoase pe care o atinsesem vreodată. Doamne, abia o atinsesem. Concedierea ei mă rănise și, după toate probabilitățile, nu se mai gândise vreo clipă la mine de atunci. Cu toate acestea, poftim, eu stăteam aici, cuprins de o senzație de leșin când mă gândeam că n-am s-o mai văd niciodată. Că n-o să mai am niciodată ocazia să aflu mai multe despre ea.

Nu vrea să aibă de-a face cu tine, Gabriel.

Ce se schimbase, totuși? În clipa în care ne conectaserăm — și nu încăpea îndoială că o făcuserăm —, ea mă respinsese. *De ce?* Îmi spusese că mă putea învăța cum să mă închid în mine când nu mă mai simțeam confortabil, prin urmare poate că ea nu învățase niciodată cum să relaționeze. *Să rămână.* Poate că semănam mai mult decât îmi imaginasem. Ținând cont de locul în care lucra, era de înțeles că-și fixase niște granițe stricte. Granițe pe care eu încercasem să le forțez. Poate fusese o greșeală să cer asta de la cineva, chiar și de la cineva plătit pentru așa ceva, dar nu însemna că nu puteam fi prietenul ei. Am început să-mi masez ceafa, plimbându-mă în sus și-n jos prin studio.

Fii sincer cu tine însuși, nu ai pentru ea doar sentimente de prietenie.

O stripteuză. Doamne! Ce era în capul meu?

Dar tu, Gabriel? Pe tine cum te-ar descrie oamenii, dacă s-ar lua după puținele lucruri pe care le cunosc despre tine? Dacă nu te-ar fi întâlnit decât o singură dată, dacă ar fi citit doar articolele din ziar, cum te-ar descrie?

Nenorocit.

Distrus pe viață.

Victimă.

Uneori, în viața asta, purtăm astfel de etichete ofensatoare, mărginite, fie că ne-au fost atribuite de alții, fie de noi înșine. Mă simțisem vătămat și distrus cândva, dar nu mă mai simțeam așa și acum. Desigur, mai aveam de lucrat, dar nu mai eram o victimă. Eram un *supraviețuitor*.

Iar Crystal era *mai mult* decât o simplă stripteuză. Mai mult decât o fată care se dezbrăca în fața bărbaților. Știam că așa era. Văzusem asta în ochii ei.

Dar tot nu justifica de ce ar fi vrut să aibă de-a face cu mine.

Eram derutat și frustrat, gândurile mi se învârteau în loc și mă umpleau cu o dureroasă îndoială față de mine însumi. Mi-am amintit ce obișnuia să spună tata. *Când nu știi ce să faci, Racer, ascultă-ți instinctul. S-ar putea să nu fie cea mai bună decizie de fiecare dată, dar niciodată nu vei regreta că ți-ai ascultat inima, mai ales una atât de pură ca a ta.* M-am oprit brusc din preumblare, simțindu-mă cuprins de un soi de hotărâre. Aveam să-mi ascult inima. Iar inima îmi spunea să mai încerc o dată. Inima îmi spunea că ea avea *nevoie* să mai încerc o dată. Dacă mă înșelam, asta e, dar cumva eram convins că nimeni nu se străduise suficient *să încerce* în privința lui Crystal. Poate nici măcar Crystal.

Am închis luminile din studio, am încuiat și am ieșit în aerul cald al serii de vară.

Cariera se închisese deja, toți muncitorii plecaseră, și eu am stat un minut ca să mă bucur de liniștea din jur. Un șoim trecu pe deasupra țipând, sunetul ascutit răsună în întreg canionul, iar zumzetul insectelor se întee, apoi se stinse. Vântul începu să adie și m-am întors cu fața în direcția lui. Doamne, ce bine era, după arșița ultimelor zile! Vântul aducea mirosul de pin și de pământ.

— Hei, frate, te duci acasă?

M-am întors spre Dominic, care se apropia dinspre salonul cu exponate.

— Oh, salut, am crezut că ai plecat deja.

— Am avut o întâlnire care a durat mai mult. Un cuplu nehotărât — nu puteau cădeau de acord cu nimic. Parcă eram la un meci de tenis de masă, când îi ascultam cum își serveau replicile. Am nevoie de o bere. Ai chef să bei și tu una cu mine?

Mi-aruncă o privire dintr-o parte, în timp ce ne îndreptam spre camionetele noastre.

— De fapt, hotărâsem deja să mă duc în oraș.

— Vin și eu.

Mi-am dres vocea.

— Mersi, Dom, dar mă întâlnesc cu cineva.

Ne opriserăm în dreptul camionetei mele, iar el ridică din sprâncene, apoi îmi zâmbi, fără grabă.

— Cine e?

— O fată pe care am cunoscut-o de curând.

M-am simțit vinovat. Parcă încercam să-l păcălesc.

— Ei, fir-aș al naibii! De ce nu mi-ai spus? Frații n-ar trebui să discute chestii dintr-astea? Am mirosit eu că pui ceva la cale.

— Nu, am început să râd, deschizând portiera. Chiar nu e nimic, dar cred... cred că sper să iasă ceva, până la urmă!

Dominic începu să se hlizească.

— Dacă ai nevoie de sfaturi, știi la cine să vii.

Am ridicat o sprânceană și m-am urcat la volan. El mai ținu puțin portiera deschisă.

— Păi, și cum rămâne cu Chloe?

Chloe. La naiba, aproape uitasem că primisem un e-mail de la ea în care îmi mulțumea că acceptasem interviul și nu-i răspunsesem încă.

— Chloe vine aici exclusiv în interes profesional, Dom. Nici măcar nu am întâlnit-o.

— Mda, mă gândeam că sperî...

— Nu sper nimic.

Altă minciună, deși nu mai știam sigur care mai era adevărul. El ridică palma, în semn de capitulare.

— Bine, bine. Văd că mintea îți e în altă parte.

Zâmbi, sincer, de data asta.

— Mă bucur pentru tine, Big Bro. Distracție plăcută. Nu face nimic din ce n-aș face eu.

De parcă ar fi fost posibil.

— Seară bună, Dom.

Am râs și am închis portiera, ieșind din oraș spre Platinum Pearl, spre Crystal.

Am așteptat vreo două dansuri la Platinum Pearl, dar când Crystal tot nu intră pe scenă, am întrebat o chelneriță dacă lucra în noaptea aceea. Fata îmi confirmă, dar îmi spuse că își terminase deja numărul și că urma să iasă la mese, curând. Am mai comandat o bere, cu toate că nu o terminasem pe prima. Am mai comandat și o porție de cartofi prăjiți cu brânză, doar ca să nu o enervez pe fata care mă servea.

Cincisprezece minute mai târziu, îmi sări inima din piept când am văzut-o pe Crystal ieșind cu o tavă în mână. Era îmbrăcată în aceeași uniformă pe care o avusese și la prima noastră întâlnire, o pereche minusculă de „pantaloni scurți” și un maiou în dungi, înnodat sub sâni. Am privit-o câteva clipe, fără să-i atrag atenția. Se mișca grațios, chiar dacă nu făcea decât să meargă de la o masă la alta. Se vedea că se simte în largul ei, probabil i se spusese deseori că era frumoasă. Dar chiar și de unde eram, îi puteam vedea acea privire glacială, acea arcuire cinică a buzelor.

Se aplecă să așeze o bere în fața unui tip dintr-un grup ce se afla la o masă în secțiunea ei, iar el îi mângâie coapsa. Pentru o fracțiune de secundă am văzut trecând pe fața ei o umbră de dezgust, înlocuită imediat cu un zâmbet la comandă. Apoi zise ceva ce îi făcu pe tipii de la masă să râdă. *Îi detestă. Detestă toată treaba asta.* Gândul se contură clar și precis. Doamne, probabil mă detesta și pe mine. Un alt bărbat care să o folosească, într-un fel sau altul. Mă străbătu același val de vinovăție pe care îl simțisem și prima dată când ne întâlniserăm. Am luat o înghițitură lungă din bere, punându-mi din nou la îndoială rațiunea care mă adusese aici. Și atunci mă observă. Păru să înlemnească, o secundă, făcu ochii mari, apoi se întoarse și ieși pe ușile batante de lângă bar, care presupuneam că dădeau în bucătărie. Am încercat să-mi stăpânesc emoțiile.

Câteva minute mai târziu, ieși din nou și veni direct la masa mea. Așeză cartofii prăjiți cu brânză pe masă și îmi zâmbi politicos.

— Mai dorești ceva?

— Da, i-am zâmbit și eu, deși eram încă nesigur și simțeam cum îmi ard obrazii. O cafea. Dar nu orice cafea. Cafea după cină. Nu am mai băut niciodată o astfel de cafea și visez de-o viață la asta. Speram să-mi faci cinste.

Oftă.

— Tu și visurile tale de-o viață.

Am surâs.

— Am o grămadă. Pariez că și tu ai vreo câteva.

— *Ăsta* e visul meu, iepuraș! zise ea, rotind brațul spre încăperea întunecoasă. Ce altceva și-ar mai putea dori o fată?

Se sprijini de masă cu o mână, ținând tava într-o parte cu cealaltă.

— Nu mai veni aici, Gabriel. Nu este pentru tine. Locul tău nu este aici.

— Nici al tău.

— *Încetează*. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta, că nu am fost fata potrivită. Nu știu de ce îți închipui că locul meu nu e aici, pentru că eu cred că e.

— Ba îl detești.

— Și ce dacă? Te pomenești că tu ești salvatorul stripteuzelor de pretutindeni care își detestă meseria? Trebuie să-mi câștig existența, *Gabe*.

Am închis ochii, frustrat de atitudinea ei, dar și mai frustrat mine. Reușisem să stric tot.

— Doar o cafea, atâta vreau.

Doar să te văd zâmbind.

— Ba nu vrei numai atât. Vrei să mă salvezi de viața mea intolerabilă, de durere și nefericire.

Își duse teatral o mână la piept.

— Eu nu sunt vreun *proiect* de reparat și nu vreau ajutorul tău.

— N-am venit aici să te repar. Eu vreau doar...

— *Ce anume?*

Am oftat, trecându-mi mâna prin păr.

— Vreau doar să vorbim. Îmi place de tine.

Doamne, exista ceva să sune mai jalnic? M-am crispat la stângacea mea încercare de a-i schimba decizia.

Mă privi fix o clipă, cu o sclipire nedeslușită în ochi, pe care nu știam cum să o interpretez. Indiferent ce era, ea i se împotriva. Acel zâmbet cinic îi ridică din nou colțul buzelor, dar am sesizat o oarecare nesiguranță.

— Nu asta vreți cu toții?

Se îndreptă de spate, oftând obosită.

— E doar atracție sexuală, Gabe. O să-ți treacă.

Nu o spusese totuși pe un ton răutăcios. Mai degrabă îmi împărtășea un adevăr pe care-l învățase demult. Asta îmi declanșă un val apăsător de tristețe.

Ea dădu să plece.

— Nu renunț la tine, am zis. O să mă întorc.

Ridică nepăsătoare din umeri.

— E o țară liberă. Fă ce vrei. Îți sugerez însă să pleci de aici și să-ți cauți fata potrivită.

— Și dacă tot mai cred că tu ești fata potrivită?

— În cazul ăsta, te înșeli.

Se întoarse și se îndepărtă.

Fir-ar să fie!

Am mai stat vreo douăzeci de minute lungind sticla aceea de bere, gândindu-mă la ce spusese. Chiar venisem aici ca să o ajut? Să fi fost sugestia asta mai supărătoare decât rugămintea mea, să mă ajute ea pe mine?

N-a mai trecut pe la masa mea. Clienții din sectorul ei de local o țineau ocupată, adevărat, dar știam că mă evita și nu eram sigur că o puteam învinui numai pe ea. Se duse în spate și, fiindcă nu se întoarse după zece minute, am semnat bonul de plată pe care mi-l aduse chelnerița mai devreme și am plecat. Fulgerat de un gând, m-am întors și am folosit pixul cu care semnasem nota ca să-mi scriu numărul de telefon mobil pe un

șervețel, pe care l-am împăturit în două și am scris numele lui Crystal deasupra. O clipă, a fost cât pe-aci să-l mototolesc și să renunț... cine putea garanta că ea l-ar fi primit sau, dacă l-ar fi primit, că nu l-ar fi aruncat mai degrabă. Cu un suspin, l-am lăsat totuși pe masă și m-am îndreptat spre ieșire.

Tot drumul până acasă, mi-am jurat că n-o să mă mai întorc acolo. Era în zadar. *Mergi mai departe, Gabriel. Las-o în pace și fă cum ți-a zis ea. Găsește pe altcineva.*

A doua zi, l-am ajutat pe George la treabă în carieră, adică am direcționat mașinile și camioanele care tăiau și transportau piatra. Efortul cerut de nenumăratele drumuri în sus și în jos prin carieră, combinat cu activitatea neîntreruptă mi-a ocupat mintea suficient cât să nu înnebunesc cu propriile gânduri. Echipa nu avea neapărat nevoie de ajutorul meu, dar mereu era ceva de făcut la carieră și munca fizică, măcar de câteva ori pe săptămână, îmi prindea bine. De obicei îmi înviora creativitatea în ziua următoare — probabil era ceva legat de faptul că îmi puneam corpul la muncă și îmi goleam creierul. Era un soi de terapie. La fel și sculptatul, la urma urmei.

Pe când urcam spre vârful dealului, George mă ajunsese din urmă.

— Mulțumesc pentru ajutorul de azi. Te preocupă ceva? îmi zâmbi el.

George nu era genul care să-și bage nasul în treburile altora și vorbea puțin. Nu discutam des cu el chestiuni personale și niciodată nu mă întrebese despre ce trăisem în acea pivniță, atâția ani. Bănuiam că nu s-ar fi ferit să vorbească despre asta, dacă aș fi deschis subiectul, dar nu simțisem niciodată nevoia, nu cu el, și apreciam faptul că și el respecta această limită.

De aceea, a părut surprins când m-am oprit, m-am întors spre el și l-am întrebat:

— George, după ce-ți dai seama când trebuie să renunți la cineva?

A tăcut puțin, s-a uitat în zare peste umărul meu, după care și-a întors privirea înțeleaptă la mine.

— Vorbim despre cineva de genul feminin?

Am râs.

— Poate.

— Poate.

Își arcui buzele într-un zâmbet pe jumătate.

— Păi, îți dă vreun *motiv* să insiști?

Am oftat.

— Nu prea. Numai că, am senzația...

Am lăsat fraza în aer. Nu știam cum s-o închei. Am... ce senzație? *Că e a mea*. Cuvintele acestea îmi apărură în minte cu atâta intensitate, că aproape m-am bâlbâit.

— Senzația asta că..., am murmurat din nou, simțindu-mă deopotrivă descumpănit și cumva plin de energie.

George îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Îm-hm.

Făcu iarăși o pauză, părând să-și cântărească fiecare cuvânt.

— Ei bine, băiete, presupun că nu există răspuns la asta. Cred că trebuie să-ți asculți inima.

Am zâmbit.

— Exact asta îmi spunea și tata.

Zâmbi și el.

— Da, e în stilul lui.

Pe chip i se zugrăvi afecțiunea, când veni vorba de tata, cel mai bun prieten al lui.

— Cred că ar trebui să ai încredere în tine, Gabriel. Răspunsurile sunt aici.

Se bătu cu mâna peste inimă.

— Indiferent ce decizie iei, am încredere că este cea mai bună alegere.

Se opri ca și cum își aduna restul cuvintelor.

— Nu ajungi să regreti lucrurile pe care le faci din dragoste și cu bună intenție. Lucrurile pe care ai vrea, dar *nu* le faci sunt care nu-ți vor da pace toată viața. Fii sincer cu tine însuși când e vorba de intențiile tale, Gabriel, și urmează-ți inima. Indiferent de rezultat, nu vei trăi niciodată cu regretul în suflet.

— Mulțumesc, George. Cam aveam nevoie de un vot de încredere.

— Gabriel, dacă tu îți faci griji, eu am totdeauna încredere.

Mi-a făcut cu ochiul și s-a îndepărtat spre birou.

M-am dus acasă și am făcut un duș rapid, în timp ce cuvintele lui George, cuvintele *tatei*, îmi răsunau încă în minte. *Ascultă-ți inima. Inima* îmi spunea să mai încerc o dată cu Crystal.

Până să apuc să mă răzgândesc, m-am urcat în mașină și am pornit spre Platinum Pearl. Îi spuseseam că nu aveam de gând să renunț la ea. I-o declarasem. Poate că n-ar fi trebuit, dar o făcusem. Nu mă puteam pune într-o lumină ridicolă la nesfârșit. Dacă ea nu răspundea niciodată la eforturile mele, n-aș fi avut de ales decât să renunț, în cele din urmă, dar voiam să-mi calc o dată pe mândrie și să-i demonstrez lui Crystal că nu aruncasem vorbe-n vânt. Bănuiam că ea era foarte obișnuită cu promisiunile deșarte.

De data asta, m-am așezat la altă masă, deși tot departe de scenă. Toate mesele din față erau ocupate, bărbații se înghe-suiseră, nerăbdători să le vadă pe dansatoare cât puteau mai de aproape. O scânteie de gelozie se aprinse în mine la gândul atâtor bărbați holbându-se cu gura căscată la Crystal, dar am făcut tot posibilul să o sting. Eu nu reușisem nici măcar s-o

conving să vină la o cafea cu mine. Nu aveam niciun drept să fiu gelos.

Sperasem că voi sosi după ce ea dansase, dar la timp să mă așez înainte ca ea să vină și să servească băuturile și se părea că avusesem noroc. La douăzeci de minute după ce ajunseseam, Crystal își făcu apariția îmbrăcată în ținuta de chelneriță. Se opri în cadrul ușii, cu tava goală în mână. Îmi tresălta inima. O codiță împletită larg îi cădea pe umăr și mai multe șuvițe rebele deja scăpaseră din strânsoare și îi încadrau fața machiată excesiv. Arăta deopotrivă inocentă și mult, mult prea experimentată. Un paradox complet.

Mă simțeam oarecum anonim în timp ce o urmăream din încăperea ticsită de oameni, așezat într-un loc unde ea nu s-ar fi așteptat să mă vadă. Nu aranjasem dinadins lucrurile ca s-o pot privi fără ca ea să mă vadă, dar așa ieșiseră. Ea părea hotărâtă să nu se uite spre masa la care stăteam de obicei, dar urmărind-o în timp ce se mișca prin sală, am remarcat momentul în care și-a aruncat rapid privirea spre masă, zăbovind apoi asupra bărbaților așezați acolo. Ochii i se goliră de expresie, într-un soi de apatie hârsită, ca și când își imaginase că nu aveam să fiu acolo și asta nu făcea decât să-i confirme așteptările reduse. Sau poate interpretam eu prea mult pe marginea unei expresii trecătoare?

Ai încredere în tine. Ai încredere în intuiția ta.

Se întoarse în direcția mea și, când privirile ni se întâlniră, am observat că tresare puțin, foarte puțin, dar nu mi-a scăpat. A clipit o dată, apoi se apropie agale, oprindu-se în dreptul mesei mele. Am vrut să mă ridic, dar nu aveam nici un motiv, așa că m-am uitat doar la ea, simțindu-mă încurcat și timid — știind că prin simpla mea prezență îi ceream să mă rănească și, cu toate acestea, nefiind în stare să mă stăpânesc. Faptul că mă întorsesem aici părea irațional, illogic și nesăbuit — și exact ce trebuia.

— Te-ai întors, remarcă ea cu plictis.

M-am străduit să etalez un zâmbet fermecător, dar bănuiam că-mi ieşise mai degrabă o grimasă jenată.

— Da.

— Tot nu sunt fata potrivită.

— Tot nu sunt de acord.

Oftă, ridicându-şi mâna şi studiindu-şi unghiile o clipă, de parcă aş fi fost probabil cea mai anostă persoană cu care avusese de-a face vreodată.

— Celelalte fete s-au interesat de tine, ştii? Le-ar plăcea să le dai ocazia să fie singure cu tine, într-o cameră.

Făcu un gest larg cu mâna în jur.

— Alege. Serios.

M-am încruntat.

— Te-am ales deja pe tine.

Buzele ei deveniră o linie subţire.

— Nu a fost bine.

— Ba a fost foarte bine. De asta te temi. De ce?

Miji ochii.

— Aveam nevoie de bani ca să-mi repar maşina. Am obţinut ce-mi trebuia şi gata. Mi s-a părut... dezagreabil.

Remarca răutăcioasă mi se înfipse ca o suliţă pe şira spinării, făcându-mă să tresar. Ea continua să mă urmărească şi, deşi expresia îi rămase neschimbată, păli puţin.

— Te rog, pleacă, zise ea şi vocea i se frânse când rosti ultimul cuvânt, chiar înainte să se răsucească pe călcâi şi să se îndepărteze.

Am tras adânc aer în piept, trecându-mi degetele prin păr, simţindu-mă trist şi ridicol. *Crystal.*

Am privit-o servind la câteva mese, zâmbind parcă mai ezitant decât de obicei, râzând parcă mai forţat. *Eşti un idiot, Gabriel. Ți-a zis să pleci. Cară-te.*

Mi-am terminat berea și am plătit, pornind spre holul din spate, unde Anthony stătea pe scaunul lui. Aveam de gând să mai fac o ultimă încercare. Și atât. El m-a salutat cu un semn din cap.

— Vrei să-i spui lui Crystal că sunt aici?

— Nu m-a anunțat că vă vedeți în seara asta, omule.

— Îi spui, totuși?

Anthony se uită la mine și încuviință încet, surprinzându-mă cu privirea lui plină de înțelegere. Ca și cum mai fusese în situații ca asta de sute de ori, cu bieți tâmpiți care veneau în club și se îndrăgosteau de vreuna dintre fete, dar li se făcea vânt. *Tipic*, părea să spună privirea lui. Trist, dar tipic.

— Sigur, amice, zise el, ridicându-se și pornind fără grabă pe hol.

Mi-am vârât mâinile în buzunare și am așteptat.

Două minute mai târziu, se întoarse și-mi făcu semn.

— Vino în spate.

Am tresărit, surprins. Mă așteptasem să îi mulțumesc lui Anthony și să plec din local. Pieptul mi se umplu de speranță. M-a condus în aceeași cameră drapată cu catifea violetă și i-am zâmbit lui Anthony, care mi-a deschis ușa și a dat încă o dată din cap, când am intrat pe lângă el.

Îmi frământam mâinile, speranța amestecându-se dintr-o dată cu nervozitatea. Ea îmi mai acorda o șansă și nu voiam s-o dau în bară. Nu voiam să irosesc această oportunitate, fiindcă asta era. N-aș mai fi putut să mă întorc după asta, deja eram la limita dintre *stăruitor* și *hărțuitor*. Poate chiar trecusem acea linie. *Iisuse!* Am gemut, fiindcă era adevărat, iar sunetul străpunse liniștea din încăpere.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și m-am încruntat — Crystal nu bătuse niciodată înainte.

— Intră, am strigat.

Ușa se deschise și intră o tipă cu părul scurt, țepos, de un roșu-aprins, îmbrăcată într-un costum sumar de piele neagră și ciorapi de plasă.

— Hei, chipeșule!

Zâmbi, buzele roșii strălucitoare dând la iveală un șir de dinții albi, puțin curbați.

— Bună. Ăă, scuze, dar eu o așteptam pe Crystal.

Ea se duse spre stația audio și apăsă niște butoane, înainte să se întoarcă. O melodie ritmată, seducătoare, răsună în încăpere.

— Crystal nu e disponibilă. M-a trimis pe mine. Eu sunt Rita.

— Ea te-a trimis? am întrebat, cu vocea mai mult o șoaptă, pierdută în acordurile muzicii.

De ce să fi făcut asta? Știa că n-o să vreau pe nimeni altcineva, știa că n-o să fiu în stare să *tolerez* pe altcineva. Ah, Doamne, tocmai *de aceea* o făcuse. Mi-am zis că era deplasat să mă simt atât de rănit și totuși nu m-am putut împiedica. Un sentiment amar de trădare.

— Da.

Rita veni repede la mine, împingându-mă îndărăt pe canapea. M-am așezat, inspirând surprins, și până să mă dezmeticesc, ea era peste mine, încălecându-mă. Mintea mi se încetoșă și o alarmă roșie, interioară, se declanșă și începu să pulseze. Ea se aplecă și începu să-și frece sânii în fața mea, iar nările mi-au fost izbite de un parfum greu, dulce, amestecat cu mirosul de mosc al pielii nespălate. Mirosea... a murdar.

El mirosea a murdar.

Nu pot să respir.

Inima începu să-mi bată nebunește și mi-am întors fața de la ea, simțind cum fiori reci de panică mi se răspândesc în tot corpul la atingerea ei nedorită. *Fugi! Luptă!*

Am împins-o, iar ea țipă surprinsă când se trezi că aterizează într-o rână, lângă mine, pe canapea. M-am ridicat iute în picioare, gâfâind greu.

— Doamne, îmi pare rău, îmi pare foarte rău.

Ea se uită mânioasă la mine.

— Care e problema ta? Nu-ți plac fetele sau ce?

Mi-am trecut o mână prin păr, luptându-mă să respir.

— Nu ești tu de vină, nu...

Trebuia să plec. Transpiram și tremuram și-mi venea să vomit.

— Îmi pare rău, am repetat și am alergat practic la ușă.

Am deschis-o de perete și am ieșit împleticit în hol. Anthony a ridicat capul când m-am apropiat, încruntându-se. I-am ocolit privirea. N-a zis nimic, doar s-a lăsat pe spate, făcându-mi loc să trec.

Când mă îndreptam spre ușa restaurantului, Crystal își făcu apariția în dreapta mea, încă purtând uniforma de chelneriță și ținând în mână o tavă cu băuturi. Se opri din mers și făcu ochii mari când mă văzu. Rușinea de pe fața ei îmi aduse o mică alinare în acel moment. Își întoarse capul și se uită în pământ.

M-am făcut că nu o văd și am trecut pe lângă ea, am împins ușa și am ieșit valvârtej în parcare.

Aer.

Spațiu.

Libertate.

CAPITOLUL OPT

Ei bine, ești în impas, unul dintre cele mai nasoale din viața ta. Ai de gând să îndrepti situația? Sau să o înrăutățești?

Gambit, Ducele Hoților

CRYSTAL

Nu crezusem că era posibil să mă urăsc mai mult decât mă uram deja. Dar când l-am văzut pe Gabriel ieșind în fugă din Platinum Pearl, cu expresia aceea de groază zugrăvită pe față, m-am convins că greșisem. Eu îi făcusem asta. Eu aranjasem să se confrunte cu cel mai mare coșmar al său. După ce suferise deja atât de mult. M-am purtat ca o scorpie diabolică și egoistă. Dacă merita cineva să fie rănit, *eu* eram aceea.

Numai că... și el se încăpățânase se întoarce, să nu mă lase în pace. *Nu mai încerca să te justifici. Încetează.* Adevărul era că prezența lui neobosită mă făcuse să sper la lucruri la care renunțasem demult și reamintirea visurilor mele uitate îmi provocase o durere cum nu mai simțisem până atunci. Pipăielile, privirile libidinoase, faptul că eram folosită, nimic nu mă duruse mai tare ca rugămintea lui Gabriel Dalton de a bea o cafea cu el. *De ce?* Parcă îmi trecea pe sub nas o îmbucătură de mâncare delicioasă, dar suficient de departe cât să n-o ajung, iar mie mi-era foame. Doamne, eram ruptă de foame. Mai mult chiar, făcuse în așa fel încât gândurile acestea să-mi stăruie în minte,

o tortură lentă, sfărâmarea celei din urmă bucăți intacte din inima mea. Mi-era cunoscut genul ăsta de foame. O reprimasem atâția ani. Acum îmi doream lucruri pe care nu le-aș fi putut avea niciodată. Și mi-era lehamite. Doamne, cât de lehamite mi-era de viața mea golită de orice sens.

Stăteam în capul scărilor și așteptam să vină Kayla. Mașina mea era încă la reparat, dar începuseră să lucreze la ea, acum, că îmi plătisem datoria veche. Din fericire, piesa care trebuia înlocuită de data asta nu era foarte scumpă. Totuși însemna două sute cincizeci de dolari pe care nu-i aveam, dar de care puteam face rost, dacă amânam plata chiriei pe luna următoare. Îmi trecu prin fața ochilor imaginea unui bilețel lipit pe ușă și mi se strânse inima doar aducându-mi aminte.

Ce o să mă fac acum? Oh, Doamne, ce-o să mă fac acum?

Tristețea m-a învăluit copleșitoare, de parcă amintirile ar fi fost o pătură grea. Am încercat s-o dau jos de pe umeri, dar n-am izbutit. Nu astăzi, nu când expresia chinuită a lui Gabriel îmi stăruia vie în minte.

Apartamentul meu era la ultimul nivel al unei clădiri cu două etaje, cu scări la exterior. Ceea ce fusese cândva casa unei singure familii fusese împărțită în trei apartamente, al meu fiind cel la care ajungeai pe scările șubrede din lemn, din spatele clădirii. Priveam fâșia de beton de dedesubt, o mică parcare care probabil fusese o zonă verde unde se jucau copiii. Cele câteva bălți mici, de la ploaia ce căzuse noaptea trecută, îmi reînviară o altă amintire. Doamna Hollyfield, ținându-mă de mână, în timp ce eu râdeam și săream dintr-o baltă în alta, stropind-o cu apă murdară.

Am închis ochii pentru o clipă, încercând să opresc asaltul amintirilor. Doamne, de ce-mi năvăliseră în minte toate aceste amintiri, toate aceste *cuvinte*? Reușisem să le țin departe atâta timp, iar acum, din motive pe care nu mi le puteam explica,

parcă mă trezisem deodată cu ele toate la ușă, cerându-mi să le las să intre, cerându-mi să mă uit la ele, când eu chiar nu voiam.

Totuși, amintirea bălților de după ploaie persistă. Puteam să jur că simt apa rece care pătrundea prin găurile din tălpile cizmulițelor mele de cauciuc, de la mâna a doua, că simt valul de bucurie de altădată, în timp ce doamna Hollyfield mă certa printre hohote de râs, apoi mă trăgea în căldura reconfortantă a brațelor sale și mă săruta pe creștet. Îmi aminteam cum m-am minunat la vederea curcubeielor care pluteau pe suprafața bălților, de parcă ar fi fost fermecate, iar doamna Hollyfield a încuviințat și mi-a spus că magia era pretutindeni, dacă îți doreai cu adevărat să o vezi. Aflasem mai târziu că acele curcubeie nu erau decât pete murdare de ulei pe apă. Și mă simțisem înșelată. Ceea ce păruse magic nu era, în realitate, decât murdărie. În asta era cumva și o metaforă despre direcția în care o luase viața mea, dar eram prea obosită ca să o descifrez.

Stând acolo, am simțit aceeași tristețe de demult, de când o pierdusem pe doamna Hollyfield. M-am întrebat cât de diferită ar fi putut să fie viața mea, dacă ea nu ar fi murit. Dar murise. Pentru că asta făceau oamenii. Mureau, plecau fără să-și ia măcar la revedere — în cele din urmă, toți plecau. Dacă te atașai cumva sau sperai la dragoste, nu era decât greșeala ta și meritai să suporti consecințele.

Motorul mașinii Kaylei intrând în parcare mă smulse din gândurile sumbre și m-am ridicat să mă duc la ea.

— Salutare, i-am zis, strecurându-mă pe scaunul din dreapta al unui hârb de Chevy, de culoare albă.

Mașina ei era într-o stare și mai proastă decât a mea, ceea ce era remarcabil. Mi-am sprijinit cotul de marginea geamului deschis, în timp ce mașina plecă bolborosind din parcare.

— Slavă Domnului că nu mai e atât de cald, zise Kayla.

Cu geamurile deschise, curentul de aer circula în voie când mașina prinse viteză. Eu am dat doar din cap. După câteva minute de tăcere, Kayla mă întrebă:

— Ești bine?

— Da. Cred că doar am nevoie de o pauză. Din fericire, este ultima mea tură și apoi am două zile libere. Sunt... nu știu, epuizată.

Kayla suspină.

— Toate suntem, nu?

— Da, presupun.

Am sosit la Platinum Pearl și amândouă ne-am dus la cabină ca să ne costumăm și să ne facem machiajul. Mă simțeam pe jumătate amorțită, bâjbâind în propriile mele mișcări, ceea ce nu era tocmai o noutate. Mă simțeam însă și zdruncinată emoțional și mai ales obosită.

— Bună, Crystal, zise Rita, intrând în cabină la câteva minute după ce plecase Kayla.

Detestam nopțile acestea în care lucram toate trei și împărțeam aceeași încăpere. Parcă nu găseam niciun colț în care să mă retrag și să fiu eu însămi, măcar un minut sau două. Câteodată, minutele alea însemnau diferența între a fi continuu zămbitoare și a fi o scorpie arțăgoasă, după cum mă acuzase Rodney.

— Bună, Rita, am răspuns și mi-am reluat aplicatul de pudră peste fondul de ten pe care tocmai îl întinsesem pe față.

— Crezi că iubitul meu se întoarce în seara asta, ca să mai încercăm o dată? mă întrebă zeflemitor Rita.

Am simțit cum furia îmi aprinde tot corpul, dar mi-am păstrat expresia calmă. În plus, furia nu era îndreptată împotriva Ritei. Era împotriva mea.

— Mă îndoiesc.

— Care e problema lui, totuși? Un tip care arată atât de bine și să nu-i placă femeile? Mare păcat, nu-i așa?

— Cine zice că nu-i plac femeile?

— S-a purtat ca speriat de moarte, când de-abia l-am atins. A început să găfâie nebunește. Nu mi-am dat seama la început dacă era speriat sau excitat.

Rușinea mă răscoli, întorcându-mi stomacul pe dos. M-am prefăcut concentrată să îmi pun genele false, aplecându-mă spre oglindă, foarte atentă la ce făceam. Mâinile însă începuseră să-mi tremure și am trântit genele pe măsuță. Stricate. Banda cu gene zăcea sub ochii mei, ca un păianjen trist și mort.

— Presupun că nu i-a plăcut de tine, atâta tot, i-am zis eu, cu nonșalanță.

Rita mi-a aruncat o privire, în timp ce îmbrăca o pereche de bikini. Se întoarse și-și inspectă fundul în oglindă. Eu am ignorat-o cât își aranjă șnurul slipului. Își trase o palmă peste dosul ferm, fără cusur, și râse.

— Nu, nu cred că de-aia.

Râse din nou.

— Dar sunt dispusă să-i mai dau o șansă să-și adune curajul și să se bucure de dotările mele. Un tip trăsnet ca el merită cel puțin încă o șansă. Atât de înalt și viguros peste tot. Niște... mâini atât de mari și frumoase. Mmm.

Mi-a făcut cu ochiul și m-am trezit că-mi vine s-o dau afară în șuturi.

— Destul, Rita.

Vocea mea sună mult prea ostilă. Sau poate că nu exprimase decât ce simțeam. Rita mă privi blocată.

— Cum? se smiorcăi. Tu mi l-ai dat.

— Nu ți l-am dat, m-am răstit eu, ridicând din nou ultima bandă cu gene. Nu este al meu ca să-l dau.

— Hmm, făcu ea, privindu-mă cu atenție, în timp ce încercam să-mi pun din nou banda de gene, cu mai mult succes, de data asta. Pari supărată, Crystal. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Tipul mă calcă pe nervi, pur și simplu. Mă bucur că n-o să se mai întoarcă.

Începu să râdă fals.

— Bine. Cum zici tu. Dacă nu-l vrei tu, altcineva o să-l agațe cât se poate de repede.

Da. Da, asta era adevărat. Și era ceea ce îmi doream. Și era ceea ce el avea nevoie, chiar dacă era prea idiot ca să-și dea seama sau nu. M-am simțit puțin mai bine după ce am terminat de lipit și ultimul rând de gene false și m-am ridicat ca să mă îmbrac.

Rita se așează pe canapea să-și încheie sandalele.

— Mi se pare cunoscut, zise ea. Cred că se poate să fi fost coleg de școală cu soră-mea mai mare. Cred că au fost împreună, la gimnaziu.

Nu, el a fost închis într-un subsol când trebuia să fie la gimnaziu. Gândul mă făcu să simt că nu mai puteam respira, dar am dat din cap spre Rita, mormăind un răspuns neutru.

— Vezi cumva pantofii mei albi cu toc? am întrebat-o după o clipă, uitându-mă în jur.

Voiam să schimb subiectul. Nu mai voiam să vorbesc despre Gabriel Dalton. Nu mai voiam *să mă gândesc* la Gabriel Dalton.

— Da, sunt aici, lângă ușă.

— Mersi.

Mi-am luat pantofii și am început să vorbim despre muzica pe care urma s-o folosim în seara aceea. La cinci minute după asta, ea se îndreptă spre ușă, pregătită să înceapă primul ei dans. Am folosit cele cincisprezece minute pe care le mai aveam până îmi venea mie rândul ca să-mi limpezesc gândurile. Am încercat să mă gândesc la altceva, nu la Daniel, nu la rușinea pe care încă o mai simțeam, la altceva, nu la zâmbetele timide și apoi la ultima privire, încărcată de șocul trădării. Dar nu a funcționat. Nici pe departe.

Mai aveam o oră până ieșeam din tură, când m-am apropiat de o masă la care erau trei tineri ce păreau studenți, genul pe care presupun că majoritatea femeilor i-ar găsi atrăgători. Se vedea că mergeau la sală și se asigurau că toată lumea remarca lucrul acesta, fiindcă purtau tricouri cu mânecă scurtă rulată, ca să li se vadă cât mai mult din bicepsi. Am aruncat pe masa lor un rând de șervețele.

— Cu ce pot să vă servesc, băieți?

— Cu tine, zise tipul șaten cu bărbia puternică, bine conturată, făcându-mi ochi dulci.

Du-te dracu'.

— Și pentru mine la fel, zise și blondul cu barbă scurtă, holbându-se la sânii mei. O să-mi iau o porție *mare*.

Ochii îi erau sticloși și era evident că servise deja din greu.

I-am luat peste picior.

— Ei bine, băieți, sunt suficientă pentru toată lumea. Reveniți peste trei zile și o să-mi fac timp pentru un dans personal, doar pentru voi doi.

Le-am făcut cu ochiul.

Al treilea tip, brunet, cu părul țepos, care stătea tolănit nepăsător pe scaun, începu să râdă, aplecându-se în față.

— Intru și eu în treaba asta.

Îmi azvârli ceea ce sunt sigură că-și imagina că era un zâmbet cuceritor.

— Și dacă nu avem chef să așteptăm? Dacă te vrem în seara asta? întrerupse șatenul, întinzând mâna și prinzându-mă cu putere de fund.

Am strâns din dinți. *Doamne, chestia asta devine agasantă.*

— Regret, clubul se închide într-o oră, iepuraș, dar mai aveți timp să beți un rând. Ce vreți?

M-am uitat de la unul la altul, încercând să-mi stăpânesc iritarea din voce.

— În cazul ăsta, o să ne *luăm* noi ce vrem, spuse blondul, trăgându-mă la el în brațe și frământându-mi sânii în palme. Îți place așa, iubito? șopti, vârându-și fața în gâtul meu, cu tot cu barba lui țepoasă și respirația umedă. Văd că da.

Am scos un strigăt surprins și m-am zbatut să mă ridic. *Unde naiba era Anthony?* Tipul mă ținu în loc. Îi simțeam erecția sub fund, când se tot împingea în mine. *Se freca. Mă trăgea spre el. Mă apuca. Lua.* Ca toți ceilalți bărbați de înaintea lui. Și ca toți ceilalți care vor urma... cu excepția lui Gabriel Dalton. De ce m-am gândit la sinceritatea simplă a zâmbetului său — la atingerea lui *exitantă*, la tonul *respectuos* din vocea lui — habar n-aveam. ăsta era jocul obișnuit. *Știam regulile.* Totuși, contrastul dintre Gabriel și *acest* bărbat declanșă în mine o furie instantanee, irațională.

M-am uitat în jur la bărbații care râdeau, care priveau plini de poftă, la tipul în brațele căruia mă aflam și care își lua toate libertățile ce-i treceau prin cap. Ura mă copleși brusc și puternic — un dispreț care părea fără limite și foarte viu — și mi-am ridicat mâna și l-am plesnit peste față, atât de tare încât i-am smucit capul într-o parte. Îmi dădu drumul și am sărit în picioare, îndepărtându-mă împleticit, șocată de reacția mea. Nu mai loviseam pe nimeni în viața mea. Prietenii lui începură să râdă ca maniacii, arătându-l cu degetul pe bărbatul pe care-l pocnisem.

— Târfă ordinară, mârâi el printre dinți, ducându-și mâna la obraz.

— Ce se întâmplă aici, domnilor?

Anthony. M-am răsucit spre el.

— Unde ai fost? l-am întrebat, cu o notă de panică în voce.

— La un pipi. Scuze, fato.

Se întoarse spre cei trei bărbați.

— Afară, zise. Nu mă faceți să vă iau de guler.

Blondul își îndreptă arătătorul în direcția mea, cu ochii lucind de umilire.

— Târfa aia de doi bani mi-a tras o palmă!

— Pân-aici, zise Anthony, luându-l pe tip de gulerul tricoului.

— Gata, gata, zise brunetul, ridicându-se și clătinându-se puțin. Oricum plecam. Calmează-te, în pana mea.

Am plecat repede de acolo, ducându-mă în spate, unde am aruncat tava și am stat lângă teighea vreo câteva momente, încercând să-mi recapăt răsuflarea și să-mi potolesc furia ce mă făcea să tremur.

— Ești bine, Crys? mă întrebă Janet, apropiindu-se din spate și bătându-mă pe umăr. Tipii ăia sunt niște animale.

Am râs spart.

— Da, sunt bine și da, sunt niște animale.

— Pune-o la spate, draga mea. Nu e decât o seară obișnuită. Vechea poveste.

— Așa e. Mersi, Janet.

Am tras adânc aer în piept, simțindu-mă atât de obosită, încât mă bătui gândul să mă întind pe podea, chiar acolo. Aveam din nou acea apăsare în piept și nu voiam decât să merg acasă.

— Oh, stai puțin, zise Janet, întorcându-se. Aproape c-am uitat, fiindcă ieri am fost liberă, dar cineva a lăsat asta pentru tine, pe una dintre mese, acum două seri. Am vrut s-o arunc ca să te scutesc de o bătaie de cap, dar îmi amintesc de tip și era chiar drăguț.

A zâmbit, mi-a făcut cu ochiul și mi-a întins un șervețel împăturit.

Zâmbindu-i cu chiu cu vai lui Janet, am luat șervețelul și, când ea plecă, l-am deschis și am văzut numele lui Gabriel lângă ceea ce am presupus că era numărul lui de telefon mobil.

O durere mă săgetă prin inimă, o dorință bizară amestecată în egală măsură cu remușcare, și am mototolit șervețelul, vârându-l în buzunarul mic al șorțului, unde țineam banii de rest.

Până am ieșit din nou să servesc la mese, tipii care mă hărțuiseră plecaseră, înapoi la iubitele lor de acasă, fără îndoială. Janet avea dreptate. Vechea poveste.

Am încheiat și ultima jumătate de oră din tură, ducând de băut unor tipi care, din fericire, știau să se poarte. După ce am terminat, mi-am luat banii, șovăind când am scos șervețelul din buzunar. L-am mototolit în pumn cu intenția să-l arunc și m-am dus să o caut pe Kayla, care tocmai își terminase numărul pe scenă.

— Ești gata?

Mi-am înșfăcat tricoul cu mânecă lungă și l-am tras peste uniformă în care serveam. Nu voiam să-mi bat capul nici să-mi schimb hainele, în seara asta. Aveam să fac un duș lung și să încerc să spăl disperarea ce mi se impregnase în piele odată cu amprenteles unsuroase ale tipilor care se purtaseră grosolan.

Kayla se dezbrăca și se întoarse spre mine.

— Da. Dă-mi cinci minute. Am auzit ce s-a întâmplat în bar. Ești bine?

— Da.

Am fluturat din mână ca și cum nu fusese nimic. Și, în realitate, chiar nu fusese. Genul ăsta de lucruri se mai întâmplase de sute de ori până acum și, foarte probabil, avea să se mai întâmple de alte sute de ori.

— Sunt bine. Te aștept la ușa din față.

— Bine. O să-l iau și pe Anthony când ies.

Am dat din cap și am închis ușa cabinei după mine. Mi-am luat poșeta din dulăpior și am pornit spre ușa de la intrare. Am auzit gălăgie venind dinspre bar și am aruncat o privire în direcția aceea, văzându-l pe Anthony cum despărțea o păruială,

de data asta între două fete. *Ce mama naibii?* Nu se mai sfârșește odată noaptea asta?

Regula localului era ca paza să conducă dansatoarele la mașină și, în mod normal, l-aș fi așteptat pe Anthony să termine de rezolvat situația. În seara asta, însă, mă cuprinsese o sfârșeală profundă și am ieșit singură afară, în aerul nopții de vară. Mirosea a asfalt și a ploaie și am luat-o spre mașina Kaylei. Nu mai rezistam în Platinum Pearl nicio secundă.

— Hei, târfă.

Mi-a sărit inima în piept și m-am răsucit imediat spre voce. Tipul pe care îl plesnisem mai devreme ieși din umbra copacilor ce mărgineau latura din spate a parării, urmat de prietenii lui, aceștia doi părând agitați, puși pe hartă și încă băuți. Am tras iute o gură de aer, alarmată și dintr-odată neputincioasă. M-am uitat spre mașina Kaylei și înapoi, spre bar. Mașina Kaylei era mai aproape, dar nu aveam cheile. *Oh, rahat.*

— Acum nu mai ești atât de curajoasă, nu?

M-am întors și l-am înfruntat. Mi-am strâns pumnii pe lângă mine, descoperind în palmă șervețelul mototolit. Cum stăteam și mă uitam la bărbatul care îmi vorbise, am simțit cum și ultimul meu strop de voință se dizolvă până nu mai rămâne nimic, se evaporă în aerul nopții din parcare. Nu-mi păsa de ceea ce-mi făcuse. Doamne, chiar nu-mi păsa. Am strâns mai tare șervețelul în pumn. Ochii aceia blânzi ca de înger mi se iviră din nou în minte, aducându-mi rușine și pace, deopotrivă. Meritam orice aveau de gând tipii ăștia să-mi facă. O meritam. Dar înainte s-o îndur, intenționez să le spun ce credeam cu adevărat despre ei. Am zâmbit. M-am simțit liniștită. Văzându-mi expresia, o umbră de confuzie trecu pe chipul liderului celor trei.

— Știi ce cred eu despre tine?

— Puțin îmi pasă ce crezi tu despre mine.

— Nu, știu că nu-ți *pasă*. Asta știu. Mă întreb doar dacă bănuiești. Dacă îți poți imagina.

Râse batjocoritor.

— Singurul lucru de care îmi *pasă* este să-ți ceri iertare sugându-mi sula.

Am zâmbit din nou. Totul părea ireal, de parcă nu mai eram decât caricatura bidimensională a unei femei. Amorțeala începu să mi se scurgă în vene precum un sedativ bine-venit. Nu conta. *Nimic* nu conta. Ei aveau să facă tot ce voiau cu mine și eu nu puteam să fac nimic în privința asta. Dacă nu ei, atunci altcineva, săptămâna următoare sau în săptămâna de după ea. Undeva, într-o încăpere dosită, într-un camion tras deoparte pe autostradă, într-un pat sau într-o parcare întunecată. Nu se vor opri niciodată să ia de la mine ce vor. *Niciodată*.

— Sunteți abjecți, am spus sec. Toți trei sunteți revoltători. Singurul motiv pentru care vă las să vă uitați la mine e că mă plătiți pentru plăcerea asta. Nici măcar nu sunteți bărbați, sunteți doar niște animale urâte, respingătoare și numai mirosul vostru mă face să vomit.

Am scuipat pe jos și-apoi am afișat același zâmbet nepăsător.

— Târfă, repetă încet cel blond, puțin uluit, ca și când nu-i venea să creadă că pe ei îi insulta cineva ca mine. Târfă ce ești.

— Și inteligenți, pe deasupra, am zis. Pachetul complet. Și urâți și idioți.

Tipul brunet se clătină puțin, își recăpătă echilibrul și începu să râdă.

— Hai să mergem, mă. Târfă asta nu merită.

Pentru o secundă plină de speranță, am crezut că vor pleca. Umerii mi se relaxară puțin și exact în momentul acela șatenul scoase un mârâit furios și se năpusti la mine, atât de repede că n-am apucat să reacționez. Mă prinse din spate și-mi acoperi gura cu mâna, târându-mă îndărăt.

— Să i-o înfig târfei. O să primească fix ceea ce merită, mormăi el.

Ceea ce merită, ceea ce merită...

Instinctul a fost să încerc să-l mușc, dar ținea palma deschisă peste gura mea și nu puteam să-l apuc. Am încercat să dau din picioare, dar blondul mi le-a prins, ridicându-mă de la pământ. Mă duseră repede în spatele unui tomberon și cel care îmi ținea partea de sus a corpului mă forță să mă așez în genunchi, împingându-mi fața în șlițul blondului. Aici *puteam* prinde cu dinții, așa că am mușcat cu toată puterea. Gura mi s-a umplut mai degrabă cu docul jeanșilor, dar probabil am prins și ceva piele, fiindcă el scoase un țipăt de durere și-n clipa următoare am fost smucită înapoi și trosnită de un pumn drept în față.

— La naiba, să-mi bag! urlă el.

Am simțit cum mă izbește ceva într-o parte, probabil un bocanc sau un genunchi, și am țipat la durerea provocată de lovitura neașteptată, căzând cu fața pe asfalt.

— Hei, stați puțin, mă, asta..., l-am auzit pe brunet zicând.

Dar prietenii erau mult prea ațâțați de alcool și de mândrie rănită ca să-l mai asculte. M-au rostogolit cu fața în sus și până să mi se limpezească vederea, un alt pumn mă luă prin surprindere. Lumea din jurul meu începu să plutească și zeci de culori îmi explodară în fața ochilor. Totul părea să se întâmple atât de repede. Ei erau pretutindeni, ținându-mă la pământ, lovindu-mă. Unul stătea aplecat deasupra mea și celălalt îmi ținea picioarele, în timp ce încercam să ripostez.

Cel care îmi ținea picioarele îmi dădu drumul și am simțit cum mi se smulge tricoul. Am profitat de ocazie ca să trag un șut, nimerind în cineva. Acela țipă și înjură, apoi o durere cruntă îmi explodă în piciorul drept. Am încercat să strig, dar ceva de pânză mi-a fost îndesat în gură. Mi-a venit să vomit și am mai încasat o lovitură, simțind că pantalonii scurți îmi sunt trași în

jos. M-am luptat, dar ei erau doi și cu mult mai puternici. Nu știam unde era al treilea, dar nu mă ajuta. Din câte bănuiam, aștepta să-i vină rândul. Întinericul mă împresură din nou și, de data asta, m-am lăsat dusă, plutind departe, departe, departe, acolo unde nu mai era suferință, nu mai era durere, doar liniște și pace.

Când am început să-mi revin, eram confuză, auzeam sirene în depărtare, voci în apropiere, strigând, părând să fie în panică. Atât de multe voci. *Un cor*. Stelele luminau atât de strălucitor deasupra mea și nu deslușeam decât mișcare și lumină și un vuiet în urechile mele.

Deodată am simțit că eram mișcată. Mi s-a părut că sunt dusă cu o mașină, dar nu știam unde și nici nu îmi păsa. Un vaiet asurzitor — o sirenă? — mă înconjura și încă o dată am fost luată de val și purtată departe.

Când m-am trezit din nou, am mijit ochii, fiindcă luminile de deasupra erau mult prea puternice, de parcă mă apropiasem de stele. În jurul meu erau oameni în alb, toți în ceață și neclari. Apoi cineva stătea aplecat peste mine, ținându-mă de mână, respirând rapid și zgomotos chiar lângă fața mea. Oare chiar pluteam? Mi-am întors încet capul spre persoana de lângă mine și am văzut acei ochi angelici. *Gabriel*. Mi se tăie respirația. *Acei ochi minunați*. Numai că acum erau plini de ceva ce semăna cu durerea. *De ce?* Totul era bine — eram în raiul unde străzile erau pavate cu aur. El mă mângâie pe păr.

— Oh, iubito, îmi...

Se opri scurt, ca și cum vorbele i se înțepeniseră în gât.

— O să fii bine. Doar să nu te miști.

Luminile străluceau și aerul însuși sclipea. În jurul capului avea un nimb auriu. Era atât de frumos. Cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată. Am încercat să zâmbesc, dar fața mea părea să nu mă asculte.

TE-AM ALES PE TINE

— Am știut eu că ești un înger, am șoptit. Am știut eu.

Am ridicat mâna și i-am cuprins obrazul, ștergându-i o lacrimă cu degetul mare.

— Nu plânge, îngerul meu. Nu plânge. Nu pentru mine.

Niciodată pentru mine.

Vorbitul mă obosi din cale-afară. Am închis ochii și am lăsat întunericul să mă cuprindă încă o dată.

CAPITOLUL NOUĂ

Ssst, dragul meu. Știu că doare, dar corpul tău știe cum să se vindece. La fel și inima ta.

Domnița Lămâiță, Regina Bezelelor

GABRIEL

Sala de așteptare a spitalului era întunecată și liniștită. Nu eram decât eu acolo. M-am așezat pe un scaun incomod, cu husă de vinilin, și m-am sprijinit de perete, cu ochii în tavan. La televizorul din perete rula un desen animat și sunetul era dat atât de încet, că nu-l puteai socoti nici zgomot de fond.

Am auzit o ușă deschizându-se undeva pe hol și mi-am ridicat capul, uitându-mă spre intrarea în sala de așteptare. Am auzit tăcănit de tocuri și, câteva secunde mai târziu, femeia pe care am recunoscut-o de la Platinum Pearl, femeia pe care acum știam că o chema Kayla, dădu buzna înăuntru. M-a privit cu ochi mari.

— Îmi pare rău că a durat atât să ajung aici. Vreo veste?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu încă. Cred că încă îi examinează rănille.

Inima mi se strânse din nou și mi-am frecat pieptul de parcă gestul acesta ar fi ajutat. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea feței ei stâlcite în bătaie, când o duseseră pe hol spre radiologie, și zâmbetul imperceptibil ce-i arcuise buzele

însângerate și tumefiate când mă văzuse. Îmi atinsese fața și eu abia observasem, atât de înnebunit de durere eram văzând ce îi făcuseră. *Mă numise ingerul ei.* Groaza care mă cuprinsese când dădusem cu ochii de ea încă mă răscolea și-mi era rău și cloco-team de furie. Kayla mă sunase și îmi spusese că bărbații care o atacaseră pe Crystal fugiseră, când Anthony ieșise din club, și că el încercase să se ia după ei, dar se întorsese să o ajute pe Crystal. Trebuie să i se fi părut o alegere imposibilă. Dar m-am bucurat că se întorsese, fiindcă altfel, lăsând-o acolo ca să fugă după cei trei, ar fi putut însemna diferența dintre viață și moarte. Am oftat înăbușit de emoție.

— Îți mulțumesc mult că m-ai sunat, Kayla.

Ea dădu din cap, mușcându-și buza și mînjindu-și dinții cu ruj roșu.

— Nu am fost sigură că trebuia să fac asta, dar am stat cu ea, așteptând să vină ambulanța, și, cu toate că era inconștientă, ținea strâns în pumn șervețelul pe care era numărul tău.

Clătină din cap cu tristețe.

— Cât timp au chinuit-o ăia, nu l-a lăsat din mână. L-a ținut strâns. Trebuie să însemne ceva, știi? Așa că m-am gândit... ei bine, Crystal nu are mulți prieteni. Dacă totuși nu te vrea aici, o să-ți spună. Crystal poate să fie foarte directă.

Am izbutit să rîd slab.

— Da, am remarcat asta.

Kayla se trânti pe un scaun.

Venisem la spital imediat după telefonul Kaylei și ajunsesem la o jumătate de oră după ce o aduseseră pe Crystal. Nu știam detalii despre atac, doar ce îmi spusese Kayla la telefon.

Kayla clătină iar din cap și ochii i se umplură de lacrimi.

— E îngrozitor, pur și simplu îngrozitor, se înecă ea. Biata Crystal. Oh, biata Crystal.

M-am uitat la Kayla, întrebându-mă dacă nici ea, care părea să-i fie prietenă, nu-i știa numele adevărat. Dar n-am întrebat.

— Îi cunoaște careva de la club pe bărbații care au făcut asta?
Ea clătină din cap.

— Nu după nume, dar câteva fete au putut să dea poliției suficiente informații ca să le ia urma. Și Anthony le-a descris camioneta, deși n-a reușit să vadă plăcuțele de înmatriculare.

Am dat din cap. Slavă Domnului că Anthony ieșise în parcare.

Doctorul care fusese lângă targa lui Crystal, când ajunsesem eu la spital, intră acum în sala de așteptare și m-am ridicat repede, cu inima luând-o razna. Kayla se ridică și ea când doctorul veni la noi.

— Eu sunt doctorul Beckstrom.

— Gabriel Dalton.

Zăbovi o clipă cu ochii la mine de parcă m-ar fi recunoscut sau poate îmi recunoscuseră doar numele, apoi salută scurt și se întoarce spre Kayla, care se prezintă, la rândul ei.

— Sunteți vreunul rudă cu ea?

Am clătinat din cap.

— Suntem prietenii ei.

De fapt, eu nu eram nici măcar atât.

— Înțeleg. Familia e pe drum?

M-am uitat la Kayla și ea clătină din cap.

— Crystal nu are pe nimeni — cel puțin n-a vorbit niciodată despre vreun membru de familie.

Buzele doctorului se strânseseră, aparent cu milă.

— Crystal...

— Așa își spune.

El încuviință.

— Bine, în regulă, vă pot da vouă informații despre starea ei. Dacă *puteți* să contactați vreun membru al familiei, îi puteți transmite și lui.

Teama începuse să mă strângă de gât. Nu eram sigur că voiam să aud ce avea doctorul de spus.

— E bine? am izbucnit.

Își întoarse ochii spre mine.

— Acum nu, dar va fi.

Am răsuflat ușurat, trecându-mi mâna prin păr, în timp ce el continuă.

— Are mai multe coaste rupte și piciorul îi este fracturat. Tocmai i l-am pus în ghips. Astea sunt rănila cele mai grave. Vestea bună e că nu are hemoragie internă, iar rănila de pe față nu o să-i lase semne. Va mai avea dureri o perioadă și probleme cu mersul, un timp mai lung. A fost bătută cu bestialitate.

Kayla scânci.

— Domnule doctor, a fost cumva... Adică, am văzut că îi dăduseră jos pantalonii scurți și...

Am tresărit când am auzit asta, simțind groaza cum mi se scurge pe șira spinării și se adună în fundul stomacului. *Oh, Doamne!*

— Nu pare să fi fost agresată sexual, nu. Dar faptul că i-au fost dați chiloții jos arată că probabil au fost întrerupți chiar înainte de asta.

Ochii lui erau plini de tristețe obosită, expresia unui om obișnuit să dea vești dificile. Am răsuflat zgomotos aflând că nu fusese violată, cel puțin nu în felul acela.

— Dacă doriți s-o vedeți, puteți intra. Acum doarme și de asta are nevoie acum, așa că vă rog să nu faceți zgomot.

— Da, vrem s-o vedem, mulțumim, zise Kayla uitându-se la mine.

Am mai tras o dată adânc aer în piept. Parcă nu aveam suficient oxigen de când mă sunase Kayla.

Am străbătut împreună culoarele liniștite. Mi-am amintit că fusesem într-un spital asemănător cu acesta, altădată, îmi aminteam privirile asistentelor, șoaptele, doctorii cu ochi mari care mă examinaseră, întrebările, atât de multe întrebări, când tot ce îmi doream eu era să-mi văd părinții. Mi-am întors gândurile imediat la prezent. Nu era nevoie să mă gândesc la mine în momentul acela.

Doctorul ne conduse într-o rezervă întunecoasă, unde se auzeau semnalele sonore regulate ale unui monitor cardiac. Când ne-am apropiat, am tresărit. Crystal arăta mai bine decât atunci când fusese adusă pe targă, dar încă bătută îngrozitor, oribil de distrusă.

Kayla se smiorcăi încet și își plimbă un deget pe mâna lui Crystal, singura parte ce părea neatinsă. Am stat câteva minute uitându-ne la ea, apoi eu m-am întors, simțind nevoia să mă adun, voind s-o las pe Crystal să doarmă, să se vindece. *Cum a fost cineva în stare să-i facă una ca asta?* Trei bărbați împotriva unei femei? Iisuse Hristoase!

Am ieșit din cameră în vârful picioarelor și, o clipă mai târziu, Kayla m-a urmat.

— Trebuie să ajung acasă și să dorm puțin. O să trec, dimineată. Mai vii și tu? mă întrebă ea.

— Da, mai vin.

Kayla dădu din cap, zâmbindu-mi trist, și o luă spre lifturi. M-am uitat după ea, apoi m-am întors și m-am așezat pe scaunul de plastic de lângă rezerva lui Crystal. Poate că, mâine, ea avea să-mi ceară să plec, dar oricât de mică era șansa să se trezească până dimineată sau până se întorcea Kayla, nu voiam să fie singură în clipa aceea. Știam cum era să te trezești speriat,

rănit și singur și nu suportam ideea să i se mai întâmple și altcuiva — nu dacă puteam preveni asta.

Mă străbătu un fior de regret când m-am gândit că fusese cât pe ce să mă urc în mașină și să vin la Platinum Pearl. Visul avut... nu-mi puteam scoate visul din minte. Mă dusesem devreme la culcare, fără nici cea mai mică intenție să mă întorc în Havenfield în viitorul apropiat. Făcusem tot ce-mi stătuse în puteri și eșuasem cu Crystal. Adormisem și îmi visasem părinții, același vis pe care-l avusesem cu atât de mult timp în urmă, același vis, atât de viu, cel care mă inspirase să-mi duc planul până la capăt și să evadez din pivnița aia.

Doar că, de data asta, în loc să se uite la mine încurajator, mama îmi dăruise o geodă, ale cărei cristale din interior scânteiau în lumina ce cădea de sus, formând curcubeie multicolore în jurul ei.

Mă trezisem tresărind, cu un singur gând: să mă duc la Crystal. Am rămas însă în pat fără să mă mișc și, cu cât mi se limpezea mintea, cu atât mai stupid mă simțeam. *Ce naiba îmi închipuiam că o să fac acolo?* Să-i spun că trebuia să mai încerc o ultimă dată, în ciuda refuzului ei? O ultimă încercare disperată ca să se răzgândească? Din cauza unui vis? Pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi crezut că trebuie să mă internez la nebuni. Așa că m-am chinuit să adorm la loc. Dar, Doamne, dacă aș mi-aș fi ascultat intuiția și nu orgoliul...

Mintea mea se întoarse la momentul în care fusesem trezit din nou, de data asta de un telefon.

În fundal se auzea o sirenă de ambulanță. Am clipit ca să-mi alung somnul din ochi și m-am proptit în cot, străbătut de un frison de teamă, în ciuda confuziei și a moleșelii.

— Alo?

La celălalt capăt al firului n-a vorbit nimeni, așa că am repetat salutul, lipindu-mi telefonul de ureche.

S-a auzit un freamăt și apoi o voce înecată de plâns:

— Mă numesc Kayla. Știu că nu mă cunoști, dar Crystal a fost rănită rău de tot și... cred că are nevoie de tine.

Cred că are nevoie de tine.

— Doriți o pernă, domnule? Ați putea sta măcar cu capul sprijinit de ea.

Am deschis ochii, smuls brusc din amintirea orelor de mai devreme de o asistentă amabilă.

Am zâmbit.

— Da, ar fi grozav.

— Bine. Știți, orele de vizită s-au încheiat, dar nu cred c-o să vă dea vreunul dintre noi afară.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Mă întorc imediat.

I-am zâmbit cu recunoștință și, după ce plecă, mi-am scos telefonul din buzunar și i-am trimis lui Dom un mesaj, anunțându-l că aveam să vin acasă a doua zi, nicio grijă, și că urma să-i explic totul când soseam. Mi-am închis mobilul, neașteptând un răspuns. M-am gândit că oricum dormea.

*Televizorul din cabinetul asistentelor bâzâia în surdină și sunetul străbătea holul până la mine. Am ciulit urechile când am auzit numele Wyatt Geller, rostit de vocea gravă și monotonă a prezentatorului de știri, dar imediat după aceea mi se strânse inima când, după numele lui, am auzit cuvintele *încă nicio veste*. M-am lăsat să cad înapoi pe scaun. *Iisuse!* Mi-am băgat mâinile în buzunare și mi-am întins picioarele în față, sprijinindu-mi capul de perete.*

În spatele meu, o fată distrusă fizic și emoțional dormea și, undeva, afară, un băiețel trecea prin niște momente de neînchipuit pentru cei mai mulți dintre noi. Dar nu și pentru mine.

M-am trezit brusc, sunetul vocilor și al pașilor grăbiți devenind tot mai puternic. Mi-am îndreptat spatele, frecându-mă la ochi, încercând să-mi dau seama pe ce lume mă aflu. Era dimineață și tocmai intra în tură noul schimb de asistente. M-am ridicat în picioare, încercând să-mi dezmoțesc mușchii. O asistentă tocmai se îndrepta spre rezerva lui Crystal și m-am luat după ea, aruncând o privire înapoi. Crystal dormea încă, mâinile ei fiind în aceeași poziție în care fuseseră și cu o seară înainte. Nu se mișcase deloc. Am ieșit și m-am dus la toaleta bărbaților, unde am încercat să mă spăl puțin.

Când m-am întors, asistenta plecase. M-am așezat pe scaunul de lângă patul lui Crystal și am aruncat un ochi la revistele de pe raftul de pe perete, dar știam că nu eram în stare să mă concentrez să citesc.

Lumina dimineții pătrundea din ce în ce mai mult în cameră și pentru câteva clipe nu am făcut decât să privesc strălucirea tot mai vie a razelor de soare ce străbăteau printre jaluzele.

Lumină. Speranță.

Când m-am uitat înapoi la Crystal, ea clipi și deschise ochii și am simțit că mi se taie respirația. M-am ridicat și m-am dus imediat lângă ea. Se uită la mine cu o privire nedumerită, încețoșată. Am reușit să-i zâmbesc, deși mă durea să îi privesc fața strivită, plină de vânătăi.

— 'Neața, am șoptit.

Clătină ușor din cap, ca și cum ar fi încercat să se trezească dintr-un vis în care credea că încă mai era captivă. Evident era sub efectul medicamentelor, sedată.

— Unde...?

— Ești în spital. Ți amintești... ?

Făcu ochii tot mai mari și mi-am dat seama că începea să-și amintească. Am văzut cum i se schimbă expresia, de la nedumerire, la reamintire și, în cele din urmă, la frică. Mă privi insistent, clipind rapid.

— O să te faci bine. Nu sunt răni permanente.

Teama din ochii ei se risipi, treptat.

Am luat carafa de apă de pe măsuta de lângă pat, i-am turnat un pahar și m-am întors spre ea, ridicându-l întrebător. Trase poticnit aer în piept și încuviință. I-am dus paiul la buze și a băut puțin, după care se retrase.

Am pus paharul deoparte, pe noptieră. Mă privea fix când m-am întors spre ea, cu ochii încă împăienjeniți, dar cu o privire mai blândă.

— Te-ai întors, șopti abia auzit și șuierător.

Am râs puțin, recunoscător.

— Da.

Mă privi cu atenție.

— Tot nu sunt fata potrivită.

— Tot nu sunt de acord.

Privirea i se împlânzi mai mult, colțurile umflate ale pleoapelor ridicându-se o idee, ca și cum ar fi zâmbit. Am simțit cum inima îmi face un triplusalt în piept.

— Cum...?

— M-a sunat Kayla.

Păru confuză, deși nu furioasă, și tocmai când voiam să-i explic, ușa se deschise brusc și apăru același doctor de noaptea trecută. Nu-mi mai aminteam numele lui.

— Bună dimineața, zise zâmbindu-mi mie și apoi lui Crystal. Mă bucur să văd că te-ai trezit.

O asistentă intră după el, zâmbind și salutându-ne pe amândoi.

Doctorul se opri la patul lui Crystal și apăsă pe un buton ca să-i mai ridice puțin capul.

— O să te examinez acum, ca să văd cum te simți în dimineața aceasta, iar Allison o să-ți verifice pansamentele.

Crystal îmi aruncă o privire și mi-am dres vocea.

— O să aștept pe hol, am zis și am ieșit.

Am ridicat ochii la auzul țâcănitului de tocuri pe linoleum și am văzut-o pe Kayla, venind în grabă.

— S-a trezit?

— Da, puțin mai devreme. Acum o examinează medicul.

Kayla dădu din cap, crăpă ușa și-și vârî capul înăuntru.

— Pot să intru?

N-am auzit răspunsul, dar presupun că i se făcuse semn aprobator, pentru că se întoarse spre mine și zise:

— Mă întorc când se termină.

Am dat din cap și m-am așezat în același scaun în care dormisem noaptea dinainte. Când mi-am deschis telefonul, am observat că Dominic îmi răspunsese la mesaj în urmă cu o oră, rugându-mă să îl sun cât puteam de repede. Dar în loc să îl sun pe Dom, m-am ridicat și am început să mă plimb pe hol, sunându-l pe George. Îmi răspunse și am auzit zgomotul făcut de utilaje. Era deja la carieră.

— Gabriel?

— Salut, George.

— Salut, amice, e totul în regulă?

Am oftat, trecându-mi degetele prin părul ciufulit, uitându-mă pe geamul din capătul holului.

— Da, în mare. O să-ți povestesc mai multe diseară. Dar, George, îmi iau zi liberă.

El făcu o pauză.

— Ținând cont că este pentru prima dată când îți iei o zi liberă, presupun că este ceva foarte important. Ești sigur că e totul în ordine?

Tonul lui era clar îngrijorat.

— Da, o să fie. Îți promit că o să-ți povestesc.

— Bine. Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă.

— Mulțumesc. Auzi, îl suni tu și pe Dom? O să-mi pună zeci de întrebări și nu pot să-i dau niciun răspuns chiar acum.

— S-a făcut.

— Mulțumesc, rămân recunoscător.

— Nicio problemă, Gabriel. Cum am zis, sună dacă ai nevoie de ceva.

— Bine.

Ne-am spus la revedere și am închis. Mă simțeam frânt de oboseală, de emoții contradictorii și de durere pentru Crystal. Isuse! *Isuse!*

Am mai rămas la geam, uitându-mă la curtea aproape pustie de jos. Câteva cadre medicale treceau grăbite, fie să-și înceapă tura, fie spre vreun pacient. M-am întors la scaunul din fața rezervei lui Crystal. Ușa era întredeschisă și puteam să aud frânturi din conversația dinăuntru.

Doctorul îi spunea lui Crystal aceleași lucruri pe care ni le spusese și nouă despre piciorul ei, dând însă mai multe detalii despre cât timp urma să aibă piciorul în ghips.

— Am mai avut oase rupte, zise ea. Știu ce presupune asta.

Doctorul tăcu o clipă.

— O fractură la picior te face să fii deosebit de neputincios din motive evidente.

— O să rămân șchioapă?

— Nu există motive să cred că vei rămâne șchioapă, nu, dar s-ar putea să șchiopătezi câteva luni, după ce scoatem ghipsul.

— Ah... înțeleg.

Am închis ochii strâns când am auzit tonul ei abătut. Se gândea la slujba ei de la Platinum Pearl.

— Draga mea, nu-ți face griji, interveni Kayla. Rodney o să te lase la bar sau să faci altceva o perioadă.

Crystal nu răspunse. Nu știam cine era Rodney, șeful lor probabil, dar mă întrebam dacă era adevărat ce spusese Kayla sau vorbise doar așa, să o facă pe Crystal să se simtă mai bine. Poate că omul avea să o lase să servească la bar, până la urmă, habar n-aveam, dar, un timp, cel puțin, avea să fie incapabilă pentru *orice* fel de muncă. La drept vorbind, era incapabilă și să iasă în lume.

— Locuiești cu cineva? se auzi vocea doctorului.

— Nu, locuiesc singură.

A urmat o pauză, apoi:

— Asta s-ar putea să fie o problemă. O să ai nevoie de ajutor. Ai rude la care să stai temporar?

— Nu, răspunse Crystal imediat, iar vocea ei sună și mai seacă, *resemnată*.

— Oh, draga mea, zise Kayla, cum o să urci toate scările alea până la apartament? Trei caturi? O să fie imposibil. Știi că m-aș oferi să stai la mine, dar eu m-am mutat într-o cameră în apartamentul Marciei, și nu avem cum să stăm împreună.

— Nu-i nimic, Kayla. Găsesc eu o soluție.

Mai vorbiră puțin despre rănilor suferite și despre consult, apoi doctorul îi zise lui Crystal că o să vină în vizită și în ziua următoare. Dacă avea să fie la fel de bine, urma să-i semneze foaia de ieșire.

Imediat cum plecară doctorul și asistenta, am bătut ușor la ușa rezervei.

— Intră, strigă Kayla.

Înăuntru, Crystal stătea încă întinsă în pat, dar părea mult mai trează, mai puțin amețită, iar Kayla ședea pe un scaun de lângă pat.

— L-am auzit pe doctor când a zis că vrea să-ți dea drumul mâine.

Crystal dădu din cap, întorcându-și ochii spre fereastră. Jaluzele fuseseră ridicate și soarele strălucea puternic.

— Tocmai vorbeam despre cum o să se descurce după ce iese din spital, zise Kayla.

Crystal întoarse capul:

— Kayla, o dojeni ea.

— Păi, draga mea, ai atâtea scări de urcat și, pentru o vreme, n-o să fii în stare să mergi singură nici la baie și...

— O să mă descurc, zise ea printre dinți, cu ochii mari ca și cum i-ar fi făcut semne Kaylei să nu mai vorbească.

Kayla nu păru să primească mesajul.

— Știu că îți place să fii independentă Crys, dar unele lucruri sunt absolut...

— Va veni acasă la mine, am spus eu.

Am fost surprins de fermitatea din vocea mea, având în vedere că nu plănuisem să spun așa ceva. Dintr-odată însă am știut, fără nicio urmă de îndoială, că voiam să am grijă de ea. Am simțit ca din senin că așa trebuia să fie. Nu eram sigur de ce sentimentele mele erau atât de puternice, știam doar că așa simțeam.

— Nu, răspunse ea. Nu pot. Kayla nu ar fi trebuit să te sune.

Îi aruncă Kaylei o privire aspră, înainte să adauge:

— Nici nu ar trebui să fii aici.

— Păi, sunt aici și poți veni cu mine. Stau într-o casă de fermă. Nu sunt scări și am un dormitor în plus. Fratele meu locuiește cu mine, dar e loc suficient și este ceva temporar, până

când ești în stare să stai singură. Voi lucra de acasă, în caz că ai nevoie de ajutor în timpul zilei. Cu siguranță e cea mai bună soluție.

— Nici măcar nu te cunosc.

— Mă cunoști destul de bine ca să știi că nu îți voi face rău. Se încruntă și privi în jos, făcându-și de lucru cu unghiile.

— Aș putea să trec pe la tine, pe la apartament, și să-ți iau niște haine. Și o să vin în vizită cât de des voi putea, zise Kayla, evident de acord cu propunerea.

— Eu...

Crystal lăsa protestele în aer, cu ochii încă plecați și cuta adâncită între sprâncene.

— Dacă nu ai pe undeva vreo rudă pe care s-o suni, se pare că eu sunt singura ta soluție. Te rog, acceptă ajutorul meu. Ți-l ofer fără nicio obligație.

Mă săgetă brusc cu privirea.

— Mereu sunt obligații.

Am clătinat din cap.

— Nu cu mine.

Își mută privirea spre fereastră.

— Bine, șopti, parcă doar pentru ea.

Simpla afirmație păru să o epuizeze complet. Umerii îi căzură și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de pernă, întorcându-și capul spre mine.

— Fie.

Închise ochii și păru să adoarmă instantaneu, de parcă faptul că fusese de acord să vină cu mine o storsese de puteri în asemenea măsură, că nu mai putea sta trează nici măcar o secundă. Reacția unei femei care se lupta de una singură de foarte multă vreme și care, în sfârșit, depusese armele.

— Dom? am strigat, închizând ușa de la intrare și aruncându-mi cheile în coșulețul de lângă ușă.

Dom apăru de la bucătărie, cu o bere în mână.

— Salut, am fost îngrijorat. Ce se petrece? Unde ai fost?

Am pornit spre bucătărie și el se întoarse după mine.

— Stai să-mi iau și eu una din astea și-ți povestesc, am mormăit.

Am deschis frigiderul, am înșfăcat o bere, i-am desfăcut capacul și am luat o înghițitură lungă.

— Trebuie să fie ceva important, dacă Gabriel Dalton bea înainte de cină. Haide, spune odată, omule.

Am mai luat o înghițitură, așezându-mi apoi berea pe blat și sprijinindu-mă de insula de bucătărie.

— Am întâlnit o fată.

Dominic începu să rânjească.

— Da, ai mai zis. Și? Te culci cu ea? De-aia ai lipsit toată noaptea?

M-am încruntat, știind că Dominic se aștepta să-i împărtășesc genul ăsta de informație. Și, de asemenea, știind că *niciodată* nu aș fi admis o conversație cu el despre relațiile mele intime cu vreo femeie, chiar dacă așa ar fi stat lucrurile.

— Nu, am cunoscut-o într-un local care se cheamă Platinum Pearl.

Dominic se strâmbă și mă privi lung.

— Clubul ăla de striptease din Havenfield?

— Da, ea lucrează acolo.

— Lucrează acolo? Ce... e barmaniță sau ce? Ce dracu' ai căutat tu într-un loc ca ăla, Gabe? Pe bune, dacă voiai să te uiți la țâțe, am o colecție întreagă de DVD-uri...

— Nu m-am dus să mă uit la țâțe, Dom.

Am mai luat o înghițitură de bere și am continuat.

— M-am dus acolo ca să angajez o femeie care să mă ajute să exersez să mă apropii de cineva.

Dominic păli și închise ochii o fracțiune de secundă, apoi îi deschise din nou și se strâmbă puțin:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gabriel.

Am ridicat o mână, știind că informația probabil îl supăra. Nu intrasem niciodată în prea multe detalii legate de motivele pentru care nu mă întâlneam cu fete. Dom era fratele meu, nu terapeutul meu, și îl lăsasem să creadă că timiditatea mea și dorința limitată de a socializa erau marele meu impediment când era vorba de sexul opus.

— Nu caut milă. Îți spun asta doar pentru că vreau să înțelegi că *eu* m-am dus acolo și că *eu* am abordat-o.

Dominic oftă, încă mâhnit.

— Mă rog, cum vrei. De ce contează chestia asta?

— Pentru că vine să locuiască aici.

Dominic făcu ochii cât cepele.

— Vine să locuiască *aici*? Ce mama mă-sii? E cumva o escroacă? Doamne! Gabriel, trebuie să vorbim despre asta. Nu poți să aduci pur și simplu la noi acasă o... stripteuză de duzină și să te aștepți...

— *Nu* este o stripteuză de duzină, i-am răspuns printre dinți. Este în suferință și este complet singură. Te rog să privești cât se poate de deschis toată povestea și să ai încredere în mine. A fost bătută rău și are nevoie de ajutor. Are nevoie de îngrijire și eu am să i-o ofer.

Dom se prinse cu mâinile de păr și se întoarse cu spatele, încercând să se liniștească. Însă, când reveni, maxilarul îi era încordat.

— Nu face asta.

— E deja hotărâtă. Îmi pare rău că nu-ți place, dar asta este casa mea și eu o să-i dau voie să locuiască aici.

Am aruncat sticla de bere în gunoi și am ocolit insula de bucătărie, cu intenția să mă duc în camera mea.

Dominic mai înjură o dată și veni după mine.

— E curată demență! Ascultă, știu că nu ai experiență cu femeile și n-ai cum să-ți dai seama când ești tras pe sfoară, dar crede-mă când îți spun că exact asta face fata asta. Probabil mai e și o drogată. Majoritatea sunt, știi?

— Nici măcar nu o cunoști! i-am zis din mers.

— Știu suficient cât să fiu sigur că nu vreau să locuiesc cu ea. Și mai știu suficient cât să îmi dau seama că te-a prins bine în ghearele alea lăcuite ale ei. Știu suficient cât să fiu convins că meriți ceva mai bun. Ce Dumnezeu, Gabriel, o nenorocită de *stripteuză*?

M-am întors cu fața la el. Știam ce voia să spună Dominic. Le venea ușor tuturor, poate chiar și mie, să facă presupuneri despre femeile care făceau striptease.

Consumatoare de droguri.

Superficiale.

Needucate.

Nu exista niciun indiciu că lua droguri, nu era superficială, deși se prefăcea destul de bine, și, cu toate că nu aveam nici cea mai mică idee câtă școală avea Crystal, știam că nu era deloc proastă. Mi-am amintit de inteligența care-i sclipa în privire, m-am gândit la cât de bine vorbea. Făcea parte din farmecul ei... unul dintre lucrurile care o făceau atât de fascinantă.

— E adevărat, Dom, Crystal e stripteuză, dar sper să vezi în ea mai mult decât atât.

— Crystal? Tipa care te-a sunat la firmă?

TE-AM ALES PE TINE

Clătină din cap, subțiindu-și buzele și pufnind zgomotos pe nas.

— Faptul că e stripteuză îmi spune tot ce am nevoie să știu. Nu vreau să se mute gunoiul ăla aici.

O judeca fără să o cunoască deloc.

— Fir-ar să fie, Dom. Ai puțină încredere în mine.

Am strâns din dinți și am tras adânc aer în piept, încercând să-mi controlez frustrarea.

— Ascultă, dacă nu îți convine, n-ai decât să te muți. Eu sper să n-o faci. Sper să îmi respecti decizia și să nu fi încuiat la minte.

— Nu-ți dau voie să faci asta, Gabriel.

— Nici nu-ți cer voie.

Am intrat în dormitor și am închis ușa, să nu mai văd privirile ostile aruncate de fratele meu.

CAPITOLUL ZECE

Uite! Florile tocmai se deschid! Sunt frumoase, nu-i așa?
Le vezi? Privește cu inima. Le vezi?

Lady Eloise a Câmpurilor de Narcise

CRYSTAL

După ce am primit propunerea să locuiesc cu Gabriel, am dormit aproape toată ziua, eram atât de epuizată și aveam dureri atât de mari că nu am fost capabilă decât să mă decuplez de la realitate și să intru în repaus complet.

A doua zi de dimineață, când a venit un detectiv de la poliție ca să-mi pună întrebări despre atacatori, i-am povestit ce mi-am amintit și i-am dat cea mai bună descriere de care am fost în stare. M-am simțit detașată când am povestit despre atac, ca și cum i se petrecuse altcuiva.

Și totuși, pe măsură ce am revenit la realitate, nu am mai putut nega gravitatea condiției în care mă aflam. Tot corpul mi-era tocat mărunț și neputincios, spiritul îmi fusese zdrobit în totalitate. Cum de ajunsese viața mea aici? Cum se întâmplase să ajung atât de distrusă și pierdută, încât să plec acasă cu un bărbat pe care abia îl cunoșteam, un bărbat pe care nu-l înțelegeam nicicum, un bărbat care mă alinase cu blândețea felului său de-a fi, dar care mă și speriasse cu ochii lui pătrunzători? Cu toate acestea, zăcând eu în pat, am recunoscut și că era un bărbat

în care aveam încredere din instinct, eu, care nu aveam deloc încredere în bărbați. Niciodată. Ei, era prea mult. Nu mai voiam să gândesc. Voiam doar să dorm.

Doctorul m-a examinat la ora două după-masa și imediat după aceea îmi semnă foaia de ieșire. Nu aveam asigurare și eram sigură că mă îngropasem într-un munte de datorii din care n-aveam să mai ies veci. Ar fi fost bine dacă m-aș fi gândit la asta înainte să le răspund cu tupeu celor trei animale care mă aranjaseră. Cine *a fost* fata aia? A părut excesiv de curajoasă, dar și ridicol de neghioabă și nu puteam să fac deloc legătura între mine și ea. Nu-mi aminteam cine a fost. O simțeam doar ca pe o umbră de-a mea.

Kayla mă vizitase de dimineață, aducându-mi un bagaj mic cu haine și cosmetice din apartamentul meu. Mi-a dat un mesaj, când mă scoteau din cameră în scaunul cu roțile, explicând că ea trebuia să meargă mai devreme la lucru, dar că avea să vină Gabriel să mă ia.

Gabriel.

De ce făcea asta? De ce mă lua la el acasă, când eu mă purtasem atât de oribil cu el? Mi-am amintit cum mă trezisem și îi văzusem chipul deasupra mea, când mă duceau cu targa pe culoarele spitalului, gândindu-mă la momentul acela că eram în rai și că el era un înger. Însă chiar și la lumina zilei avea ceva foarte... *statornic*, inspira siguranță și robustețe, în pofida slăbiciunii lui declarate. Era derutant și plin de contraste. Frumosul, statornicul Gabriel, cu zâmbetul său timid și atingere ezitantă. Bărbatul care îmi oferise timorat un buchet de flori culese cu mâna lui și care roșise când îl refuzasem, ca să-mi spună după aceea fără șovăire că mergeam cu el acasă. Cine *era*? Ce voia de la *mine*? Probabil că asta era o întrebare care ar fi fost mai bine să rămână fără răspuns.

Și poate că se și răzgândise. Poate că nu avea să apară. Și asta ar fi fost în regulă. Eu aveam să... ce aveam să fac?

Ai putea să-l suni pe tatăl tău.

Nu!

Dumnezeule, nu. Niciodată.

Oricum, s-ar fi putut să fi murit, din câte știam eu.

— Ești gata? mă întrebă asistenta, întorcând scaunul și împingându-l spre lift.

— Da, am bâiguit eu.

— Cine vine să te ducă acasă cu mașina? mă întrebă cu blândețe.

— Un... prieten. Cred.

— Păi, atunci o să așteptăm lângă lifturi. Vrei să suni să vezi dacă întârzie?

Doamne, nici măcar nu mai am numărul lui de telefon. Ar trebui să o sun pe Kayla să mi-l dea. Și-apoi ce aveam să fac? Să sun și să-l întreb pe unde e? Să-l pun în situația să-mi spună că se răzgândise?

— Nu.

— Oh. Păi, bine.

Mă împinse spre grupul de lifturi și am stat amândouă, așteptând în tăcere. Pe perete era un ceas al cărui ticăit răsună zgomotos în capul meu și eram sigură că minutele făceau numărătoarea inversă până la momentul în care aveam să fiu silită să recunosc că eram pe cont propriu. Și totuși, o parte din mine exact asta își dorea. Dacă n-aș fi fost atât de neajutorată. Efectul medicamentelor pe care le luasem mai devreme pentru durere începuse să treacă. Aveam nevoie de o doză nouă și am început să mă foiesc. Acele ceasului continuară să se miște și bătăile inimii mele păreau să se fi sincronizat cu ticăitul uniform.

— Poate..., începu asistenta, tocmai când se auzi soneria unui lift care se deschidea.

De acolo apăru Gabriel, cu răsuflarea tăiată, cu părul dat peste cap de parcă tocmai ieșise de la duș, își trecuse o mână prin păr și apoi condusesese într-un suflet până aici.

Fața i se luminează cu un zâmbet când mă văzu.

— Îmi cer iertare că am întârziat.

— Oh, n-ai întârziat, zise asistenta. Ai ajuns exact la timp.

Ai ajuns exact la timp.

La timp?

Nu știam de ce, dar cuvintele îmi răsunară în minte.

— Bine, zise Gabriel, zâmbindu-mi. Ești gata?

Știam că mă uitam urât, dar n-am găsit putere să zâmbesc. Mă simțeam dărâmată, umilită, confuză și neajutorată. Și nu mă încuraja nici faptul că știam că arătam în ultimul hal. Cel puțin, până acum avusesem mereu avantajul aspectului fizic. Acum nu mai aveam absolut nimic.

— Mda.

Asistenta rămase cu noi cât am coborât cu liftul și am ieșit pe ușile spitalului, îndreptându-ne spre camioneta lui Gabriel, parcată în zona unde erau externați pacienții. Asistenta împinse mult în spate scaunul pasagerului, ca să-mi încapă ghipsul, și mă ajută să intru în mașină, în timp ce Gabriel returnă scaunul cu roțile unei infirmiere de afară. Cinci minute mai târziu, ieșeam din parcare.

— Cum te simți? mă întreabă Gabriel, aruncându-mi o privire îngrijorată.

— Cam cât de bine arăt, am mormăit.

Făcu o ușoară grimasă.

— Chiar atât de rău?

Nu m-am putut abține și am izbucnit în râs, deși mișcarea rezultată îmi provocă durere în coaste.

— Cred că ar fi trebuit să minți și să-mi spui că arăt grozav.

— Dacă ți-aș spune că arăți bine acum, n-o să mă mai crezi mai târziu, când chiar voi vorbi serios.

Am scos un *hm* neutru și m-am schimonosit când m-am așezat mai bine în scaun și durerea m-a săgetat în picior.

— Când ai luat ultima dată un calmant pentru durere?

— Acum prea mult timp. Trebuie să mai iau unul.

Gabriel dădu din cap.

— Mai avem de mers cam douăzeci și cinci de minute. Poți să rezisti?

— Da.

Am oftat și mi-am lăsat capul pe spate. Eram atât de obosită.

— Apropo, unde locuiești?

— La vreo trei kilometri de cariera de piatră unde lucrez.

— Și ce se lucrează, mai exact, la o carieră de piatră?

— Vindem lespezi de granit pentru diverse întrebuințări — blaturi și tejghele, monumente comemorative, scări, tot soiul de lucruri. Dar eu sunt sculptor. Folosesc diverse materiale, mai mult marmură, ca să creez piese pentru clienți.

M-am trezit surprinsă, fără să știu de ce. Era artist? Ei bine, da, acum îmi dădeam seama. Tăcut, înflăcărat, ferm. Îmi imaginam că așa trebuia să fii, ca să cioplești în piatră toată ziua — nu că aș fi avut vreo idee ce însemna să creezi chestii din marmură sau din orice alt tip de piatră.

— Interesant.

Cu coada ochiului, l-am văzut zâmbind, dar nu mi-a răspuns. Restul drumului l-am parcurs în tăcere. Mă uitam cum peisajele rămâneau în urmă, pe măsură ce ne îndepărtam de Havenfield și ne apropiam de Morlea, unde aflasem că era cariera de piatră și căminul lui Gabriel.

Am ieșit de pe autostradă și am trecut prin centrul micului oraș, îndreptându-ne spre periferia cu pădure deasă. Copacii erau încă verzi, pădurea abundând de vegetația verii. Însă curând

avea să vină toamna, aducând schimbarea frunzelor și vreme mai rece și... și mai ce? Ce avea să aducă toamna pentru mine? Ce mă aștepta în viitor?

Gabriel coti pe un drum lăturalnic pavat, apoi coti din nou, pe un drum nepietruit, care se termină cu aleea mașinilor ce ducea spre o casă elegantă, dar rustică, din lemn și piatră. În partea din față se întindea o verandă pe toată lungimea casei și, pe verandă, un leagăn se mișca încet în bătaia vântului.

Am înghițit un nod din gât. Era frumoasă, cea mai frumoasă casă pe care o văzusem în viața mea.

— Se pare că sculptorii în piatră o duc bine, i-am zis fără să-mi iau ochii de la casă.

— Mă bucur că îți place, zise Gabriel, oprind motorul.

Ieși din mașină și veni repede pe partea mea. Deschise portiera, apoi făcu o pauză și o expresie de ușoară neputință îi umbri fața. *Oh*.

— Aș putea... aș putea încerca să ies singură, doar să mă ții de mână, i-am zis. Sau...

— Nu, zise el imediat, cu un ton stăruitor. Nu. Te ajut eu.

Întinse mâna și mă sprijini, până am făcut eu manevrele de a mă da jos din mașină. Mă simțeam amețită de durerea coastelor rupte și a trebuit să stau un timp să-mi revin.

Gabriel mă cuprinse cu brațele și mă susținu. Deși părea încordat, strânsoarea lui era fermă, expresia lui era una de hotărâre, iar forța trupului său suplu îmi oferea protecție. Ochii lui căprui, larg deschiși, îmi prinseră privirea, deși maxilarul îi era strâns de concentrare și îmi puteam da seama de efortul pe care-l depunea ca să fie atât de aproape de mine. Își ținea respirația? Asta îmi săgetă inima, dincolo de propria-mi durere. Mă atingea — mă sprijinea — pentru că aveam nevoie să facă asta. Îmi oferea ceva atât de dificil pentru el.

Întinse cealaltă mână în spatele scaunului și îmi dădu cârjele de la spital. Le-am luat, una câte una, proptindu-mă în ele ca să pot străbate scurta distanță până la ușa de la intrare.

Gabriel merse încet pe lângă mine și mă ajută să urc cele două trepte mari până la verandă, deschizând ușa și conducându-mă înăuntru.

M-am oprit în hol ca să mă uit în jur. Spațiul era în întregime deschis, cu tavane înalte, ca de catedrală, și bârne masive de lemn închis la culoare, expuse vederii. Drept în față era livingul, cu un șemineu de piatră, din podea până în tavan, separând-o de ceea ce părea să fie o bucătărie în partea din spate a casei. Un set de uși batante în partea dreaptă, unde era sufrageria, făcea întregul spațiu să fie luminos și aerisit.

Nu credeam să fi fost vreodată într-o casă mai frumoasă. Tot apartamentul meu ar fi încăput doar în zona living-sufragerie. Am încercat să admir, să observ detaliile, dar corpul mă durea din ce în ce mai tare, cu fiecare secundă ce trecea. Nu voiam decât să mă întind undeva, pe un pat moale.

— Unde este fratele tău?

— E plecat la pescuit.

Am sesizat ceva ciudat în tonul vocii lui, dar n-am încercat să-l analizez.

Gabriel mă conduse prin living spre un hol scurt din stânga și deschise cu piciorul o ușă. Am intrat, șchiopătând după el, iar când s-a întors spre mine, probabil și-a dat seama după fața mea că scurta drumeție de la mașină până în camera aceea mă vlăguise complet. M-a dirijat repede spre un pat de o persoană, acoperit cu ceea ce părea să fie o cuvertură lucrată de mână și care avea la căpătâi o grămadă de perne. Am gemut când m-am așezat, pieptul meu luând foc de durere. Mi se părea că plămânii mei nu aveau destul loc să se umple cu aer.

— Unde sunt calmantele?

— În poșetă, am murmurat, închizând ochii și făcând din nou o grimasă. Mi-am uitat sacoșa și poșeta în mașină.

La naiba.

El ieși din cameră și am profitat de ocazie ca să mă mai uit prin jur, așa amețită cum eram. În afară de pat, mai exista o comodă albastră, care părea să fi fost la un moment dat în camera unui copil, pe sertarul de jos având lipit un abțibild cu un supererou, o noptieră simplă de lemn cu o veioză și un ceas, și, într-un colț, un balansoar. Lângă balansoar era o ușă, care probabil ducea spre o baie.

Cu obloanele închise, camera era răcoroasă, plăcută și întunecoasă, ventilatorul din tavan bâzâind ușor deasupra patului, oferind o adiere reconfortantă. Așternutul mirosea a balsam de rufe și părea proaspăt spălat. Spălase cearșafurile pentru mine? Un mic gest de considerație, dar unul pe care nu mi-l mai făcuse nimeni altcineva în afară de mama, iar de atunci trecuse atât de multă vreme. N-aș fi putut descrie cum mă făcea să mă simt — plăcut emoționată și deopotrivă disperată.

Gabriel se întoarse după câteva minute cu un pahar de apă și cu pastilele în palmă. Se așeză pe marginea patului, eu am înghițit medicamentele și m-am întins pe spate, rugându-mă să-și facă mai repede efectul. Brusc mă simțeam din nou groaznic, chinuită de durere, neliniștită, speriată și dependentă de altă persoană — cum îmi jurasem că nu aveam să mai fiu *niciodată*. Cumva, sufletul meu se revolta.

— Ei bine, am șoptit, iată-mă sub controlul tău, exact cum ți-ai dorit.

Se făcu liniște și am deschis ochii, cercetându-l pe Gabriel cu ochii mei umflați. Expresia lui mă lovi din plin. *Rănit profund.*

— N-aș încerca niciodată să te controlez.

Oh, Doamne. Tonul vocii lui.

Îi puteam auzi suferința. Îmi venea să mă întorc cu spatele.

După o pauză, o durere și mai profundă îi traversă fața.

— Cineva mi-a făcut mie asta, cândva, și eu nu i-aș face-o nimănui, niciodată. Nu vreau decât să te ajut. Dacă preferi să fii în altă parte, unde să fii îngrijită și în siguranță, spune-mi și te duc eu însumi acolo. O să mă asigur că vei ajunge în acel loc, indiferent cât este de departe. Nu vreau să ai impresia că îți iau libertatea de decizie, Crystal. N-aș putea suporta să știu că am făcut așa ceva.

Crystal. Era prima dată când îmi spunea pe numele ăsta și nu-mi plăcea deloc. Mai cu seamă acum, după ce fusese atât de bun cu mine, iar eu, în loc să-i acord prezumția de nevinovăție, când el îmi arătase numai bunătate și generozitate pe care nu le meritam, m-am purtat din nou cu cruzime față de el. Mi-am închis strâns ochii, rușinată.

Am simțit mișcarea saltelei când se ridică în picioare și am deschis ochii.

— Eloise.

Încremeni, cu mâna pe clanță. Se întoarse încet să se uite la mine, perplex.

— Cum?

— Numele meu e Eloise.

Continuă să mă privească, stupefacția fiindu-i înlocuită de... tulburare profundă. Oare pentru că îi spusese în sfârșit cum mă chema?

— Eloise, șopti el, înclinându-și capul într-o parte și părul căzându-i pe frunte.

Am suspinat, închizând la loc ochii. Calmantele începuseră să-și facă efectul și voiam să dorm, să mă las purtată de somn.

TE-AM ALES PE TINE

— Știu că e demodat, probabil nu cel la care te-ai fi așteptat. Am fost numită după bunica mea. Oamenii obișnuiau să-mi zică Ellie.

Cândva, demult.

— Poți să-mi spui Ellie, dacă vrei.

În liniștea care urmă a început să mă fure somnul și, în cele din urmă, am auzit cum se închide ușa. Gabriel ieșise. Îmi oferise atât de mult, făcuse sacrificii ca să poată avea grijă de mine, iar eu nu îi dădusem nimic în schimb.

De aceea îi spusese numele meu.

Era singurul lucru care îmi mai rămăsese de oferit pe lumea asta.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Fă tot ce poți cu ceea ce ai, chiar dacă nu este mult.

Racer, Cavalerul Vrăbiilor

ELLIE

Săptămâna ce a urmat a trecut ca în ceață, cu somn, durere, vise stranii, ciudat de reale, care mă făceau să mă trezesc gâfâind și leoarcă de nădușeală. Am visat că alergam pe o alee cu nenumărate cotituri, care se îngusta tot mai mult până când am fost nevoită să încetinesc și să îmi proptesc brațele pe ambii pereți, încercând să dibui drumul în întunericul ca de smoală. Am strigat, îngrozită, fiindcă pereții se închideau tot mai mult, dându-mi senzația că o să mă strivească. M-am uitat peste umăr, în direcția din care venisem, dar era la fel de beznă, adâncă, insondabilă. M-am oprit, lăsându-mă la pământ, strângându-mi genunchii la piept, și plângând în hohote, singură și speriată.

— Mergi în direcția greșită. Trebuie să te întorci, draga mea. El te așteaptă.

Mama?

— Cine mă așteaptă, mamă?

Am deschis ochii brusc, având pe buze o implorare disperată să-mi răspundă.

— Șșt, e doar febra, Ellie.

Ellie.

Ochii începură să mi se obișnuiască, visul se risipi precum ceața, iar realitatea îi luă locul. *Doar un vis. Doar un vis.* Gabriel îmi ștergea fruntea cu o compresă rece și umedă. Era o adevărată binefacere. *Gabriel.* La fel ca îngerul. Buza de jos îmi crăpă și mi-am dat seama că zâmbisem.

— Poftim, bea asta, zise și îmi duse la buze un pahar.

Mi-am ridicat capul cât am putut și am sorbit zgomotos apa rece ca gheața. Mi se scurse pe bărbie, dar Gabriel mă mai șterse o dată, după ce puse paharul gol pe măsută.

— Dormi, draga mea, îmi zise. Să te vindec.

Să mă vindec, da. *Dormi, draga mea.* Ochii mi se închiseră din nou și, de data aceasta, am căzut într-un somn adânc, fără vise.

M-am trezit când am simțit că se strângea ceva în jurul coastelor mele. M-am uitat cu ochi încețoșați în jos și am văzut o pereche de mâini masculine pe un fundal alb, de parcă ar fi fost o operă de artă prezentată pe o pânză perfectă. Orice altceva din jur era împăienjenit și estompat, iar ele erau singurele lucruri la care mă puteam concentra. *Mâinile lui Gabriel.* Erau incredibil de frumoase și, deși eram atât de obosită, nu m-am putut abține să nu le ating, să-mi plimb degetele peste liniile sale elegante, peste unghiile netede și tari, să măngâi în răspăr rarele firifoare aurii de păr pe mâinile lui bronzate, să simt fiecare venă, fiecare articulație. Stăteau atât de nemișcate în timp ce eu le exploram, *prea* nemișcate, și mi-am dat seama că nu aveau cum să fie reale. Gabriel nu m-ar fi lăsat să îl ating astfel. Nu, trebuiau să fi fost doar o *amintire* a mâinilor lui... doar o... Ochii mi se închiseră și m-am cufundat din nou în întuneric.

Febra, despre care Gabriel mă liniștise că medicul spusese că era absolut normală câtă vreme nu era prea mare, începu să scadă, dar imediat după asta am făcut o reacție urâtă la unul

dintre medicamente. Am vomitat de mai multe ori, de fiecare dată simțindu-mă de parcă îmi erau strivite coastele într-o mașină de tortură medievală, și am crezut că o să mor.

Și de-a lungul acestui episod Gabriel a fost alături de mine, un sprijin constant, calm, aparent netulburat, deși simțeam cum se încorda de fiecare dată când se apropia de mine. Își impunea să mă ajute, cel puțin din punct de vedere fizic, și, în ciuda eforturilor mele de a nu mă lăsa impresionată, îndârjirea lui îmi trezi sentimente neobișnuite de tandrețe față de el.

Îmi făcea de mâncare și mi-o aducea la pat, chiar m-a hrănit cu lingura de câteva ori, când voiam mai degrabă să dorm, nu să mă ridic și să mănânc. Păstra legătura cu medicul și îmi cumpăra medicamentele. Mă trezea noaptea să-mi iau pastilele, care mă țineau într-o stare în general plăcută, dar mă năuceau și mă făceau să mă simt pe altă lume. După ce mi-a trecut răul, m-a ajutat să fac duș, deși l-am încuiat afară imediat ce am intrat. Cu chiu cu vai m-am dezbrăcat singură și mi-am pus peste ghips protecția din plastic, pe care o găsisem pe marginea chiuvetei. Probabil că îi rugase pe cei de la spital să îi dea niște echipamente, deoarece la duș mă aștepta un scaun medical cu mânere, care m-a făcut să mă simt de nouăzeci de ani. În realitate, deja mă simțeam ca de nouăzeci de ani, cu sau fără scaun medical de duș. Sufletul îmi era obosit de viață ca unul de nouăzeci de ani, iar acum aveam și un corp pe măsură. *Minunat.*

Pe la sfârșitul săptămânii, Gabriel bătău la ușa dormitorului meu ca să-mi spună că venise cineva de la poliție care voia să stea de vorbă cu mine. Un fior de teamă mi-a străbătut șira spinării, însă mi-am luat cârjele și m-am dus după Gabriel în living, unde aștepta polițistul. Era același care venise la spital ca să-mi ia declarația.

— Detectiv Blair, l-am salutat eu șovăitor, dând mâna cu el.

— Bună, Eloise. Pari să te înzdrăvenești repede.

Am bâiguit ceva la întâmplare. Nu mi se părea că arătam cu mult diferit față de cum mă văzuse ultima dată și încă mă simțeam îngrozitor. Dar măcar nu mai zăceam întinsă pe un pat de spital. Asta era, într-adevăr, o îmbunătățire.

— Vrei să te așezi? mă întrebă Gabriel, făcând un pas spre canapele, privindu-mă îngrijorat.

I-am zâmbit ezitant și am luat loc. Detectivul Blair își încrucișă mâinile în poală.

— I-am arestat pe cei trei care te-au atacat.

Am clipit surprinsă, un val de amorțeală trecând prin mine. M-am uitat la Gabriel, care stătea foarte rigid, cu ochii la polițist, aparent la fel de surprins de veste ca și mine.

— Cum...? am întrebat cu voce răgușită.

— Unul dintre ei s-a predat și apoi ne-a dat numele celorlalți doi.

— Oh, am șoptit.

Mi-am amintit de ezitarea din privirile brunetului și de faptul că încercase să-i oprească, deși nu cu prea multă vigoare. Am presupus că el fusese cel care se predase.

— Cu mine e și ofițerul Sherman, care așteaptă afară și care ar vrea să-ți arate niște fotografii. Este în regulă?

Am încuviințat, înghițind anevoie și simțind că-mi venea să vomit.

— Bine, atunci. O secundă. Domnule Dalton, sunt nevoit să vă rog să ieșiți din încăpere împreună cu mine, cât timp domnișoara Cates se uită la fotografii.

Gabriel îmi aruncă o privire întrebătoare, dar am dat din cap la el și m-am uitat cum detectivul se duce la ușa de la intrare și-l poartă înăuntru pe un ofițer de poliție în uniformă. După salutarile grăbite, ofițerul Sherman scoase mai multe fotografii dintr-un dosar și le așeză pe masă în fața mea, una câte una.

Am tras adânc aer în piept și m-am uitat în jos, trecând cu ochii de la o față la alta.

În cazul ăsta, o să ne luăm noi ce vrem.

Hei, târfă.

— Aceștia trei, am șoptit, arătând cu degetul spre fiecare, pe rând.

M-am simțit înfrigurată și mi-am încleștat mâinile înghețate în poală. M-am mirat că fusesem în stare să-i identific atât de ușor. De obicei uitam rapid fețele bărbaților pe care îi serveam la Platinum Pearl. Și cu toate astea, îi puteam recunoaște pe bărbații aceia fără ezitări. Poate că furia pe care mi-o declanșaseră, de o intensitate pe care n-o mai atinse vreodată, îmi întipărise, ca și cu un fier înroșit, fețele lor în creier pentru totdeauna. Sau poate din cauză că efigia lor fusese bătută la propriu în mine.

Ofițerul Sherman a dat din cap, luând înapoi fotografiile.

— Mulțumesc.

După ce polițiștii au plecat, Gabriel m-a ajutat să mă întorc în pat, spunându-mi blând:

— Ești în siguranță.

Mi-am dat seama că tremuram și m-am străduit să zâmbesc și să dau din cap. E drept că mă simțeam în siguranță în casa lui Gabriel, dar în același timp nu puteam uita că nu aveam să stau aici pentru totdeauna.

În dimineața următoare, m-am trezit devreme, dându-mi seama că lăsasem jaluzele ridicate cu o seară înainte. Soarele tocmai își făcea apariția la orizont, scaldând camera într-o lumină aurie-palidă. M-am întins să-mi dezmoțesc corpul, cu băgare de seamă, realizând că, deși mă mai chinuiau durerile, era prima dimineață când nu mă simțeam oribil. M-am dat jos din pat, mi-am luat cârjele și m-am îndreptat, șontâc-șontâc, spre baie.

După ce am terminat, m-am spălat pe dinți și mi-am strâns părul într-un coc neglijent. Termenul *coc neglijent* fusese întotdeauna o alegere de stil, înainte; acum era chiar o realitate. Părul meu era un adevărat cuib de barză.

Fața nu-mi mai era umflată, deși mă mai puteam lăuda cu vreo câteva vânătăi de diverse culori. Le-am pipăit ușurel, încercând să evaluez pagubele, în cele din urmă oftând și plecând de la oglindă. Fiindcă nu voiam să îl trezesc pe Gabriel, am deschis ușor ușa de la dormitorul meu.

Traversând micul hol spre living, mirosul copios și delicios al cafelei îmi inundă nările. Am inspirat adânc. Nu mai băusem cafea de o săptămână. Nu mai avusesem poftă de nimic anume, în afară de reducerea durerii mele. Dar acum mirosul făcu să-mi lase gura apă.

Filtrul de cafea era pe blat, pe jumătate plin. Am deschis dulăpiorul de deasupra lui, unde am găsit cănile, chiar și o cană cu capac, pentru călătorie. După ce mi-am pus, cu generozitate, zahăr dintr-un vas de pe blat, am strâns capacul și am luat o înghițitură, oftând de plăcere când licoarea aromată și dulce îmi umplu gura.

Când am ieșit șchiopătând din bucătărie, ținând cu grijă cana într-o mână, am observat mișcare pe terasă, dincolo de ușile franțuzești, și m-am aplecat să arunc o privire prin geam. Gabriel stătea la o masă, lăsat pe spate în scaun, cu mâinile la ceafă și cu propria cană de cafea înainte.

Am ezitat o clipă, dar am ieșit și eu. Auzind ușa, Gabriel se întoarse, inițial surprins, apoi zâmbind larg. Îmi sări în ajutor și îmi luă cana de cafea din mână.

— Hei, bună dimineața! Te-ai trezit. Cum te simți?

Mi-am pus cârjele deoparte și m-am lăsat cu grijă în jos, pe scaun. El mă sprijini. Am oftat odată ce, în sfârșit, m-am așezat și am întors capul spre Gabriel. Fața lui nu era la mai mult de

câțiva centimetri de a mea și în clipa în care privirile ni s-au întâlnit, a făcut ochii mari și respirația i s-a iuțit. Am inspirat adânc, învăluită de mirosul lui familiar — de săpun cu parfum masculin subtil, ce amintea de păduri de pin iarna. Deodată, mi-a trecut prin minte că de acum aveam să asociez veșnic mirosul acela cu sentimentul de a fi îngrijit de cineva... cu mâna care îmi adusese alinare în plină suferință.

Ideea mă luă prin surprindere și mă făcu să mă simt expusă, deși el nu-mi putea citi gândurile, astfel încât mi-am întors capul de la ochii aceia căprui, atât de sufletești, care mă țineau parcă suspendată. Asta păru să-l trezească la realitate și pe Gabriel, care se așeză înapoi pe scaunul lui.

Am privit în zare, la linia orizontului, spre soarele care strălucea ca un foc pe deasupra copacilor. Am zăbovit o vreme cu ochii la răsărit, până să-i răspund la întrebare.

— Mă simt puțin mai bine în dimineața aceasta, am zis, risipind tensiunea stranie care se instalase pe neașteptate între noi.

A zâmbit.

— Bravo. Arăți mai bine.

Am pufnit scurt și am luat o gură de cafea.

— Oh, da, sunt o frumusețe.

M-am uitat la el și am văzut că mă urmărea, cu zâmbetul jucându-i pe buze.

— Ce faci *tu* așa devreme? l-am întrebat.

— Eu tot timpul mă trezesc devreme. Dimineața îmi merge treaba cel mai bine.

— Treaba...?

— Săptămâna asta am lucrat în garaj.

— Oh.

Corect. Aproape că uitasem că și el lucra. Era sculptor, îmi spusese.

— Aș putea... aș putea să văd și eu ce lucrezi, mai târziu?

Îmi aruncă o privire.

— Sigur, dacă vrei.

Am dat din cap, sorbind din cafea, suspinând de plăcerea gustului ei. Era prima dată când mă simțeam cu adevărat umană, de la noaptea aceea din parcare. Am încercat să alung amintirea, însă ea mă făcu să mă gândesc la ceea ce se întâmplase cu puțin înainte, la motivul pentru care îmi fusese atât de scârbă de mine. Îl rănisem pe Gabriel și mă detestam pentru asta. Îi provocasem intenționat pe bărbații aceia și ajunseseam... aici. Cu Gabriel. Câtă ironie. Mă pufni râsul la gluma pusă la cale de univers.

— Ce? mă întreabă Gabriel, aruncându-mi scurt o privire și apoi întorcând ochii spre soarele ce răsărea.

I-am studiat câteva clipe profilul, linia puternică a maxilarului, umbra bărbii nerase. Nu se mai răsese de câteva zile, probabil pentru că nu mai plecase nicăieri. Îmi plăcea.

— De ce ai venit, când te-a sunat Kayla? După tot ce ți-am făcut?

Întoarse capul spre mine și atunci mi-am mutat repede ochii în altă parte, însă când m-am uitat din nou la el am observat că mă privea gânditor, fără nicio urmă de supărare fiindcă pomenisem despre cum mă folosisem de Rita ca să îi trag clapa.

Deschise gura să răspundă, dar se opri, cântărindu-și cuvintele.

— Mi-aș fi dorit să fi venit mai devreme. Avusesem un vis despre tine.

M-am uitat la el. Era serios. Am pufnit în râs.

— Un vis. Așadar, ești un soi de mistic?

Îmi aruncă un zâmbet, fața luminându-i-se brusc. Transformarea era minunată, dar și puțin dureroasă, la fel cum lumina te face să strângi din ochi atunci când se aprinde într-o cameră

întunecată. Mi-am ferit privirea, stingherită de cum mi se strânse stomacul, stingherită pentru că zâmbetul lui mă făcea mereu să tresar lăuntric, de parcă înseși oasele mele reacționau. Ce însemna asta? De mirare că senzația nu-mi zgâlțâise coastele rupte.

— N-aș zice că sunt mistic, nu. Dar îmi place să cred că în viață există un oarecare mister. Tu nu crezi?

Mergi în direcția greșită. Trebuie să te întorci, draga mea.

Am oftat, alungând amintirea visului meu. *Doar un vis.*

— Mister? Sigur că există și mistere în viață. E un mister cum o să-mi plătesc spitalizarea, e un mister cum o să evit să fiu dată afară din apartament, dacă nu am o slujbă. Viața e atât de plină de mistere, Gabriel. Sunt pretutindeni.

El începu să râdă, iar eu m-am uitat la el pe sub sprâncene. N-o spuseseam ca să-l fac să râdă.

— Ce-i drept, unele mistere sunt mai grozave decât altele.

Zâmbetul amuzat îi rămăsese pe buze și mă călcă pe nervi. Am luat o înghițitură de cafea, încruntându-mă și la orizont, de parcă și acesta mă ofensase.

Gabriel oftă.

— Adevărul e că nu știu. Poate că visul a fost mistic. Sau poate că doar mi-a spus ceva ce știam deja, dar nu am avut curajul să recunosc, sau poate m-am convins să las judecata pentru dimineață, când, la lumina zilei, e mai ușor să desconsideri totul. Poate că m-am folosit de asta ca scuză ca să vin atunci când m-a sunat Kayla. Sau poate că a fost un noroc chior însuși faptul că am răspuns la telefon. Sau poate n-a fost deloc noroc. Poate că ăsta este cel mai rău lucru care ți s-ar fi putut întâmpla vreodată: să fii aici, acum, cu mine. Asta simți?

Nu. Cuvântul îmi răsări imediat în minte, dar nu l-am rostit. În schimb, am început să îmi masez tâmpilele.

— Nu simt decât că toate aceste întrebări cu „poate că” îmi dau dureri de cap.

Râse încet din nou, în timp ce eu continuam să-mi frec tâmpilele.

— Mda. Marile întrebări cu „poate că”. Și mie îmi dau dureri de cap.

Părea mulțumit, de parcă ajunseserăm împreună la concluzia corectă.

Fiindcă n-a mai adăugat nimic, mi-am lăsat mâinile jos și m-am uitat mai cu atenție în jur. Terasa era pavată cu dale mari de piatră și pergola de deasupra era încărcată de trandafiri albi, cățărători. Erau ghivece mari cu plante de toate culorile și ghivece mai mici, în care păreau să fie ierburi aromatice, în colțuri. Mobilierul era simplu și solid, alcătuit din masa cu scaunele unde stăteam noi și o zonă de relaxare, în partea dreaptă. Terasa se continua cu o curte mare, plină de iarbă, împrejmuită cu un gard simplu din bârne, ca de ranch. Dincolo de gard, o pajiște cu flori de câmp se întindea până la marginea pădurii deasupra căreia se ridicase deja soarele.

— E frumos aici, am spus în șoaptă.

Era probabil cel mai liniștit loc în care fusesem vreodată. Și acum înțelegeam de ce avusesem impresia că locul lui nu era la Platinum Pearl. *Acesta* era locul lui. Înconjurat de natură și de lucruri frumoase.

La câțiva metri de terasă era un copac mare, și în el era atârnat un dispozitiv pentru hrănirea păsărelelor, care se legăna în bătaia ușoară a vântului. O mierlă albastră de munte veni în zbor spre bazinul de apă pentru păsări de dedesubt și începu să se scalde. Am urmărit-o câteva minute cum se bălăcește cu bucurie evidentă, scuturându-și penele din coadă, scoțând sunete voioase. Am râs la giumbușlucurile și plăcerea sa vădită. Când m-am uitat la Gabriel, el mă urmărea cu un zâmbet

discret, de parcă fericirea lui nu venea din faptul că privea pasărea, ci mai degrabă că mă privea pe mine. Am clipit și el își întoarse ochii înapoi spre curte. Mierla albastră își luă zborul, într-un nor de stropi de apă și triluri vesele.

Gabriel se întinse comod pe spătarul scaunului și își duse mâinile la ceafă, tricoul ridicându-i-se puțin, cât să zăresc o fâșie de piele bronzată deasupra blugilor. Când mi-am dat seama că ochii îmi zăbovesc în acel loc, m-am îmbujorat și m-am uitat rapid la fața lui. El privea în continuare în zare și nu observase ocheada mea indiscretă. M-am relaxat.

— Când eram închis în subsolul ăla, pe perete, undeva sus, era o fereastră mică. Era zăbreliată și ar fi fost imposibil să treci prin ea, iar geamul era vopsit. Însă vopseaua era zgâriată într-un loc și fereastra dădea spre răsărit. În fiecare dimineață, lumina asta aurie pătrundea prin zgârietură și devenea din ce în ce mai strălucitoare. Era ca o rază de speranță, pur și simplu, un semn că, poate chiar și într-un loc ca acela, Dumnezeu mă vedea. Mi-am promis atunci că, dacă aveam să ies vreodată de acolo, o să-mi petrec fiecare dimineață privind răsăritul de soare numai pentru că *voi putea să fac asta*.

Am simțit cum îmi stă inima când mi-am amintit că îi reproșasem că încerca să mă controleze. Fusesem atât de nepăsătoare și de crudă. *Cineva mi-a făcut mie asta, cândva, și eu nu i-aș face-o nimănui, niciodată*. Nu. Nu i-ar face-o. Am înghițit un nod din gât, simțind ceva încheștat și dureros zvârcolindu-se în piept. Discuțiile despre Dumnezeu îmi creau o stare de disconfort, ușor iritantă, totuși expresia senină, acea fermitate calmă de pe fața lui Gabriel mă umplu, de asemenea, de un dor tulbure, pe care nu știam unde să-l plasez. Poate că era din pricina imaginii pe care mi-o creasem în minte despre acea mică porțiune de vopsea scorjită pe geamul temniței sale și din

ideea că uneori speranța este doar atât — o rază firavă de lumină îndepărtată.

Mi-am dres glasul.

— Și într-adevăr ai ieșit, am șoptit.

Se uită la mine și zâmbi.

— Da, am ieșit.

Luă o ultimă înghițitură de cafea și începu să se ridice din scaun.

— Vrei să-mi vezi studioul temporar, Ellie?

Ellie.

Ești o fetiță tare cuminte și deșteaptă, Ellie.

Am tresărit, simțind că un fior de afecțiune începe să-mi străbată venele, când năvalnic, când domol. Gabriel îmi spusese Ellie și când avusesem febră și mă îngrijise. Nu-mi aminteam când îi spusese numele meu adevărat. Nu crezusem că mai voiam vreodată să-mi spună cineva pe nume. Și totuși mi-am dat seama că numele meu pe buzele lui Gabriel îmi dădea senzația de siguranță. *Siguranță.*

I-am zâmbit:

— Sigur, mi-ar face plăcere.

Garajul era mare și mai mult gol, podelele acoperite cu vopsea specială, cenușie cu sclipici, ușile de lemn larg deschise lăsau să intre lumina.

În dreapta, se vedea un blat lung de lemn, încorporat în perete, pe care erau unelte și obiecte de grădinărit. Și, instalată chiar lângă el, era o masă pe care era așezată o bucată mare de piatră albă.

Am șchiopătat spre ea, în urma lui Gabriel. Părea să fie un bloc de marmură. Era plină de ciobituri, dar dacă trebuia să reprezinte ceva, eu una nu-mi dădeam seama ce ar putea fi.

— Ce este?

Gabriel începu să râdă.

— Nimic, deocamdată. Dar va fi un heruvim. Este pentru exteriorul unui muzeu care se construiește în Franța.

M-am uitat iute la el.

— Un muzeu din Franța? Serios? Sună foarte important.

El încuviință, întorcând piesa pe placa turnantă pe care se afla. Se încruntă, în timp ce o cercetă pe toate părțile, părând dintr-odată distras și puțin nervos, ochii săgetându-i spre uneltele așezate lângă ceea ce avea să fie la un moment dat un heruvim.

— Trebuie să treci la treabă?

Se uită la mine și clipi, apoi clătină ușor din cap și zâmbi.

— Scuză-mă. Uneori, când încep un proiect, am senzația că e prizonier în piatră, așteptând să fie...

Își trecu mâna prin păr, brusc stânjenit.

— Să fie eliberat? l-am ajutat eu.

Își lăsă capul într-o parte.

— Da, presupun.

Își plimbă mâinile peste piatră, explorând cu vârful degetelor micile adâncituri și proeminențe. Mă izbi din nou frumusețea mâinilor sale, cât de puternice și totodată delicate păreau, cu degete lungi și fine, cu pielea bronzată contrastând cu marmura albă ca zăpada. Mi-au reamintit de visul din timpul febrei, când mi se păruse că le atinsesem și le explorasem liniile, și am simțit că tremur, în ciuda temperaturii blânde din garaj.

Își trecea aproape cu tandrețe mâinile peste piatră, de parcă ar fi citit un fel de Braille, care nu transmitea litere, ci mai degrabă... potențial.

— Ai mâini făcute să creeze frumusețe, am murmurat eu.

Cuvintele mi s-au rostogolit de pe buze înainte să apuc să gândesc. Și totuși, mi-am dat seama cât de adevărate erau.

Gabriel își ridică spre mine ochii aceia căprui și blânzi, plini de un soi de înțelegere.

— Eu nu creez frumusețe, Eloise, doar scot la iveală ceea ce este deja acolo.

L-am privit lung pentru câteva clipe și conexiunea aceea pe care se părea că o aveam vibră de energie inefabilă. Asta încerca să facă oare și cu mine? Să scoată la iveală un soi de frumusețe imaginară? Să dăltuiască toate colțurile ascuțite și zonele rugoase până deveneam cum își închipuia el că sunt în adâncul ființei mele? Ce *spera* el că aș fi?

M-am întors cu spatele. Totul era copleșitor. Nu voiam ca el să încerce să vadă în mine ceva ce nu era acolo. Era o presiune mult prea mare și oricum se înșela. Eu nu eram nimic mai mult decât ceea ce văzuse deja. Nu exista nicio frumusețe de scos la lumină. Colțurile mele ascuțite existau cu un motiv — îmi plăceau. Mă protejau și a naibii să fi fost dacă aveam să las pe cineva să încerce să le facă să dispară.

— Gabriel...

Sunetul unei mașini care se apropia de casă m-a făcut să mă întorc spre ușa deschisă a garajului. Era o camionetă roșie care opri în față, chiar lângă locul în care-și lăsase Gabriel mașina. M-am uitat întrebătoare la Gabriel, iar el zâmbea.

Un bărbat mai în vârstă, cu o coamă de păr cărunt, coborî din mașină și o luă spre noi.

— Salut, George, strigă Gabriel, venind unde stăteam eu.

— Salut, răspunse vizitatorul, zâmbind călduros. Mă duceam la carieră. M-am gândit să trec pe aici să văd cum merg lucrurile.

Își întoarse zâmbetul spre mine.

— Iar ea trebuie să fie Eloise.

Îmi întinse mâna. Am ezitat o fracțiune de secundă înainte să-i iau mâna mare, bătătorită, în a mea. El mi-o strânse ușor și îmi dădu drumul.

— Ellie, am murmurat. Îmi poți spune Ellie.

Mă întrebam ce îi povestise Gabriel despre mine acestui bărbat, cine-o fi fost el. Mă simțeam atât de rușinată stând în fața lui, îmbrăcată doar într-o pereche de pantaloni scurți de bumbac și un tricou, cu fața învinețită, cu părul vraiste, sprijinită în cârje.

— Bine atunci, Ellie. Eu sunt George și orice prieten al lui Gabriel este și prietenul meu.

Aruncă o privire spre piciorul în ghips.

— Cum te simți? Am auzit că ai avut o dispută urâtă cu un grup de animale sălbatice.

Îmi scăpă un sunet pe jumătate hohot de râs, pe jumătate pufnit. Fără să vreau, îmi plăcea deja omul acela.

— S-ar putea spune și așa.

— Adevărul este, Ellie, că mi-ar plăcea să spun mai mult de atât, dar încerc să-mi măsoar cuvintele în prezența unei doamne. Zâmbi din nou.

O doamnă. Pe asta n-o mai auzisem până atunci.

George își întoarse atenția asupra bucății de piatră din spatele nostru.

— Ea cum îți iese?

Gabriel surâse.

— De unde știi că e o ea?

George începu să râdă.

— Presupun că n-am de unde. Cred că e decizia ta.

Se apropiară mai mult de piatră și eu am rămas mai în spate, urmărindu-i câteva momente cum discutau. *George.* Articolul pe care îl citisem despre Gabriel menționa un partener de afaceri care îi luase sub tutelă pe Gabriel și pe fratele lui, după ce părinții lor muriseră. El trebuie să fi fost tutorele.

— Când se întoarce Dom? întrebă George.

În privire i se citi o umbră de îngrijorare care îmi dădu de gândit, ceva dincolo de suprafața cuvintelor sale.

— Nu știu exact. La sfârșitul săptămânii, probabil. Și-a luat liber două săptămâni de la lucru, nu-i așa?

— Mda. Numai că nu eram sigur dacă o să rămână plecat toată perioada asta.

Gabriel ridică din umeri, atent la bucata de piatră din fața lui.

George oftă.

— Ar fi cazul să plec și eu la lucru.

Gabriel își ridică privirea.

— Mulțumesc de vizită. Te sun mâine.

George dădu din cap și se pregăti să plece, când Gabriel zise:

— Oh, hei, ai mai auzit vreo veste prin oraș despre băiatul dispărut, Wyatt Geller?

George se încruntă.

— Nu, nimic.

O tristețe adâncă, aproape suferință, îi umbri chipul lui Gabriel, care își puse mâinile în buzunare și își lăsă capul într-o parte. *Postura aceea.* Auzisem despre băiatul dispărut la știri, în spital. Abia dacă fusesem atentă — televizorul constituia un zgomot de fond, când o asistentă îmi lua tensiunea, dar îmi aminteam acum. Oare gândindu-se la el îi răscolea lui Gabriel amintirile de când fusese el băiatul de la știri? Mai mult ca probabil. Cum ar fi putut să nu?

— Verific știrile locale on-line în fiecare dimineață, zise Gabriel. N-am văzut nimic, dar m-am gândit că poate tu ai auzit prin oraș ceva noutăți care nu au ajuns la știri...

— Aș fi vrut eu.

— Da, oftă Gabriel. Și eu.

George dădu din cap, cântărindu-l câteva clipe din ochi pe Gabriel, înainte să-mi dăruiască un alt zâmbet călduros.

MLA SHERIDAN

— Să te faci bine, Ellie. Ne revedem curând.

Am dat din cap.

— Bine. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Camioneta lui George s-a îndepărtat în viteză, ridicând un nor de praf.

— Am auzit de Wyatt Geller când eram în spital.

Gabriel dădu din cap, corpul său părând mai rigid decât înainte.

— Sunt sigură că... îți trezește amintiri.

Mă simțeam stânjenită fiindcă nu știam ce să-i spun.

— Adevărat, răspunse el, apoi se întoarse la heruvimul său neșlefuit, încă nescos la lumină.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Nu te da bătut, nu te da bătut! Soarele strălucește și pentru tine.

Shadow, Baron de Iadeș

GABRIEL

După dimineața aceea, a devenit un ritual. Venea și ea pe terasă, șchiopătând spre același scaun, cu cana de cafea în mână, în timp ce soarele saluta o nouă zi. Urmăream pe furiș cum se uita țintă la fâșia de lumină aurie care creștea tot mai mult la orizont. Adoram expresia de pe chipul ei, acea admirație precaută, de parcă nu era sigură dacă să-și îngăduie să se îndrăgostească de ceva ce era frumos, fie acesta și un răsărit.

Câteodată mă durea să o privesc, mă durea să văd cât de singură era lăuntric, cât de convinsă că lumea întreagă era un loc periculos pentru ea. Tânjeam de dorința de a-i arăta că nu trebuia să fie astfel, dar, deocamdată, îi oferisem răsăritul și un loc în care să îl poată admira în siguranță. Mă rugam ca în curând să câștige încrederea că ea merita această frumusețe.

Mă speria puțin faptul că îmi făcea atâta plăcere să ne petrecem diminețile împreună, pentru că știam că erau menite sfârșitului. Se însănătoșea din zi în zi și, curând, avea să plece.

Timp de o săptămână, fusese complet dependentă de mine și pentru cea mai mică nevoie. Îi fusese atât de rău, că mă lăsase să îi dau să mănânce cu lingura și să bea ca să nu se deshidrateze.

Fusesse atât de slăbită, că nu se putuse împotrivi că o țineam când îi venea mâncarea înapoi. Atât de fragilă, încât am avut impresia că mi-o imaginasem pe femeia aceea dură, rezistentă, care nu avea nevoie de nimeni și de nimic. Și, în mod ciudat, faptul că mă simțisem *necesar* avusese un efect purificator asupra mea.

Timp de doisprezece ani, lumea se purtase cu mânuși cu mine. Nimeni nu avusese *nevoie* de mine. Dar Ellie avusese, ceea ce fusese... cum trebuia să fie. *Bine*. În ciuda fațadei sale oțelite, sufletul îi era blând, bun. Deși m-am gândit că probabil ar fi urât să afle cât de vulnerabilă fusese într-adevăr, dacă și-ar fi amintit că mă lăsase să o văd în timp ce delira din cauza medicamentelor și a febrei.

Apoi fusese acea dimineață în care întinsese mâna, în timp ce îi schimbam pansamentul de pe coaste, și își plimbase degetele peste palma și degetele mele. Simțisem un fior chinuitor, ca și cum aș fi fost dezmembrat, dar, cum ea continua să mă atingă, se aprinsese în mine o dorință atât de arzătoare încât aproape îmi tăiasse respirația. Era pentru prima dată, din copilărie, când atingerea unei persoane îmi *făcea plăcere*. Deși eram puțin speriat, nu era nicio îndoială că tânjeam după mai mult. Voiam să-i simt din nou atingerea. Voiam ca ea să rămână. Când avea să plece, voiam să-și dorească să se întoarcă. La mine. Fie și numai ca să privească răsăritul...

Nu te minți Gabriel. Te îndrăgostești de ea. Poate că te-ai și îndrăgostit deja.

Oare? Asta simțeai când erai îndrăgostit? Un soi de bucurie agonizantă? Sau nu era decât faptul că Eloise avea să facă totul mai dificil, iar eu știam, dar nu-mi păsa?

Eloise.

Doamne, am crezut că mă prăbușesc când îmi zisese cum o cheamă. Care ar fi fost șansele?

Și ce era atracția asta ciudată care mă făcea să simt că eram făcuți să fim împreună? Eram doar un neghiob? Și dacă răspunsul era afirmativ, îmi păsa suficient cât să iau măsuri? Nu. Cumva părea să merite faptul că eram un neghiob pentru Ellie. Până și sfâșierea asta lăuntrică îmi amintea că eram viu. Și nu *doar* atât, ci că trăiam. Riscam ascultându-mi inima, dornic să risc să fiu rănit pentru o fată distrusă, prea speriată să mai pretindă ceva, cu atât mai puțin pe mine.

O să te rănească, Gabriel. Știi asta, nu-i așa?

Da. Da, presupun că știam. Și cu toate acestea, mă implicam cu totul.

La câteva zile după vizita lui George, am găsit în pod una dintre decorațiunile preferate ale mamei și am atârnat-o în camera lui Ellie, seara, știind că ținea obloanele deschise ca să o trezească primele raze ale dimineții. În dimineața următoare, imediat cum soarele începu să se ivească la orizont, în loc să mă duc direct pe verandă, m-am dus la ea în cameră și am bătut ușor la ușă.

— Intră.

Am găsit-o stând în mijlocul camerei, sprijinită în cârje, cu o expresie de bucurie mirată pe față, în timp ce privea în jur la curcubeiele proiectate pe pereți.

S-a uitat în ochii mei:

— Cum ai făcut asta?

Vorbea blând, cu respirația întretăiată.

Am zâmbit, arătând spre cristalul atârnat la geam:

— Este o prismă. Mama obișnuia s-o țină agățată în bucătărie.

M-am sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate, complet captivat de evidenta ei încântare.

— Când aveai febră și delirai, pomeneai încontinuu despre curcubeie. M-am gândit... m-am gândit că s-ar putea să-ți placă.

Își lăasă capul într-o parte.

— Ce le creează?

Am zâmbit, ușor surprins că nu mai văzuse o prismă până atunci. Am fost pe punctul să-i spun despre refracția luminii, dar mi-am zis că un răspuns mai puțin complicat păstrează magia.

— E doar lumina soarelui.

Mi-a aruncat o privire ca și cum înțelesese că am simplificat explicația și cu toate acestea zâmbi.

— Lumina soarelui, repetă ea, cu o notă melancolică în voce.

M-a privit încă o clipă, apoi s-a uitat din nou în jur, pornind șchiopătând spre perete, unde își sprijini cârjele de pat și încercă să prindă un curcubeu în căușul palmelor. Mi-a aruncat o privire peste umăr și a zâmbit mai larg și mai strălucitor decât curcubeul din palmele ei.

Oh, Doamne Dumnezeule. *Zâmbetul lui Ellie*. Am simțit că mi se taie respirația.

Zâmbetul i se stinse, dar privirea îi rămase blândă când se întoarse să-și ia cârjele.

— Îți mulțumesc.

— Cu plăcere.

Ne-am așezat în locurile noastre obișnuite de pe terasă, după ce ne-am turnat câte o cafea, iar ea a suspinat relaxată și și-a întins piciorul în ghips, ridicându-l pe un alt scaun. Am luat asta ca pe un semn bun că se vindeca și nu o mai durea atât de mult. Expresia ei părea mai destinsă decât în celelalte dimineți. Rănile de pe fața ei erau, zi după zi, mai șterse, iar frumusețea ei devenea mai vizibilă decât abuzul suferit. Nu mai avea decât o vânătaie gălbuie pe pometele drept și o crustă pe maxilar, unde avusese o tăietură care acum se vindeca. Și, Doamne, cât îmi plăcea fața ei fără machiaj, adoram frumusețea ei curată, grația delicată a trăsăturilor, felul în care o puteam

vedea pe *ea*, cea adevărată, nu doar un produs contrafăcut, destinat să exagereze și să perfecționeze o față ce nu avea nevoie de așa ceva. Eloise avea o frumusețe ce-mi spunea că era întotdeauna cea mai fermecătoare la primele ore ale dimineții, scăldată în razele blânde ale zorilor, cu ochii vulnerabili, încă plini de vise. Imaginea îmi aprinse sângele. Dar mi-am întors mintea de la astfel de gânduri... nu duceau la nimic bun, nu acum, nu pentru mine și nu pentru ea.

— E timpul pentru muncă? mă întrebă.

Am râs.

— Vrei să spui timpul să te uiți tu la mine cum muncesc.

Expresia ei destinsă se întunecă.

— Aș ajuta, dacă aș fi în stare.

— Știu, Ellie. Glumeam, doar. Nu aștept de la tine nimic altceva, doar să te faci bine.

Păru nesigură și am regretat că o făcusem să se simtă așa. Ca să fiu sincer, îmi plăcea să-mi țină companie în timp ce lucram. Sculptura era o muncă solitară și, chiar dacă nu-mi era deloc greu să mă cufund în muncă, atunci când ceea ce făceam nu necesita prea multă concentrare, îmi plăcea să o am alături și să stăm de vorbă. Deși până acum vorbiserăm mai mult despre ce făceam eu și care era rostul fiecărei unelte, speram ca intimitatea oferită de acele momente s-o încurajeze pe Ellie să se deschidă în fața mea puțin — în cele din urmă.

Adusesem în garaj un șezlong și acolo stătea ea, cu o pătură peste picioare, în timp ce eu lucram. Era încă slăbită și îmi dădeam seama că o mai dureau coastele. *Nu că s-ar fi plâns.* Am încercat să o fac să se simtă cât mai confortabil. Chiar și așa, nu rezista decât vreo două ore până să se întoarcă din nou în pat, unde dormea pentru tot restul după-amiezii, trezindu-se pentru masa de seară, și, poate, câte o emisiune la televizor, după care

se ducea iar la culcare. Dacă putea să doarmă atât de mult, însemna că se vindeca.

Când am ajutat-o să se așeze în șezlong, m-am gândit la toate lucrurile pe care le spusese când avusese febră și era sub efectul calmantelor. O strigase des pe mama ei și pomenise, de asemenea, și despre o doamnă Hollyfield, despre acadele roșii și curcubeie. Mă întrebam ce însemnau toate acestea. *Eloise*. Era o mare de mister, un ocean de durere. Îmi dădusem seama de asta din strigătele ei înfricoșate, noaptea, când chema oameni care, probabil, dispăruseră de mult. Oameni pe care îi iubise cândva, dacă era să mă iau după lacrimile ce i se rostogoleau pe obraji când îi visa.

I-am zâmbit și am început să cioplesc la heruvim.

— Cred că e băiat, i-am spus, trecând mâna peste piatra care începuse să capete formă, în ultimele zile.

Își lăsă capul într-o parte, înțelegând imediat despre cine vorbeam.

— Da, și eu cred. Cum crezi că ar trebui să-l numim?

Am râs.

— Nu obișnuiesc să dau nume creațiilor mele.

— Nu? De ce?

Am ridicat din umeri, străbătut de un val de anxietate. Ce spuseseam nu era într-un tot adevărat. Dădusem nume creațiilor mele, cândva... și niciodată de atunci. Dar aici era altceva.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte. Tu cum l-ai numi?

Își prinse între dinți buza de jos și am simțit un fior pe șira spinării și mușchii încordându-se. Mi-am dres glasul, încercând să mă îndepărtez de locurile periculoase.

— William, zise ea.

Am zâmbit.

— William? De ce William?

Ridică un umăr, ușor rușinată.

— Nu știu. Mi-a plăcut mereu numele acesta.

— William rămâne. Ce părere ai de numele tău, Will?

Mi-am aplecat capul, prefăcându-mă că ascult.

— Îi place.

Ea râse încetișor, trimițând o săgeată de bucurie în inima mea.

— Bine.

Am mai vorbit dezinvolt o vreme, în timp ce eu îi sculptam trupul dolofan al lui William, netezindu-i burtica grasuță. Am aruncat o privire spre Ellie și părea liniștită. Stătea cu capul sprijinit pe un braț și de sub pătură i se zărea ghipsul; o vedeam din profil, pentru că privea afară, pe ușa garajului, iar vânătaia galbenă de pe obraz părea să lucească în bătaia soarelui. Arăta ca o zeiță rănită și, dacă aș fi știut să pictez, aș fi vrut să îi fac portretul, să-i prind toate umbrele și luminile.

— Te-ai gândit vreodată să fii fotomodel? am întrebat-o. Ai trăsăturile potrivite.

Își întoarse capul spre mine și oftă.

— Am răspuns unui anunț, mai demult, înainte să mă apuc de striptease.

Tăcu un moment, privind din nou în depărtare, după care continuă:

— M-am dus la studio și tipul de-acolo mi-a spus că îmi trebuia un portofoliu, dacă voiam să lucrez. Câteva fotografii costau o mie de dolari, dar, dacă nu aveam banii, mai erau și alte moduri în care puteam plăti pentru fotografiile pe care mi le făcea.

Și-a întors capul spre mine, făcând clar ce însemna „alte moduri”. Am strâns din dinți. *Cretin dezgustător.*

— Ți-ar plăcea să crezi că am plecat de acolo, nu-i așa?

Se uită direct, provocator, în ochii mei. *Oh, Ellie.*

Am continuat să lucrez, mâinile mele executând mișcările pe care le făcuseră deja de mii de ori, găsind imperfecțiunile, șlefuiindu-le. Durerea dinăuntru mi se propagă în oase.

— Nu am primit niciodată fotografiile, totuși. I le-am cerut și el mi-a zis că n-am decât să-l dau în judecată.

Râse, un amestec de dispreț și neputință pe care îl înțelegeam, chiar dacă mi-aș fi dorit să nu.

— De parcă aș fi putut, murmură ea, cuprinzându-și delicat cu brațele coastele rupte.

Deschise gura ca să spună ceva, ca și cum ar fi vrut să explice de rămăsese, dar o închise la loc, încruntându-se de parcă nu știa ce să facă mai departe cu gândul acela. Se uită din nou în depărtare.

— Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, am zis eu, în cele din urmă. Există un loc special în iad pentru oamenii care profită de cei mai neputincioși decât ei.

Ea oftă.

— Da, mă rog... atunci iadul ar trebui să fie foarte încăpător.

— Sunt mult mai mulți oameni buni decât răi.

— Crezi? Tocmai tu?

— Da, cred.

Mă fixă cu privirea, în timp ce pe chip i se derulară mai multe emoții: scepticism, furie, derută și cel mai firav licăr de... speranță. Am zărit-o doar pentru o clipă, înainte ca ea să o alunge, hotărându-se în final pentru expresia de indiferență.

Ridică din umeri.

— Presupun că toți aveam dreptul la o părere.

Mi se strânse inima de durere și frustrare, dar Ellie vorbise despre ea, ceea ce era cel mai mult pe care reușisem să-l scot de la ea de când o cunoscusem, așa că am hotărât să îmi încerc norocul. *Lasă-mă în inima ta, Ellie. Lasă toată durerea să iasă. N-o să te rănesc, îți promit.* Numai că nu puteam să-i spun asta,

pentru că oricum nu m-ar fi crezut. Ce mai bun lucru pe care îl puteam face pentru Ellie era să îi *demonstrez*. I-aş fi dăruit curcubeie în fiecare zi, doar să-i văd din nou zâmbetul pe care mi-l dăruise în dimineaţa aceea, să-i văd uimirea strălucind în ochi mai mult de un minut.

Uneori, în momente ca acesta, aveam sentimentul că eram nişte acrobaţi la capetele opuse ale unei sfori, înaintând unul spre celălalt. Un singur pas greşit şi aveam să ne prăbuşim amândoi în gol.

Am aruncat o privire la piciorul ei, neştiind dacă ceea ce voiam să întreb avea să mă ducă pe un teren sigur sau nu, dar hotărât să risc, hotărât să risc prăbuşirea.

— I-ai spus doctorului că ai mai avut fracturi. Când erai tu mică?

Ea miji puţin ochii, apoi oftă, lăsându-se pe spate.

— Tatălui meu îi plăcea să-mi mai tragă câte una, din când în când.

Încă o privire sfidătoare.

— Când îşi amintea că trăiam, evident. Şi de vreo două ori, când băuse, a uitat cât era de puternic.

Ridică din umeri, de parcă tocmai îmi spusese c-o să plouă, mai tâziu.

La dracu'!

Un nou val de furie sălbatică mă năpădi. Femeia asta trăise iadul pe pământ. Şi eu, dar parcă nu aşa. Şi atunci deodată mi-am dat seama cât de asemănători eram... şi cât de diferiţi.

Am sculptat mai departe la heruvim, scoţând la iveală un nas în vânt şi obraji bucălaţi. Ellie rămase tăcută, privindu-mă la lucru, în timp ce pe faţa ei expresiile se succedau, evident din reţărirea amintirilor din capul ei. Un soi de disperare sumbră i se instalează în ochi.

— Nu mă poţi repara, ştii?

Ceva asemănător îmi spusese și la Platinum Pearl, și atunci eu îmi pusesem la îndoială motivația proprie. Dar uitându-mă acum la ea, mi-am dat seama că nici nu era asta intenția mea. Voiam doar să se facă bine și speram că aș putea contribui și eu la asta. Însă nimeni nu poate repara pe altcineva. Nu ne putem repara decât pe noi înșine.

— Nu, ai dreptate, nu te pot repara.

Pot doar să te iubesc. Și vreau cu adevărat să încerc.

Își ridică bărbia în stilul ei încăpățânat, după care un soi de resemnare vlăguită i se așternu pe față ca o plasă densă, invizibilă. Începu să se ridice.

— Mă simt obosită, astăzi.

Mi-am lăsat jos ustensilele, scoțându-mi mănușile și ducându-mă la ea, să o ajut, ținându-i cârjele până să poată sta singură în picioare.

— Ellie, îmi pare rău dacă întrebările mele ți s-au părut invazive. N-am vrut...

Ea flutură din mână ca și cum ce discutaserăm nu avea nicio importanță pentru ea.

— Nu-i nimic. Doar că..., își frecă tâmpla, mă doare capul. M-am dat bătut.

— Bine, am spus încet. Trec mai târziu să văd cum îți mai e. Încuviință din cap și plecă șchiopătând. Am oftat din tot sufletul, întorcându-mă la William și proptindu-mă cu mâinile de masă. *Al naibii iad pe pământ.*

Ți-ar fi plăcut să crezi că am plecat, nu-i așa?

Tatălui meu îi plăcea să-mi mai tragă câte una, din când în când.

Oh, Dumnezeu!

M-am simțit golit pe dinăuntru când mi-am pus mănușile, mi-am luat sculele și am început din nou să lucrez. Când îmi sună telefonul mobil, am pufnit nemulțumit, scoțându-mi mănușile și ducând mâna în buzunar după el.

— Alo?

— Gabriel? Chloe la telefon.

Vocea ei era atât de senină și voioasă, că am zâmbit.

— Salut, Chloe. Ce mai faci?

— Grozav. Mersi. Te-am sunat ca să-ți spun că ajung în oraș luni. O să stau la Maple Tree Inn. Totul e rezervat.

Doamne, nici că putea nimeri într-un moment mai prost. Totuși, promisesem. Ea răspunsese cu atâta entuziasm și sinceră recunoștință la e-mailul pe care i-l trimisesem, în care îi spuneam că sunt de acord cu interviul, și îmi dăduse date orientative de sosire. Eu îi spuseseam că îi voi sta la dispoziție oricând i-ar fi fost posibil, în programul ei. Nu avusesem cum să prevăd situația cu Ellie, dar nici nu aveam cum să dau înapoi acum cu Chloe.

— Oh, bine, grozav. Am auzit numai lucruri bune despre Maple Tree. E pensiune, nu?

— Da. Arată încântător. Știu că asta va fi o călătorie în interes profesional, dar trebuie să recunosc că abia aștept să ajung în Morlea — chiar mi se pare că e un orașel minunat.

Mi-am trecut degetele prin păr și m-am dus spre ușa deschisă a garajului, cu ochii pironiți în zare, la copaci și drum.

— Fără îndoială este. Toată zona este frumoasă. Abia aștept să ne întâlnim.

— Și eu, Gabriel. Îți mulțumesc încă o dată că îți faci timp pentru asta. Îți sunt atât de recunoscătoare.

— Desigur. Vrei să pregătesc ceva anume...

— Nu. N-am nevoie decât de tine.

Râse ușor.

— Știi tu ce vreau să spun.

Am zâmbit.

— Ar trebui să mă descurc. Crezi că e nevoie să stabilim un program?

— De fapt, da, de asta am și sunat. Eu am maximum de disponibilitate, așa că ar fi grozav dacă mi-ai trimite prin e-mail orele care te-ar aranja pe tine.

— Bine, așa facem. Sper să nu te superi, dar am grijă la mine acasă de o prietenă și ei îi este cam greu să se deplaseze. Ai avea ceva împotrivă să ne vedem aici, la mine acasă?

— Oh, nu, nicio problemă. Sinceră să fiu, mi-e indiferent unde ne vedem, unde îți vine ție cel mai la îndemână. Și... mi-ar plăcea să-ți văd casa.

— Mersi, Chloe. Bine. Îți trimit orele care mi se par cele mai potrivite, începând de luni.

— Super. Ne vedem atunci. Mulțumesc încă o dată, Gabriel. Ne-am spus la revedere și am închis telefonul continuând să mă uit la copaci minute bune, cu gândul la Chloe și la cât de mult se schimbaseră lucrurile de când acceptasem să fiu intervievat de ea.

Chloe.

Ellie.

Într-un fel, amândouă erau responsabile de schimbările ce începuseră să se petreacă în mine. *Chloe* era motivul pentru care îmi îngăduisem să îndrăznesc să visez la posibilități, la iubire, la o familie ca aceea pe care o avusesem cândva. Nu știam dacă ea era femeia de care aveam să mă îndrăgostesc de cum o vedeam sau dacă ea se va simți atrasă de mine. Dar mi-am dorit să fac față întâlnirii cu ea ca un bărbat întreg, nu ca un iepure ce tresare de fiecare dată când cineva pătrunde în spațiul lui personal. Și de aceea ajunsesem la Platinum Pearl. Într-o încăpere cu... Ellie. Am oftat. Cum era vorba aia? dacă vrei să-l faci pe Dumnezeu să râdă, spune-i despre planurile tale de viitor.

Poate că eram pe punctul să le aflăm cu toții.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Mâini ocupate, minte ageră. Rămâi mereu pe poziții.

Gambit, Ducele Hoților

ELLIE

Nu știam de ce îl tot lăsam pe Gabriel să mă cunoască puțin câte puțin. Și eram cu atât mai derutată cu cât nu înțelegeam de ce nu părea să înceapă să mă privească într-o altă lumină. Îl șocam dinadins cu detalii din viața mea, despre cine eram cu adevărat. Dar el revenea cu aceeași expresie calmă pe chip, cu blândețea sclipindu-i în ochi, de parcă nimic din ce i-aș fi putut spune nu-l putea zdruncina. Ce voia de la mine? Nu încercam să pretind că eram altcineva, așa cum făcusem cu alți bărbați, deși oricum mă părăsiseră toți fără excepție. Nu, lui Gabriel îi păsa și avea grijă de mine zi de zi. De ce? De ce eram încă în casa asta minunată, îngrijită, în care mi se ofereau curcubeie de parcă eram cineva special?

Evident că nu mă voia pentru corpul meu. Nu aveam nimic de oferit din punctul acesta de vedere, cel puțin nu în momentul acesta. Și oricum se crispa de fiecare dată când se apropia de mine, deși trebuia să recunosc că din ce în ce mai puțin, cu fiecare zi. Totuși, nu era asta. Era altceva. Dar ce anume? Nu puteam înțelege motivele lui Gabriel și mă simțeam pierdută și derutată, aproape că mi-era frică de el. Frica îmi săpa

adânc în oase, fiindcă simțeam că amenința ceva vital, doar că nu știam ce anume.

Eu nu creez frumusețe, Eloise, doar scot la iveală ceea ce este deja acolo.

După ziua în care i-am spus despre tata, am decis că n-o să mai stau cu el pe terasă. Oricum era o oră a naibii de matinală pentru mine. Și totuși, în dimineța următoare, când lumina aurie pătrunse în camera mea și sute de curcubeie începură să danseze, m-am dat jos din pat. Ispita era prea mare. Am încercat să mă conving că era atracția mirosului de cafea și de aer proaspăt, atracția pentru pacea pe care o simțeam când urmăream cum zorii se transformă în ziua, totuși știam că nu eram sinceră cu mine. Adevărul era că ceea ce mă atrăgea spre terasă era chiar Gabriel. Gabriel cu fața lui frumoasă, cu ochii încă ușor mijiți de somn, cu umerii lați, cu acele mâini delicate de artist și cu acea aură nobilă și puternică din jurul lui.

Când am deschis ușa de sticlă, mă așteptam să arate surprins să mă vadă, după schimbul de replici din ziua precedentă, dar n-a fost așa. A zâmbit și m-a întâmpinat ca întotdeauna, și ne-am băut cafeaua împreună, în timp ce copacii se legăneau în bătaia vântului și cerul dimineții devenea roz-dulce.

Următoarele zile ni le-am petrecut la fel, eu urmărindu-l ore în șir cum lucra la William, scoțând la iveală figura simpatcă a micului heruvim, trăsătură cu trăsătură. Toc-toc-tocul dălții sale era muzica noastră de fundal, în timp ce firele de praf dansau în jurul lui și dispăreau în aer. Eram fascinată de felul în care apărea William din piatră, aproape amuțită de uimire văzând cum prindea formă sub ochii mei.

— De unde știi? l-am întrebat pe Gabriel, în timp ce lucra.

— Ce să știu?

— Cum trebuie să arate.

Gabriel ridică din umeri.

— Nu știu. Îmi spune el în timp ce lucrez.

Se opri.

— Sună ciudat? Vreau să spun că am o idee, în mare, despre cum o să arate și folosesc asta ca reper, dar nu știu detaliile fiecărei trăsături, de exemplu.

Își reluă lucrul, continuând să vorbească.

— Mă gândesc că asta li se întâmplă multor artiști. Scriitori... pictori... începi de la o viziune vagă, iar detaliile apar pe măsură ce lucrezi. Cu cât muncești mai mult, cu atât ai mai multă încredere că mâinile te conduc în direcția cea bună.

Mi-a plăcut asta. Mi-a plăcut încrederea cu care muncea, încrederea pe care o avea în talentul său. Și eram invidioasă. Oare cum era să fii dăruit cu asemenea talent? Să fii în stare să scoți la iveală frumusețe cu propriile mâini? Eu nu aveam niciun talent. Asta dacă nu luai în considerație alunecatul pe bara verticală drept capacitate remarcabilă. Mi-am încrucișat brațele peste coastele mele încă dureroase, cu un sentiment de inutilitate.

— Are părul cârlionțat, zise Gabriel, scoțându-mă brusc din deznădejdea încetoșată a gândurilor mele.

M-am uitat cum Gabriel mânuiește dalta și ciocanul ca să creeze un cârlionț pe fruntea lui William. Tandrețea a înlocuit depresia care mă amenințase. M-am simțit aproape irațional atașată de William, ca și cum faptul că prindea viață sub ochii mei mă făcea responsabilă pentru el.

Urmărisem cum William ieșise dintr-un bloc pătrat de piatră și acum era un omuleț grăsun și scump, cu ochi veseli și zâmbet dulce. Inima îmi bătea de iubire pentru el. *Ce tâmpenie! Pe bune, e ridicol. Nu poți iubi o statuie.* Îmi venea să râd tare de mine însămi, dar nu voiam să scot vreun sunet care să-i trezească lui Gabriel curiozitatea. *Da, nu sunt doar distrusă și inutilă, sunt și nebună. Iubesc ingerul ăsta micuț din piatră pe care l-ai creat cum nu am mai iubit ceva de multă, multă vreme.*

— Ellie, vreau să-ți spun ceva.

Mi-am ațintit ochii la Gabriel când am auzit cât de serios vorbea.

— Bine.

— Înainte să vii aici, am stabilit cu o studentă de la Universitatea din Vermont să îi dau un interviu pentru lucrarea ei de licență. Sosește mâine, în Morlea.

Mi-am lăsat capul într-o parte, încruntându-mă întrebător.

— Lucrare de licență?

Gabriel dădu din cap.

— Da, este despre copiii răpiți care reușesc, în cele din urmă, să scape sau sunt salvați.

— Oh, am înghițit un nod din gât. Mda, pare să fie... greu. Va fi? Adică va fi greu pentru tine?

M-am cutremurat doar gândindu-mă cum ar fi fost să răspund unor întrebări amănunțite despre cele mai negre momente din viața mea. Mereu încercam să nu mă gândesc la lucrurile care mă răniseră.

Se opri din lucru un moment ca și cum mi-ar fi cântărit întrebarea.

— Nu cred, nu. Nu vorbesc adesea despre ce mi s-a întâmplat, dar nici nu mi se mai pare imposibil de chinuitor.

M-am încruntat din nou, uitându-mă la el. Cum naiba reușise să ajungă să nu mai fie chinuit de amintirea celor șase ani în care fusese încuiat într-o pivniță și torturat în moduri atroce, despre care nici măcar nu voiam să știu? Cum de reușise *asta*?

Ochii săi înțelepți, blânzi și frumoși, îi întâlneau pe ai mei.

— Apropierea e ceea ce mă pune în dificultate. După cum bine știi.

— Ah, da, am răspuns șoptit.

Deodată mă simțeam... onorată că aș putea fi singura femeie de pe planetă care știa asta. Parcă era... un secret, ceva personal

și intim, pe care numai eu îl știam despre bărbatul acesta. Lucrul ăsta îmi încălzi inima și mă făcu să simt că eram de încredere. Îmi aminti însă și cum abuzasem de această încredere, cum o trimisesem pe Rita, când el mă aștepta pe mine. Am simțit cum mă invadează rușinea, cum îmi încinge obrazii și mă îngenunchează de atâta căință.

— Gabriel...

Măinile i se opriră și se uită spre mine cu îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-am făcut de lucru o clipă cu pielița de la o unghie, încercând să-mi adun cuvintele pe care voiam să le rostesc. Cuvinte ce veneau oricum foarte târziu.

— Îmi cer iertare.

Vocea mi se auzi ca o șoaptă răgușită și am clipit, ridicându-mi ochii spre el.

— Pentru ce am făcut la club... Îmi cer iertare.

Se uită atent la fața mea, apoi în jos, la mâinile mele neliniștite, și din nou în ochii mei.

— Te iert.

Mi-am plecat capul, mâinile uitând să se mai frământeze.

— De ce? am șoptit.

Zâmbetul lui era fragil, oarecum trist.

— Pentru că m-a rănit ceea ce ai făcut... dar cred că te-a rănit și pe tine.

Am răsuflat rapid, adevărul cuvintelor sale inundându-mi fiecare celulă din corp. Dumnezeu, da, așa era. Cum de știuse? Totuși nu era vorba despre mine. Îl rănisem dinadins și orice durere simțisem eu din cauza aceasta era binemeritată. Am clătinat ușor din cap, nefiind în stare să decid dacă mă bucuram că mă iertase sau nu, dorind să schimb subiectul, să revin la discuția de dinainte. La interviu. Mi-am dres glasul.

— Oricum, e drăguț din partea ta că accepți să dai interviul acela. Pare să fie pentru o cauză bună. O contribuție la... educație și așa mai departe.

Mă fixă cu privirea câteva bătăi de inimă în plus, înainte să zâmbească și să se uite iarăși la William, mângâind cărlionții heruvimului.

— Ți-am spus despre asta pentru că am stabilit cu ea să vină aici, la mine acasă, ca să fiu disponibil, în caz că ai nevoie de mine.

— Oh, chiar nu trebuia să...

— Eu am vrut așa. Însă am vrut și să-ți spun înainte, ca să știi despre ce este vorba.

— Mulțumesc.

Era casa lui, așa că nu-mi datora nicio explicație. Știam că îi dădusem viața peste cap în multe feluri și, cu toate acestea, era atât de amabil. De ce? Asta era întrebarea la care tot reveneam și pe care nu voiam să o pun cu voce tare, fiindcă nu știam cum avea să mă afecteze răspunsul.

— Ar trebui să fiu în stare să mă mut la mine acasă, în câteva zile...

Gabriel se opri din lucru, înclinându-și capul.

— De ce să faci asta, Ellie? De ce să trebuiască să te descurci cu scările de trei niveluri și într-un apartament gol, unde nu te poate ajuta nimeni dacă ai nevoie? Încă nu te-ai vindecat complet. N-au trecut decât două săptămâni.

— Nu vreau să fiu dependentă de tine, am mormăit.

Gabriel oftă.

— E chiar atât de rău?

Am deschis gura ca să spun ceva, dar zgomotul unei mașini ce se apropia îmi topi cuvintele de pe buze.

Gabriel lăsă uneltele din mână și-și scoase încet mânușile. Părea deodată foarte țeapăn și m-am întrebat dacă era doar în

imaginația mea. Cine venise, a tras mașina într-un loc care nu se vedea din garaj și am auzit cum oprește motorul. Gabriel ieși în întâmpinarea persoanei ai cărei pași îi auzeam pe pietriș.

— Dom, l-am auzit pe Gabriel.

Fratele lui Gabriel se întorsese.

— Salutare, frate.

— Ce faci peștii?

— Mușcă. M-am întors cu o ladă frigorifică plină. Frigem câțiva, mai târziu?

Apărură amândoi vederii, în fața ușii garajului, Gabriel și un bărbat care semăna puțin cu el, deși nu atât cât îmi imaginasem. Avea părul mai închis la culoare și nu era la fel de solid. Arăta bine, dar categoric nu avea genul de frumusețe uluitoare a lui Gabriel. Se opri scurt când mă văzu și-mi aruncă o privire printre gene.

Obrazul lui Gabriel trăda fermitate.

— Dominic, ea este Ellie.

Îi aruncă o privire de avertisment. Dominic păru derutat o clipă.

— Parcă ai spus că o cheamă Crystal.

Ochii îmi fugeau de la unul la celălalt, încercând să-mi dau seama ce se petrecea. Era clar că Gabriel îi povestise fratelui său despre mine. Îi spusese că o să vin acolo. Oare din cauza *asta* plecase Dominic?

— Crystal este numele meu de scenă, am lămurit eu, cu calm, pe jumătate sperând că Gabriel îi spusese cu ce mă ocupam ca să nu trebuiască să-i spun eu, și pe jumătate sperând că nu știa.

Expresia de pe fața lui era atât de disprețuitoare, încât am fost ispitită să-mi feresc privirea, dar nu am făcut-o. Evident, știa foarte bine cu ce mă ocupam. În cele din urmă, mormăi, cât se poate de ostil:

— Ellie.

Mi se strânse inima când mi-am auzit numele rostit de vocea lui dezaprobatore. Am afișat un zâmbet neafectat, cel pe care îl perfecționasem de atâta vreme. Din nu știu ce motiv, mi-a fost greu să-l execut și acum. Nu trecuseră decât două săptămâni și deja îmi ieșisem din mână. Mă simțeam cuprinsă de nervozitate și rușinată, așa cum mă simțeam la începutul fiecărui an școlar, când îmi făceam apariția în hainele mele vechi și urâte și cu pantofii prea mici, iar, uneori, cu o vânătaie pe care mă străduiam să o ascund. Detașarea mea rece îmi fusese mereu armura, iar acum simțeam că o rătăcisem. O voiam înapoi. *Aveam nevoie de ea.*

— Dominic, mă bucur să te cunosc. Îmi pare rău că nu mă ridic.

Am făcut semn spre piciorul meu în ghips, schițând un zâmbet.

Dominic bombăni, întorcându-se spre Gabriel.

— Mă duc să-mi despachetez echipamentul.

Se întoarse și plecă fără vreun cuvânt pentru mine, pe ușa garajului care dădea în casă.

Gabriel oftă prelung și-și trecu mâinile prin păr. Se uită la mine, vizibil căutându-și cuvintele.

— Nu e încântat că sunt aici, i-am luat-o eu înainte.

El suspină.

— Dom... încearcă să mă protejeze. Crede că e responsabil cu binele meu.

— Nu e încântat că-ți petreci timpul cu o stripteuză.

Am detestat valul de rușine care mă cuprinse. *Uitasem* că asta eram? Ce prostie.

Gabriel ocoli șezlongul în care stăteam și se așeză pe margine. *Aproape. Atât de aproape.* Trase adânc aer în piept și-mi luă mâinile într-ale lui. Ochii mi-au coborât pe degetele noastre

înlănțuite și am tresărit. Mâinile lui tremurau ușor, dar era relaxat și părea hotărât. *Oh, Gabriel.*

— Ellie, nu te cunoaște. Se va da el pe brazdă.

Am pufnit.

— Odată ce îmi va cunoaște personalitatea încântătoare, vrei să zici?

Zâmbi și fraiera mea de inimă păru să tresalte din nou. În ritmul ăsta, o să fac palpitații.

— Da.

Un singur cuvânt, dar l-a spus cu atât de multă convingere.

Râsul meu mă luă și pe mine prin surprindere.

— Ești... Doamne! Nici măcar nu știu cum ești.

Mi-am lăsat capul pe speteaza șezlongului.

— Nu-i corect ca eu să rămân aici, din moment ce el se simte deranjat. Este casa lui.

El îmi strânse ușor mâinile.

— Asta este casa *mea*. Eu o dețin. Oricum, în ultima perioadă, m-am gândit că și eu și fratele meu am avea nevoie de mai multă distanță.

— Nu din cauza mea.

El clătină din cap.

— Nu, de fapt, nu în totalitate din cauza ta. Dar dacă el nu e amabil cu oaspeții mei, atunci e un motiv în plus.

Îmi dădu drumul la mâini și se ridică. Am resimțit imediat lipsa căldurii corpului său lângă al meu, a strângerii tandre de mâini. Se întoarse la treabă, concentrându-se asupra lui William, dar expresia îi rămase încordată.

A doua zi, sosi Chloe Bryant. Mă culcasem devreme, seara dinainte, gândindu-mă că era bine să le dau ocazia lui Dom și

lui Gabriel să petreacă un timp împreună, fără să fiu și eu de față. Începusem să mă obișnuiesc în casa lui Gabriel, dar acum mă simțeam din nou stânjenită și agitată, nelalocul meu. Adevărul e că nu era aici locul meu și nici nu avea să fie vreodată. În ciuda tuturor eforturilor lui Gabriel să mă simt bine, sinceră să fiu eram de acord cu Dominic. Nu eram genul de prietenă de care avea nevoie Gabriel. Eu, o stripteuză care nu avea absolut nimic de oferit. Eu, o fată care numai lua de la el și n-avea nicio speranță că-i va oferi vreodată ceva în schimb. Eu.

Mi-am petrecut dimineața cu Gabriel, ca de obicei, de vreme ce Dominic n-a dat semne că se trezise până când n-a venit momentul să se ducă la muncă. A plecat când eu eram la duș și m-am bucurat că nu era nevoie să dau ochii cu el decât seara. Poate reușeam să-l evit complet, până ce mă vindecam suficient ca să pot pleca.

Ieșeam șchiopătând din dormitor când cineva sună la ușă.

Gabriel ieși din bucătărie, zâmbindu-mi în treacăt. Deschise ușa și în prag apăru o tânără. Ea zâmbi imediat.

— Gabriel?

— Da, bună, Chloe.

Se dădu un pas înapoi ca să-i facă loc să intre și ea Țopăi pur și simplu înăuntru, minionă și drăgălașă, cu bucle șatene și cu o gropiță într-un obraz.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc personal.

Zâmbetul ei, dacă era posibil, deveni și mai larg.

— Doamne, zona este absolut minunată! Iar casa ta...

Își ridică privirea să se uite în jur, în timp ce Gabriel închidea ușa.

— ...îți taie respirația.

Continuând să se uite în jur, dădu cu ochii de mine care stăteam practic după o veioză.

— Ah, bună! mă salută ea veselă, venind spre mine. Scuze, nu te-am văzut.

Am înaintat șontâc, încercând din răspuțeri să nu par creatura demnă de milă care simțeam că eram de fapt.

— Chloe, ea este Ellie, zise Gabriel din spatele ei.

Când se apropie, zâmbetul îi păli.

— Oh, vai de mine, ai avut un accident? Biata de tine. Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Am zâmbit stângace. Fata asta era ca un vârtej.

— Sunt bine, mulțumesc. Da, am avut un accident.

Mi-am dres glasul, sperând să nu-mi mai pună și alte întrebări.

Fața i se schimonosi de îngrijorare.

— Oh, este îngrozitor. Stai să-ți aduc un scaun.

— Oh, mă simt bine, pe cuvânt. Am stat jos toată dimineața. Știu că tu și Gabriel aveți treabă. Voiam doar să-mi iau ceva de mâncare, n-o să vă stau pe cap.

Gabriel veni lângă Chloe, zâmbind relaxat.

— Te descurci, cât timp vorbim noi?

— Sigur că da.

S-a mai auzit o bătaie în ușă și ne-am întors toți trei. Gabriel se încruntă ușor.

— Nu știu cine ar putea fi, spuse încet. Scuze.

Deschise ușa. În prag stătea Kayla. Era îmbrăcată cu niște pantaloni scurți, răscoiți pe fund, un tricou transparent prin care i se vedea sutienul negru și o pereche de pantofi cu toc de culoare roz-aprins. Exact la polul opus față de tânăra simpatcă și vivace care tocmai intrase în casa lui Gabriel cu câteva clipe mai devreme, îmbrăcată într-o rochiță simplă de vară, de culoare galbenă, și cu o pereche de sandale joase, bleumarin.

— Salut, Gabe, zise Kayla.

Am schiopătat spre ușă și ea m-a zărit.

— Salut, Crystal.

Zâmbea, însă când m-am apropiat, am văzut că era trasă la față și mi-am dat seama că slăbise.

— Salut, Kay.

Intră în casă și Gabriel închise ușa.

— O să mergem la mine în cameră, ca să nu vă deranjăm, i-am spus lui Gabriel, luând-o pe Kayla de braț.

El a încuviințat și eu i-am zâmbit lui Chloe. Fata avea o expresie puțin derutată, dar mi-a răspuns tot cu un zâmbet, când am trecut pe lângă ea.

Am condus-o pe Kayla în camera mea, auzind cum Gabriel o întrebă pe Chloe dacă dorea să bea ceva, înainte să închid ușa după noi.

Mi-am proptit cârjele de perete și m-am așezat pe pat. Kayla s-a așezat pe partea cealaltă, cu un picior sub ea.

— Îmi pare rău că nu am venit mai des în vizită. A fost nebunie. Am lucrat în ture duble de când ai plecat.

— Nu-i nimic. Mi-ești prietenă și te-ai purtat frumos cu mine, Kayla. Îți mulțumesc. Ce mai e nou?

Oftă.

— Păi, toate bune. Nimic nou, știi tu. Mi-a explodat un cauciuc la mașină și a trebuit să-l duc la peticit.

Asta îmi reaminti că mașina mea era încă în service, probabil reparată, dar neplătită, nerevendicată. Ar trebui să-l sun pe Ricky, dar îmi pusesem pe pauză propria viață de când venisem aici. Nu voisem să mă mai gândesc la ea, nu voisem să mă mai gândesc la nenumăratele probleme cu care aveam să mă confrunt îndată ce mă puneam pe picioare.

— Cel puțin, faptul că am fost extrem de ocupată m-a ajutat să dau jos câteva kilograme, zise Kayla.

— Am observat. Arăți bine, dar nu uita să ai grijă de tine, bine?

Dădu din cap.

— Bine.

Din sufragerie, am auzit o explozie de râs cristalin din partea lui Chloe, urmată de chicotitul masculin al lui Gabriel. Stomacul mi s-a strâns ghem de neplăcere și m-am așezat mai bine pe pat. Fir-ar să fie, *eram geloasă?* Dumnezeu, da, eram! Eram geloasă pe conversația degajată pe care o purtau Gabriel și Chloe în camera alăturată. Îl auzeam pe el spunând ceva, tonul vocii sale urcând și coborând cu un entuziasm vibrant, nou și absolut necunoscut pentru urechile mele. Asta pentru că era deprimant și dezolant să fii în preajma mea. Eu nu eram în stare decât de discuții absurde, plictisitoare la culme și de confesiuni bizare. *Oh, Doamne!*

— Ești bine, draga mea?

Probabil că mi se reflectaseră gândurile pe față, judecând după îngrijorarea cu care mă privea Kayla.

Am oftat zgomotos.

— Da, sunt bine. Doar că mai am... știi tu, dureri.

Mi-am dus mâna la coaste de parcă ele îmi provocaseră durerea.

Kayla dădu din cap, compătimitoare.

— Am fost atât de ușurată să aud că i-au arestat. L-au sunat pe Rodney și el ne-a spus și nouă. Unele fete erau îngrijorate că ei s-ar putea întoarce.

Am clătinat din cap.

— Nu, a fost o răfuială personală.

Kayla își înclină capul.

— Mda, presupun. Am auzit că au ieșit deja din arest. Îți faci griji?

M-am uitat la ea. Detectivul îmi făcuse o favoare și mă sunase să-mi spună că agresorii mei ieșiseră pe cauțiune. Primisem vestea cu resemnare amorțită, deși detectivul mă

asigurase că era în interesul lor să se poarte exemplar. Urma să depun mărturie la proces imediat cum se fixa o dată, dar nu voiam să mă gândesc la asta deocamdată.

— Dacă îmi fac griji că vor încerca să mă găsească? Nu, nu m-am gândit la asta.

Am început să-mi mușc buza de jos.

— Mă simt... în siguranță aici.

Ea mă aprobă.

— Și eu m-aș simți la fel. E chiar drăguț. Cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată. Și în nici un caz n-o să te găsească aici. Nici dacă ar vrea. Pentru că le-ar agrava situația.

— Mda.

Îmi studiam unghiile, când am auzit un nou val de hohote de-ale lui Chloe.

— Se poartă frumos cu tine, Crys?

— Da, da, se poartă minunat. Mai bine decât merit, Kay.

Îmi zâmbi.

— Nu, cred că el e exact ceea ce meriți.

Am zâmbit, cu toate că știam cât de tare se înșela.

Kayla a stat aproape o oră. Am sporovăit despre ce mai era pe la Platinum Pearl, ce se mai întâmplase în viața Kaylei, am bârfit puțin despre celelalte fete. Cu o ureche eram atentă la ea și cu cealaltă, la ce se petrecea în living, acolo unde zumzetul conversației dintre Gabriel și Chloe continua. M-am întrebat despre ce vorbeau, m-am întrebat dacă începuse să-i ia interviul sau doar se acomodau unul cu altul. Din câte auzeam, părea o conversație relaxată. Îi eram recunoscătoare Kaylei că venise tocmai acum. Dacă nu era ea, mai mult ca sigur aș fi stat cu urechea lipită de ușă, iscodind ca un hărțuitor.

Mi-am luat cârjele și am condus-o pe Kayla — mă rog, am schiopătat pe lângă ea — la ușă, și, când am ajuns în dreptul sufrageriei, Chloe era și ea în picioare, pregătindu-se de plecare.

Zâmbea și Gabriel tocmai termina de spus ceva, expresia de pe fața lui fiind deschisă și fericită. Mă năpădi din nou gelozia, dar am înăbușit-o. *El nu e al meu.*

Kayla le-a făcut cu mâna în trecere, iar eu am îmbrățișat-o, la ușă. Când am intrat înapoi, Chloe venea spre mine.

— Ellie, mi-a părut atât de bine să te cunosc. Vin și mâine, așadar ne mai vedem.

— A, bine, păi, ne mai vedem. Și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Pa, Gabriel.

Îi zâmbi cu un zâmbet delicat, plin de o afecțiune incontestabilă. Mi-am întors capul, simțindu-mă o intrusă în acel moment de intimitate.

— Pa, Chloe. Pe mâine.

Ținu ușa deschisă pentru ea. Chloe ieși, se întoarse și ne făcu la amândoi cu mâna, înainte ca Gabriel să închidă ușa. Am rămas amândoi stingheriți în hol pentru o secundă, până când Gabriel îmi aruncă acel zâmbet sfios al lui.

— Pare că a mers totul bine, am spus eu.

— Da.

Vocea lui era fericită și mi se strânse inima.

— Bine, i-am zis, dregându-mi glasul în momentul în care am auzit cuvântul ieșindu-mi gâtuit. Eu, ăă, trebuie să-mi iau medicamentele și apoi trag un pui de somn.

— Bine. Ești în regulă? Ți-a prins bine vizita Kaylei?

— Da, da, foarte bine.

M-am întors și am șontăcăit spre camera mea, dorind să fiu singură, dorind să-mi stăvilesc emoțiile care-mi goneau prin corp ca scăpate de sub control, pentru că nu le înțelegeam.

Gabriel Dalton nu era de nasul meu și oricum n-aș fi avut niciodată o legătură de durată cu cineva ca el. Bărbații buni și

tandri ca Gabriel Dalton rămâneau cu fete drăguțe și onorabile cum era Chloe Bryant. Iar fetele ca mine rămâneau singure.

M-am trezit în liniștea casei și lacrimile îmi șiroiau pe obraji. M-am uitat în jur înnebunită, prin camera întunecată, încercând să-mi dau seama unde mă aflam.

Mergi în direcția greșită. Trebuie să vii înapoi, draga mea.

Cuvintele îmi răsunau în minte, amintirea mamei făcând să mă podidească durerea și deopotrivă bucuria. Am început să sughiț și m-am ridicat în capul oaselor.

Oare de ce auzeam mereu vocea mamei? Oare de ce aveam mereu același vis? Doamne, mă făcea să mă simt deznădăjduită și singură.

M-am dat jos din pat și m-am dus la baie, sughițând în continuare. Aveam nevoie de un pahar cu apă. Ceasul de pe noptieră arăta zece seara. Am deschis ușa cât am putut de încet și am ciulit urechea, dar n-am auzit niciun sunet venind din casă. Oare Dominic și Gabriel dormeau? Aveam să merg repede până la bucătărie și să vin direct la mine în cameră. Reușisem până acum să îl evit pe Dominic și voiam ca lucrurile să rămână așa.

Apa de la robinet era rece și proaspătă la gust și, după ce am dat pe gât un pahar întreg, sughițul îmi trecu. Am pus paharul în mașina de spălat vase și am pornit înapoi spre camera mea. Când am aruncat o privire în living, ceva de pe consola căminului îmi atrase atenția. M-am îndreptat într-acolo. Lângă un ghiveci cu o plantă stătea o vrabie de marmură. Am mângâiat-o cu degetul, înclinându-mi capul, ca să mă uit la detalii: aripile penate, ochii mici, dar foarte expresivi, ciocul întredeschis ca și cum ar fi ciripit.

Am auzit scârțâitul podelei în spatele meu și m-am întors repede.

Era Gabriel, care mă privea surprins.

Avea pe el doar o pereche de boxeri.

Am înghițit anevoie, gura uscându-mi-se când am văzut frumusețea masculină a corpului său practic gol. Era... divin. Acesta a fost cuvântul care mi-a răsărit în minte. *Divin. Angelic. Dumnezeuiesc.*

Privirea mi se îmbătă cu imaginea umerilor săi lați, a mușchilor oblici de pe piept și a valurilor tari de pe abdomen. De parcă ochii mi-ar fi fost atrași ca de un magnet, am coborât privirea de pe tors spre coapsele musculoase, spre gambele bine definite, apoi am urcat-o din nou, la boxeri, unde conturul anatomiei masculine se întrezărea prin materialul subțire.

Am simțit o încheștare și umezeala începu să mi se adune între coapse. Am clipit, neobișnuită cu acest gen de reacție la corpul unui bărbat. Aș fi vrut, simultan, să fug departe de el și să mă apropiu, să întind mâna și să-mi plimb degetul pe pieptul lui, la fel cum mângâiasem pasărea mică de piatră.

— Tata a făcut-o.

— ... Ce?

Doamne, vocea mea era prea șuierătoare, prea șocată.

— Vrabia.

Își încrucișă brațele peste piept, evident jenat de faptul că era dezbrăcat. Făcu semn din cap scurt, în jos.

— Scuze, n-am știut că nu te-ai culcat.

Din nou, privirea îmi alunecă spre abdomenul său gol. O cărare de păr ca o umbră ducea, de sub buric, spre elasticul de la boxeri. Mi-am ridicat iute ochii la ochii lui și practic am înghițit în sec, fiind mai mult ca sigură că m-a auzit, după cum îi tresări imperceptibil sprânceana.

Mi-am întors capul, în timp ce inima îmi bătea atât de tare, încât eram sigură că auzea și asta, din locul în care stătea.

— Presupun că nu aveai de unde să știi, am bâiguit.

— Ce-ai spus?

— Acum putem spune amândoi că ne-am văzut dezbrăcați.

Gabriel își lăsă capul într-o parte, evaluându-mă într-un mod misterios. Se întoarse brusc și plecă în camera lui. Am rămas pironită în loc, nedumerită, când el se întoarse la fel de repede precum plecase, trăgându-și pe el un tricou. Veni spre mine și se opri drept în fața mea. Pe chipul său se citea o ușoară timiditate, dar și flirt.

— Sper că... data viitoare când ne mai vedem dezbrăcați nu va fi nici obligație de serviciu, nici întâmplare. Va fi pentru că vrem amândoi și pentru că înseamnă ceva.

Ce?

În creier începură să mi se învârtă imagini nepoftite: membre încolăcite, cearșafuri răvășite. Focul îmi umplu venele, sângele îmi pulsa între picioare. Era prea mult. Era ceva ce... nu puteam controla și asta m-a speriat. Nu voiam să mă gândesc la Gabriel în felul ăsta, *nu puteam* să mă gândesc la Gabriel în felul ăsta. Adevărul e că nu mă gândisem la *niciun* bărbat în felul ăsta.

— Să însemne ceva? am întrebat în șoaptă.

El dădu din cap, deveni serios și ochii i se umplură dintr-o dată de solemnitate. Își ridică încet mâna spre părul meu și-mi îndepărtă o șuviță de pe față. Zăbovi o clipă și, cu dosul palmei, îmi mângâie ușor obrazul. Atingerea subtilă îmi tăie respirația. Buzele i se întredeschiseră, iar ochii angelici mă priveau ca și cum ar fi vrut să-mi memoreze fiecare trăsătură, să memoreze clipa. Eram fermecată, eram din nou prizoniera privirii lui. Nimeni nu se uitase la mine așa cum o făcea Gabriel în momentul acela, niciodată în viața mea.

— Da.

Atât spuse, lăsându-mă să mă străduiesc singură să înțeleg ce voise să spună. Căci, bineînțeles, să te dezbraci *însemna* întotdeauna ceva. Mită, salariu, o pedeapsă, un scop ce scuza mijloacele... numai că știam că Gabriel nu se referise la niciunul dintre lucrurile acestea și mi-era imposibil să mă conving că ar fi putut. Îl cunoșteam deja. Și nu voiam să mă gândesc ce însemna pentru el să fim dezbrăcați, fiindcă doar gândul acesta mă umplea de groază și de o dorință chinuitoare și nerăbdătoare. Dar mai mult groază.

M-am întors la vrabie, cam smucit, după cum m-am răsucit în cârje.

— Ta-tatăl tău era și el sculptor?

— Eloise.

Am strâns ochii, refuzând să-mi întorc fața spre el.

— Era foarte bun, am zis.

Gabriel oftă abia auzit. Nu știam dacă am simțit în el dezamăgire sau mi s-a părut.

— Da, a fost foarte bun.

Mă atinse ușor pe umărul gol când întinse mâna prin spatele meu să ia vrabia. Atingerea lui îmi lăsă pe umăr un semn ce ardea viu pe bucățica aceea de piele și voiam să fac cumva să dispară, dar nu am făcut-o. Nu am putut să o fac. M-am întors și am descoperit că studia pasărea cu atenție. Era cu zâmbetul pe buze.

— Când aveam opt ani, m-am dus într-o tabără. Aveam emoții că dormeam departe de ai mei pentru prima dată. Chiar în dreptul ferestrei dormitorului meu era un copac, în care se adunau vrăbiile și ciripeau. Tata mi l-a cioplit pe amicul ăsta, ca astfel să iau cu mine una din vrăbiile de acasă. În felul acesta aveam cu mine, într-un loc străin, și puțin de acasă — mic talisman.

L-am privit în timp ce vorbea, cu o fericire nostalgică pe chip, și m-am întrebat cum era să ai amintiri care să te facă să te simți așa. Amintiri care să-ți aducă fericire, nu teamă, singurătate și amărăciune. Și nu am putut să nu mă gândesc cât de neagră trebuie să fi fost disperarea lui Gabriel când reușise în sfârșit să ajungă acasă, după toți anii petrecuți încuiat în întuneric, singur, în pivnița aceea, doar ca să trăiască încă o dată experiența pierderii acelei fericiri.

— Cred că a fost un om tare bun, am șoptit.

Privirile ni se întâlneau.

— Da, cel mai bun.

Iubirea absolută de pe chipul său când vorbi despre tatăl lui zdruncină ceva în mine și, pentru o clipă, m-am temut pentru el — pentru vulnerabilitatea și puritatea inimii sale. M-am temut de toate felurile în care ar fi putut să-l rănească lumea. Dar asta era absurd. Deja fusese rănit... într-un mod cu neputință de cuprins cu mintea. Așadar cum de își păstrase blândețea? Sensibilitatea plină de sfială? Cum de mai era în stare să aibă așa o inimă deschisă? Și de ce ar fi vrut s-o aibă? Nu puteam înțelege.

Tăcerea dintre noi creștea mai stânjenitoare și ciudată, de parcă fiecare îl aștepta pe celălalt să vorbească. În cele din urmă, am dat din cap.

— Ei bine, noapte bună, Gabriel.

Eram gata să mă întorc.

El făcu un pas înainte:

— Nu ți-e foame? Ai ratat cina. Aș putea să-ți pregătesc ceva.

Am clătinat din cap.

— Nu, mulțumesc. Astăzi mă simt... mult mai obosită.

Am plecat. Nu mă simțeam chiar atât de obosită. Eram tulburată și speriată, dar cel mai mult eram îngrijorată că

TE-AM ALES PE TINE

începusem să mă îndrăgostesc de Gabriel. *Oh, Ellie, prostituată ce ești. Prostituată amărâtă.*

În noaptea aceea, nu am mai visat culoare întunecate care se îngustau treptat. Am visat în schimb despre raze de lună pe piele dezgolită, mâini care dezmiardau, buze care explorau cele mai tainice locuri ale trupului meu și ochi de inger în întuneric. M-am trezit încinsă și gâfâind, cu un țipăt de plăcere pe buze, întinzând brațele după cineva care nu era acolo.

OAPITOLUL PAISPREZEOE

Nu te opri din visare. Visurile sunt cele care ne țin inimile în viață.

Domnița Lămâiță, Regina Bezelelor

ELLIE

Am dormit până târziu, în dimineața următoare. M-am sucit și m-am învărtit toată noaptea, nefiind în stare să mai adorm după visele erotice pe care le avusesem și abia m-am dat jos din pat, în zori. Când în cele din urmă am reușit să ies din cameră, după un duș rapid, m-am îndreptat spre garaj, unde auzeam că Gabriel începuse deja să lucreze.

— Bună dimineața.

El privi peste umăr și zâmbetul îi înflori imediat.

— Bună dimineața.

M-am îndreptat încet spre masa pe care stătea William, simțindu-mă puțin stânjenită, întrebându-mă dacă Gabriel se gândise la ceea ce se întâmplase seara trecută, întrebându-mă dacă se vedea pe fața mea că îl visasem toată noaptea. Oare își putea da seama că mă simțeam mult mai vulnerabilă și întrucâtva confuză, și că eram atât de *conștientă* de el, încât obrajii îmi luaseră foc? Și totuși, cumva ascunsă sub această stânjeneală, fremăta în mine o ciudată însuflețire, pe care nu știam cum să o

interpretez. Oare el știa? Expresia lui Gabriel nu trăda nimic, așa că mi-am îndreptat atenția asupra lui William.

— Are urechi, am zis, aplecându-mi capul când într-o parte, când în cealaltă, ca să-i admir micuțele cochilii perfect realizate.

Gabriel râse.

— Și sprâncene. Trebuie să merg în studioul de la carieră și să iau câteva lucruri, ca să îl termin. Te simți în stare să vii cu mine?

— Până la carieră? Oh, ăă, bine. Sigur.

Gabriel zâmbi.

— Stai să-mi iau cheile. Drumul durează fix trei minute cu mașina. Bem o cafea și luăm micul dejun după ce ne întoarcem acasă, bine?

Am dat din cap și, când Gabriel intră în casă, l-am mângâiat pe William pe căpșorul încă nefinisat, ȗguind buzele în timp ce-mi treceam degetul peste una dintre urechi. Mi se părea un mic miracol. Încă nu-mi venea să cred că fusese creat parcă din nimic. Și totuși, era în fața mea.

— Micuțule ești simpatic, am șoptit, râzând încet de mine însămi, simțindu-mă caraghioasă.

Mi-am îndreptat spatele și mi-am retras mâna, când l-am auzit pe Gabriel apropiindu-se de garaj. După alte câteva minute, întorceam mașina și ne îndreptam spre șosea.

Când Gabriel mă ajutase să urc în cabină, nu păruse deloc încordat, ceea ce mă făcu să-mi amintesc de momentul când mă ajutase *să cobor* din camionetă, cu două săptămâni înainte. Mi-am amintit de toate atingerile întâmplătoare și cum părea să prindă tot mai multă încredere în preajma mea cu fiecare zi. Poate chiar îi ofeream un fel de terapie, chiar dacă nu intenționată. Îmi plăcea ideea. Mă făcea să mă simt mai puțin inutilă... mai puțin îndatorată față de el.

Câteva minute mai târziu, am ieșit de pe autostradă într-o parcare cu un panou uriaș pe care scria CARIERA DALTON MORGAN. Gabriel opri mașina chiar în fața unei clădiri comerciale. Zona era împădurită, în dreapta și în spatele magazinului, în stânga era o altă clădire mai mică și, iar dincolo de aceasta, am putut zări un canion imens, care trebuie să fi fost cariera.

Gabriel îmi luă cârjele din spatele scaunului, le sprijini de camionetă, apoi îmi întinse mâna, ajutându-mă să cobor din mașină. Afară se mai răcorise în ultimele săptămâni pe măsură ce se apropia toamna, dar am simțit totuși căldura soarelui în timp ce Gabriel mă duse în altă direcție decât intrarea a ceea ce părea o zonă de expoziție și vânzare și birouri, spre un drum lateral. În depărtare auzeam zgomotul înfundat al mașinilor și strigătele muncitorilor din carieră. Vocile lor răsunau în ecou, ca dintr-o fântână de piatră.

Gabriel deschise o ușă în partea cealaltă a magazinului și am intrat după el într-o încăpere mare, fără pereți despărțitori, dar cu mai multe mese de jur împrejur. Pe un geam mare, în spatele încăperii se vedeau copacii din depărtare.

Mă plimbam agale prin încăpere, uitându-mă la piesele sculptate care erau ici-colo, câteva pe mese, câteva sprijinite de pereți și altele așezate pe rafturi mari, industriale. Unele dintre ele erau pe jumătate gata, iar altele păreau finisate. Am rămas mută de uimire și de admirație, înăbușindu-mi cu greu emoția, în timp ce privirile mi-erau atrase când de una, când de următoarea. Gabriel era... Dumnezeu, nici măcar nu-mi dădusem seama de dimensiunea uriașă a talentului său.

M-am oprit în fața unei pietre netede, din mijlocul căreia se iveau chipul unui băiat, cu ochii închiși, părând să încerce din răputeri să spargă acea barieră puternică, de netrecut, disperat să iasă la lumină. Semăna cu un Gabriel tânăr și m-am întrebat dacă nu era cumva un autoportret. Lucrarea aceea avea ceva ce

mă făcu să simt că mi se pune un nod în gât. Am mângâiat cu un deget obrazul băiatului și am plecat mai departe, uitându-mă la un cățeluș cu o singură ureche și la un trandafir căruia parcă i se rupsese codița.

— Pe majoritatea dintre ele le-am făcut când eram mai tânăr... când încă învățam, zise Gabriel de lângă mine și am tresărit, căci uitasem că era acolo.

I-am aruncat o privire și l-am văzut sprijinit cu un șold de masă, cu mâinile în buzunarele de la blugi, urmărindu-mă cum cercetam lucrurile pe care le crease.

— Sunt frumoase.

Nemaipomenite. Minunate. Incredibil de magice.

— Ești...

Aproape i-am zis că și el era frumos, dar m-am oprit, lăsând cuvintele să atârne în aer. Am fost sigură că își dădu imediat seama ce am fost pe punctul să spun. *Ești frumos.* Uitându-mă cu atenție la lucrurile atât de grăitoare pentru talentul incredibil al lui Gabriel, m-am simțit firavă, oarecum neînsemnată. M-au făcut să mă întreb din nou ce văzuse acest om în mine și de ce. Avea abilitatea de a scoate viață dintr-un bolovan, să invoce frumusețea din piatră, iar eu... eu îmi scoteam hainele în fața bărbaților și îi lăsam să se uite cum îmi saltă sânii. Gabriel era un artist admirabil, iar eu eram o caricatură dezgustătoare, fără niciun talent.

M-am întors, făcându-l pe Gabriel să tresară, care păru dintr-odată surprins, desprinzându-se de lângă masă și ridicându-se cât era el de mare.

— Ți-ai luat ce aveai nevoie?

Am vorbit pe un ton rece și m-am chircit, pe dinăuntru.

Gabriel își lăsă capul într-o parte, privindu-mă gânditor, înainte buzele să i se arcuiască într-un zâmbet.

— Mda, am cioplit destul la William. Este timpul să începem să-l șlefuiim.

— Să-l șlefuiim...

— Da, la sfârșit va arăta astfel.

Luă de pe raft cățelul și am observat că, deși îi lipsea o ureche, era complet șlefuit, în timp ce la William se vedeau încă asperitățile unde fusese cioplit și dăltuit, toate creștăturile și șanțulețele creației sale.

— Oh, bine. Ești gata de plecare?

— Da, vino cu mine și-ți arăt rapid magazinul. Te-aș duce și în carieră, dar poteca de acces este prea abruptă ca să mergi cu cârjele. Am putea să mergem cu mașina, dar aș prefera să-ți arăt locul unde poți să stai chiar la marginea carierei.

Zâmbi, adăugând:

— Așa poți să-ți dai seama cât e de mare.

Gabriel încuie magazinul, luă de jos o plasă de pânză pe care o lăsase probabil lângă ușă în timp ce eu mă uitam împrejur. Am mers după el înapoi, până în partea din față a magazinului. Am auzit un clopoțel când împinse ușa și o ținu ca să intru șontâc. Din niște boxe, de undeva pe pereți, se auzea muzică clasică, iar în stânga mea era o fântână din care apa curgea în cascadă pe o rampă din sticlă, contribuind și mai mult la atmosfera relaxantă.

Interiorul era făcut complet din piatră, din podea până în tavan, și pe tejghele înalte, cu blaturi din granit, erau expuse mostre și cataloage. La una din tejghele, pe scaune, stătea un cuplu, ciondănindu-se pe două mostre diferite.

Pe peretele din dreapta mea erau niște uși care probabil duceau spre birouri. Nici nu am apucat să-mi duc gândul până la capăt că una dintre uși se deschise și apărură Dominic, îmbrăcat în pantaloni kaki și în cămașă cu mânecă lungă și cravată. Expresia de pe fața sa, una relaxată inițial, se transformă într-una

de repulsie când mă văzu acolo. Mă salută scurt, din cap. M-am fâțâit în cârje, simțindu-mă și mai penibilă decât în studioul lui Gabriel. Simțindu-mă fărâmată, inutilă, nu aveam nimic ce ar fi putut contracara antipatia evidentă a lui Dominic față de mine.

Sună telefonul și Gabriel se întinse peste blat după el, salutându-l din cap și pe Dominic.

— Cariera Dalton Morgan.

Ascultă câteva secunde, apoi, în timp ce eu mă străduiam să mă uit oriunde altundeva decât în direcția lui Dominic, Gabriel îi explică persoanei care sunase că aveau deschis până la cinci și că ar fi cel mai bine să-și facă o programare.

Clopoțelul de la ușă sună din nou și bărbatul pe care-l cunoscusem mai devreme în săptămâna aceea, George, intră cu chipul tot numai un zâmbet când ne văzu pe mine și pe Gabriel.

— Bine, stați să notez...

Gabriel se duse în partea din față a tejghelei, luă un stilou, apoi începu să vorbească din nou la telefon, în timp ce eu l-am salutat pe George. Gabriel închise telefonul și veni de după tejghea.

— Văd că îi arăți lui Ellie împrejurimile.

Gabriel zâmbi și se sprijini înapoi de tejghea, în felul său atât de personal pe care apucasem să-l cunosc, atât de masculin și de relaxat.

— Mda. Aveam nevoie de niște lucruri ca să finisez heruvimul pentru muzeul franțuzesc. Ar trebui să îl cam termin în următoarele zile.

George începu să râdă.

— Pe *el*.

Mi-am simțit inima grea când am auzit că William era aproape gata. Urma să fie trimis în altă parte. Dus. *Revino-ți, Ellie*. M-am foit din nou în cârje. Gabriel îmi aruncă o privire îngrijorată și veni lângă mine.

— Cred că a fost destulă plimbare pentru azi.

Dominic scoase un sunet dezgustat și-și dădu ochii peste cap. M-am înroșit până-n vârful urechilor de rușine și m-am îndepărtat de Gabriel.

— Sunt bine, am murmurat, încercând să stau dreaptă în picioare cât se putea de bine, fără să-mi forțez cavitatea toracică.

Privirea lui George trecu încet de la Dominic la mine, apoi înapoi la Dominic. Buzele i se pungiră și se încruntă. Când se uită din nou la mine, fruntea i se relaxă și zâmbi înainte să vorbească:

— Trebuie să mă întorc în carieră, totuși. Dar ne vedem mai târziu, la cină?

— Cină? am întrebat.

— Da, interveni Gabriel. Chloe are de gând să gătească pentru toți. Chiar a insistat, de fapt. E foarte... entuziasmată.

Chicoti, dar era plin de bunăvoință dacă era să-l judec după privire.

M-am uitat în altă parte și am dat din cap.

— Bine, atunci, ne vedem la cină.

Dominic îmi aruncă o ultimă privire dezaprobatore înainte ca Gabriel să mă conducă spre ieșire, să mă ajute să urc în mașină și să venim acasă.

Acasă.

Nu, Ellie. Nu începe să te gândești la casa lui Gabriel ca fiind casa ta. Ar fi o mare, mare prostie. Nu o face.

Și, cu toate acestea, am bănuir că o făcusem deja.

Chloe și Gabriel petrecură alte câteva ore împreună, în living, în timp ce eu am încercat să-mi găsesc ceva de făcut la mine în cameră.

Am sunat la atelier în legătură cu mașina și mi se spuse că era gata. Ricky auzise că fusesem în spital și se oferî cu generozitate să o mai țină acolo până când puteam veni eu să plătesc, ceea ce era o adevărată ușurare, dacă stăteam să mă gândesc că nu aveam nicio lețcaie. Nu că altminteri aş fi fost în stare să conduc mașina, cel puțin o perioadă.

Mi-am sunat și proprietara și i-am explicat situația și, deși păru deranjată, a fost de acord să-mi acorde o amânare ca să plătesc chiria. Câștigasem o lună și apoi aveam să-i dau chiria pe două luni. Am oftat, fără să am cea mai mică idee de unde aveam să fac rost de bani, dar decisă să mă gândesc la asta când venea momentul. Eram obișnuită să jonglez cu finanțele, pare-se că o făcusem toată viața.

Nu-l sunasem încă pe Rodney ca să aflu care era situația cu slujba mea, dar asta mai suferea o zi amânare. *El* știa foarte bine care era situația. Nu că primisem măcar o felicitare de însănătoșire grabnică de la el. Probabil era ofticat că îi pusesem aface-rea în lumină proastă, fiindcă fusesem bătută la el în parcare și din cauza asta poliția și presa locală au dat năvală și au mișunat prin clădire. Dacă era ceva ce displăcea bărbaților care frecventau localurile de striptease, asta era să fie în lumina reflectoarelor, în direcția unei camere de filmat.

Când m-am gândit la clienții de la Platinum Pearl am simțit cum neliniștea mă fulgeră în tot corpul. Cât de curând aveam să mă întorc acolo și să-mi reiau activitatea. M-am întrebat dacă nu cumva Kayla avea dreptate, totuși... m-am întrebat dacă Rodney o să mă lase să servesc la bar nu doar pentru o perioadă, ci ca schimbare permanentă. Dacă mă apucam de învățat, aş fi putut să amestec băuturile, *nu-i așa?*

De dincolo de ușa mea se auzea zumzetul conversației. Astăzi nu râdeau. Astăzi discuția lor părea confidențială și personală. Îmi imaginam capetele lor apropiate, unul lângă celălalt,

în timp ce Chloe afla cele mai ascunse secrete din inima lui Gabriel, iar ochii aceia plini de tandrețe erau ațintiți asupra chipului ei drăgălaș. M-am ridicat și am dat drumul ventilatorului din baie, lăsând ușa deschisă. Nu voiam să-i mai aud. Și totuși... invidia pe care o simțeam la gândul că nu eu eram cea care auzea cele mai intime gânduri ale lui Gabriel, ci Chloe îmi provocă o durere ascuțită în piept.

Ai fi putut să-l rogi și tu, Ellie. Dacă ai fi fost destul de curajoasă, l-ai fi putut ruga să-ți împărtășească și ție.

Dar atunci și el ar fi vrut să-i împărtășești secretele tale, îmi replică o voce firavă.

Cu puțin înainte de ora cinci, se auzi un ciocănit în ușa mea și când am deschis am văzut-o în prag pe Chloe. Zâmbetul ei era radios.

— Salut!

— Bună, Chloe.

— Nu știu dacă Gabriel ți-a spus că astăzi pregătesc eu aici cina.

— Ba da, mi-a zis. Foarte drăguț din partea ta.

Dădu din mână.

— Îmi face plăcere. I-aș fi scos în oraș, dar vreau să te simți și tu cât se poate de bine, așa că m-am gândit că o cină gătită în casă împacă pe toată lumea.

— Ești amabilă...

— Și speram că o să-mi ții companie? Nu trebuie să mă ajuți dacă nu vrei, dar mi-ar plăcea să te cunosc puțin mai bine. Te ajut să te instalezi pe un scaun dacă nu poți să stai în picioare prea mult.

— Oh, ăă...

Pe mine? De ce ar vrea să mă cunoască?

Se uita la mine cu atâta speranță.

— Te rog?

— Bine.

Același zâmbet exuberant îi luminează din nou toată fața.

— Super.

M-am așezat lângă insulă pe un taburet, în timp ce Chloe despacheta cumpărăturile pe care probabil ea le adusese.

Gabriel veni în bucătărie și se uită la noi, zăbovind puțin asupra mea înainte să se întoarcă spre Chloe.

— Ești sigură că vrei să faci asta? Putem să comandăm ceva.

— Vai, nu. Mă bucur atât de mult că mă lăsați să vă fac de mâncare. Sincer, Gabriel, după tot ce faci pentru mine, măcar atât să fac și eu. Nu-mi lua ocazia să-ți arăt recunoștința mea. Nu ar fi drăguț din partea ta.

Îi aruncă un zâmbet cochet.

El începu să râdă.

— Bine atunci. Îți mulțumesc.

Se întoarse spre mine.

— Ești bine?

Mă privi cu atâta blândețe în timp ce încerca să-și dea seama dacă stăteam comod, unde îmi erau sprijinite picioarele, încât am simțit că ochii lui mă învăluie ca niște raze tandre de soare.

— Da, sunt bine.

— În regulă. Eu o să merg să fac puțină treabă prin curte, în timp ce voi două stați aici. Am cam neglijat locul acesta și buruienile și-au făcut de cap.

— La ora șase! strigă Chloe, când el ieși din bucătărie.

— Voi fi aici, îi răspunse el.

Chloe își întoarse fața zâmbitoare spre mine, părând să nu-și găsească cuvintele.

— Efectiv este... Dumnezeule, este pur și simplu extraordinar, nu-i așa?

Extraordinar. Oh, da, este. Am dat din cap.

— Așa este, am șoptit.

Chloe își ridică ochii, studiindu-mă cu atenție.

— Trebuie să recunosc că, atunci când am vorbit prima dată la telefon cu el, nu am putut să nu mă întreb dacă e singur sau nu.

Oh. Am simțit o ciudată cădere lăuntrică.

— Acum însă, când văd cum se uită la tine...

Mi-am ridicat brusc ochii la ea.

— Oh, nu. El nu e decât... suntem doar prieteni, adică.

Data viitoare când ne mai vedem dezbrăcați...

O roșeață încinsă îmi urcă pe ceafă la amintirea acestor cuvinte. Chloe își clătină capul și un zâmbet i se ivi în colțul buzelor.

— A, nu, Ellie. Felul în care te privește poate trăda multe lucruri, iar prietenia nu este unul dintre ele. Are sentimente față de tine. Și dacă omul acela are sentimente față de tine, înseamnă că tu ești o ființă deosebită.

La fel cum bucuria îmi coborî cu repeziciune pe șira spinării când îmi zise că Gabriel avea sentimente față de mine, tot așa de repede am simțit pe spate fiorul nesiguranței și al înfrângerii.

Am râs — un sunet fără amuzament.

— Nu sunt cu nimic specială, poți fi sigură de asta.

Chloe se întoarse, așezând pe blat niște legume pe care tocmai le luase din frigider. Mă privi stupefiată și mă prinse de mâini de pe partea cealaltă a insulei, luându-mă prin surprindere.

— Oh, Ellie, te cunosc de puțin timp, dar pot deja să spun că asta nu este adevărat.

Zâmbi și-mi strânse mâinile înainte să-mi dea drumul. Nu am putut controla valul de afecțiune ce-mi aprinse obrajii din cauza complimentului pe care mi-l făcuse. Fetele nu fuseseră niciodată drăguțe cu mine și, într-un fel straniu, m-am intimidat. Ea era tot ce nu eram eu: era deschisă și sinceră, zâmbea ușor și râdea cu naturalețe. *Autentică. Drăguță.*

— Așadar, cu ce te ocupi?

Începem.

M-am uitat cum Chloe începu să caute ceva prin dulăpioare, scoțând un tocător și punându-l pe blat.

— Sunt stripteuză.

Am incremenit, așteptând reacția ei. Ea se opri din ce făcea și mă privi cu ochi mari.

— Serios? Doamne, mereu am avut fantezia asta secretă, că mi-ar plăcea să încerc asta. Cred că libertatea pe care o ai cu corpul tău te face să te simți independentă.

Luă o ceapă și începu să o toace.

— Păi, de fapt nu e chiar așa. Nu m-am gândit niciodată din perspectiva asta. Nu-mi place. Într-un fel... s-a nimerit să fac asta, presupun.

Am oftat.

— Nu vreau să spun că n-a fost o alegere, deoarece toți facem alegeri, la urma urmei, nu-i așa?

Chloe se uită la mine, oprindu-se pentru moment din tocat.

— Cred că așa e, dar „alegere” e un cuvânt atât de încărcat de semnificații, nu-i așa?

M-am gândit la asta și am lăsat-o deoparte, ca să meditez la ea mai târziu.

— Cred că da.

— Și oricum, dacă nu îți place să faci striptease, poate că accidentul tău se dovedește a fi unul din acele lucruri care, privind retrospectiv, îți dai seama că nu au fost decât un catalizator ce a schimbat totul în mai bine. Știi tu, acel lucru care te-a motivat să o iei în altă direcție.

Mergi în direcția greșită. Trebuie să vii înapoi, draga mea.

M-am uitat lung la ea, gândindu-mă cât de sigură pe ea părea, cât de clare și simple erau concluziile ei. *Dacă nu ești fericită, fă o schimbare. Nicio problemă. Simplu ca bună ziua.*

Acelea erau concluziile cuiva căruia nu-i ajunsese niciodată cuțitul la os, care nu știa că nu doar pumnii te distrug și te fac să-ți dea sângele... nu, viața *însăși* putea face asta, ba chiar mai crud. Nu cunoscuse acea durere agonizantă până-n adâncul sufletului produsă de pierdere, de faptul că ești neglijată, terorizată, că se profită de tine. Ea nu știa că inima poate suferi într-atât încât să vrei să te ghemuiești în sinea ta și să nu mai ieși de-acolo niciodată. Și cu toate acestea, nu puteam să fiu supărată pe ea. O invidiam pentru neștiința asta.

— De fapt, n-a fost un accident. M-au atacat trei bărbați.

Cuțitul pe care îl folosea Chloe căzu cu zgomot pe blatul de granit.

— Vai, Ellie! Dar este absolut îngrozitor. Au fost arestați?

Am dat din cap.

— Da.

Păru ușurată.

— Oh, slavă Domnului!

Totuși clătină din cap, cu o privire tristă, plină de compasiune.

— Doamne, prin ce coșmar ai trecut. Îmi pare atât de rău.

Ridică de pe blat cuțitul, ținându-l în aer de parcă intenționa să-l folosească pe post de armă.

— Aș vrea să fiu singură într-o încăpere cu acești trei așa-ziși bărbați care atacă o femeie. I-aș scopi.

Împunse aerul cu cuțitul de câteva ori și am simțit un spasm trecător de șoc, înainte ca un hohot de râs să-mi erupă din gât. Era atât de ciudat să văd o fată așa simpatică, plină de candoare, cum flutura un cuțit de bucătărie ca și cum ar fi fost o versiune fermecătoare a lui Zorro.

Se opri, privirea necruțătoare topindu-i-se într-un zâmbet și începu să râdă împreună cu mine. M-am aplecat în față, sufo-cându-mă de râs, ținându-mă cu mâinile de burtă de durerea provocată de atâta veselie.

— Au! am început să râd din nou.

După câteva minute, ne-am liniștit, iar Chloe se întoarse la tocatul cepei, mai slobozind câteva chicoteli, din când în când.

— Mai este vreun tocător pe-acolo?

— Da, stai așa.

Chloe luă încă un tocător, un cuțit și un coș cu ciuperci pe care le puse în fața mea și eu m-am apucat să le tai.

— Așadar, am înțeles de la Gabriel că lucrarea ta e despre copii care au fost răpiți și care au ajuns înapoi acasă? am întrebat, după un minut.

— Da, mai precis este despre efectele psihologice pe termen lung.

Își lăsă capul într-o parte, continuând.

— Majoritatea cercetărilor mele se bazează pe studii de caz, așa că am avut mare noroc că Gabriel a fost de acord să-l intervievez.

Dădu din cap, lăsând din mână cuțitul și luă ceapa tocată în mâini și o aruncă în tigaia mare de pe sobă. Se întoarse, luă un prosop de hârtie și se șterse pe mâini.

— Trebuie să recunosc că m-am așteptat să găsesc o altfel de persoană. Nu atât de echilibrată emoțional, nu atât de...

— Solidă, am completat eu.

Ne-am privit și ea zâmbi.

— Da. Solid. Este un cuvânt potrivit cu care să-l descrii. Are ceva uimitor de puternic în el. Cu adevărat remarcabil.

Am lucrat amândouă în tăcere, câteva clipe.

— Sunt fascinată de motivele pentru care o persoană cedează, în timp ce alta, care a trăit aceeași traumă supraviețuiește și îi merge bine. Mentea este ceva fascinant și întotdeauna sunt atâtea variabile. Aș putea să vorbesc despre psihologie toată ziua.

— Vrei să te faci psiholog după ce termini facultatea?

Râse.

— Probabil că te gândești la același lucru pe care obișnuia să mi-l spună tata. Cum ar putea fata asta să tacă suficient de mult ca să asculte pe cineva vorbind despre necazurile sale?

Zâmbi când eu am clătinat din cap.

— Nu, nu mă gândeam la asta.

Râse din nou.

— Dar n-ai fi greșit. Îmi place să povestesc. Dar îmi place la nebunie și să ascult.

Îmi zâmbi cu prietenie.

— Așa că, dacă ai vreodată nevoie de o ureche care să te asculte, eu sunt disponibilă și mi-ar plăcea să mă consideri prietenă a ta.

Am zâmbit, tăind în continuare. Am pălăvrăgit destins, în timp ce Chloe gătea, iar eu făceam pregătirile pe care le puteam face de pe scaun.

Gabriel venise în casă puțin mai devreme și se dusesse în camera lui. Intră în bucătărie exact când Chloe era pe vârfuri, încercând să ajungă la un platou pe care să îl folosească pentru puiul marsala care mirosea divin. În mod clar Gabriel tocmai făcuse duș, părul său era încă umed și își schimbase hainele. Se apropie de Chloe și luă platoul, zâmbind când i-l întinse. Ea îl privi cu adorație și râse încetișor.

— Mersi.

Gabriel se uită la mine.

— Ești bine?

Am dat din cap și, când m-am întors spre Chloe, am văzut că ne privea cu zâmbetul pe buze.

Gabriel aduse vasele în sufragerie, iar eu am aranjat cinci locuri la masă, în timp ce Chloe făcea ultimele pregătiri pentru cină. În timp ce așezam tacâmurile pe șervețele, se deschise ușa de la intrare și Dominic ne salută scurt, spunându-ne că se duce

în camera lui să se schimbe. Îmi aruncă o ultimă privire piezișă, înainte să-mi întoarcă spatele. Bula mică de fericire în care stătusem până atunci se făcu mai mică și, pentru o clipă, nu am vrut nimic altceva decât să mă întorc la mine în cameră și să rămân acolo toată seara. Dar am tras aer adânc în piept și, nedorind să stric cina pentru care Chloe se străduise atât de mult să gătească, am continuat să aranjez masa, șontăcând de la un loc la celălalt.

Sonerie sună și Gabriel îi deschise lui George, care intră și ne salută cu același zâmbet cald al lui.

Ne așezarăm cu toții la masă și în primele zece minute din timpul cinei toată lumea povesti și o lăudă pe Chloe pentru mâncarea delicioasă. Era prima masă în familie din viața mea și chiar dacă știam că Dominic nu mă voia acolo, m-am lăsat absorbită de această experiență, privind cum toată lumea râdea și fiecare se simțea bine în compania celorlalți. M-am uitat pe furiș la Gabriel, care era lângă mine. Stătea relaxat pe scaun, cu un braț sprijin pe spătarul scaunului meu, participând nestingherit la conversație și, când observă că mă uitam la el, îmi zâmbi. M-am roșit și m-am uitat în altă parte, simțindu-mă ca și cum fusesem prinsă făcând ceva ce nu trebuia să fac.

Are sentimente față de tine. Și dacă omul ăsta are sentimente față de tine, înseamnă tu ești o ființă deosebită... Mă întrebam de ce ținea la mine, *de ce i-ar plăcea de mine.* Aș fi putut accepta că *într-adevăr* mă plăcea? Putea fi atât de simplu? Vedea el în mine lucruri de care eu nici nu știam că erau acolo? Lucruri care mă făceau bună, demnă de iubit?

Ești o fetiță tare cuminte și deșteaptă, Ellie. Să nu uiți asta, bine? Indiferent ce se întâmplă, să nu uiți asta.

Această posibilitate mă luă prin surprindere, mă îmbie, descoperi în mine un izvor de speranță ce-mi provocă fluturi în stomac, ceva ce eu considerasem dispărut pentru totdeauna din

viața mea, dar care revenise. Parcă tentații strălucitoare și frumoase stăteau agățate deasupra mea, iar eu nu trebuia decât să întind mâna și să le apuc.

Conversația de la masă mă învălui în sunetul ei monoton, doar râsul vesel al lui Chloe mai răsuna în scurte izbucniri. Am ascultat o parte din poveștile lor, dar mai ales i-am urmărit cum interacționau între ei, cu acea lejeritate naturală care le era caracteristică.

M-am uitat cum și George și Dominic îi zâmbeau lui Chloe, captivați de farmecul ei, și m-am întrebat cum m-aș fi simțit să fiu atât de optimistă mereu, cum ar fi fost să pot râde cu atâta ușurință. Cât de bine m-aș fi simțit să fiu privită în felul în care bărbații de la masă o priveau pe Chloe. Cu zâmbetul pe buze și expresii pline de afecțiune. Am zâmbit și eu când am văzut cum radia de fericire, râzând ușor în timp ce povestea despre un profesor pe care-l avusese.

Pe sub masă, am simțit cum degetele lui Gabriel se împletesc cu ale mele, am simțit atingerea lui blândă, dar solidă, așa ca el, și mi se făcu pielea ca de găină. Ah, mi se păru că oftează inima mea. Mâinile noastre erau împreunate într-un fel ce mă făcea să simt că fuseserăm creați să fim împreună, că fiecare parte din corpul lui ar putea conține un loc doar pentru mine, un loc în care m-aș potrivi ca nicăieri altundeva. *Ca și cum fiecare am fi fost sculptați după modelul celuilalt.* Ce idee stupidă. Fantezistă. Parcă nu mai eram eu. Și totuși nu am respins-o, deoarece îmi făcea bine și numai să mă gândesc la ea. Fericirea îmi aduse culoare în obraji și m-am simțit copleșită brusc de un sentiment de apartenență ce-mi dansa prin tot corpul. Când fusese ultima dată când mai simțisem că aparțin? Cu mult timp în urmă... cu atât de mult timp în urmă.

M-am uitat la Gabriel și am văzut că se uita la mine cu o privire blândă și cu buzele arcuite într-un zâmbet tandru.

— Ce-ți face piciorul, Ellie?

La auzul numelui meu m-am trezit la realitate și am clipit, mutându-mi privirea de la Gabriel la Dominic, cel care mă întrebase. Își înclină berea și luă o înghițitură lungă. Pe masă, lângă sticla pe care o așezase, mai erau încă două sticle goale. Am observat că îi sticleau ochii și cam lungăa cuvintele. Cunoșteam acea privire. Era beat sau, dacă nu era încă beat, nu mai avea mult.

— Mai bine, i-am răspuns precaută.

În ochi i se strecură o lucire răutăcioasă. Am recunoscut-o, o văzusem toată viața mea, o cunoșteam la fel de bine ca pe bara de dans ce îmi aluneca printre palme, familiară și totuși indezirabilă. Mi-am luat inima-n dinți, pregătindu-mă pentru cruzimea la care ajunsesem să mă aștept de la bărbați ca el.

El dădu ușor din cap.

— Bine. Nu poți face dansuri în poală doar într-un singur picior. Sau poți? Poate sunt și bărbați cărora le-ar plăcea chestia asta. Tu ar trebui să știi cel mai bine.

Am simțit cum plămânii mei se contractă brusc și rămân fără aer și mi-am mutat privirea în farfurie, pierzându-mi complet pofta de mâncare. Discuțiile amuțiră în jurul meu.

— Dominic, zise Gabriel.

Un avertisment.

— Ce? întrebă Dominic, luând încă o înghițitură de bere. Doar e stripteuză, nu-i așa? Scuze, era cumva secret? Nu voiam decât să aflu dacă își poate face meseria sau nu. La un moment dat, va trebui să se întoarcă la muncă, nu?

— Dominic, ajunge. Ești deplasat și știi asta, zise George.

Știam că George mă apăra din amabilitate, dar mă făcu să mă simt stânjenită fiindcă scoase și mai mult în evidență ce făcuse Dominic. Mă făcu să simt că *ar fi trebuit* să fiu umilită de cuvintele lui. Dacă în urmă cu câteva momente mi se păruse că

aparțin aceluși loc, acum nu am mai simțit decât izolare, separare, iar diferențele rușinoase din viața mea, scoase în public, pentru ca toată lumea să vorbească despre ele.

— Serios, nu-i nimic, George, i-am spus blând, cu privirea nedezipită de pe Dominic. Dominic are dreptate. Nu pot să dansez doar cu un picior sănătos.

Am dat drumul mâinii lui Gabriel și mi le-am împreunat pe ale mele sub masă. Chloe tăcuse și, când m-am uitat la ea în treacăt, am observat cum se uita când la unii, când la alții. Pe figura ei se întrezări consternare, apoi strânse buzele, într-o linie subțire.

Dominic își ridică mâinile.

— Îmi pare rău, nu am vrut să jignesc pe nimeni. Iartă-mă, Ellie, dacă te-am făcut să te simți prost.

I-am mai susținut privirea o fracțiune de secundă, apoi m-am uitat în altă parte, dar nu înainte să observ strălucirea victorioasă din ochii lui. Nu-i părea rău. Îi ieșise ce își propusese: să mă facă să-mi dau seama cât de puțin mă potriveam în locul acela, în casa aceea, alături de Gabriel. M-am simțit ridicol, ca un bufon și, dacă mi-ar fi citit gândurile secrete din minte, ar fi aflat cum hoinăreau ele pline de speranță și m-ar fi dat de gol cât de idioată eram, fiindcă îmi îngăduiam și numai să visez la asemenea lucruri. Lăsasem garda jos și el profitase de asta. De ce ar fi fost surprinzător? Singurul lucru nou era că acolo mă simțeam... în siguranță. *Nu atât de singură.*

— Sper că toată lumea și-a lăsat loc pentru desert, zise Chloe pe un ton vesel și sprintar, încercând evident să schimbe subiectul și să relaxeze atmosfera jenantă. Ellie și cu mine am pregătit ceva special.

— Nu am știut că ai atâtea talente, Ellie, zise Dominic.

Zâmbi imediat și făcu observația cu aerul că voia să se revanșeze cu un compliment pentru faptul mă umilise, cu câteva

minute mai devreme. Am simțit însă batjocura ce-i însoțî cuvintele, ca și cum știa foarte bine că nu aveam talente ascunse și că nu încerca decât să-mi reamintească ce înseamnă pentru el și să se asigure că toți din încăperea mă percep la fel ca el. I-am zâmbit forțat, cu jumătate de gură, foindu-mă pe scaun.

Chloe aduse prăjiturile brownie cu înghețată pe care le-am pregătit împreună și toată lumea le lăuda în timp ce mânca. Îmi pierise pofta de mâncare și nu voiam decât să se încheie cina, așa că în secunda în care se ivi ocazia m-am ridicat de la masă, adunând niște șervete murdare și inelele lor.

— Ellie, stai jos. Tu nu faci nimic, zise Chloe.

— Pot face și eu vreo câteva lucruri, am zis.

Mi-am luat cârjele și m-am îndreptat spre bucătărie, nedorind să par inaptă fizic în plus față de superficialitatea mea, așa cum o evocaseră comentariile lui Dominic. Chiar dacă „ajutorul” meu era jenant de neînsemnat.

Gabriel se ridică în picioare.

— Voi, femeile, ați gătit. Noi, bărbații, strângem și spălăm vasele.

— Nu te contrazic, răspunse Chloe, rîzînd. Ellie, hai să mergem în camera de zi.

Gabriel îmi luă lucrurile pe care le țineam în mână, încercînd să-mi surprindă privirea. Eu mă uitam în altă parte, zîmbindu-i lui Chloe.

— Bine, stai să merg până la baie și ne întîlnim acolo.

M-am întors, avînd nevoie să fiu singură câteva minute, ca să mă adun cu un ultim efort.

— Ellie..., începu Gabriel, dar m-am făcut că nu-l aud și m-am întors în partea opusă.

M-am dus la mine în cameră, m-am așezat pe marginea patului și am tras adînc aer în piept. De ce mă simțeam așa? Doar pentru că îndrăznisem să mă gîndesc că aparțin aceluia loc

și fusesem adusă cu picioarele pe pământ? Dar fusese un lucru bun. Fusese periculos să-mi las gândurile să hoinărească în direcția aceea. Serios, Dominic îmi făcuse un bine reamintindu-mi. După câteva minute, am pornit spre camera de zi.

M-am oprit lângă ușa de la camera mea, de unde puteam furișa câteva priviri în bucătărie. M-am sprijinit de perete, privindu-l pe Gabriel cum râdea de ce spusese cineva, cum luă o farfurie din mâinile altcuiva și o puse în mașina de spălat.

Auzeam și vocea lui George și pe a lui Chloe. Amândoi ajutau. *Pare-se că nu doar bărbații.* Cei care își găseau locul aici strângeau. Iar tabloul era perfect, așa cum trebuia. Gabriel râse din nou, lăsându-și ușor capul pe spate și am avut din nou acel sentiment că acesta era locul lui, potrivit, locul unde el era liniștit, fericit și relaxat.

Zâmbetul îmi pieri de pe buze, când Dominic ieși din baie și se opri lângă mine. Privirea i se îndreptă în direcția în care mă uitam, la Gabriel, în bucătărie.

— Nu a răs întotdeauna așa.

Am înlemnit, uitându-mă înapoi la Gabriel. Se mutase în partea dreaptă și acum nu mai vedeam decât o bucățică din el.

— Când a venit prima oară acasă era atât de... sperios.

Tăcu o clipă.

— Eram peste măsură de fericiți că era din nou cu noi, bineînțeles, dar el nu mai era la fel. Întotdeauna fusese copilul care excela în toate: școală, sport. Toată lumea îl iubea, știi. Avea chestia asta... ceva ce atrăgea pe toată lumea ca un magnet... un soi de încredere, rară și la un adult, cu atât mai rară la un copil. În ultimii doi ani, a început să o redobândească. Și al naibii să fiu dacă o să îi răpești asta, Crystal. A suferit destul... merită ce e mai bun de la viață. Merită să aibă parte de viața care îi este *menită*, nici mai mult, nici mai puțin. Doar pentru că

are o slăbiciune să ia acasă vagabonzi, asta nu înseamnă că o să-ți îngădui să faci din asta ceva permanent. M-ai priceput?

Crystal.

Crezuse că o să mă insulte dacă o să folosească numele acela, dar faptul că l-am auzit îmi dădu putere, îmi reaminti că aveam o armură.

L-am săgetat pe Dominic cu zâmbetul meu cel mai frivol și nesincer și, pe moment, rămase fără replică, apoi miși ochii și își aținti privirea la buzele mele.

Își frecă buza de jos cu arătătorul.

— Îmi dau seama ce vede în tine, totuși, trebuie să recunosc. Ai frumusețea aceea care îi determină pe bărbați să facă alegeri proaste. Care îi face pe bărbați să-și piardă controlul.

— Chiar așa, iepuraș? Mi se pare că știi câte ceva despre alegerile proaste.

Strânse și mai mult din pleoape, în timp ce mă măsură din cap până-n picioare.

— Diferența, Crystal, e că eu îmi permit să le fac. Gabriel, nu.

Tăcu din nou.

— Știi *de ce* s-a dus la clubul de striptease în care lucrezi, nu-i așa?

M-am uitat în altă parte, refuzând să-l las să vadă că tremuram pe dinăuntru.

— O voia pe Chloe, dar era al naibii de nesigur ca să facă primul pas. Se holba la fotografia ei, vorbea cu ea la telefon, se uita visător în gol. Avea nevoie de tine doar pentru exercițiu, Crystal. Pe ea o dorea. Apoi a trebuit să iei tu bătaie, iar Gabriel să intre în rolul de salvator.

Inima mi se făcu țândări în piept și mă străduiam să-mi țin respirația sub control, expresia înghețată pe chip, ca să nu-și dea seama cât de mult mă răneau cuvintele lui. Ca un cuțit care

râcâia în măruntaiele mele. Fiindcă știam că Dominic nu mințea.

Mă poți ajuta să exersezi să fii atins de o femeie.

Chiar el îmi spusese adevărul. Doar că nu era vorba despre orice femeie. Era Chloe. Chloe cea drăguță și cu personalitate vibrantă. *Bineînțeles că o dorea pe Chloe.*

Nu pe mine. Nu mă voise pe mine și nu mă dorise de fapt niciodată cu adevărat. Sau, dacă totuși mă dorise, fusese doar pentru că încă nu se simțea suficient de sigur pe el în preajma unei femei, era încă nepregătit să facă primul pas cu cineva atât de suav și dulce cum era Chloe. Ce bine: eram manualul de sub același acoperiș. Cineva de care să te apropii în spatele ușilor închise, pe sub mese. Devenise tot mai apropiat de mine, fiindcă nu contam cu adevărat. Eu aveam să mă întorc la Platinum Pearl, iar relația lui cu Chloe urma să se dezvolte în ceva mult mai...

I-am zâmbit din nou lui Dominic.

— Nu ai niciun motiv de îngrijorare. Nu sunt a nimănui pentru totdeauna.

Scoase un mormăit ce era pe jumătate încuviințare, pe jumătate dezgust, studiindu-mă de parcă încerca să-și dea seama de ceva. Se clătina ușor, sprijinindu-se cu o mână de peretele de lângă mine, închizându-mă în acel perimetru ca într-o cutie. M-am uitat direct în ochii lui, refuzând să-mi plec privirea, refuzând să-l las să vadă cât de rănită eram, câtă teamă îi inspira apropierea lui. Mă mângâie cu degetul pe pometele obrazului, la fel cum o făcuse și Gabriel cu o seară înainte. Numai că de data aceasta am simțit răceală, ură. De data aceasta am vrut să dau una peste mâna care mângâia, în loc să-mi odihnesc obrazul în ea. Am ridicat bărbia.

— Atât de frumoasă... un bărbat ajunge să vrea să facă lucruri stupide... atât de stupide...

Apoi veni atât de repede spre mine, că mă luă pe nepregătite. Buzele lui se repeziră peste ale mele și am țipat surprinsă. Limba îi plonjă în gura mea și mă lipi de perete, apăsându-și pântecul de abdomenul meu. Am fost pe punctul să ridic una dintre cârje ca să-l lovesc, dar greutatea cuvintelor lui mă zdrobise în aceeași măsură în care o făcea acum trupul său.

A avut nevoie de tine doar ca exercițiu...

Mă poți ajuta să exersezi să fii atins de o femeie.

Am rămas nemișcată, lăsându-l să mă sărute, lăsându-i limba să-mi invadeze gura și șoldurile lui să se frece de mine fără să-mi pese. Fără să-mi pese deloc. Cel puțin așa mi-am spus. Am observat o crăpătură în tavan și mi-am concentrat atenția asupra ei... mintea mea începu să zboare.

Dintr-odată, fața lui Dominic fu smulsă de lângă a mea cu un trosnet ud și mi se tăie respirația, fiind adusă înapoi la realitate, cu spatele lipit de perete, încercând să-mi adun mințile de oriunde începură să hoinărească. Mi-am întors fața, ținând ochii strâns închiși, așteptând o lovitură, de oricare fel ar fi fost ea.

— Ce dracu' faci?

Vocea lui Gabriel era plină de furie. Am deschis ochii și gura, dând să răspund. *Ce făceam eu? Eu... eu...*

— Doamne, calmează-te!

Dominic se împletici înapoi și Gabriel stătea nemișcat, cu pumnul strâns într-o parte și cu cealaltă mână dând drumul cămășii lui Dominic. Dominic se mai împiedică vreo câțiva pași, inclinându-se în față.

— Încercam doar să văd ce o face atât de al dracului de atrăgătoare.

Îmi luă o secundă să-mi dau seama că Gabriel i se adresase lui Dominic, nu mie. Pieptul lui Gabriel se ridica și se lăsa agitat de parcă se sufoca. Până să mă îndepărtez de peretele pe

care mă țintuise Dominic, Gabriel îl lovi cu pumnul pe fratele lui drept în față.

Am auzit un țipăt de femeie. Chloe veni în fugă pe hol și George, în spatele ei. Dominic se trase înapoi, lovindu-se de peretele din spatele lui, cu sângele țâșnindu-i din nas, în timp ce înjura în gura mare.

— Ieși din casa mea! urlă Gabriel.

Dominic se uită la el, cu o privire plină de uimire amestecată cu durere.

— Nu vezi ce ne face? strigă el.

— *Tu ești cel care ne face asta*, replică Gabriel.

— Fir-ar să fie, Dom, mormăi George, trăgându-l pe Dominic de lângă perete, târându-l practic în bucătărie.

Dominic se duse după George de bunăvoie, acoperindu-și cu mâinile nasul sângerând.

Chloe se uită când la Gabriel, când la mine, pe chip citindu-i-se îngrijorarea și confuzia. Părea să se gândească la o alegere. În cele din urmă, se întoarse și plecă după George și Dominic, hotărându-se evident că lucrul cel mai bun era să ne lase pe mine și pe Gabriel singuri.

Inima îmi bubuia și nu reușeam să scap de vâjâitul care îmi răsuna în cap. *Oh, Doamne, cum se întâmplă așa ceva?* Gabriel se întoarse spre mine cu o expresie chinuită pe chip. Închise ochii strâns pentru o secundă, apoi îi deschise.

— Eloise...

Vocea lui mă făcu să reacționez. Mi-am îndreptat spatele, îngrozită, simțind cum toată întâmplarea mă strivea. *Oh, Doamne, oh, Doamne!*

— Eloise, repetă Gabriel, cu vocea mai mult o șoaptă suierătoare, plină de durere.

Pumnul însângerat îi era strâns pe lângă corp. *Un inger răzbunător*. Inima îmi bătea și mai răsunător și pentru un moment

TE-AM ALES PE TINE

durerea mi se păru atât de intensă, încât am crezut că voi izbucni în plâns.

Am scuturat din cap, nedorind decât să fug cât mai departe, cât mai departe de privirea lui răvășită, cât mai departe de rușine, departe de disperarea sfâșietoare ce mi se revărsase prin vene pentru ceea ce eram și aveam să fiu întotdeauna.

— Te rog, i-am zis, neștiind ce doream de la el.

Timp? Distanță? *Ajutor*? Toate acestea?

M-am întors spre camera mea și am șchiopătat cât am putut de repede într-acolo. Am văzut că Gabriel întinse o mână, dar m-am îndepărtat, iar el o lăsă să cadă, coborându-și și privirea. Am închis ușa după mine, lăsându-mă să alunec în jos pe ea, vrând să dispar, să mă topesc în neant.

M-am îndreptat șontăcând spre măsuța de lângă pat, de unde mi-am luat telefonul și i-am scris Kaylei patru cuvinte:

Vii să mă iei?

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Haideți să nu ne mai gândim deloc. Haideți să găsim puterea unii în ceilalți.

Lady Eloise a Câmpurilor de Narcise

ELLIE

Platinum Pearl părea jegos și învechit în lumina dimineții. Am coborât de pe locul din spate al mașinii Kaylei, deoarece scaunul din dreapta era stricat și nu se putea da înapoi ca să încap cu ghipsul, și mi-am luat cârjele. Mai trebuia să stau cu piciorul în ghips încă două săptămâni cel puțin, dar simțeam deja că se vindeca bine. Nu mai luasem antiinflamatoare de două zile și simțeam doar o durere surdă în coaste.

— Ai nevoie de ajutor? mă întrebă Kayla, trântind portiera, ocolind mașina și venind lângă mine.

— Nu. Mă descurc. Devin expertă cu chestiile astea.

Am ridicat o cârjă, apoi am pus-o pe pământ și am plecat șchiopătând.

Când am trecut pe lângă tomberon, mi-am întors capul fiindcă nu am vrut să mă gândesc la ce se întâmplase în noaptea aceea care părea deja atât de îndepărtată. Mă surprinse faptul că nu bătaia în sine îmi străpunse sufletul de durere, ci amintirea feței blânde a lui Gabriel deasupra mea în holul de spital și cât de frumos era.

Gabriel...

Mi-am impus să nu mă mai gândesc la el. Nu-mi făcea deloc bine să mă gândesc la Gabriel în momentul acela. După noaptea trecută, era ȣipător de evident că trebuia să mă întorc la viaȣa mea, la slujba mea. Avea să dureze ceva până să mă refac, dar nu mai puteam să mă ascund acasă la Gabriel. Nu era cinstit față de nimeni. Și cu siguranȣă prezenȣa mea acolo nu mai era agreată. Fără-ndoială că Gabriel era la fel de dezgustat de mine cum eram și eu.

Când Kayla venise să mă ia, constatasem cu surprindere, dar și cu ușurare, că nu era nimeni acasă când am ieșit. Mă simȣeam încă jupuită de rușine și nu voiam să dau ochii cu nimeni. Am petrecut o noapte agitată pe canapeaua colegei de cameră a Kaylei.

Kayla îmi ȣinu ușa ca să intru, apoi își luă scurt rămas-bun.

— Ești sigură că o să fii bine? Îmi pare rău că nu pot să stau.

Mi-am adunat câtă energie am putut ca să-i zâmbesc.

— Nu-i nimic. Sunt bine. O să stau pe-aici câteva ore, până când poți să vii să mă iei.

Speram ca în timpul acela să învăȣ să amestec băuturi sau, dacă mă lăsa Rodney, să mă familiarizez cu barul.

— În regulă. Îȣi trimit mesaj când sunt pe punct de plecare.

— Mersi, Kay.

M-am îndreptat șontăc-șontăc pe coridor spre biroul lui Rodney.

Simplul fapt că mă plimbam prin bar îmi dădu un gust amar. Nu m-am putut abȣine să nu compar locul acesta întunecat și murdar cu minunata casă a lui Gabriel, care era atât de plină de viaȣă și de luminoasă. Brusc, faptul că eram acolo făcu să mi se strângă pielea pe mine ca niciodată. M-am străduit să suport situaȣia.

Am ciocănit la ușa lui Rodney și am auzit un răcnet:

— Da?

Am împins ușa cu o cârjă. Rodney își ridică privirea din hârtiile de pe birou și pe fața buhăită i se citi surprinderea sinceră. Se lăsă pe spătarul scaunului când am intrat șchiopătând.

— Hei, Rodney!

— Crystal.

Mă măsură din priviri din cap până-n picioare, înainte să mă așez în scaunul din fața biroului său.

— Ce mai faci? mă întrebă.

Am râs, deloc amuzată.

— Minunat.

Mersi că te-ai interesat de mine. Grija ta a fost înduioșătoare.

— Arăți ca dracu'.

— Vai, îți mulțumesc, Rodney! Ca de obicei, șarmul tău este copleșitor.

— Spun doar adevărul.

Mi-am umezit buzele.

— Este clar că nu pot dansa încă. Dar speram că pot să lucrez la bar, până îmi revin și pot relua dansul.

— Nu avem nevoie de barman.

— Dar trebuie să mă întorc la treabă. Am nevoie de bani.

— Asta nu e problema mea.

M-am uitat la el cu gura căscată.

— Am fost atacată de trei clienți când am plecat de aici.

— Politica companiei spune să aștepti escorta de securitate să te conducă la mașină. Nu ai respectat-o.

Am tras adânc aer în piept, spunându-mi să nu mă ambalez.

— Îmi dau seama că am încălcat politica. Dar nu cred că insinuezi că e vina mea.

El ridică din umeri.

— Poate că nu e vina ta, dar adevărul e că nu am nevoie de barman. Și chiar dacă aş fi avut, nimeni nu vrea ca o schiloadă să le servească băuturile. Taie. Cheful.

Ochii i se opriră pe sâni mei.

— Chiar dacă ai o dotare mulțumitoare.

Îmi veni să râd cât de ridicol era, dar mă copleși furia până să scot primul hohot pe gură.

— Ești cu adevărat o ființă îngrozitoare.

— Sunt om de afaceri, drăguță. Iar afacerilor puțin le pasă de sentimente.

M-am străduit să rămân nemișcată, cu zâmbetul obișnuit, abia schițat, pe buze.

— Trebuie să fie ceva ce pot să fac, până mă vindec suficient cât să ies pe scenă.

Rodney luă de pe biroul dezordonat ceva ce părea să fie o scobitoare și începu să se scobească în dinți, în timp ce mă inspecta din priviri.

— Rahat, în starea ta nu poți nici măcar să măтури podelele. N-am nimic pentru tine. Ia-ți liber o lună, două și vino înapoi când nu mai arăți ca un manechin de testare la impact.

Râse singur la gluma lui.

— O să văd dacă-ți pot da atunci niște ture.

— O lună sau două..., m-am bâlbâit. O să *încerci*?

Mă cuprinse o furie de nestăvilit.

— Nu mi-am luat niciodată liber din motive medicale, am răcnit. Am intrat pe ture de fiecare dată când am fost rugată, am înghițit abuzurile tale, am văzut cum te scarpini în fund și m-am prefăcut că nu mă dezgustă și am râs la glumele tale idiote. Iar tu nu-mi poți găsi nimic de lucru aici până mă vindec?

Fața lui Rodney împietri, mai puțin un mușchi care-i zvâcnea pe maxilar.

— Ieși!

M-am ridicat, luându-mi cârjele. Am vrut să profit de aceea furie, puțină câtă reușisem să adun, dar m-am simțit pur și simplu distrusă, înfrântă. Nu mai puteam să mă țin tare, totul îmi scăpa printre degete. Oricum, ce altceva puteam să fac? Să mă milogesc în fața lui Rodney? Doamne, mai bine muream om al străzii. M-am întors și am ieșit șchiopătând din biroul lui.

La ușa de la intrare mi-am dat seama că nu-mi eliberasem dulăpiorul și m-am gândit să mă întorc. Dar singurele lucruri pe care le aveam în dulăpior erau cele de care aveam nevoie pentru scenă: farduri, câteva piese de costum și mai multe perechi de pantofi cu toc. Le-am lăsat acolo, am deschis ușa și am ieșit în bătaia strălucitoare a razelor de soare.

Secată de energie, ieșind din Platinum Pearl, m-am așezat pe bordura de lângă ușă și mi-am scos telefonul. M-am uitat la el un minut și l-am pus binișor deoparte. Adevărul era că nu aveam pe cine să sun. Kayla avea să vină după mine, până la urmă, dar acum trebuia să-și mute lucrurile în casa altei prietene. Fata cu care locuise o rugase să se mute de acolo, deoarece sora ei venise în oraș și avea nevoie de un loc în care să stea.

Doamne, parcă eram niște nomazi despuiați pe jumătate, care ne tot mutam dintr-un loc temporar în alt loc temporar. Era extenuant. Și demn de milă.

O camionetă opri lângă mine, blocând lumina soarelui. M-am chinuit să văd printre gene cine era șoferul. *George*. Am oftat, m-am ridicat și m-am dus spre geamul din partea șoferului.

— Nu m-aș fi așteptat să te văd aici, George.

George își lăsă capul într-o parte.

— Nu, presupun că nu prea mai ai așteptări, nu-i așa, Ellie?

Am oftat, aranjându-mi niște fire de păr răzlețe care îmi ieșiseră din coadă. Am privit în zare fără să văd nimic, sleită de puteri. Lipsită de dorința de a mai fi altfel decât sinceră.

— Nu, bănuiesc că nu.

Nu am avut niciodată. Nu voi avea vreodată. Speranța e prea periculoasă.

— Din câte îmi dau seama, lucrurile nu au mers prea grozav înăuntru.

— Nu, n-au mers.

George tăcu pentru o clipă, uitându-se în zare, apoi din nou la mine.

— Dominic s-a mutat la mine, pentru o perioadă.

— Bine.

Nu știam exact ce ar fi trebui să simt în legătură cu asta. Nu prea aveam chef să mă gândesc la Dominic.

El scoase capul pe geam, într-o parte.

— Vrei să te duc cu mașina?

— Unde?

— Acasă.

Ochii îmi stăruiră asupra lui George, apoi am dat ușor din cap.

— Ai nevoie de ajutor ca să urci?

— Nu, mă descurc.

Am ocolit prin fața mașinii lui George, mi-am așezat cârjele una lângă cealaltă în spatele scaunului din față și, cu ajutorul treptei mici, am urcat în scaunul din dreapta. Ieși din parcare, iar eu m-am uitat peste umăr cum Platinum Pearl rămânea tot mai mic în depărtare. Ceva îmi spunea că era ultima dată când aveam să mai fiu acolo și nu știam dacă asta era un lucru bun sau nu. Efectiv nu aveam alte opțiuni pentru serviciu și, teoretic, nici talente care să nu includă dezbrăcatul pe scenă. Mi-am sprijinit capul pe spătarul scaunului și l-am lăsat pe George să stabilească exact care era drumul spre casă.

Am călătorit în relativă tăcere, ceea ce mă bucură, fiindcă eram extenuată. Nu dormisem mai mult de o jumătate de oră cu o noapte înainte și am profitat de ocazie să-mi odihnesc ochii,

în timp ce bâzâitului motorului mă adormea ca un cântec de leagăn. Eram mult prea fără vlagă ca să mă mai gândesc la ceva și eram recunoscătoare pentru această pauză de la propriile mele gânduri disperate, recunoscătoare că efectul pierderii slujbei părea, pe lângă toate celelalte, nimic mai mult decât o îngrijorare îndepărtată... cel puțin pentru moment. Știam că acest sentiment era trecător, așa că am profitat cât am putut de liniștea pe care o aducea.

Când am parcat în fața unei ferme mici, pe o străduță liniștită, din Morlea, m-am uitat derutată la George. Făcu semn cu capul în direcția casei.

— Vino. Nu intrăm în casă. Doar în garaj și o să-l las larg deschis. Dominic e la serviciu.

— Ce facem?

— Vino după mine.

Șovăind, am coborât din camionetă, mi-am luat cârjele și am aruncat o privire în jur, pe strada liniștită, mărginită de copaci.

O femeie trecu pe lângă noi cu un beagle ce tropăia în lesă înaintea ei. Femeia zâmbi și îl salută cu voce tare pe George, iar el îi răspunse la salut.

George deschise garajul și intră, chemându-mă și pe mine. M-am apropiat într-o doară și am văzut că era un loc îngrijit, mai mic decât al lui Gabriel, dar cu un blat de lucru asemănător, care ocupa aproape tot peretele, și cu un frigider ce bârâia undeva în spate. În mijloc, de tavan atârna un sac de box. Am făcut un pas înăuntru.

— George, ce facem aici?

— O să te învăț cum să te aperi.

— De cine? De Dominic?

George lovise ușor sacul de câteva ori, dar acum își lăsă brațele jos, privindu-mă cu o expresie ce aducea a dezamăgire, poate chiar regret.

— Dominic nu e un băiat rău, Ellie, deloc, dar, da, chiar și de el.

Oftă, părând să fie mai în vârstă decât mi se păruse până atunci că era.

— Nu toți bărbații vor profita de tine doar pentru că au ocazia, dar trebuie să înveți cum să-i recunoști pe cei care ar putea s-o facă și să te ferești de ei. S-a întâmplat să te nimerești în cercurile nepotrivite, Ellie, fato.

Am pufnit, un sunet ce veni parcă din străfundul gâtului meu.

— Viața m-a dus în cercurile nepotrivite.

— Nu mă îndoiesc. Dar tot viața te-a adus lângă Gabriel.

Mă măsură din priviri o clipă și felul în care se uită la mine mă făcu să mă simt expusă, ca și cum mă înțelegea mai mult decât trebuia.

— Acum, că știi diferența, ferește-te de cercurile nepotrivite. Tăcu puțin.

— Chiar și așa, continuă el, câteodată, cineva tot o să te ia prin surprindere și nu într-un mod plăcut.

Corect. Dominic.

— Și atunci trebuie să știi cum să-l pui la podea ca să nu se mai ridice.

Am ridicat o sprânceană.

— Și o să mă înveți să mă bat?

— Mda.

— George, și cu ce o să mă ajute asta?

— Te va ajuta să înțelegi că nu trebuie să suporti orice. Ellie, fato, cred că ai suportat prea multe, mult prea mult timp. Am sau nu am dreptate?

— Ce alternativă aș fi putut avea? am spus în șoaptă.

Nu știam cum să-l citesc pe omul care stătea chiar în fața mea.

— Probabil că nu una foarte bună. Vreau să-ți deschid un orizont de posibilități. Vino.

Se aplecă înainte, ridică două lucruri legate între ele și mi le aruncă. Le-am prins la piept cu o mână, uitându-mă la ele. Mănuși de box. Întreaga situație era ridicolă.

— Sunt în cârje.

— Poți să te lași mai mult pe piciorul în ghips?

Doctorul îmi spusese că aș putea să încerc și o făcusem, dar nu insistasem. Mai mult când aveam nevoie să-mi țin echilibrul, ca acum, presupun.

— Puțin, am recunoscut.

George dădu din cap.

— Dă la o parte cârjele, deocamdată. Sacul te ajută să te echilibrezi dacă ai nevoie.

Făcu semn din cap spre mănușile de box.

— Haide! Pune-ți-le. Secretul să dai un pumn sănătos e să ții bărbia în piept ca să poți întinde brațele drept înainte. Haide.

Mi-am pus încet mănușile și am intrat șchiopătând în garaj, unde George ținea sacul nemișcat. Am pus cârjele jos și m-am ridicat, sprijinindu-mă pe piciorul sănătos și pe degetele de la piciorul în ghips. Am lovit cu grijă în sac.

— Bănuiesc că l-ai învățat și pe Gabriel cum să lovească.

M-am gândit la cum șiroia sângele din nasul lui Dominic, la privirea lui plină de stupefacție și de suferință. Am făcut o grimasă când momentul pe care încercam să-l uit îmi veni în minte, cât se poate de viu și colorat.

— Da. I-am învățat pe amândoi băieții. Le-am spus că lovești doar din două motive: dacă altcineva te lovește mai întâi sau ca să aperi onoarea unei femei.

Ca să vezi. Am lovit sacul cu mai multă putere.

— Așa. Lovește tare, Ellie. Arată cine e șeful.

Am început să râd ușor, făcând ceea ce îmi spusese George. Următoarele zece minute au trecut în timp ce el mă instruia, iar eu loveam sacul din ce în ce mai puternic, fiind atentă la coaste, atentă să nu fac o mișcare greșită și să încetinesc vindecarea. În timp ce loveam sacul, am simțit că mă cuprinde un sentiment de satisfacție intensă. M-am simțit... puternică sau că aș putea fi puternică. Poate.

George opri sacul și-mi zâmbi larg.

— Bine. E un început bun. Vii aici o dată pe săptămână și scoatem din tine un luptător de competiție.

Am râs din nou, clătinând din cap, în timp ce-mi scoteam mânușile.

— Bine, George.

— Perfect.

Mă studie pentru o clipă.

— Acum am impresia că ai nevoie de o slujbă.

Am înlemnit.

— Ai ceva pentru mine?

— Nu e ceva extraordinar. Poate ai observat că avem nevoie de cineva care să răspundă la telefon, la carieră. Acum răspundem care cum putem, altfel apelurile se duc direct în mesagerie, dar nu este o soluție grozavă. Am avut pe cineva la recepție acum câteva luni, dar și-a dat demisia ca să aibă grijă de nepoții ei. Nu am apucat să angajăm pe altcineva. Mi se pare că ne-am fi de folos reciproc, dacă te împaci cu plictiseala.

Mi-am mușcat buza de jos.

— Nu am niciun pic de experiență să răspund la telefon.

— Poți să înveți.

Poți să înveți.

Când am auzit cuvintele acestea, am simțit cum emoțiile îmi fâlfâie-n stomac. Totuși, era plăcut că avea cineva încredere în mine. Când mi se întâmplase ultima dată? Nu-mi mai aminteam.

Era un sentiment grozav. Doamne, cât de bine mă făcea să mă simt. Am dat din cap.

— Bine. Mulțumesc, George.

Zâmbi și pornirăm spre camionetă.

— Atunci, ne-am înțeles. Mai stai o săptămână să te faci bine. Poți să începi de luna viitoare, de la ora nouă. Sună bine?

— Da, sună bine.

M-am urcat în mașina lui George și i-am mai aruncat o privire, când porni motorul.

— George, Dominic lucrează acolo și...

— Nu vei mai avea nicio problemă cu Dominic.

Maxilarul lui George păru să se încordeze puțin. Mă privi cu subînțeles.

— În regulă?

Am dat din cap.

— În regulă.

L-am studiat, profilul voluntar, pielea bronzată puternic, cu linii albe acolo unde ridurile de expresie își făcuseră loc, dar scoțând în evidență faptul că zâmbea din toată inima și zâmbea des. Avea un hățiș des de păr grizonant și cei mai strălucitori ochi albaștri pe care-i văzusem vreodată. Era un bărbat chipeș. Un bărbat bun. Genul de bărbat care sperasem să deschidă în ziua în care mama și cu mine am ciocănit la ușa acelei case mici și îngrozitoare.

— De ce ești atât de bun cu mine? l-am întrebat, fără să mă gândesc înainte.

Îmi aruncă rapid o privire, apoi se uită din nou la drum.

— Fiindcă am încredere în Gabriel și el merită să fie fericit.

Mi-am lăsat capul într-o parte, gândindu-mă la ce îmi spusese. Da, da, merita să fie fericit. Însă răspunsul lui George implica faptul că fericirea lui Gabriel era legată de mine. Nu eram sigură că lucrurile stăteau chiar așa și nici măcar nu eram

sigură că voiam să fie adevărat. Părea să fie genul de responsabilitate care nu ar fi trebuit să-mi fie încredințată.

— Nu trebuie să consideri casa lui și casa ta, dacă nu vrei. Poți pleca din nou. E dreptul tău. Dar nu așa... fără un cuvânt sau fără să-ți iei la revedere. Merită mai mult decât atât.

Am încuviințat, privind în jos, la mâinile așezate în poală, și ciupindu-mi pielița de la unghii.

— Știu.

Am mers spre casa lui Gabriel, iar emoțiile mele creșteau pe măsură ce ne apropiam. Am început să-mi fac de lucru cu tivul de la bluză. Cum o să reacționeze când o să vadă că mă întorc? Nici măcar nu i-am spus la revedere, am dispărut pur și simplu. George avea dreptate. Gabriel merita ceva mai bun. Mai bun decât mine. Cu toate acestea mă simțeam încă foarte rănită de ceea ce îmi spusese Dominic despre Chloe. Îmi fusese prieten ca nimeni altcineva până acum. Poate că pe asta trebuia să mă concentrez... o relație de prietenie cu Gabriel. El o dorise pe Chloe și, cu toată sinceritatea, cum să nu o fi dorit? Apoi era limpede că și ea era atrasă de el și îl admira nespus. Prin urmare ce mai conta că eu aveam sentimente puternice față de Gabriel? Le puteam ignora ca să mă concentrez pe ce era mai important pentru *el*. Puteam face asta. *Voiam* să fac asta. Îmi repetam acest lucru încontinuu în timp ce mergeam, sperând că o să mă conving singură până ajungeam la destinație.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Fii curajos. Fii curajos chiar și când folosești puterea cuvintelor.
Fii curajos chiar și în gândurile tale.

Racer, Cavalerul Vrăbiilor

GABRIEL

Am auzit mașina lui George până să o văd și am ieșit din garaj, scoțându-mi mănușile, în timp ce inima mi-o luase la galop în piept. *Ah, dă Doamne să fie cu el.* Încercam să deslușesc de la depărtare cine mai era în mașină, observând conturul celor două capete pe locurile din față. Am respirat ușurat.

Camioneta se opri și l-am văzut pe George coborând din mașină, salutându-mă cu un gest din cap și cu un zâmbet și făcându-mi semn că o s-o ajute pe Ellie. Coborî și ea, privindu-mă agitată în timp ce se sprijinea în cârje.

George dădu să se urce înapoi în mașină, aruncând rapid câte un salut pentru amândoi.

— Mulțumesc, George, i-am zis, sperând să înțeleagă recunoștința profundă din cuvintele mele.

Dădu din cap în timp ce urcă în mașină.

— Salut, am zis, întorcându-mă spre Ellie, care stătea pe aleea din fața casei, neștiind ce să facă și mușcându-și buza.

Îmi venea s-o sărut și să o mângâi, în același timp.

— Salut.

Am făcut un semn din cap spre leagănul de pe verandă.

— Vii să stai puțin cu mine?

Aruncă o privire peste umăr, apoi răspunse:

— Da.

Am ajutat-o să urce cele două trepte, deși devenise expertă cu cârjele și ne așezarăm în leagăn, ușor stânjeniți, la început.

Veranda era umbrită și menta care creștea pe lângă peretele casei parfuma aerul din jur.

Mă simțeam din nou ca un copil, la prima întâlnire cu o fată despre care nu era sigur că dorea să meargă cu el la acea întâlnire. Și mă simțeam ca un bărbat care trebuia să formuleze niște scuze, dar nu știa de unde să înceapă. Am oftat încet. Am presupus că era mai bine să trec direct la subiect.

— Doamne, îmi pare rău, Ellie.

Ea se uită la mine, întorcându-și ușor corpul, la fel ca mine, astfel încât stăteam unul cu fața spre celălalt.

— Nu ai de ce să-ți pară rău.

— După tot ce s-a întâmplat, nu am reușit să te protejez...

— Nu ai nicio vină pentru asta.

Privi în jos.

— Adevărul e că eu l-am provocat pe Dominic. L-am încurajat să facă ce a făcut.

Privirea îi era înecată de o vină sfâșietoare și am simțit că îmi arde inima de durere, deși nu puteam nega un frison de gelozie ce îmi gonia și mie prin vene, fierbinte și neliniștitor. Stăteam ca pe ghimpi, ca și cum aș fi lovit ceva. Sau pe cineva, mai degrabă. Fratele meu o sărutase pe Ellie înainte să o sărut *eu*.

— Ai vrut să îl săruți?

— Nu.

Mi-am mușcat buza de jos, privind-o o clipă, întrebându-mă de ce îl lăsase, gândindu-mă că poate nici nu știuse.

— Cred că ar trebui să punem responsabilitatea pe umerii lui Dominic și să o lăsăm acolo. Ce zici?

Un zâmbet timid, un semn din cap imperceptibil.

— Dar nu vreau să intervin între tine și fratele tău. Nu este corect.

M-am uitat peste umărul ei, privind copacii din depărtare, soarele în înaltul cerului, amintindu-mi cum mi se întorsese stomacul pe dos când l-am văzut pe Dominic frecându-se de Ellie pe hol, aplecat deasupra ei.

Am închis ochii strâns, într-o încercare de a scăpa de imaginea parcă imprimată cu fierul roșu în creierul meu.

— Este adevărat ce ți-am spus mai devreme. Dominic și cu mine aveam nevoie să stăm la distanță, o perioadă. Avem o relație complicată, Ellie, și nu are nicio legătură cu tine.

Îmi dădusem seama de ceva timp, poate de ani, că Dominic se considera într-un fel responsabil pentru mine. Mă simțisem... sufocat, deși nu realizasem niciodată cât de tare. Era student la colegiul local, când cumpărasem casa și îl întrebasem dacă voia să stea cu mine o perioadă. Perioada devenise ani și noi depășiserăm cu mult momentul unei schimbări.

Avusesem nevoie de spațiu în general. Ce se întâmplase cu Ellie nu fusese decât proverbiala picătură care umpluse paharul. O picătură extrem de mare, care făcuse ca paharul să dea pe dinafară, dar oricum o picătură. Îl dădusem afară pe Dominic din casa mea pentru ceea ce îi făcuse lui Ellie. Ar fi trebuit însă să îi zic să plece cu mult timp înainte. Ar fi fost mult mai bine pentru amândoi.

Ellie își plimbă privirea obosită peste chipul meu, apoi dădu din cap.

— George mi-a oferit o slujbă la carieră. Pot... pot să mă întorc acasă, acum. Mă mișc mult mai bine, iar mașina mea este reparată...

Se încruntă puțin, privind în zare, ca și cum, în ciuda cuvintelor ei, era ceva ce o tulbura.

— Rămâi aici.

Cuvintele mele sunară atât de serios, chiar și pentru propriile mele urechi. Ochii ei se întoarseră spre mine. Am dat repede din cap.

— E un drum de numai câteva minute de la carieră până aici, și pot să te duc și să te aduc eu cu mașina. Cum o să conduci o oră și jumătate în fiecare zi cu piciorul drept în ghips?

Se uită în jos, la picior.

— Presupun că aș putea, dar... nu cred că ar fi sigur.

— Nu.

Rămaserăm tăcuți o vreme și Ellie începu să-și rupă pielițele de la unghii, un obicei pe care-l observasem la ea atunci când era agitată sau neliniștită.

— Gabriel, Dominic mi-a spus de ce ai venit de fapt la Platinum Pearl. Mi-a spus despre Chloe...

Oh, Doamne. M-am lăsat pe spate, oftând și mai iritat de dorința exagerată a fratelui meu de a o îndepărta pe Ellie. De nevoia lui exagerată de control. Cu degetul mare am împins ușor leagănul.

— Ce ți-a zis?

— Mi-a zis că ai visat la ea... că ai venit la Platinum Pearl ca să găsești pe cineva care să te ajute să te pregătești pentru *ea*. Asta... asta a fost rolul meu. Iar acum ea este aici și...

Din gât îmi ieși un sunet încordat ce se transformă în suspin.

— E un strop de adevăr în asta.

Ea tresări ușor, iar eu mi-am coborât privirea spre mâini, încercând să-mi limpezesc gândurile.

— Când Chloe a luat legătura cu mine, mi-am lăsat mintea să exploreze... posibilitățile. De fapt, adevărul este, Ellie, că fata asta m-a ajutat să înțeleg că eram pregătit să-mi recapăt ultima

parte din mine, acea parte care mă împiedicase să am relații. *Ea* a fost catalizatorul care m-a trimis în seara aceea la Platinum Pearl. *Imaginea* pe care mi-o creasem despre ea...

Am tăcut, recreând în minte imaginea lui Ellie din seara aceea, în fața mea, cu machiajul grotesc și tocuri înalte.

— Și așa te-am găsit pe tine. Nu m-am așteptat să dau de tine, dar așa s-a întâmplat. Și *tu* ești cea de care m-am îndrăgostit.

Ea își ridică privirea și clipi rapid, iar speranța circumspectă din ochii ei aproape că mă făcu să-mi pierd cumpătul. Dar a fost înlocuită rapid de nesiguranță, poate chiar de un strop de panică.

— Nu, Gabriel.

— Nu ce?

Ea clătină din cap.

— Nu ar trebui să mă iubești.

Am oftat.

— E prea târziu. Nu mai am ce să fac. Îmi pare rău, dar nu e cale de întoarcere.

Ochii ei îmi cercetară fața părând să încerce să găsească în privirea mea o urmă cât de mică de neadevăr, o umbră de duplicitate pe chip. Am surprins și acea infimă sclipire de speranță înainte să o îndepărteze clipind. *Ellie*.

Am bănuir că și ea avea sentimente pentru mine, deși cel mai probabil nu era pregătită să recunoască acest lucru, nici măcar față de ea. Îmi trecuse asta prin minte pentru prima dată în urmă cu două seri, când o surprinsesem uitându-se la vrabia de pe șemineu. Am văzut în ochii ei aceeași dorință chinuitoare pe care o simțeam și eu, am văzut cum i-a năvălit culoarea în obraji când am atins-o, felul în care s-a sprijinit de mâna mea, în loc să se retragă. Apoi, seara trecută, la cină, în timp ce se uita sfioasă la toți de la masă, timidă, fericită și vulnerabilă. Îi luasem

mâna pe sub masă și am văzut cum pielea de pe braț i se înfioară ca electrizată.

M-a privit cu același zâmbet năucitor cu care mă zăpăcise în ziua în care ținuse curcubeul în palme, acel zâmbet care îi lumina din plin chipul și ochii și care părea să o facă să strălucească într-un fel ce nu putea fi descris. Mi-am pierdut din nou răsufierea și am știut că eram îndrăgostit de ea. Și asta mă speria, îmi dădea energie și mă copleșea de dorință. Mă făcea să-mi doresc să o *ating*, să o cunosc în toate felurile posibile, să o *iubesc* în toate felurile posibile și mă făcea să-mi doresc să fiu și eu atins și iubit de ea.

Iubirea pentru ea începuse să vindece acea ultimă parte din mine care se simțea încă distrusă. Așa că aveam să aștept. Aveam s-o aștept pe Ellie cât avea ea nevoie să o fac.

— Eu...

Indiferent ce dorise să spună pieri în văzduh.

I-am zâmbit.

— E în ordine. Nu trebuie să spui nimic, până când nu te simți pregătită. Însă mi s-a spus mai demult să nu pierd nicio ocazie să spun oamenilor ce simt pentru ei. Practic a devenit deviza după care trăiesc în fiecare zi.

I-am zâmbit din nou, iar ea își ridică privirea și un zâmbet i se întrezări pe buzele fermecătoare. M-am uitat la gura ei, copleșit de dorința să o sărut. Dar nu azi. Nu după ce fratele meu *luase* ceva de la ea.

Se uită pentru un moment în altă parte, spre șosea, apoi se întoarse din nou la mine.

— Îmi pare rău că am plecat fără să-ți spun. Eu doar...

Vorbele rămaseră-n vânt și ea clătină din cap.

— Bănuiesc că mă pricep să fug.

Mi-am lăsat capul într-o parte, încercând să-i surprind privirea ca să o fac să zâmbească.

— Nu mă deranjează să alerg după tine, Ellie. Lasă-mă doar să te și prind, din când în când.

În săptămâna ce urmă, ne-am reluat obiceiurile de dinainte. Priveam împreună răsăritul, iar Ellie stătea de vorbă cu mine, în timp ce eu lucram la William. Faptul că îi dezvăluisem ce simțeam pentru ea crease o oarecare tensiune care nu existase până atunci, un soi de conștientizare care se învârtea în aer și pe care niciunul dintre noi nu o băga în seamă. Îi spuseseam ce simțeam pentru ea, iar acum așteptam să facă și ea același lucru. *Speram*. O vedeam cum stătea singură, seara, pe terasă, cu coatele sprijinite pe un genunchi, uitându-se în zare la copaci, și o lăsam să se gândească pe îndelete la ceea ce avea nevoie să se gândească, sperând din tot sufletul că unele gânduri erau și despre mine.

Noaptea, stăteam întins în pat și mă gândeam la ea, incapabil să-mi stăvilesc fanteziile ce-mi goneau nestăpânite prin minte. Mă întrebam cum i s-ar fi simțit pielea sub mângâierea palmelor mele, ce gust ar fi avut buzele ei, cum ar fi fost să-mi unesc trupul cu al ei. Gândurile despre intimitate nu mă mai speriau ca până acum, fiindcă, dacă îmi imaginam că ating pe cineva, nu mai aveam în minte doar imaginea necunoscută, fără nume, o posibilitate fără chip. Aveam în minte imaginea unei persoane anume, a unei persoane pe care o iubeam. O aveam în minte pe Ellie.

Chloe venea pe la mine aproape în fiecare zi și discutam degajați, așa cum o făcuserăm de la bun început. Chiar dacă subiectul era cât se poate de personal, Chloe știa cum să mă facă să mă simt împăcat și relaxat. Avea să fie un bun terapeut, într-o bună zi. Era caldă, intuitivă, și m-am trezit că îmi doream să păstrăm legătura după ce proiectul lua sfârșit.

Nu puteam nega că mă întrebasesem cum ar fi fost dacă nu aş fi întâlnit-o pe Ellie, iar Chloe ar fi apărut la uşa mea, când eu m-aş fi simţit pregătit să intru într-o relaţie cu ea şi ea ar fi dorit acelaşi lucru. Chloe era vibrantă şi frumoasă, şi era o plăcere să fii în preajma ei. Îmi plăcea de ea şi, poate că, într-o cu totul altă circumstanţă, aş fi putut chiar să o iubesc. Bănuiam că ar fi fost o iubire tihnită. Nu mi-ar fi pus inima pe jar, ca Ellie. Chloe nu reuşise niciodată să mă tulbure, să mă captiveze şi să mă facă să simt o mie de emoţii diferite în acelaşi timp. Ştiam asta la fel de bine cum ştiam cum se simţea piatra sub palmele mele, la fel cum înţelegeam cum să mânuiesc dalta ca să creez o margine rotunjită, nu una în colţuri, cât de mult să apăs ca să cioplesc, dar să nu sparg. *Pentru că Ellie era a mea.* Nu ca să o posed. Ca să o iubesc.

Poate că a fost ceva în privirea ei ce-mi amintise de durerea pe care o trăisem şi eu. Poate că era acelaşi motiv pentru care iubeam *tot* ceea ce iubeam: fiindcă vorbea inimii mele şi sufletului meu. Poate că nu era nimic ce putea fi explicat şi nimic de explicat, la urma urmei.

Dragostea mea pentru Ellie era ca un suflu de viaţă înlăuntru meu.

Şi astfel, într-un fel, era ciudat să împărtăşesc detalii intime din viaţa mea *unei* femei, în timp ce femeia după care oftam stătea într-o altă parte a aceleiaşi case.

Într-o zi, după ce a plecat Chloe, am găsit-o pe Ellie în curtea din spate şi, când mă auzi, se întoarse spre mine şi îmi zâmbi.

— M-am gândit.

Am râs.

— E bine să gândeşti.

— Care e desertul tău preferat?

M-am încruntat uşor, derutat de întrebarea ei.

— Păi, prăjitura de lămâie și bezea.

Ea își lăsă capul într-o parte.

— Oh.

— Nu a fost răspunsul corect? am tachinat-o.

— Nu.

Își mușcă buza.

— Probabil că nu e chiar atât de ușor de făcut.

— Vrei să-mi faci un desert?

— Așa mă gândisem, da. Dacă nu ai nimic împotriva. Și o cină.

— Sigur că nu am nimic împotriva. Dacă te simți în stare.

Zâmbi și, de data asta, a fost din toată inima.

— Te deranjează dacă te rog să vii până la magazin cu mine?

Am râs și speranța îmi umplu sufletul. Voia să-mi pregătească o cină și să-mi facă o prăjitură. Ceva din normalitatea acestor lucruri mă făcea să mă simt foarte bine.

— Deloc.

Am lăsat capul într-o parte, surâzând.

Am mers cu mașina la magazinul alimentar din Morlea. Eu împingeam căruciorul printre rafturi, în timp ce Ellie citea de pe telefon ingredientele dintr-o rețetă pe care probabil o căutase. Am încercat să nu zâmbesc continuu, deși mi-era foarte greu. Să o văd pe Ellie cum merge prin magazin, chiar și în cărje, mă făcea fericit într-un mod de care îmi dădeam seama că era ușor exagerat. Totuși, parcă eram un cuplu și mi-am îngăduit să mă bucur de asta. Mă simțeam în largul meu cu ea lângă mine și m-am trezit căutând atingerea ușoară a brațului ei, în loc să mă feresc de ea.

La casă, am observat ocheadele, oamenii vorbind, privindu-mă dezagreabil, așa cum o făcuseră întotdeauna. Am observat și mi-am dat seama că observase și Ellie, deși ea își vedea tăcută de treabă, punând alimentele din coș pe bandă. Arăta

stingherită, pentru mine, am presupus, iar asta ne cam strică cheful. Ceva din expresia ei mă îngrijoră, deși nu puteam spune exact ce anume.

Privirea mi se îndreptă spre standul de ziare, unde am văzut un articol scurt despre cazul Wyatt Geller. Nici măcar nu mai era o știre de primă pagină. Realitatea îmi lăsă un gust amar în gură. În afară de faptul că citeam știrile pe Internet în fiecare zi, reușisem să nu mă las prea preocupat de subiect. Eram complet neajutorat și nu puteam decât să sper și să mă rog ca poliția să prindă un fir. Nu ajuta pe nimeni dacă-mi făceam eu gânduri negre la nesfârșit, cu atât mai puțin pe mine.

Ellie rămase tăcută în mașină, pe drumul de întoarcere, dar odată ce am ajuns acasă, păru să îi revină dispoziția și am ajutat-o să despacheteze cumpărăturile, înainte să ies în curtea din spate, să-mi termin treaba pe care o începusem cu o zi înainte.

Nu lucram decât de vreo oră, când am auzit ușa de la intrare deschizându-se cu zgomot și mi-am ridicat privirea, de unde stăteam în genunchi, în stratul de flori, și împrăștiam un sac de strat protector. M-am sculat încet în picioare, uitându-mă la Ellie, la cămașa ei albă pătată cu ceva verde, la fața ei, mânjită cu făină până și în păr, improșcat și el cu același sos verde de pe șorț și în neorânduială.

— Ellie? Ești bine?

I-am privit atent fața, imaginându-mi că în bucătărie se petrecuse un dezastru culinar, dar nefiind sigur de ce părea atât de devastată.

Coborî scările clătinându-se și veni în fața mea, oftă prelung și tremurat și, cu o mână, își dădu pe spate o șuviță de păr năclăită. În priviri i se citea o durere atât de vie, că am rămas mut. Îmi sfâșia inima văzând-o.

Ce se petrece aici?

— Când aveam doisprezece ani, unul dintre prietenii tatălui meu a venit într-o noapte la mine în cameră, în timp ce dormeam.

Oh, nu. Ah, Dumnezeu! Am rămas cu ochii pironiți la ea, nedorind și nefiind în stare să mă uit în altă parte decât în ochii ei mari, îndurerați.

Dăduse greș în pregătirea cinei și asta era reacția ei. *De ce?* De ce un eșec nesemnificativ adusesese la suprafață o durere atât de profundă? Încerca oare să mă șocheze cu vreun detaliu din trecutul ei care, credea ea, o făcea neatrăgătoare și imposibil de iubit? Am rămas împietrit, așteptând să dea glas altui lucru despre care credea ea că o să aibă efect și o să mă facă să simt și eu același dezgust pe care, evident, îl avea ea față de ea. *Spune-mi, fată dragă. Pot face față.*

Ea trase adânc aer în piept, atât de adânc, încât se cutremură.

— Am fost împreună.

Își ridică bărbia, ca și cum ar fi încercat să se îmbărbăteze pentru reacția mea. Nu i-am oferit niciuna. *Ai fost violată, Eloise. De ce nu spui lucrurilor pe nume?* Un tremur puternic păru să o ia din nou în stăpânire, își strânse umerii și închise ochii, pentru un moment.

— El îmi aducea bomboane și apoi râdea și zicea că era i-i-iepurașul m-meu b-b-bătrâior.

Iepuraș.

Regret, carnetelul meu de dans lasciv privat e plin, iepuraș.

Ia, zi, iepuraș, ce aduce un băiat drăguț ca tine în acest cuib al desfrâului?

Oh, Doamne. Dumnezeu mare. Parcă îmi strângea cineva măruntaiele într-o menghină. Era destul de bătrân că-i putea fi tată și ea nu era decât o fetiță.

Ellie trase din nou aer în piept și abia m-am putut abține să n-o iau în brațe. Însă știam că gestul meu ar fi oprit-o și, în clipa aceea, avea nevoie să se descarce.

— Odată, ne-a surprins tata și am crezut... am crezut... ei bine, n-nu i-a păsat. Nu i-a păsat niciodată. Asta a durat un an de zile, după care el a început să se v-v-vadă cu o femeie care locuia în cealaltă parte a orașului ș-și n-a mai venit pe la tata. Era greșit, presupun, dar când n-a mai venit deloc, m-am dus eu la el a-a-acasă și l-am implorat să mai vină. L-am *implorat*.

Scuipă cuvântul ca pe otravă.

— Am crezut că mă iubea, așa că l-am implorat să nu mă părăsească. Dar a făcut-o, bineînțeles, însă nu înainte de o ultimă tăvăleală care să-i amintească de mine.

Scoase un sunet ce nu părea nici geamăt, nici suspin de plâns, ci unul care sugera o devastare profundă, un sunet ce mi-am închipuit că sălășluise în ea mult prea mult timp.

Parcă trupul meu, *sufletul meu*, radia suferință. Mi-a aruncat o privire șocată, de parcă tocmai ieșise dintr-o ceață bizară, apoi s-a întors brusc și a plecat șchiopătând, mai repede decât o văzusem mișcându-se până atunci, de parcă durerea de picior era ultima ei problemă în momentul acela.

Oh, Doamne. Acum, că nu mă mai putea auzi, am gemut cu putere din cauza durerii provocate de confesiunea ei, din cauza felului în care ea se făcuse complet vulnerabilă în fața mea. Fusese folosită, *abuzată*, într-un mod oribil și se ura din cauză că interpretase actul drept iubire. *Doamne, scumpă Eloise.* Mi-era cunoscut genul acela de suferință, știam ce însemna să fii atât de dornic de iubire, încât să încerci să o găsești oriunde. *Să o creezi*, dacă era nevoie. Însă, deosebirea dintre noi era aceea că eu nu fusesem niciodată abuzat și aruncat apoi ca o cârpă tocmai de către cei care *ar fi trebuit* să mă iubească și să mă țină în siguranță. Mă durea sufletul pentru ea. Și mi-am dat seama încă odată ce suflet sensibil avea, dacă își dorise atât de mult să iubească, încât încercase să găsească iubirea chiar și în locurile

cele mai urâte, chiar și în prima atenție primită din partea unui bărbat.

Ellie, Ellie a mea.

Mă cuprinse un instinct acut de protecție, nevoia de a o alina deveni atât de puternică, profundă și dureroasă, încât mă copleși. Și dintr-odată mi-am dat seama că dorința să o iubesc pe ea era mai mare, mai *puternică* decât frica mea. Nu de *exercițiu* aveam nevoie. Ci de iubire. Să-mi umplu inima atât de mult, încât să nu mai rămână loc pentru nimic altceva.

Mi-am pus mâinile după ceafă și mi-am lăsat capul pe spate, uitându-mă la cerul de toamnă, rugându-mă ca iubirea mea să fie de ajuns pentru amândoi.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Ți s-a dat această suferință pentru că ești suficient de puternic ca să o înduri.

Shadow, Baron de Iadeș

ELLIE

Tremuram atât de tare, că abia mai puteam respira. Of Doamne, ce făcusem? Și de ce? Nu-mi puteam limpezi mintea. Mă simțeam copleșită de durere, de groază și de o mâhnire atât de puternică, încât parcă însuși sufletul se scurgea din mine.

Nu îmi dorisem decât să-i pregătesc lui Gabriel cina și un desert. Crezusem că eram în stare să fac ceea ce Chloe reușise cu atâta ușurință, să pregătesc o masă. Nu gătisem niciodată cu adevărat, mereu preparasem ce se putea la microunde, dar mă întrebasesm, *Cât de greu putea fi?* O cină simplă și o prăjitură idioată. Și totul mersese complet anapoda. Începuse de la prăjitură, crema ieșise apoasă și nu reușisem să bat bine ouăle pentru bezea, așa că m-am gândit: *Lasă că măcar rămâne cina.* Dar apoi am ars paste, ceea ce nici nu știusem că era posibil, iar sosul pesto pe care îl amestecam în blender explodase drept în fața mea.

Am început să plâng, neputința și nefericirea ridicându-se în gâtul meu ca un nod cumplit de dureros. Nu eram în stare să fac nimic bine. *Niciodată* nu făceam nimic bine. Eram atât de

inutilă și Gabriel îmi spusese că mă iubește, dar eu nu meritam. Chloe gătise și totul păruse atât de simplu, atât de ușor de făcut, dar pentru mine nu era la fel.

Ne duseserăm la magazinul alimentar și toată lumea mă privise cu atâta dispreț. Mi-am amintit ce-mi spusese Dominic, că Gabriel merita să aibă parte de viața care îi era menită. Era clar că oamenii din oraș nu erau de părere că locul meu era lângă el și încercasem să-i ignor, dar apoi prăjitura, cina și toate alegerile oribile pe care le făcusem în viață, faptul că nu făcusem niciodată ceva bun, absolut nimic, mă striviseră și...

— Hei.

Chemarea a fost atât de blândă și m-am uitat în spatele meu, tresărind, smulsă din gândurile mele dureroase, obsesive. Gabriel îmi zâmbi cu tristețe și se apropie de ușa de sticlă ce dădea spre terasa unde mă refugiasem. I-am întors spatele, lăsându-mi brațele pe lângă corp, neștiind ce să fac, ce să spun, știind că el o să-mi spună să plec, că nu mă mai iubea. Avea să o facă delicat, totuși, pentru că așa era Gabriel. Avea să se ofere să mă ducă el cu mașina și să-mi spună să nu-mi fac griji pentru dezastrul din bucătărie. Și avea să doară, oh, avea să doară, dar...

L-am simțit apropiindu-se în spatele meu, i-am simțit trupul înalt și puternic lângă al meu, căldura ce radia din el pătrunzând prin răceala de gheață ce-mi curgea prin vene. M-am înfiorat. El își lipi trupul de al meu și am inspirat surprinsă, în timp ce mă cuprinse cu brațele și mă trase spre el, aplecându-și capul și venind cu obrazul lângă tâmpla mea. N-am mai făcut nicio mișcare. *Oh. Oh, Gabriel.* Părea atât de viguros, atât de sigur pe el, atât de încrezător și, cu toate că eram îngreșoșată de grozăvia destăinuirii pe care i-o făcusem, ceva dinăuntru meu se bucura pentru el de această victorie. Mă ținea în brațe. Eram cât de aproape puteau fi doi oameni și n-am simțit niciun pic de ezitare în îmbrățișarea sa. Am închis

ochii, mișcată de intensitatea momentului, lacrimile scăpându-mi din frâu și începând să-mi șiroiască pe obraji.

— Am distrus cina, am șoptit.

L-am simțit zâmbind, chiar deasupra urechii mele.

— Am văzut.

Am dat din cap, agitată, la pieptul lui.

— Și prăjitura.

— Și asta am văzut.

— Oh.

Am tăcut amândoi o clipă, până ce corpul meu se opri din tremurat, înconjurat de căldura brațelor lui. Continuă să mă strângă la piept și respirația mi se liniște.

— De bună seamă te extenuiez, i-am zis, recunoscând disperarea din tonul meu.

Trebuia să-i ofer o ieșire, dar mă durea prea mult. Îmi spusese că mă iubește, că mă dorește, dar cu siguranță nu își dorea *asta*. Nu *trebuia* să-și dorească *asta*. *Pe mine*.

— Nu. Dar a fost cel mai rău lucru pe ziua de azi, nu-i așa?

Mi-am dat seama că zâmbea din nou. Mă tachina, ceea ce mă luă prin surprindere, dar mă și liniște. Nu era oripilat. *De ce?*

— Eu... pe ziua de azi, am zis și mi-am întors puțin capul, prea rușinată ca să mă uit în ochii lui.

Mă simțeam secătuită și mult, mult prea fragilă.

El chicoti încetișor și, de data asta, m-am înfiorat de plăcerea sunetului masculin minunat al râsului său la urechea mea, chiar pe piele.

Gabriel. La fel ca îngerul. Îngerul meu. Vreau să fie el îngerul meu. Am închis ochii și mi-am imaginat brațele lui ca două aripi uriașe înfășurate în jurul meu, protejându-mă de lume, și imaginea aceasta îmi aduse un zâmbet pe buze.

Într-adevăr, ceea ce îi povestisem *fusesse* cel mai rău. Ceea ce mă rușina cel mai mult. Ceea ce zăcuse ascuns în adânc ca o

boală tănuită. Ceea ce, până acum, nu mai spusese nimănui pe lume.

— Te iubesc, Eloise. Asta n-o să se schimbe.

Am deschis ochii. El era singurul lucru statornic din întreaga lume și m-am lăsat la pieptul lui, cu un mic suspin gătit.

— De ce te sperie asta atât de mult?

— Pentru că... pentru că mă tem că ai s-o iei înapoi.

— Ți se pare că aș fi un bărbat care iubește ușuratic sau nesăbuit?

— Nu.

Răspunsul meu n-a fost decât o șoaptă frântă. Gabriel nu părea să fie un bărbat care să facă nimic ușuratic sau nesăbuit.

— N-am s-o iau înapoi.

A spus-o cu atâta fermitate, cu atâta siguranță, de parcă nu era deloc o posibilitate. Îmi doream să cred. Doamne, îmi doream atât de mult, dar nu știam cum să fac.

— Pot să-ți arăt ceva? șopti el.

Mă simțeam atât de instabilă, atât de tulburată și de speriată. Atât de secătuită. Atât de nesigură de motivul pentru care Gabriel mă iubea încă și pentru care începuse, de fapt, să mă iubească.

— B-bine.

Se desprinsese de lângă mine, mă luă de mână, îmi ridică de jos cârjele de unde le lăsasem și mi le întinse.

M-a condus prin bucătăria în care parcă ar fi avut loc un război paint-ball în verde și galben.

— Aș putea să-mi schimb măcar bluza, repede?

— Desigur.

M-am refugiat în camera mea, am îmbrăcat o bluză curată și, cu un prosop ud din baie, am șters cât am putut din mazăga de pe față și din păr. Când am terminat, m-am întors la Gabriel

care mă aștepta pe hol și ne-am îndreptat spre ușa de la intrare și, de acolo, la mașină.

— Unde mergem?

— Mai bine ne mutăm decât să curățăm bucătăria aia.

M-am surprins pe mine însămi când am izbucnit în râs, iar Gabriel a surâs. Timp de vreo zece minute, n-am mai vorbit. Încă încercam să-mi liniștesc inima ce bătea nebunește, încă încercam să ajung la o înțelegere cu criza mea emoțională, încă mai simțind stinghereală și nesiguranță, dar, de asemenea, senzația că înăuntrul meu ceva se umflase peste măsură și stătea să explodeze. Simțeam un soi de bună dispoziție pe care nu știam cum să o explic.

Gabriel se uită la mine și zâmbi cu afecțiune, luându-mă de mână și ținându-mă așa până ce am ajuns la intrarea pe un drum lateral. M-am gândit la un alt drum lateral pe care fusesem de curând și cum Tommy Hull îmi ceruse „plata” pentru călătorie și apoi îmi trăsese o palmă. Mă cuprinse o senzație difuză de furie amintindu-mi și mi-am dorit să-i fi tras un pumn așa cum mă învățase George. Sau, și mai bine, mi-am dorit să nu mă fi urcat deloc în camionul lui.

Nu toți bărbații vor profita de tine doar pentru că au ocazia, dar tu trebuie să înveți cum să-i recunoști pe cei care ar putea s-o facă și să te ferești de ei.

M-am gândit că nu mă descurcasem prea bine să-i recunosc. Bărbații care profitau erau categoria familiară. Standardul. Bărbații *buni* erau cei care mi-erau necunoscuți, străini. Ironic, bărbații buni erau cei care mă speriau. Vezi Gabriel.

Gabriel luă câteva curbe, apoi opri pe marginea drumului, zâmbindu-mi înainte să sară jos din mașină și să vină să mă ajute și pe mine să cobor. Ne-am dus în partea din față a mașinii și m-am uitat în jur. Zona era împădurită, frunzele din copaci

aveau atât de multe culori, auriu-strălucitor, roșu-stacojiu și mici explozii de violet.

Mai sus, se vedea un pod roșu-închis acoperit, peste un pârâu. Mergând spre pârâu, mi-am umplut plămânii de aerul cu miros rece și proaspăt de toamnă și de apă curgătoare.

— Asta voiai să-mi arăți?

— Acolo, sus. Piciorul e bine?

— Da, e în regulă.

M-am uitat cu atenție la pod, în timp ce ne apropiam. Mereu am fost de părere că podurile acoperite aveau ceva pitoresc, de modă veche, ceva simplu și romantic. Dar până acum nu-mi bătusem capul cu chestii romantice. Nu până la Gabriel.

Mă conduse la marginea podului și merse prin exterior, până la o terasă mică, exact deasupra apei curgătoare, umbrită de acoperișul cu streșină al podului. M-am uitat întrebător la el, iar el își scoase pantofii și își suflecă blugii. L-am privit, încruntându-mă ușor, și apoi i-am urmat exemplul, aruncându-mi din picior sigurul pantof. El se așeză și își cufundă picioarele în apă râzând, apoi se uită la mine, cu un ochi mijit. Fluturii prinseră aripi în stomacul meu și m-am așezat lângă el, punându-mi o coapsă mai în spate ca să nu-mi ud ghipsul și bălângănindu-mi piciorul gol în pârâu. Am râs și eu, când apa rece se involbură în jurul degetelor de la picioare.

— Vai, ce rece e!

Am râs din nou. Dar era bine, ca mătasea răcoroasă alunecând peste piele și gâdilându-mi călcâiul. Mă făcea să mă simt prezentă și plină de viață.

Gabriel se lăsă pe spate pe marginea podului și-mi arătă ceva jos, în fața lui. Sub noi se întindea o vale plină cu flori de câmp în toate nuanțele și culorile, înconjurată de copacii cu frunze schimbătoare. Pentru o clipă, frumusețea multicoloră îmi tăie respirația. Locuisem în Vermont toată viața și niciodată

nu zăbovisem mai mult de un minut ca să admir frumusețea unui peisaj. În locul acesta, cu Gabriel, eram uimită, aproape copleșită de ce vedeam.

— Sunt curcubeie peste tot, zise Gabriel, lăsându-și capul într-o parte și zâmbindu-mi.

Am răs încetișor, uitându-mă la el, brusc rușinată de apropierea de el, de felul în care mă privea. O pală de vânt îmi aduse o şuviță de păr pe obraz și am dat-o la o parte, închizând ochii și inspirând adânc parfumul florilor sălbatiche de jos care își găsisese drumul până la noi.

— Vreau să îți ofer toate astea, zise Gabriel cu blândețe.

Am deschis ochii și m-am uitat la el, la expresia serioasă de pe chipul său plăcut, la felul în care ochii săi păreau să pătrundă direct în sufletul meu. Cum părea să știe totul despre mine. Și acum cred că știa. Cea mai mare parte, în orice caz.

Bătăile inimii mele se întetiră și m-am uitat în zare, simțind cum obrajii încep să-mi dogorească din cauza apropierii de el, din cauza iubirii de pe chipul său. Nu eram sigură ce să fac cu ea, de vreme ce n-o mai cunoscusem până acum. M-am desfătat cu priveliștea din nou, simțind curgerea apei în timp ce-mi mișcam leneș piciorul prin ea și lăsând adierea vântului să-mi mângâie fața și să-mi ciufulească părul.

— Nu poți oferi nimănui vântul, Gabriel, am spus în șoaptă, uitându-mă la el, captivă în privirea lui.

El întinse mâna și îmi cuprinse obrazul, iar inima uită să-mi bată și, instinctiv, m-am lăsat în palma lui. La fel cum se întâmplase mai devreme pe terasă, nu părea să fie nici urmă de ezitare în atingerea sa, doar certitudine iubitoare. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet încântător.

— Pot încerca. Lasă-mă să încerc, Ellie.

Am oftat ușor, în timp ce și pe buzele mele se schiță un zâmbet. Știam ce voia să zică. Dorea să-mi dăruiască pacea

acestui moment... poezia acestui loc, romantismul, parfumul, sunetele și frumusețea netulburată care ne înconjura. Voia să-mi dăruiască iubire. Și, Doamne, cât îmi doream să o primesc, dar mi-era prea frică să întind mâna și s-o apuc. Încă mă temeam că avea să-mi fie luată înapoi. Și dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, n-aș fi fost niciodată în stare să merg mai departe. Nu mi-aș mai fi revenit niciodată.

Câteva frunze fluturară căzând din copaci, învârtindu-se leneș în bătaia lină a vântului, și am simțit o toamnă blândă și înăuntrul meu. M-am întrebat cum știau oare copacii să renunțe la lucrurile de care nu mai aveau nevoie și m-am mai întrebat dacă aș fi putut să fac și eu la fel.

— Cum faci? l-am întrebat. Cum scapi de frică?

Și el fusese rănit înainte. Atât de profund. Cum reușise să treacă peste ceea ce i se întâmplase, când eu nici măcar nu reușeam să înțeleg? Când eram încă atât de strâns ținută în gheara trecutului?

— Frică? întrebă el, uitându-se la mine.

— Frica de iubire.

Ochii i se umplură de tristețe înțelegătoare.

— Fiindcă, Ellie, începu el cu atâta convingere, încât mă făcu să clipesc surprinsă, *înving* de fiecare dată când sunt îndrăzneț în iubire. Vreau să spun că simt cum câștig și de o sută de ori pe zi, *de o mie*, iubind răsăritul, vântul, felul în care stropii de ploaie se aud cum lovesc în fereastră.

Făcu o pauză, mângâindu-mă cu degetul mare pe obraz, dezmierdându-mi fața ca și cum eram ceva de preț.

— Și pe tine, mai presus de toate, pe tine. Vreau să mă uit la tine și să-ți spun că un ticălos nu m-a oprit să-mi ofer inima fetei care a pus stăpânire pe ea. Tu primești inima mea, Eloise. *Tu*. Și, Doamne, sper să o vrei. Dar dacă nu o vrei, tot n-o să

regret că ți-am dat-o. Nici măcar atunci n-o să regret că te iubesc, pentru că înseamnă că înving.

Am simțit o tresărire în piept și am oftat. Cuvintele lui, felul în care mă privea, atât de intens, mă sfâșia, mă rupea în bucăți și mă întregea la loc, în același timp. *Oh, Gabriel.*

Mă mângâia în continuare cu degetul mare pe obraz și la atingerea sa, atât de dureros de tandră, simțeam că vreau să plâng. Venise la mine ca un bărbat care intra în panică de fiecare dată când cineva se apropia de el, iar acum mă atinge cu atâta siguranță, atât de ferm și cu atâta convingere. Doamne, cât de mândră eram de el, dar mai mult decât atât eram profund onorată de faptul că mă alesese pe mine, profund recunoscătoare că aflate și cele mai întunecate momente ale existenței mele și, cu toate acestea, mă iubea. Mi se tăia respirația de miracolul acesta.

Privirea lui Gabriel coborî la buzele mele și zăbovi. L-am văzut înghițind și am știut că o să mă sărute. Fluturii din stomac începură să bată din aripi toți odată, când se aplecă spre mine, arătând șovăielnic, dar și sigur și mai frumos decât arătase vreodată un bărbat. Întredeschise buzele ușor și le lipi de ale mele, calde și moi, stârnindu-mi un mic geamăt de plăcere când gurile noastre se întâlniră. Veni mai aproape de mine, până când nu mai rămase loc între noi, și eu l-am luat încet de după gât, trecându-mi degetele prin părul său des și mătăsos.

Mi-am lăsat capul într-o parte și am deschis gura ca să mă poată explora și el gemu, aprinzând o scânteie de dorință între picioarele mele. Răspunse invitației mele, atingându-mi timid limba cu a lui, și apoi cu mai mult curaj, pe măsură ce limbile noastre începură să danseze și să se guste.

Când în cele din urmă ne-am oprit, gâfâind ușor, îmi luă o clipă până să-mi dau seama unde mă aflu, atât de pierdută în el fusesem. Un zâmbet îmi înflori pe față mai înainte și să deschid ochii, iar când i-am deschis, l-am descoperit privind-mă, fericit

și ușor înmărmurit. Buzele îi erau încă întredeschise, umede și roșii după sărut, iar obrajii lui erau îmbujorați. Ochii îi erau blajini și plini de dorință, și mi-am zis, în sinea mea, *Eu sunt prima fată sărutată de acest bărbat chipeș. Buzele lui nu le-au atins decât pe ale mele.* Și mi-am dorit să fi fost la fel și pentru mine; deși, cumva, mă îndoiam că sărutasem cu adevărat pe cineva, pentru că în momentul acela nu îmi mai aminteam de nimeni. Poate că mă simțeam așa din cauză că acesta fusese primul sărut în care am fost complet prezentă, nu doar cu trupul, ci și cu mintea și inima.

El ridică mâna și, cu degetul mare, îmi șterse buza de jos, iar eu am râs încet, simțindu-mă mai fericită ca niciodată, amuțită de farmecul aproape imposibil de suportat al momentului, de farmecul lui.

Am mai stat acolo puțin, legănându-ne picioarele în apă, și Gabriel își petrecea glezna pe sub glezna mea, din când în când, iar eu râdeam și mă lipeam de pieptul său. Am privit copacii ce începuseră să se dezbrace, frunzele colorate așternându-se pe pământ, și am vorbit despre nimicuri, simțind pacea momentului și bucuria de a fi unul cu celălalt.

Visasem oare *vreodată* iubiri și cavaleri pe cai albi? Când eram doar o fetiță, îmi imaginasem oare că, într-o bună zi, un prinț chipeș, căruia i se citea iubirea în priviri, avea să-mi cuprindă fața în palme și să mă sărute? Nu îmi mai aminteam acum, dar mi-aș fi dorit, fiindcă voiam să-mi imaginez că fetița aceea mai exista undeva înăuntrul meu și că acest moment era pentru amândouă și pentru toate visurile pe care le crezusem pierdute. *Pierdute pentru cineva ca mine.*

Am lăsat soarele să ne usuce picioarele, apoi am urcat înapoi până la drum. Am rămas surprinsă cum ziua se transformase din durere, lacrimi și o cină distrusă în fericire, liniște sufletească și o plimbare pe sub un pod acoperit. Și primul nostru sărut. Cel mai frumos sărut din viața mea.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Cu toții avem superputeri. A ta care este?

Gambit, Ducele Hoșilor

GABRIEL

Ne-am petrecut fiecare moment al zilei împreună în acel weekend, privind răsăritul, făcând câte o scurtă călătorie,, vizitând locurile mele preferate din zonă, mergând cu mașina în câteva orașele unde ne-am plimbat prin centrele lor pitorești și am mâncat în restaurante mici, de familie.

Am cumpărat mai multe feluri de sirop de arțar de Vermont, iar eu am făcut clătite, dimineata, și le-am încercat pe toate. Pe buză îi rămăseseră stropi de sirop și a râs când i le-am șters cu un sărut, simțindu-mi sângele înfierbântat de dorința care mi se împrăstia tot mai intens în corp.

Mă desfătam în apropierea fizică nou-descoperită, la început încă ușor încordat, dar cel mai mult încântat la culme de toate senzațiile pe care ea mă ajuta să le descopăr. Dragostea mea pentru ea nu mă făcea numai să tânjesc după și mai multă intimitate, dar mă ajutase să mă obișnuiesc treptat cu atingerea ei, iar asta a schimbat totul. Chiar și acum, Ellie mă atinge cu aceeași timiditate cu care o atingeam și eu și mă ajuta să prind curaj că pot face exact ceea ce înainte mă făcea să mă simt neajutorat. Nu aveam de unde să știu, cu atât mai puțin s-o

ghicesc, dar mi se părea că fusesem atras de Ellie deoarece trecuturile noastre, la fel ca și inimile noastre, se aliniaseră în așa fel încât fuseserăm *meniți* să ne vindecăm unul pe celălalt.

Duminică, am făcut un picnic la prânz și am mâncat amândoi în iarba de sub un fag uriaș, ale cărui frunze aurii, portocalii și ruginii răspândeau lumini colorate în părul lui Ellie, făcându-l să arate și el poleit. Ea se lăsă pe spate, pe pătura pe care o aduseserăm, și petele de soare ce pătrundeau printre frunze se mutară pe chipul ei, tăindu-mi respirația. Era atât de frumoasă că doar faptul că o priveam mă făcea să tânjesc după ea. Părea molatică și fericită, iar ochii îi erau plini de ceva ce speram să fie iubire. M-am aplecat și am sărutat-o și am tot sărutat-o, până când am crezut că o să-mi pierd mințile. Știam însă că Ellie avea nevoie să fie ea cea care avansa lucrurile dintre noi. Știam că trebuia să o las pe ea să ne conducă în acea direcție, dacă simțea că asta trebuia să facă. Doream să îi ofer acest lucru, așa că m-am rostogolit înapoi și am început să privesc soarele printre spațiile libere dintre frunze, în timp ce încercam să-mi domolesc respirația, să-mi răcoresc sângele și să-mi conving corpul să se liniștească.

Îmi doream cu disperare să o mângâi, să-i simt sânii în palmele mele, să-i ating sfârcurile cu vârful limbii și să simt cum se întăresc, să-mi plimb degetele pe pielea ei ca mătasea de pe interiorul coapselor. Aproape că am gemut, dar am reușit să mă stăpânesc.

Nu mi-a scăpat ironia situației. Mă dusesem la ea ca să mă ajute să mă simt confortabil în prezența unei femei, iar acum îmi venea să mor de frustrare că trebuia să mă înfrânez... pentru ea. Mi-am amintit discuția pe care o avusesem cu George despre ascultarea instinctului și mi-am dat seama de ceea ce știam deja în adâncul sufletului: și ea avusese nevoie de mine tot atât de mult cât avusesem eu nevoie de ea. Și eram dispus să fac

orice ca ea să știe cât de importantă era pentru mine, atât cu trupul cât și cu inima ei.

Ea își sprijini brațele pe pieptul meu, zâmbindu-mi în față. Am râs.

— Ce e? am întrebat.

Ridică ușor din umeri și zâmbi mai larg.

— Nu știu... sunt pur și simplu... fericită.

O frunză se scutură spre pământ și ateriză în părul ei, de unde i-am luat-o zâmbind și apoi m-am uitat în ochi ei. *Căsătorește-te cu mine*, îmi venea să spun. *Rămâi cu mine pentru totdeauna.*

— Și eu sunt fericit, i-am șoptit, în schimb.

Am stat astfel câteva minute, ascultând păsările ciorovăindu-se și foșnind frunzele de deasupra.

Ellie își plimbă un deget pe marginea unui nasture de la cămașa mea și mișcarea banală păru grozav de erotică, așa cum își mișca ea degetul subțire în jurul micului disc. Abia m-am abținut să nu gem.

— Când am fost la magazin, în Morlea, oamenii s-au uitat la noi... ciudat. De aceea ne-am dus în celelalte orașele în weekend? Ca să nu te întâlnești cu nimeni cunoscut?

Se uită la mine, cu întrebări în priviri și nesiguranță, ca și cum ar fi vrut să știe dacă privirile lungi ale oamenilor erau din cauza ei.

— Nu are legătură cu tine, Ellie.

Își lăsa capul într-o parte, în timp ce degetul continua să i se miște în cercuri pe nasture.

— Atunci... de ce? De ce se uitau așa la tine?

Nu am răspuns, un timp.

— În principal, fiindcă îi fac să se simtă prost, cred.

În ochii ei apăru confuzia.

— La început, când m-am întors acasă, toată lumea a fost cu adevărat fericită. Primeam atenție oriunde mergeam. Eram un fel de erou local.

M-am dus cu gândul înapoi la vremurile acelea, cât de strălucitor mi se părea tot ce mă înconjura, cum lumea mi se părea că pâlpâie în fața mea de fiecare dată când ieșeam afară din casă, ca și cum nimic nu era real. Ca și cum îmi era imposibil să înțeleg adevărul, că în sfârșit scăpasem de bezna în care fusesem.

— Numai că eu eram speriat, agitat...

— Firește, spuse Ellie în șoaptă.

— Și nu numai pentru că eram dintr-odată din nou liber în lumea de afară, ci pentru că încercam să mă împac cu moartea părinților mei. Îi plângeam. Mă luptam cu faptul că luasem viața cuiva.

M-am uitat la ea, dar expresia ei nu se schimbă. Știa despre ce vorbeam. Toată lumea știa.

— Mă luptam din greu.

Am făcut din nou o pauză, înainte de a continua.

— Într-o zi, George ne-a luat pe Dominic și pe mine la târg. S-a gândit că mi-ar prinde bine niște distracție, știi, să mă simt ca un adolescent obișnuit. Am ajuns acolo și luminile, oamenii... parcă totul mă sufoca și... am înnebunit. Am intrat în panică și m-am aruncat la pământ, de parcă eram în război și se trăgea asupra mea. Au trebuit să mă ia pe sus de acolo.

— Oh, Gabe...

— După asta, nu am prea mai ieșit în public. M-am lăsat absorbit de sculptură, de liniștea pe care ți-o oferă cunoștii și lucrurile pe care le știi.

Ea nu zise nimic, iar eu m-am dus cu gândul la acea perioadă.

— Odată ce am început să ies în oraș, oamenii se fereau de mine. Nu știau cum să reacționeze, dacă sau cum să se apropie de mine, așa că... n-o făceau. Presupun că se gândeau că o s-o iau din nou razna. Chiar și acum.

Am râs încet, dar nu eram deloc amuzat. În cele din urmă, râsul mi se transformă în oftat.

Ea se încruntă drăgălaș și dădu din cap.

— Dar a trecut atâta timp, totuși. Nu erai decât un adolescent pe vremea aceea. Ar trebui să... încerce și ei.

— Poate și eu ar trebui să mă străduiesc mai mult.

— Poate, încuviință ea blând.

Afară era răcoare și am tras-o aproape de mine, ca să fiu sigur că îi era cald. Își petrecu un picior peste al meu.

— Încă te mai lupți cu faptul că ai luat viața acelui bărbat? Vocea îi era blândă, ezitantă.

— Nu, m-am împăcat cu ideea. Nu mi-a făcut plăcere, dar aș face-o din nou, dacă ar trebui. Într-un fel, cu asta mi-a fost cel mai ușor să mă impac. Ceea ce toată lumea-mi recomandase să fac, să gădesc curajul să scap, indiferent ce trebuia să fac. Asta a fost problema pe care toți au discutat-o fără nicio teamă. Lucrurile despre care nu vrea nimeni să vorbească, pe care le evită toată lumea, acelea sunt cele pe care le ții în sufletul tău ca pe un secret întunecat ce ar putea fi într-un fel vina ta.

Își ridică privirea spre mine.

— Da tu nu mai simți așa.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu mai simt așa.

Am rămas tăcuți o vreme, ea odihnindu-și capul pe inima mea. M-am întrebat dacă și ea se gândea la propriile ei secrete, la lucrurile pe care le ascunsese în sufletul ei atâta vreme.

— Vrei să îmi povestești despre părinții tăi? mă întreabă ea.

Am zâmbit.

— Au fost cei mai buni părinți din lume. Tata era un tip tăcut, un gânditor. Iar mama era o guralivă. Nu putea să meargă nicăieri fără să se oprească și să stea de vorbă cu pe puțin zece oameni.

— Altceva? mă întrebă visătoare.

— Îi plăcea la nebunie să citească. Mereu avea la ea o carte. Uneori, eu mă uitam la meciuri și ea stătea cu nasul în carte.

Am zâmbit când mi-am amintit asta și faptul că moștenisem de la ea dragostea pentru cărți.

Ea tăcu o clipă, apoi șopti:

— Cred că a fost un șoc îngrozitor când ai aflat că au murit cât tu ai lipsit.

Am lipsit.

— Da.

Răspunsul a fost pe jumătate cuvânt, pe jumătate respirație și pentru câteva minute am rămas tăcut, amintindu-mi cum George îmi dăduse vestea în încăperea aceea rece, de la poliție, și durerea îngrozitoare ce urmase...

— Dar mai târziu m-am întrebat dacă nu cumva faptul că avusesem doi îngeri în plus lângă mine mă ajutase să evadez din beciul acela, știi?

Își lăsă capul pe spate și privirea sa consternată mă făcu să mă opresc. Oare se gândea la îngerii ei? Pe cine pierduse? Își coborî din nou privirea, lăsându-și obrazul pe pieptul meu.

— La ce te gândești, Ellie?

— Eu...

Clătină puțin din cap.

— La nimic. Doar că... e un gând frumos.

— Dar tu? Părinții tăi mai trăiesc?

Mi-am amintit ce-mi spusese despre cum se purtase tatăl ei cu ea și am împietrit, în așteptarea răspunsului ei. Momentul

fusese atât de tihnit că nu voiam să-l distrug. Dar voiam să aflu totul despre ea, totul, cu bune și cu rele, tot ce o făcuse să devină cine era.

— Cred că tata mai trăiește, zise ea. Nu am de unde să știu. Am plecat de acasă imediat cum am terminat liceul și n-am mai vorbit cu el de atunci.

Mi se puse un nod în gât. Observasem că nu pomenise deloc de mama ei.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Am depășit momentul.

Chiar așa, Ellie? Eu nu cred asta și sunt sigur că nici tu.

Mi-am simțit inima grea și, cum noi avuseserăm parte deja de prea multe lucruri grele, în ultima vreme, am rostogolit-o cu fața în sus, făcând-o să tresară și să râdă. I-am zâmbit și am sărutat-o repede, iar atmosfera se destinse din nou.

Am rostogolit-o din nou, ca să ajungem față în față, cu coatele pe pătură și capetele sprijinite în mâini. I-am luat o şuviță de păr și am început să o frec între degete, minunându-mă cât de mătăsoasă era. În bătaia soarelui, părea un amestec de auriu și roșu.

— Mi-ar plăcea să aibă și copiii noștri părul tău, am murmurat. E prea frumos ca să nu fie transmis mai departe.

Păru surprinsă și clipi la mine.

— Eu, mamă?

Clătină ușor din cap, aducându-și pe umeri și mai mult păr de culoarea mierii, și râse. Dar râsul ei era fals, căci n-avea nici un pic de veselie.

Am privit-o cu seriozitate.

— De ce nu? Nu vrei copii, într-o bună zi?

— Ăă... nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Își mușcă buza, uitându-se peste umărul meu. Expresia din privirea ei aducea mai mult a frică. *Dar de ce anume?*

— Eu cred că ai să fii o mamă grozavă, i-am zis blând, aplecându-mă și sărutând-o din nou.

Credeam în faptul că avea o inimă generoasă, plină de iubire, indiferent că ea își dădea seama de asta sau nu. Remarcasem blândețea din sufletul ei, îi simțisem căldura sufletească. O simțeam chiar în momentul acesta.

M-am întins pe spate și privirea ei se îmblânzi. După un timp, mă întrebă:

— Cum a mers interviul cu Chloe? Te simți bine în continuare, acum, că știi despre ce e vorba?

Mi-am dat seama că schimba subiectul, dar nu m-a deranjat. Știam deja că Ellie o să-și deschidă sufletul când va fi pregătită să o facă, nu mai devreme.

— Da, chiar mi-a făcut bine.

M-am mai gândit câteva secunde la întrebarea ei.

— Mi-a făcut bine să pot vorbi despre ceea ce s-a întâmplat cu mine și să am sentimentul autentic că am trecut peste. Unele lucruri despre care am povestit mi-au trezit amintiri dureroase, dar mi-am revenit, o oră mai târziu. La început, îmi lua foarte mult timp să-mi revin când o amintire sau alta mă lua cu asalt. Acum... am sentimentul că eu dețin controlul.

Ea dădu din cap și nu am putut să nu observ mândria ce i se citea în ochi. Îmi încălzi inima, mă făcu să mă simt bine, ca și cum supraviețuirea mea a fost o realizare cu care mă puteam lăuda. Deschise gura să spună ceva, dar o închise apoi, evident gândindu-se mai bine la ce avea de gând să spună. Am privit cum schimba fețe-fețe.

— Ellie, mă poți întreba orice. Lucrurile pe care i le-am spus lui Chloe ți le pot spune și ție, dacă vrei să le auzi. Nu există nimic pe care să i-l ofer ei și să nu ți-l ofer și ție.

Zâmbi oarecum trist.

— Doar că nu sunt sigură ce să întreb. Cred că... dar cum? *Cum ai supraviețuit unei asemenea atrocități?*

Mi-am umezit buzele, cu ochii ațintiți spre câmpul din spatele ei, gândindu-mă că, într-un fel straniu și bizar, totul mi se părea cunoscut. *Să stai întins alături de Eloise în câmpul cu narcise.*

— Când am fost răpit, bineînțeles că am fost îngrozit. Eram traumatizat, confuz și disperat să ies de acolo. Dar, după un timp, plictiseala a fost cea care a început să mă consume mai mult. Știam că, dacă speram să ies de acolo într-o bună zi, trebuia să-mi păstrez luciditatea. Trebuia să-mi exersez mintea. Am făcut multe exerciții de matematică în gând, dar asta nu m-a ajutat să nu mă mai simt singur.

M-am oprit, gândindu-mă din nou la acele zile, amintindu-mi faptul că fuseseră cele mai nefericite, în care mă simțisem cel mai singur din toată perioada petrecută acolo.

— Într-o zi, zgâriam ceva pe perete cu o monedă pe care o găsisem pe jos, când o bucată de zid s-a desprins și a căzut.

— Și ai început să sapi un tunel? mă întrebă ea, cu ochii mari de mirare.

Am râs.

— Nu. Eram într-o pivniță. Puteam să sap prin tot peretele timp de cincizeci de ani și tot sub pământ aş fi fost.

Se albi la față și privirea i se umplu de groază, imaginându-și, bineînțeles, poate pentru prima dată, detaliile situației în care fusesem.

— Sculptasem cu tata de când eram copil. Aveam talent de mic, promiteam, cel puțin. Aveam moneda și am găsit o agrafă de birou, pe care le-am folosit ca să sculptez o figurină, mai grosolană la început, dar aveam tot timpul din lume, așa că am tot lucrat la ea. Am luat-o de la început de mai multe ori, cu

bucăți mai mici de zid, pe care le aveam din mai multe locuri — din spatele caloriferului, de după niște cutii cu haine vechi pe care le ținea el acolo, în colțuri întunecate —, care nu puteau fi observate, și am făcut un set de figurine pe care le-am numit după lucrurile ce-mi erau dragi. Mi-era atât de frică să nu uit cum era să iubești, iar ele mă ajutau să-mi aduc aminte. Erau ca o curte regală a speranței și erau prietenii mei. Singurii mei prieteni. Ei au fost motivul pentru care eu nu am cedat nervos. Mi-au ținut mintea și mâinile ocupate și mi-au păstrat speranța vie. Mi-au reamintit că în copaci sunt vrăbii, că există câmpuri cu narcise, și prieteni buni, și că, deși eram într-o cușcă rece și prăfuită, s-ar fi putut să văd din nou acele lucruri. Credința aceasta m-a ținut în viață cât a fost nevoie.

— Oh, Gabriel, șopti ea, cu lacrimi în ochi. Ți-au dat curaj când nu mai aveai nimic altceva.

Am zâmbit ușor.

— Da.

Mi-am înclinat capul într-o parte, gânditor.

— Poate că a fost mai simplu să accept încurajare de la niște personaje, chiar de la unele create de mine, decât de la mine direct. Ciudat, dar a funcționat. Parcă au întrupat toți oamenii și lucrurile pe care le-am iubit și m-au ajutat să-mi amintesc cuvintele lor pline de înțelepciune, lucrurile pe care mi le-ar fi spus dacă ar fi putut.

Pe obraz îi lunecă o lacrimă, iar eu am prins-o pe degetul mare.

— Te rog, nu fi tristă. Așa am supraviețuit. Așa m-am salvat. Așa am ajuns să stau aici, cu tine.

Ea se aplecă și mă sărută pe buze, prinzându-mi fața în palme.

— Chloe a zis că ești extraordinar. Acum știu de ce.

TE-AM ALES PE TINE

I-am zâmbit, fericit că nu-mi cerea mai multe detalii, deocamdată. Aveam să i le spun, dar, nu știu de ce, aveam sentimentul că nu acesta era momentul potrivit. Și ea fusese închisă într-o pivniță întunecată. Nu de către un tortionar, ci de circumstanțe. Circumstanțe care mă făcuseră să-mi dau seama că locul ei nu era la Platinum Pearl când o întâlnisem prima dată. Circumstanțele ei se schimbaseră, dar am simțit că, într-un fel, ea încă se mai lupta să evadeze.

CAPITOLUL NOUĂSPREZEOE

Lucrurile minunate se întâmplă atunci când te aștepti mai puțin.

Domnița Lămâiță, Regina Bezelelor

ELLIE

Chloe rămăsese în weekend în Morlea, așa că avusese timp să facă niște ture prin oraș. Veni la noi în seara plecării, înainte de cină, ca să-și ia la revedere și să-i mulțumească lui Gabriel pentru timpul pe care i-l oferise.

Am ieșit din cameră ca să le dau câteva minute să stea de vorbă și, când am intrat din nou în cameră, se îmbrățișau. Chloe era cu fața la mine, așa că i-am putut vedea expresia plină de afecțiune și de tristețe. Ținea ochii închiși și, pentru o clipă, doar i-am privit, fiorul de gelozie făcându-mă să mă simt meschină. Mi-am ferit privirea când ei se desprinseră din îmbrățișare. Când Chloe mă zări, veni în fugă și mă prinse și pe mine într-o îmbrățișare.

— Nu am apucat să petrecem prea mult timp împreună, Ellie. Poate data viitoare?

Se dădu înapoi și-mi luă mâinile, strângându-le cu putere și zâmbind.

— O să te întorci? am întrebat-o.

— Oh, categoric. Vreau să aduc personal o copie a lucrărilor publicate, după ce o termin, zise ea și zâmbetul îi deveni și mai larg. O să-l fac pe Gabriel tare mândru.

I-am zâmbit și eu.

— Sunt sigură că da.

Ezită o secundă, părând un pic nesigură.

— Am vorbit cu Dominic despre ceea ce a făcut. Cred că i s-a dat sufletul lui chiar se dă o luptă...

— E în regulă, Chloe, serios.

— Nu e în regulă. Nimic nu e în regulă în legătură cu asta. Aș fi vrut... aș fi vrut să fi putut ajuta.

I-am zâmbit.

— M-ai ajutat fiindcă te-ai purtat ca o prietenă cu mine.

Zâmbetul ei era generos și molipsitor.

— Să mă suni, dacă vrei să vorbești, bine? Dacă ai vreodată nevoie de cineva care să te asculte? Gabe are numărul meu de telefon.

Gabe.

— Așa am să fac.

Zâmbi din nou.

— Bine, super. Să ai grijă de tine.

— Și tu, Chloe.

Se întoarse spre Gabriel și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

— Îți mulțumesc încă o dată, îi șopti.

Era atâta emoție în tonul ei, că m-am simțit stânjenită și eram de față.

El te iubește, Ellie, mi-am reamintit.

Doar pentru că n-a apucat s-o întâlnească mai întâi pe Chloe interveni vocea batjocoritoare din capul meu. Am înăbușit cât am putut.

Nu o învinuiam deloc pe Chloe pentru afecțiunea, poate chiar dragostea, pe care era evident că o simțea față de Gabriel. Și ea știa ce știam eu, că trecuse cu bine peste șase ani de iad înconjurându-se de iubire. De speranță. Cât de lucid trebuie să fii, cât de minunată trebuie să-ți fie inima, ca să rezisti în felul acesta? *Să alegi* să iubești, nu să te temi mereu și mereu. Bineînțeles că el a avut noroc că a avut parte de atâta iubire care să-l alimenteze. Nu toți suntem la fel de binecuvântați. Pe de altă parte, avusesem și eu sentimentul că Gabriel folosisese orice licărire de iubire, *de speranță*, ca să rămână puternic. Așa era el.

Gabriel, băiatul care nu își îngăduise să uite ce era iubirea, și eu, o fată care făcuse totul ca să se asigure că nu-și va aminti.

Am pregătit împreună cina în seara aceea, lasagna congelată, imposibil de stricat, deși dacă aș fi fost lăsată de capul meu aș fi reușit, și am mâncat în curtea interioară. Serile începuseră se fie tot mai răcoroase, așa că Gabriel aprinse o lampă pentru încălzire și o mută lângă masă.

După ce am strâns din bucătărie, ne-am ghemuit unul lângă celălalt pe canapea și ne-am uitat la o emisiune, dar m-am hotărât să mă culc devreme, pentru că a doua zi de dimineață începeam serviciul la carieră, așa că voiam să fiu odihnită. Aveam și emoții. Dacă nu mă descurcam cu sistemul telefonic și mă făceam de râs?

Nu avusesem decât două slujbe în toată viața mea. După ce am plecat de la tata de acasă, lucrasem într-un cinematograful mai puțin de un an, dar nu reușisem să adun bani decât ca să închiriez o cameră mică, din dos, de la o femeie ce dăduse anunț în ziar. Când am ajuns acolo, mi-am dat seama că era liberă încă. Avea în jur de douăzeci și cinci de pisici și totul în jur mirosea a pisică și a lădițe de nisip murdare. Totuși, era tot ce-mi permiteam și era mai bine decât la tatăl meu, așa că am luat-o.

În anul următor, o întâlnisem pe Kayla prin niște cunoștințe, iar ea îmi zisese de Platinum Pearl. Detestam să mă dezbrac pentru cineva, dar așa am putut să pun deoparte cinci sute de dolari pentru o mașină și un avans pentru propriul apartament, ca să pot pleca din casa cu pisici.

Așadar, în prezent, experiența mea includea măturatul resturilor de popcorn și dansul la bară, fără haine.

M-am dus la culcare, dar nu am putut adormi și, după douăzeci de minute de sucit pe toate părțile, m-am ridicat din pat și am deschis geamul, umplându-mi plămânii cu aerul proaspăt al nopții. M-am așezat în genunchi și mi-am sprijinit brațele pe pervaz, uitându-mă minute întregi la cerul senin plin de stele, încercând să mă încarc cu frumusețea lor, la fel cum Gabriel părea să o facă atât de ușor. Mie, în schimb, frumusețea nopții îmi păru oarecum chinuitoare și mă făcu să mă simt și mai goală pe dinăuntru.

Am închis geamul oftând și am ieșit șchiopătând din cameră, îndreptându-mă spre garaj în liniște. William era acolo, lucios și alb, cu fața zâmbitoare ce-mi făcu inima un pic mai ușoară.

Mi-am trecut degetul peste capul său, minunându-mă din nou amintindu-mi cum arătase cu doar o lună în urmă. Cât de repede Gabriel dădea viață acolo unde părea să nu existe deloc. Mi se păru chiar că îl cunosc pe micuț, ca și cum avea propria personalitate. Am oftat.

— Dacă nu mă descurc mâine? Dacă mă fac de râs?

William continuă să zâmbească și să se uite la mine cu ochii lui mari. Am scos un oftat.

— Păi, bineînțeles că asta ai spune tu.

Am auzit un mic zgomot și m-am întors repede, observându-l pe Gabriel, îmbrăcat în tricou și în pantaloni de trening, stând rezemat de tocul ușii și uitându-se plin de curiozitate la mine.

Am simțit cum îmi urcă un val de căldură pe gât și am început să râd, un sunet ce trăda mai degrabă stânjeneală. Gabriel zâmbi. M-am întors cu spatele la el, când toată căldura aceea îmi urcă în obraji.

Am simțit cum Gabriel vine din spatele meu, mă mângâie pe brațe și mă sărută pe creștet.

— O să te descurci bine.

Mi-am întors capul într-o parte, dar nu m-am uitat la el.

— De unde știi?

— Pentru că ești deșteaptă și poți să înveți orice.

Ești deșteaptă și poți să înveți orice.

Ești o fetiță tare cuminte și deșteaptă, Ellie. Să nu uiți asta, bine?

Indiferent ce se întâmplă, să nu uiți asta.

Am simțit o durere ascuțită în inimă și am alungat cuvintele, nedorind să mă gândesc la ele sau la cei care le spusese, nu în momentul acela, în care mă simțeam atât de vulnerabilă.

Mi-am pus mâna din nou pe capul mic și tare al lui William, simțeam în spate constituția robustă a lui Gabriel. Durerea ascunsă în mine ieși năvalnic la suprafață, cuvintele pline de sinceritate rostogolindu-mi-se de pe buze.

— Mereu m-am prefăcut să sunt ca de piatră, dar adevărul e că mă simt mai degrabă plămădită din nisip și că stau să mă spulber în orice secundă.

Mă simțeam așa de atâta vreme, atâta vreme, încât *mă sfâșia* pe dinăuntru.

Gabriel mă prinse în brațe, din spate, așa cum făcuse și în seara în care distrusesem cina. Întinse și el mâna pe după mine și o așeză pe capul lui William, deasupra mâinii mele.

— Dar din asta sunt făcute pietrele, Eloise. Din nisip și presiune...

Îmi strânse puțin mâna, fără să-mi dea drumul din brațe.

— ...și timp. Asta-i tot, dragostea mea. Doar nisip, presiune și timp.

Am lăsat cuvintele lui să mă învăluie, dorindu-mi cu disperare ca presiunea, iubirea brațelor sale pe care le simțeam în jurul meu să mă ajute să câștig acea încredere pe care el părea să o aibă în mine. Partea cu timpul mă îngrijora mai mult. Cât? *Cât timp* avea să treacă până să mă simt în putere și competentă? Cât timp avea să treacă până când nu mă mai prefăceam?

Gabriel mă învățase atât de multe lucruri și toate erau importante pentru mine deoarece fusese sincer de fiecare dată. Cuvintele pe care mi le spusese nu fuseseră doar cuvinte sau platitudini, erau adevăruri la care ajunsese și el prin chin și suferință.

Doar nisip, presiune și timp.

— Am încercat să mă uit la stele, am murmurat după un moment, dorindu-mi ca el să știe că ascultasem fiecare cuvânt pe care mi-l spusese.

Dorindu-mi ca el să înțeleagă că îl admiram mai presus decât pe oricine altcineva, chiar dacă nu reușeam de fiecare dată să pun în practică tot ce îmi spusese, așa cum făcea el.

— Am încercat să fiu recunoscătoare pentru frumusețea ce mă înconjoară, dar nu cred că am reușit.

Gabriel râsuflă prelung, sfârșind într-un oftat.

— Recunoștința nu este un leucoplast, Ellie. Încă trebuie să-ți trăiești emoțiile, ca să poți să ți le înțelegi. Recunoștința te ajută să le suporti. Câteodată, recunoștința te ajută să trăiești de la o zi la alta, alteori de la un moment la altul. Atâta tot.

— De fapt, căutam mai degrabă un leucoplast, am zis, încercând să imprim o doză de umor cuvintelor.

El chicoti și asta îmi încălzi sufletul.

Am rămas tăcuți amândoi o clipă.

— Bănuiesc că ai crezut că am înnebunit când m-ai găsit vorbind cu o statuie.

— Nu. Sunt bune ascultătoare. Dar și eu sunt, șopti în părul meu, trăgându-mă și mai mult la pieptul lui. De ce ești atât de aspră cu tine? N-ar trebui să fii.

Nu am știut ce să-i spun, așa că am zâmbit, ridicându-mi privirea spre el:

— Mulțumesc.

Dădu din cap, cuprinzându-mi toată fața din priviri, încercând parcă să-mi citească gândurile. Mă sărută cât se putu de firesc și mă luă de mână, conducându-mă înapoi în casă, unde eu m-am vârat în pat și în cele din urmă am adormit.

Am început lucrul a doua zi dimineață. George îmi înmână pur și simplu cartea cu instrucțiuni pentru sistemul de telefonie, înainte să iasă pe ușa care dădea spre carieră, de unde se auzeau deja motoarele utilajelor și camioanelor ce porniseră la treabă.

Gabriel chicoti ușor când îmi văzu surprinderea și zise:

— Nu avem pe nimeni care să răspundă acum la telefon. O să fie bine și dacă răspunzi numai la jumătate dintre apeluri.

Știam că îmi spunea asta doar ca să mă facă să mă simt mai bine, dar funcționează și, imediat cum plecă în atelierul său, am deschis manualul și am început să studiez.

Dominic veni în jur de nouă jumătate și am simțit că-mi sare inima din piept, dar nu făcu decât să-mi arunce un zâmbet forțat și se duse în biroul lui. Nicio scuză, nimic.

Nici nu mi-am dat seama cum a trecut ziua, cât am învățat despre sistem, răspunzând la telefon, ratând numai câteva apeluri, închizând telefonul doar de două ori și, până să-mi dau seama, Gabriel intră din nou pe ușă, întrebându-mă dacă voiam să merg cu el să mâncăm de prânz, după care, câteva ore mai târziu, venind ca să mă ducă acasă cu mașina.

Eram în cabina camionetei și se uită la mine, zâmbind larg.

— Ți-a plăcut?

Am dat din cap, încântată de reușita care mă făcea să mă simt fericită și în largul meu.

Timpul parcă zbură săptămâna aceea și, deși începusem să mă descurc tot mai bine, învățând singură cum să folosesc faxul, xeroxul și devenind adepta calendarului on-line pentru programarea întâlnirilor, atitudinea glacială a lui Dom îmi tăia din elanul și bucuria cu care veneam la serviciu. Pe lângă faptul că nu-mi vorbea, îmi întorcea literalmente spatele când intram în oficiu să-mi iau cafea și era și el acolo sau se prefăcea că nu auzea dacă îl întrebam ceva. Am încercat să-i ignor lipsa de maturitate, dar i-am simțit cumplitul dispreț pe care-l masca, astfel că era imposibil să nu mă afecteze. Nu am vrut să-i spun lui Gabriel, sperând că Dominic se va plictisi de comportamentul lui de copil imatur și va renunța.

Dar Gabriel străbătea mica distanță până la birou ca să mă ia acasă în fiecare seară, iar eu mai evadam în atelierul lui ori de câte ori puteam, ca să-i văd mâinile la treabă pe blocurile de piatră, știind că, deși la început nu se vedea nimic, în curând aveau să devină ceva miraculos.

Privindu-i mâinile cum se mișcau peste o bucată de piatră îmi dădea fiori acum, întrebându-mă cum ar fi fost să le simt mișcându-se peste fiecare centimetru de pe corpul meu.

Seara, după ce mâncam, ne sărutam ca niște adolescenți pe canapea, iar eu îl imploram în gând să-și vâre mâna pe sub tricoul meu, să mă dezbrace, să-mi atingă pielea, să elibereze acea tensiune acumulată care mă pustia precum flăcările iadului. Dar în fiecare seară se retrăgea și, deși erecția îi era vizibilă, îmi spuneam mereu că nu era pregătit.

În vinerea din săptămâna aceea, Gabriel mă duse la doctor pentru control, după program, și acolo, după ce mi s-a examinat piciorul, s-a decis că puteau să-mi dea jos ghipsul. Am râs din tot sufletul, când mi-a fost scoasă de pe picior greutatea ghipsului.

— Libertate! am spus și Gabriel mi-a surâs din celălalt colț al cabinetului.

— Acum poți cu adevărat să te pui pe picioare, îmi zise.

Am zâmbit, dar cuvintele lui trimiseră în sufletul meu un fior de nesiguranță și frică ce mă seceră în două.

În drumul spre casă ne-am oprit și am cumpărat șampanie, ca să sărbătorim independența mea recâștigată și ne-am gândit să comandăm pizza la cină.

Eram bucuroasă că nu mai trebuia să-mi târăsc un picior de două ori mai greu decât celălalt, dar simțeam și un vag sentiment de tristețe. Gabriel avea dreptate. Eram la propriu pe picioarele mele. Nu mai exista niciun motiv să mai locuiesc în casa lui. Am îndepărtat deocamdată gândul acesta. Voiam să petrec acest weekend împreună cu el, chiar dacă era ultimul.

Cum am intrat pe ușă, i-am spus lui Gabriel că mă duc să-mi cosmetizez piciorul. Când îl văzusem în lumina puternică din cabinetul doctorului, îmi dădusem seama că era mai mult decât timpul s-o fac. De fapt, ambele picioare se puteau bucura de atenția mea. Nu-mi bătusem capul cu înfățișarea de câteva săptămâni. Fusese o vacanță chiar binevenită, după îngrijirea permanentă pe care trebuia să mi-o asigur ca stripteuză, dar nici

la asta nu voiam să mă gândesc. Nu mă râdeam pe picioare ca să plac altora. De data asta, mă râdeam pentru că mie mi se părea că arăt oribil.

— Dă-mi voie să te ajut, zise Gabriel.

Am râs.

— Să mă rad pe picioare?

Zâmbi șmecherește.

— Da.

Am ridicat din umeri.

— Dacă vrei tu.

Ne-am lungit la cină și la două pahare de șampanie ca să sărbătorim, Gabriel râzând fiindcă mă ridicasem de câteva ori să alerg pe loc, cu genunchii înmuiați, doar pentru că acum puteam și pentru că trebuia să-mi întăresc mușchii. Am jurat că niciodată n-o să-mi mai consider corpul rezistent prin definiție.

După ce am strâns în bucătărie, el m-a tras de mână.

— Vino.

L-am urmat în dormitorul lui, uitându-mă în jur la mobilierul simplu, la rafturile înșesate cu cărți de tot felul, la biroul mic pe care era un laptop mic, la patul acoperit de o cuvertură bleumarin și cu o grămadă de perne sprijinite de tăblie.

Gabriel m-a condus direct la baie, unde era o cadă mare. A dat drumul la apă, iar eu m-am așezat pe margine, suflecându-mi pantalonii de yoga și trecându-mi picioarele înăuntru. Am izbucnit în râs.

— Chestia asta chiar că n-am mai făcut-o niciodată.

Gabriel zâmbi, își suflecă blugii și intră în cadă, îngenunchind. Am râs din nou:

— O să-ți uzi blugii.

— Nu-mi pasă. Stai cuminte. Lasă-mă să te răsfăț.

M-am sprijinit de perete, uitându-mă la el cum scoase capacul unui aparat de ras de unică folosință și se săpuni pe

mâini. Am oftat. Simplul fapt că-mi înmuiam picioarele în apa caldă, în timp ce mă relaxam, mă făcea să mă simt extraordinar. El mă frecă ușor cu săpunul pe un picior, iar eu am privit cum mâinile lui alunecă pe pielea mea. N-am putut să nu mă gândesc la sculpturile lui. Probabil că așa se simțeau și cățelușii, iepurii și amorașii. Că sunt îngrijiți cu tandrețe. Aduși la viață. Așa se simțeau toate acele flori, frunze și ramurile împletite, care la început fuseseră doar blocuri de piatră neînsufletește. Eliberate. Înnoite. Înfrumusețate de mâinile lui capabile.

Am înghițit în sec, simțind dintr-odată momentul drept extrem de tulburător, intim și erotic, în timp ce mâinile lui îmi lunecau pe picioare, masând ușor, până când am gemut. Am văzut cum i se mișcă mărușul lui Adam, când Gabriel înghiți și el în sec. Expresia sa era concentrată la ceea ce făcea.

Îmi aruncă o privire când luă aparatul de ras; pupilele lui păreau ușor dilatate. Mi-am dat seama că nu era doar prima dată când îmi atinge pielea cu mâinile lui, ci era prima dată când atinge vreo femeie. Am simțit că mi se umple pieptul de tandrețe, privindu-l cum trece încet cu lama în sus pe picior. Mi se tăia respirația.

Lama se plimba cu delicatețe pe piciorul meu și degetele lui mângâiau în urma ei, ca să se asigure că nu rata niciun locșor. Genunchii blugilor îi erau deja flească, dar el nu părea să bage de seamă. Aburii se ridicau în aer și mi-am dat seama că nu mai fusesem niciodată atinsă în felul acesta. Nici măcar o dată. *Dezmierdată. Iubită.*

Gabriel clăti lama și întoarse piciorul, evaluându-și lucrarea, cum făcea și când sculpta. Degetele mă prinseră de articulația de la gleznă și apoi coborâră spre laba piciorului, mângâindu-mă drăgăstos. Era atât de bine, că am gemut din nou, mai lung de data asta. Gabriel ridică ochii, puțin sticloși, uitându-se la mine.

— Ești atât de frumoasă Eloise. În fiecare părticică.

Îmi mângâie din nou glezna, urcând apoi până în spatele genunchiului.

— Ești o operă de artă.

O operă de artă.

Mi se mai spusese și înainte că eram frumoasă. Mi se mai spusese că eram minunată, sexy, irezistibilă, dar cumva nu îngăduisem acestor cuvinte să mi se urce la cap. Nu fuseseră decât... cuvinte. Parcă le lăsasem la suprafața pielii. În schimb, am simțit cum cuvintele lui Gabriel îmi pătrund prin pori, în sânge și adânc în măduva oaselor. Drept în suflet. Am simțit cuvintele lui ca pe o binecuvântare. Și nu-mi vorbise decât despre gleznă.

Fluturii începură să dea din aripi în stomacul meu, iar hainele mi s-au părut brusc prea strâmte, pielea, prea sensibilă. La fiecare mișcare, tricoul îmi atinge sfârcurile și mi le făcea tari și dureroase. Pulsații ritmice de excitație vibrau în mine, jos, iar chiloții erau umezi și prea ficși.

— Gabriel, am șoptit.

Voiam să mă sărute. Voiam să se ridice din apă, să se aplece deasupra mea și să mă sărute, iar apoi să mă ia în brațe și să mă ducă în pat. Dar nu știam cum să-i cer asta.

Părea și el excitat, așa că de ce n-ar fi făcut-o? Nu trebuia să se întrebe dacă luam anticoncepționale. Știa totul despre mine, după ce mă îngrijise tot timpul cât mie îmi fusese prea rău ca să mă descurc singură. Și atunci, ce era? Ce îl oprea? Se întreba dacă aveam vreo boală? Dacă mă culcasem cu bărbații de la club? Dacă eram murdară? Făcusem multe alegeri prostești la viața mea, dar niciodată nu mă jucasem cu siguranța mea. *Oare să-l liniștesc în privința asta?*

Sau ezita din cauza propriei lipse de experiență? Își făcea griji că o să spun nu? Că n-o să știe ce să facă?

Își trecu mâna plină de clăbuc peste celălalt picior al meu și apoi plimbă lama în sus. Senzația mă făcu să-mi doresc să mă arcuiesc, simțindu-mă brusc mult prea excitată. M-am gândit că m-aș putea lăsa să alunec, pur și simplu, în apă, să îl sărut eu pe el. Cu toate acestea, mă asaltă incertitudinea, așa că am rămas nemișcată până își termină treaba și îmi clăti picioarele și tălpile, ridicându-se și ieșind din cadă, apa șiroind din blugii lui pe covoraș.

A luat un prosop și, când mi-am scos picioarele peste marginea căzii, el mi le-a șters fără grabă.

I-am privit fața în timp ce făcea asta și părea atât de concentrat, atât de atent. Eram sigură că o să mă roage să stau peste noapte cu el sau că o facă vreo mișcare. De aceea, când se aplecă să mă sărute pe obraz și să-mi spună noapte bună, am încremenit și am clipit.

Gabriel se ridică și ieși încordat din baie. Am ieșit și eu, șoptind:

— Noapte bună, Gabriel! când am trecut pe lângă el, spre ușa dormitorului.

Am ezitat alte două secunde, dându-i ocazia să mă roage să rămân, și ne-am privit amândoi preț de câteva clipe, înainte să-mi întorc capul și să plec. L-am auzit cum răsuflă tremurător în urma mea.

M-am întors în camera mea, am făcut un duș rece și m-am urcat în pat, simțindu-mă în continuare frustrată și derutată. Cum stăteam așa, în liniștea nopții, mi-am dat seama că nu știusem cum era să dorești în felul acela. Nu mai trăisem niciodată experiența asta. Nu știusem niciodată ce *era* cu adevărat dorința și m-am simțit dintr-odată... uimită. Și am simțit cum se mișcă în mine ceva cald și sensibil. *Oh, Doamne!* Gabriel îmi dăduse asta. Și, cu toate că mă făcuse să mă simt puțin înnebunită, mă făcuse, de asemenea, să mă simt și puternică și vie.

M-am ridicat în capul oaselor, începând să zâmbesc treptat, strângând cearșaful la piept. Oare el aștepta să fiu *eu* pregătită? Să fi fost oare un alt cadou pe care Gabriel încercase să mi-l dăruiască? Experiența de a ști că doream un bărbat și că mă ofeream eu lui, în loc să fiu luată? Dar nu era la fel și pentru el? Am gemut. Bineînțeles că era tipic pentru Gabriel ca el să fie pregătit de săptămâni, dar să aștepte ca să-mi dau și eu seama că eram pregătită.

M-am dat jos din pat, agitată și nesigură, dar cuprinsă de o dorință atât de puternică, încât simțeam că mă topesc.

Am deschis încet ușa și am ieșit în hol, uitându-mă la ușa lui închisă. Nervii îmi erau ca un zbârnâit prin vene și aproape că m-am întors din drum, dar mi-am adunat curajul și m-am apropiat repede de ușa lui, am apăsă pe clanță și am intrat.

Camera era semiîntunecată, singura lumină fiind veioza de lângă patul lui. El era întins sub un cearșaf, cu pieptul gol, și cu o carte în mână. Când mă văzu, se încruntă îngrijorat. Se ridică într-un cot.

— Ellie? Ești bine?

Am dat agitată din cap, inima bătându-mi atât de puternic, încât părea să-mi reverbereze în urechi.

— Citeai...

Lăsă cartea din mână și clătină din cap:

— Nu. Am citit aceeași propoziție de cincisprezece ori până acum.

— Oh...

Vocea mi se auzi ca o șoaptă răgușită, așa că am tușit ușor. Gabriel stătea atât de nemișcat, așteptând.

— Te vreau, am spus, șoptind repezit. Și m-am gândit că poate și tu s-ar putea... să... vrei.

Am înghițit în sec, apăsându-mi palmele pe ușa închisă din spatele meu.

Pe chipul lui Gabriel se ivi o expresie de tandrețe atât de pură, că am uitat să respir câteva clipe. Îmi venea să-i sorb expresia aceea, s-o fac parte din mine pentru totdeauna.

— Vreau, zise el. Vreau... și eu.

Zâmbetul lui timid, ușor pieziș, plin de dragoste și cu o sclipire tachinatoare, mă făcu să mă destind.

El își aruncă cearșaful la o parte și coborî din pat. Era în boxeri și inima mi-o luă la galop când i-am zărit conturul erecției prin materialul subțire. Am înghițit din nou în sec, frumusețea lui tulburându-mă acum de două ori mai mult decât prima dată când îl văzusem aproape dezbrăcat. De data asta... oh, *de data asta*, aveam să îl ating și nu numai atât.

Data viitoare când ne mai vedem dezbrăcați nu va fi nici obligație de serviciu, nici întâmplare. Va fi pentru că vrem amândoi și pentru că înseamnă ceva.

Da.

Oh, da.

Mă lipi blând de ușa, apăsându-mă cu șoldurile, și își aduse mâinile la fața mea, sărutându-mă în timp ce eu mă făcusem una cu el, corpul înmuindu-mi-se ca să se modeleze pe soliditatea corpului său.

— Ne potrivim perfect, nu-i așa? murmură el și un torent de excitație îmi inundă venele la auzul cuvintelor lui.

Mă sărută pe gât, plimbându-și ușor buzele pe piele și am simțit la el ceva ce nu mai simțisem până atunci: nu-și mai înfrâna nimic. Nu mai exista nicio reținere în atingerea lui, nicio îndoială în sărutul lui. Eu mă oferisem lui și era hotărât să-mi dea și el totul, de asemenea.

Mă conduse spre pat și veni deasupra mea, după ce m-am întins pe spate.

— S-ar putea să trebuiască să-mi arăți cum se face asta. N-am mai făcut-o niciodată înainte, șopti el, cu un zâmbet abia schițat pe buze și cu o umbră de vulnerabilitate în privire.

I-am mângâiat obrazul.

— Nici eu nu cred că am mai făcut asta înainte. Nu așa. O să ne dăm seama pe parcurs.

Mă privi cu seriozitate, apoi mă sărută din nou.

Ne-am dezbrăcat unul pe celălalt încet, în lumina blândă a veiozei. Nu am simțit nicio secundă rușine când el îmi privi corpul gol și, pentru o clipă, această lipsă de jenă mă derută. Dar apoi mi-am dat seama: *asta* însemna să te simți femeie. Nu avusesem nici cea mai mică idee.

Ne-am mângâiat și ne-am sărutat cu mâini iubitoare și inimi sincere, și avusesem dreptate când m-am gândit că nu mai trăisem nimic asemănător înainte. Era tandrețe și generozitate, și era *totul*. Tot ce nu cunoscusem niciodată.

Voiam să-i ating fiecare parte din corp, să-i cunosc corpul la fel cum ajunsesem să-i cunosc inima. Să explorez de bunăvoie un bărbat pentru prima dată, să-mi țin ochii deschiși și mintea prezentă în moment, fiindcă nu exista vreun alt loc în care să-mi doresc să fiu. Voiam să simt cu adevărat plăcerea, să cunosc fiorul dăruirii cu absolută încredere persoanei cu care eram.

Am început de la picioare și el râse încetișor când l-am mângâiat pe degete și pe pulpe. Am zâmbit și eu, dar nu pentru că râsese, ci pentru că nu știusem că râsul și bucuria puteau face parte din sex. Totul era nou și minunat, și am simțit un soi de adorație în descoperirea pasiunii mele. Puteam simți și asta. Nu știusem. Oh, n-o știusem niciodată.

Râsul lui Gabriel deveni un geamăt, când am continuat să urc pe coapse, frământându-i mușchii, privindu-i fața ca să știu

că îi era bine la fiecare atingere a mea, văzându-l cum se excită și se întărește și simțind, drept răspuns, șuvoiul de umezeală dintre coapsele mele.

M-am mutat mai sus, trecându-mi mâinile peste pieptul încordat, peste umerii lați, mângâindu-l cu un deget peste mușchii abdomenului, până când trase iute aer în piept și mă sărută.

Gabriel mă răsturnă în pat și începu să mă mângâie ca pe o comoară proaspăt descoperită, cu mâinile lui minunate de artist care dețineau puterea de a aduce la suprafață frumusețea dinăuntru. Și exact așa m-am simțit: frumoasă, adorată, *iubită*.

Îmi sărută și îmi atinse fiecare parte și am avut sentimentul că el mă repara pe mine și eu îl reparam pe el. Ne-am explorat unul pe celălalt un timp care a părut a fi ore, până m-am simțit lunecoasă și disperată, iar expresia pe jumătate îndurerată de pe chipul lui îmi spuse că și el se simțea la fel.

Când pătrunse în corpul meu, amândoi am gemut, cu răsuflarea tăiată, și privirile ni se întâlniră în lumina palidă a încăperii, aceeași conexiune pe care o simțisem și de care mă temusem intensificându-se acum de mii de ori.

Am încercat să fiu atentă numai la fața lui, la frumoasa concentrare din expresia lui, la modul în care a închis ochii, iar genele i-au desenat pe obraji două semiluni întunecate, la felul cum buzele i s-au întredeschis de plăcere. Am încercat să-l urmăresc cum își balansează șoldurile, la început încet, găsind un ritm și apoi intensificându-l, însă propria-mi plăcere a devenit atât de năvalnică, încât m-am pierdut în talazurile ei, lăsând-o să mă cuprindă, să mă pătrundă, făcându-mă să-i strig numele lui Gabriel în neștire. Am strâns cearșaful în pumni și mi-am apăsat capul în pernă.

— Da, Eloise, l-am auzit spunând. Da.

TE-AM ALES PE TINE

Și numaidecât a gemut și apoi s-a cutremurat, prăbușindu-se peste mine, cu respirația întretăiată pe gâtul meu și pulsând blând unde încă eram uniți.

Când, după aceea, stăteam în brațele lui, în timp ce degetele lui mi se plimbau leneș pe braț, mi-a venit să râd de bucurie. Avusesem dreptate: fiecare parte din corpul lui avea un colțișor care părea să fi fost făcut exact pentru mine.

Mai târziu, în timp ce mă uitam în tavan, ascultând cum respirația lui Gabriel devenea tot mai adâncă și mai domoală, mi-am dat seama că îmi dăruise exact ce îmi promisese. Răsuflarea lui pe gâtul meu era ca o adiere liniștitoare a vântului, zâmbetul lui era soarele, atingerea sa era precum mii de curcubeie ce-mi dansau pe piele, și îl iubeam atât de mult că aveam impresia că inima mea o să explodeze.

CAPITOLUL OOUĂZECI

Voi fi o pătură de iubire ce te va învălui cu căldură.

Lady Eloise a Câmpurilor de Narcise

GABRIEL

Am deschis ochii încet, întinzându-mi corpul, în timp ce amintirea nopții trecute mă izbi precum un val neașteptat de exaltare somnoroasă: cum venise Ellie la mine, cum mi se umpluse inima de bucurie văzând-o la ușa mea, cuvintele pe care le rostise, cuvintele pe care așteptasem să le aud. *Te vreau.*

Ellie stătea pe marginea patului, uitându-se la razele răsăritului ce se furișau pe sub obloane. Privirea îmi hoinări peste liniile feminine ale spatelui ei neted, la modul în care talia i se îngusta ca apoi să se deschidă ca un evantai în rotunjimea șoldurilor ei și am simțit din nou pulsația plăcută, în ciuda faptului că petrecuserăm cea mai mare parte a nopții făcând dragoste.

— Nu pleca, am spus, cu vocea îngreunată de somn.

Se întoarse cu ochii blânzi și vulnerabili și buzele umflate după cât de mult ne folosiserăm gurile, noaptea trecută. Părea delicată. Doamne, părea atât de delicată. Și avusesem dreptate: era mai frumoasă în lumina dimineții și mai ales după o noapte în care fusese iubită.

— Soarele stă să răsară, zise încet, aducându-și părul peste umăr. Nu vreau să ratezi răsăritul doar pentru că sunt eu aici.

Am zâmbit.

— Deschide obloanele. Putem să-l privim din patul ăsta la fel de bine cum îl privim și de pe terasă.

Ea aruncă o privire spre fereastră și înapoi la mine, se ridică și deschise obloanele spre prveliștea răsăritului de soare care se întrezărea chiar deasupra pădurii din spatele casei. Camera era scaldată într-o lumină palid aurie, iar pielea ei goală părea să aibă reflexe irizante. Se întoarse la mine, se vârî sub cearșafuri și zâmbi când își depărtă coapsele, creând leagănul perfect pentru șoldurile mele. Și mă acceptă din nou în corpul ei, în timp ce răsăritul ne ură bun sosit într-o nouă zi.

Și am știut, în sfârșit, ce însemna să iubești o femeie: trup, inimă, suflet.

În weekendul acela ne-am explorat corpurile unul celuilalt și am învățat tot ce îi aducea plăcere celuilalt. Nu mă mai săturam de ea. Mă simțeam satisfăcut și lacom deopotrivă. Sâmbătă nu am părăsit patul decât să mâncăm și să facem baie, dar duminică am ieșit la plimbare, ca Ellie să-și poată exersa mușchii piciorului și să simtă libertatea și plăcerea mersului fără cârjele care să o încetinească. Mai șchiopăta puțin, dar doctorul spusese că îi va trece, cu timpul.

Ne-am ținut de mână când ne-am plimbat pe sub un pod acoperit, altul decât cel pe care îl vizitaserăm cu un weekend în urmă și, când m-am sprijinit de lemnul dur și învechit, am lipit-o de mine și am sărutat-o. A râs și m-a sărutat și ea, și mi s-a părut că întreaga lume se oprișe și că nu mai existam decât noi doi.

Am fost smuls din reverie când am ajuns pe aleea din fața casei și am văzut o mașină parcată acolo, pe care nu am recunoscut-o. Am coborât din camionetă și atunci, din mașina

necunoscută, s-au dat jos doi bărbați în costum și au venit spre noi.

— Gabriel Dalton? întrebă cel blond, îmbrăcat în costum bleumarin, întinzând mâna.

I-am strâns-o, încuviințând.

— Da.

— Sunt detectivul Cotterill.

Eram puțin derutat, dar m-am gândit că veniseră în legătură cu cazul lui Ellie, așa că, atunci când ea ajunse lângă mine, i-am prezentat-o, dar el nu-i aruncă decât o privire în treacăt.

— Sperasem să vă pot pune câteva întrebări.

Cel de-al doilea bărbat ocoli mașina și se prezintă ca detectivul Barbosa și am dat mâna și cu el, înainte să-i răspund detectivului Cotterill.

— Sigur că da. Ăă, să intrăm.

I-am condus la intrare și i-am poftit înăuntru, făcând semn spre living.

— Să vă aduc ceva de băut?

Refuzară amândoi și am luat cu toții loc. M-am uitat la Ellie și mi se păru că era ușor agitată.

— Presupun că ați venit în legătură cu cazul lui Ellie?

Detectivul Cotterill clătină din cap.

— Nu. E în legătură cu un băiat care a fost răpit în oraș.

— Wyatt Geller?

Detectivul Cotterill își ridică ochii din carnețel.

— Îl cunoașteți?

— Cunosc cazul lui. L-am urmărit îndeaproape.

Mă privi ciudat.

— Înțeleg. Aveți un motiv anume pentru asta?

M-am încruntat, uitându-mă când la el, când la detectivul Barbosa, care se tolănise pe canapea, punându-și un braț pe spetează și picior peste picior.

— Dacă nu știți, eu însumi am fost răpit când aveam...

— Da, suntem informați.

Ce se petrecea aici?

— Bine, atunci, puteți înțelege motivul pentru care aș fi interesat de ce i s-a întâmplat lui Wyatt Geller.

Niciunul dintre detectivi nu-mi răspunse la asta, dar se întoarseră spre Ellie.

— Dumneata ești Eloise Cates?

— Da, șopti ea, trăgându-se mai aproape de mine.

Mi-am așezat mâna pe genunchiul ei, protector, iar detectivul Cotterill își aținti privirea la ea, o clipă, înainte să se uite din nou în ochii mei.

— Și lucrezi la Platinum Pearl, ăă, clubul pentru domni?

Îl descrisese în termeni politicoși, deși o privea pe Eloise disprețuitor, lăsând să se înțeleagă exact ce credea despre meseria ei. *Nemernic cu idei preconcepute*. Furia îmi dădu fiori pe spate.

— Am lucrat, până de curând. Nu mai sunt angajată acolo, răspunse Ellie.

— Acolo l-ai cunoscut pe domnul Dalton?

— Da.

— Cât de des frecvențați Platinum Pearl, domnule Dalton?

— Nu-l mai frecventez.

— Hm, murmură el scurt. Am vorbit cu managerul localului. Întoarse o pagină din carnețel.

— Rodney Toller. A spus că ați devenit obsedat de domnișoara Cates și ați făcut mai multe fete de acolo să se simtă prost, aproape că a trebuit să fiți escortat afară de câteva ori.

Ellie clătină din cap.

— Nu, nu este adevărat.

— Este o versiune inexactă despre ceea ce s-a întâmplat, am zis eu. Îmi cer scuze, domnule detectiv, despre ce este vorba?

— Asemănările dintre cazul dumneavoastră și cel al lui Wyatt Geller sunt izbitoare. Nu încercăm decât să ne dăm seama de ce. Dumneavoastră știți de ce, domnule Dalton?

— În ce fel cazurile noastre sunt asemănătoare?

— Deocamdată nu putem să divulgăm această informație. Ne întrebam doar dacă v-ați dat seama.

Am tăcut.

— Dacă sugerați că aș ști ceva despre dispariția celui băiețel și nu am spus poliției...

— Nu am spus așa ceva, domnule Dalton. La urma urmelor, răpitorul dumneavoastră este mort. Dumneavoastră l-ați înjunghiat, corect?

După expresia lui știa foarte bine că eu o făcusem. Cretin plin de aere. Lângă el, detectivul Barbosa se scobea în dinți.

Inima începu să-mi bată cu repeziciune și m-am străduit să nu las să se vadă cât mă afecta discuția asta. Eram derutat și supărat că eram interogat ca și cum aș fi fost suspect în acest caz.

— Am nevoie de un avocat?

— De ce credeți că ați avea nevoie de unul?

Am răsuflat, încercând să mă stăpânesc.

— Ascultați, domnilor detectivi, nu știu absolut nimic despre cazul Wyatt Geller, în afară de ceea ce am citit în presă. Și nu pot să fac speculații despre motivele pentru care ar exista asemănări între cazurile noastre, dacă nu îmi spuneți care sunt asemănările acelea.

Detectivul Cotterill își închise carnețelul și îl puse în buzunarul din interiorul hainei de la costum, împreună cu stiloul.

— Mulțumim pentru timpul acordat, domnule Dalton, domnișoară Cates, zise el, ridicându-se.

Asta a fost tot? M-am ridicat și eu, ștergându-mi palmele de pantaloni. Detectivul Cotterill îmi urmări mișcarea și îmi zâmbi forțat.

TE-AM ALES PE TINE

— Dacă vă amintiți ceva ce ar trebui să știm, sunați-ne.

Detectivul Barbosa scoase o carte de vizită din buzunar și mi-o întinse.

I-am condus pe detectivi până la ușă și i-am salutat lapidar, închizând ușa după ei. Am rămas acolo, nemișcat.

— Ce a fost asta? întrebă Ellie, venind la mine.

— Habar n-am.

M-am uitat la ea și i-am zâmbit încurajator.

— Presupun că încercau să-și acopere toate piste.

Totuși un fior rece mă străbătuse prin vene la informația că ambele cazuri sunt asemănătoare. Cum așa? Și de ce? Ce îndura copilul ăla chiar acum? Doamne, nu voiam să mă gândesc. Dar nu mă puteam abține.

Trecusem și eu prin asta.

Știam deja.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Suntem o echipă. Dacă tu suferi, sufăr și eu.

Racer, Cavalerul Vrăbiilor

ELLIE

Săptămânile trecură fără alte semnale de la poliție. A trebuit să-mi închipui că nu-și făcuseră decât meseria interogându-l pe Gabriel, deși modul în care o făcuseră și faptul că aduseseră în discuție Platinum Pearl mă șocase și mă umilise.

Se uitaseră la Gabriel de parcă era un pervers, când nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Până și eu îmi dădusem seama că nu era genul care să frecventeze clubul din prima secundă în care îl văzusem acolo.

Detectivii răstălmăciseră lucrurile într-un fel care îl făcuse pe Gabriel să pară de nerecunoscut și pe mine mă umpluse de furie și de dorința arzătoare să-l apăr. Și totuși nu aveam cum să fac asta.

El era totul pentru mine. Dacă aș fi putut să mă strecur sub pielea lui Gabriel și să trăiesc acolo, aș fi făcut-o bucuroasă. M-am simțit cea mai împlinită când el era îngropat în mine, cu ochii închiși și cu buzele întredeschise de plăcere. Nicio altă femeie nu îi mai adusesese expresia aceea pe chip. Era al meu și numai al meu. Soarele răsărea și apunea în ochii lui și eram atât de îndrăgostită de el, că nu îmi doream nimic altceva decât să

petrec fiecare secundă în brațele lui. Doar acolo mă simțeam complet lipsită de griji.

Gabriel avea toate lucrurile care-i aduceau liniște și bucurie. Munca, răsăritul, adierea vântului și stropii de ploaie în fereastră. Dar mie nu-mi trebuia nimic din toate acestea. Pentru mine, *el* era toate acele lucruri, aveam nevoie *numai* de el și de nimic altceva.

Gabriel m-a rugat să rămân cu el, în casa lui, și așa am făcut. Am presupus că ar fi trebuit să trec și pe la apartamentul meu, la un moment dat, dar relația noastră era atât de proaspătă și atât de minunată că nu voiam să petrec nicio secundă despărțită de el. Din fericire pentru mine, nici nu era nevoie să o fac, pentru că și lucram împreună.

Cât de des se putea, duceam cu mine telefonul și răspundeam din atelierul lui, unde îl priveam lucrând. Dacă zgomotul și întreruperile îl deranjau, nu se plângea niciodată. Lucra acum la altă piesă de sculptură arhitecturală pentru o bibliotecă din Germania, un brâu sculptat cu motive vegetale, îi zisese el, care urma să fie pus pe fațada clădirii. Era o piesă excepțională, cu vițe împletite, flori și fluturi. Dacă-mi mișeam ochii, puteam să jur că fluturii aveau să înceapă să bată din aripi și să prindă viață. Atât de reali păreau.

Alteori, eram în birou cu Dominic și, deși îl evitam cât puteam, comportamentul său rămăsese distant. De cele mai multe ori mă ignora, dar uneori mă simțeam atât de fragilă și fără apărare. Părea că dragostea mea pentru Gabriel scosese la iveală cele mai sensibile părți ale mele și mă simțeam expusă, dezbrăcată într-un fel pe care nu-l anticipasem. Sau poate că o făcusem. Poate că de aceea îi rezistasem cu atâta zel. Acum însă... acum eram ca operele create de Gabriel. Fiecare muchie ascuțită fusese șlefuită, astfel încât ceea ce era în interiorul meu, părțile care mă făceau vulnerabilă și sensibilă, să ajungă la

suprafață, deși înainte fuseseră închise într-o capsulă dură din piatră. Era o ironie că mă dezbrăcasem pentru bani și totuși nu mă simțisem niciodată mai dezbrăcată decât acum, îmbrăcată într-un rând complet de haine. Simțeam că o privire mai tăioasă m-ar fi făcut să sângerez.

Pe vremuri fusesem imună la batjocură, dar dintr-odată disprețul cu care mă trata Dominic adusesse cumva la suprafață toate suferințele pe care le îndurasem și nu aveam nicio armură care să mă protejeze de amintiri. Eram complet expusă. Când Dominic se uita la mine ca la un gunoi, toate invectivele ce-mi fuseseră aruncate când eram stripteuză reveneau dureros de vii în mintea mea — *curvă ordinară, târfă de doi bani, bucătică bună*. Și răscoleau și mai adânc, în locuri în care mintea mea nu mai fusese de ani de zile, locuri întunecoase, pline de durere, în care nu mai voiam să ajung.

Și totuși când Dominic prefera să-mi întoarcă spatele decât să se uite la mine, nu puteam să nu-mi amintesc cât de tare mă duruse când vedeam fetele de la școală împărțind invitații celorlalte colege, în afară de mine, cum încercasem să nu mă mai gândesc la asta, să pretind că nu conta. Cât de mult tânjeam în secret să fiu inclusă, să fiu plăcută, cum durerea profundă se ascunsese în stomac și părea să nu mai dispară de acolo.

Amintirea însăși mă făcea să mă simt din nou timidă și urâtă. Mă făcea să-mi amintesc cum începusem să mă întreb dacă nu cumva hainele mele tocite și prea mici le făcuseră să mă ignore sau, mai degrabă, faptul că eram sfioasă și timidă și nu doream să fiu cea care le aborda mai întâi. Sau, chiar mai rău, oare putuseră să vadă că nu eram iubită și nici dorită de chiar persoana care trebuia să mă iubească necondiționat, așa că nu doriseră să riște cu o fată care nu era în stare să câștige acceptarea unui părinte?

Mi-am amintit cum visam că, într-o bună zi, cineva avea să mă invite la o petrecere și eu aveam să merg și toată lumea m-ar fi plăcut, iar eu aș fi avut dintr-odată prieteni, iar viața nu ar mai fi fost așa un chin permanent.

Făceam tot felul de scenarii când mă întorceam acasă de la școală, închipuirile mele fiindu-mi singura companie. Apoi brusc îmi făceam griji: dacă se întâmpla vreodată să fiu invitată la o petrecere, de unde aveam să fac rost de bani ca să cumpăr un cadou? Nu puteam să-mi fac apariția cu mâna goală. Și așa, într-o noapte, când tata zăcea mort de beat pe canapea, am furat cinci dolari din portmoneul lui și am folosit banii ca să cumpăr o trusă mică de machiaj de la o drogherie. Obişnuiam să scot trusa aceea din când în când și să mă uit la ea și era ca un foc mic ce ardea mereu în sufletul meu, un simbol al visului meu de copilă că într-o bună zi o să fiu inclusă.

Că într-o bună zi o să fiu iubită.

Apoi, prietenul lui tata, Cory, făcuse ce făcuse. După aceea, mă târam jos din pat, cu dureri mistuitoare, mirosind încă așa cum mirosea el, a bere și a transpirație, și îmi luam trusa de machiaj din dulapul în care o țineam și mă mânjeam pe față, întindeam straturi groase pe pleoape, pe obraji și în jurul gurii, ca să arăt la fel de urâtă, vulgară și tristă precum clovnul pe care-l simțeam în sufletul meu. Stăteam așa și mă uitam lung la mine mult, mult timp, până când eram mult prea obosită ca să mai stau trează și mă duceam în pat, fără să-mi pese că cearșaful mi-era mânjit cu sânge și că fardurile mi se întindeau pe fața de pernă. Și, oh, Doamne, amintirea asta mă despica în două precum un cuțit încins în foc. Mă făcea să vreau să urlu și să cad în genunchi. Nu voiam să-mi amintesc acele lucruri. Voiam să scap de ele, să uit de ele, dar, mai ales, nu voiam să simt emoțiile pe care le evocau. Nu mă simțeam suficient de puternică.

Eram tentată să merg chiar în spatele lui Gabriel în timpul călătoriei noastre prin lume, ca el să mă protejeze de lucrurile care credeam eu că m-ar putea răni. Cavalerul meu în armură strălucitoare. Și, poate, m-am gândit eu, asta era ceea ce *trebuia* să facă dragostea, să-ți cojească strat după strat, să-ți expună toate părțile cu carne vie, ca să se poată vindeca. Problema era că nu prea știam cum să fac asta. Așa că, în loc să mă vindec, am rămas cu cojile curățate și însângerate.

Am intrat în studioul lui într-o după-masă răcoroasă de toamnă, înfoclită bine în pulover. O pală de vânt mă urmări și eu i-am trântit ușa în nas, râzând și întorcându-mă spre el.

— Doamne, ce frig s-a făcut afară dintr-odată.

Gabriel își întoarse capul, dar mâinile încă i se mișcau pe piesa la care lucra.

— Va trebui să aprindem șemineul, în seara asta.

Am dat din cap, așezându-mă în scaunul în care stăteam de obicei și l-am urmărit câteva minute cum lucra, i-am urmărit mâinile fine, atingând abile piatra, mâini care cu o seară înainte mă atinseră și pe mine cam în același fel.

Era altceva acum să-l urmăresc la lucru, decât atunci când mă uitasem cum îl scotea la iveală pe William. Atunci doar mă întrebam cum ar fi să le simt. Acum știam și mă umplea de fericire înfiorată să-l privesc lucrând.

Am aruncat o privire spre raftul unde stătea William și nu era acolo. M-am încruntat.

— Gabriel, unde e William?

Gabriel se opri din lucru și se uită la mine.

— Oh, l-au luat cei de la compania de transport, dimineață. Erau pregătiți pentru el. Cred că exteriorul muzeului e aproape gata.

Un șoc dureros mă înlemni și prin vene parcă începu să îmi curgă apă înghețată.

— Nu mi-ai spus și mie.

Gabriel mă privi ciudat.

— Erai în oraș, luând chestiile alea pentru George... Ellie, ești bine?

Începu să vină spre mine.

În capul pieptului mi se instalase un sentiment de pierdere atât de intens, că mă sperie. Mi-am cuprins corpul cu brațele, încercând să-mi controlez emoțiile. Oh, Doamne, asta era ridicol! Nu era decât o statuie... decât...

— Hei, zise Gabriel cu blândețe, în timp ce mă ridică din scaun și mă îmbrățișă. Îmi pare rău. Nu mi-am închipuit că te va afecta atât. Îmi pare rău.

M-am topit în îmbrățișare, aruncându-mi brațele pe după gâtul lui și lipindu-mi fața de pieptul lui, inspirând adânc mirosul lui — *mângâiere, calm* — și clătinând din cap.

— Nu, mie... mie îmi pare rău, am bâiguit. Nu știu de ce...

Se lăsă pe spate și mă îndepărtă ușor că să se poată uita în ochii mei, privirea lui fiind plină de înțelegere, de parcă ar fi știut cum mă simțeam. Întotdeauna știa.

— Ar fi trebuit să-ți dau ocazia să-ți iei rămas-bun. Îmi pare rău.

Am clătinat iarăși din cap, străduindu-mă să zâmbesc.

— Nu, sunt o caraghioasă. Cred că... numai că... m-am îndrăgostit de tine în timp ce William...

Nu am știut cum să termin propoziția aceea. *A prins viață? S-a născut?* Îl consideram pe William un copil? Reprezentarea fizică a iubirii mele pentru Gabriel? Am tras aer adânc în piept.

— M-am îndrăgostit de tine când îl creai pe William. Era special pentru mine.

Am încercat din nou să râd și, de data asta, sună mai natural, deși nodul din gâtul meu nu dispăruse cu totul.

— Mă iubești?

Vocea lui era plină de uimire tandră.

Am clipit.

— Doamne, nu ştii?

El zâmbi, atât de fericit şi un pic sfios, că inima mea se dădu peste cap. Mi se făcu ruşine când mi-am dat seama că nu i-o spusese niciodată, nici măcar în nopţile în care el făcuse dragoste cu mine şi mă ţinuse în braţe, în timp ce inima mea ardea de iubire pentru el.

— Am... sperat. Dar e plăcut să auzi cuvintele.

L-am tras mai aproape de mine.

— Oh, Gabriel, te iubesc. Te iubesc atât de mult.

Aproape că mă şocase să aflu că nu i-o spusese niciodată, dar în timp ce-l ţineam în braţe mi-am dat seama că mă abţinusem nu pentru că nu ştiam dacă îl iubeam, ci pentru că acele cuvinte nu păreau suficient de mari pentru cât de intense îmi erau sentimentele. *Te ador? Te admir? Am nevoie de tine? Depind de tine?* Cum să le amesteci pe toate şi să le exprimi în doar două cuvinte simple? Nu se presupune că iubirea te alină şi te linişteşte? Şi totuşi, iubirea mea pentru Gabriel părea... disperată.

Mă sărută, înconjuraţi de acele lucruri minunate, creaţii ale inimii sale, şi bucuria, disperarea şi nesiguranţa se amestecară în sufletul meu. Iubirea n-ar fi *trebuit* să fie disperată. Nu-i aşa? Eram atât de viciată că nici să *iubesc* cum trebuia nu ştiam?

— Cred că va trebui să-i facem o vizită lui William şi să-i spunem vestea cea mare, spuse el, pe un ton glumeţ.

M-am smiorcăit şi am râs, clipind ca lacrimile care mi se strânseseră în ochi să nu cadă.

— În Franţa?

— De ce nu?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Adică, poate, într-o zi.

Eu îl doream pe William aici. Cu mine. Unde puteam să îl privesc ori de câte ori voiam.

— Oricum, cred că știe. Cred că a fost primul care a știut.

— Ah, Ellie, șopti Gabriel. Te iubesc.

Am rămas așa o vreme până m-am simțit mai bine în brațele sale calde și puternice.

— Între timp, o să-i rog să-mi trimită o fotografie când este montat la locul lui, bine?

Am dat din cap, dar simțeam cum durerea urcă din nou în sufletul meu. Nu voiam să mi-l imaginez pe William acolo. Și, deși era lipsit de logică, nu puteam să nu mă întreb dacă se simțea singur.

— Bine.

— Bine, șopti el, aplecându-se spre mine și sărutându-mi pleoapele, nasul și buzele până când am chicotit.

Am încercat să mă adun și, când Gabriel se întoarse la lucru, mă privi și zise:

— Este festivalul toamnei în oraș, în fiecare an. Știi tu, concurs de prins mere plutitoare, plimbări în căruța cu fân, chestii din astea.

Se uită din nou la sculptura sa, o clipă.

— E în weekendul ăsta. M-am gândit că poate ai vrea să mergi?

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Știi că am vorbit că ar trebui să mă străduiesc ceva mai mult cu oamenii din oraș. Mă gândeam că ăsta ar putea fi un început.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Cred că este o idee bună. Mi-ar plăcea să merg.

Zâmbetul său păru nesincer.

— Bine, în regulă.

Se opri din nou și pe frunte îi apăru o cută de îngrijorare. Am așteptat să vorbească.

— A apărut un articol despre Wyatt Geller, în ziarul de dimineață. A fost menționat numele meu.

Am clipit.

— În ce sens menționat?

Clătină din cap.

— Doar că am fost interogat, că există niște asemănări între cazul meu și al lui.

Vorbi de parcă ar fi fost un lucru neimportant, dar m-am întrebat din nou dacă poliția ar mai fi fost atât de ostilă cu el, dacă numele lui n-ar fi fost legat și de Platinum Pearl. *De mine.* Am rămas tăcută, gândindu-mă la asta, și am simțit un gol în stomac. Am clătinat din cap. Dumnezeu, o parte din el trebuie că regretă ziua când a pus piciorul în Platinum Pearl. Oare relația mea cu el avea să-i creeze și mai multe probleme? Oare statutul său în comunitate, deja șubred, avea să aibă și mai mult de suferit din cauza asocierii lui cu mine? Am început să-mi studiez unghiile, încruntată.

— Nu începe, spuse Gabriel.

Mi-am ridicat mirată ochii.

— Ce să nu încep?

— Indiferent la ce te gândești acum, oprește-te.

Am oftat, făcând să zboare o şuviță de păr de pe fața mea. Nu m-am putut stăpâni să nu zâmbesc.

— De unde-ai știut...?

Îmi zâmbi de pe taburetul de lucru.

— Te cunosc, Eloise.

Era atâta iubire în glasul lui, că mi se tăie respirația și mă cuprinse un val de căldură. Da, într-adevăr, mă cunoștea și, cu toate acestea, mă iubea.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp și am dat din cap.

TE-AM ALES PE TINE

El luă o unealtă și se opri puțin.

— Ah, apropo, va veni și Chloe, pentru câteva zile. Vrea să-mi dea nu știu ce test despre care ea spune că va consolida o parte a lucrării ei. Inițial, n-a crezut necesar, dar nu știu din ce motiv acum s-a răzgândit.

Ridică din umeri.

— Oh, bine. Și trebuie să vină ea până aici ca să ți-l dea?

— Zice că trebuie administrat personal.

Tăcu pentru un minut și continuă:

— Cred că și ei îi place aici. Cred că s-a atașat de locurile acestea.

Eu m-am întrebat dacă nu cumva ea se atașase mai degrabă de oameni, mai precis de Gabriel, dar am lăsat gândul gelos deoparte. Îmi plăcea de Chloe și aveam încredere în ea.

— Bine, atunci. Hai să le arătăm orășenilor ăștora cât de grozav ești și cum... talentele tale de prins mere plutitoare nu au limită, am zâmbit eu. Dacă poți câștiga de partea ta pe cineva dificil ca mine, atunci poți câștiga de partea ta pe oricine.

El începu să râdă și mi-am simțit inima mai ușoară. Cu toate acestea, când am aruncat o privire spre locul unde fusese William până cu o zi în urmă, sentimentul de pierdere începu să-mi picure din nou în suflet, ca și cum o parte din mine dispăruse și ea odată cu William.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Nu-ți pierde speranța. Nu știi niciodată ce aduce ziua de mâine.

Shadow, Baron de Iadeș

ELLIE

Dimineata Festivalului Toamnei din Morlea se ivi revigorantă și răcoroasă.

Nu îmi venea să plec din căldura ca de cocon a patului lui Gabriel, dar eram nerăbdătoare să mă duc cu el în oraș, așa că, în loc să zac acolo făcându-mi griji, am ieșit din brațele sale și, în vârful picioarelor, m-am îndreptat spre duș.

Tocmai îmi clătisem părul de șampon, când Gabriel deschise ușa de sticlă de la duș și mi se alătură. Am început să râd și l-am stropit cu apă, surprinsă. Curând însă, râsul meu se transformă în gemete stinse, când el începu să-mi venereze corpul sub stropii calzi de apă, trezindu-mă complet, în cel mai adorabil mod cu putință.

M-am îmbrăcat cu o pereche de blugi rupți în locuri strategice și am tras pe mine un pulover larg, de culoarea vinului, care avea la mâneci o margine de dantelă. De păr m-am ocupat cu foarte multă grijă, uscându-l cu foehnul și făcându-mi bucle largi, cum îi plăcea lui Gabriel cel mai mult.

— Părul acesta, șoptea el, când stăteam liniștiți în patul pe care-l împărțeam. M-aș putea înveli cu el.

Și cum mă privea când îl lăsam să cadă liber peste sâni, făcându-mă să mă simt cea mai frumoasă femeie de pe pământ.

Când am ieșit din baie, zâmbetul lui Gabriel mă făcu fericită că m-am străduit să arăt bine. Știam că el mă vedea la fel de frumoasă și cu machiaj și fără, ba chiar m-ar prefera fără machiaj.

— Ești gata?

Am dat din cap și l-am luat de mână, apoi am ieșit din casă, mergând cu mașina cele zece minute până în oraș și parcând în pajiștea largă unde se organiza de obicei acest eveniment.

Cuplurile se îndreptau spre parcul în care avea loc festivalul îmbrăcate lejer în blugi, pulovăre, eșarfe și jachete subțiri. Miro-sul de popcorn și de caramel umplea aerul și l-am prins cu putere pe Gabriel de mână, copleșită dintr-odată de un sentiment de nerăbdare ce-mi părea familiar, deși oarecum îndepărtat, ca și cum îl mai trăisem odată ca niciodată și uitasem senzația. *O anticipare fericită*, asta era. Oare era chiar atât de mult timp de când o simțisem?

M-am uitat spre Gabriel, care privea oamenii care treceau pe lângă noi. Văzu că mă uitam la el și zâmbi, dar am sesizat o notă de încordare în expresia lui. L-am strâns de mână, sperând ca dansul emoțiilor pline de speranță pe care îl simțeam în vene să nu se termine niciodată. Poate că va bine. *Doamne, te rog, fă să fie bine.*

Am auzit o femeie care strigă de bucurie și, când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe Chloe care alerga spre noi, cu fața numai un zâmbet și cu brațele deschise. Am râs, luată prin surprindere când mă îmbrățișă strâns și râse fericită, apoi mi-a dat drumul ca să-l strivească și pe Gabriel într-o îmbrățișare, iar el zâmbi și o îmbrățișă, la rândul lui.

— Doamne, se poate ca ziua asta să fie mai frumoasă? întrebă ea în timp ce se trase un pas în spate, cu obrazii îmbujorați, cu ochii scânteind și cu buclele săltând în jurul feței.

Era îmbrăcată într-o pereche de blugi închiși la culoare și un pulover alb, cu o pereche de cizme înalte de culoare maro și o eșarfă, înfășurată cu multă pricepere în jurul gâtului, în nuanțe de verde, portocaliu și galben. Era elegantă și frumoasă, ca un fotomodel de pe coperta unei reviste de modă.

M-am uitat cum eram eu îmbrăcată, haine de care fusesem atât de încântată, cu doar o jumătate de oră în urmă, și dintr-odată m-am simțit banală și prăpădită. Nu mă gândisem să-mi cumpăr haine noi. Am început să mă fâțâi de pe un picior pe celălalt, vrând să mă ascund în spatele lui Gabriel, dar forțându-mă să nu fac asta.

— Îți mulțumesc mult încă o dată, Gabriel, că ți-ai făcut timp pentru mine weekendul acesta. Nu-ți răpesc decât o oră, îți promit. Sunt atât de fericită că am ales să vin în weekendul *acesta*. E grozav.

Cu un gest larg, arată spre standuri, spre oamenii zâmbitori și spre grămezile de dovleci.

— Toamna e anotimpul meu preferat.

Gabriel începu să râdă.

— Nu-i nicio problemă. Mă bucur că ești aici. L-ai văzut pe George?

— Da. E acolo, cu Dominic.

Ochii ei săgetară spre mine cu îngrijorare, înainte să arate în spatele ei și să facă semn cu mâna. Am simțit nervii ca un pumn în stomac la auzul numelui lui Dominic. Gabriel nu-mi spusese că o să fie aici. Dar după expresia lui, nici el nu știuse sau nu fusese sigur.

— Le spui tu că suntem aici? o rugă el pe Chloe. Eu o să-i cumpăr fetei mele o cafea cu lapte și cu dovleac aromat.

Chloe zâmbi.

— Bineînțeles.

TE-AM ALES PE TINE

Își așează o mână pe brațul meu și-mi zâmbi încurajator, apoi se făcu nevăzută.

— Știi că Dominic o să fie aici?

Gabriel se uită la mine și clătină din cap.

— Nu mi-a zis că o să vină. Dar am crezut că lucrurile au început să stea mai bine între voi doi. Te-a mai deranjat?

Pe fruntea lui se adânci o cută. Eu am clătinat din cap.

— Nu. Pur și simplu nu-i place de mine.

El îmi ridică ușor bărbia, ca să mă pot uita în ochii lui.

— Ellie, e din cauza lui, nu a ta. Va trece el până la urmă peste ce-l frământă, bine? Promit. Te rog, nu-l lăsa să te necăjească.

— Știu. N-o să-l las, am mințit, cu ochii la mulțimea de oameni ce se învârteau în jurul nostru și pe unii i-am surprins cum se uitau lung la noi. Aș fi vrut să mă îmbrac cu ceva mai drăguț. Ar fi trebuit să-mi cumpăr ceva.

El se încruntă din nou, uitându-se la hainele mele.

— Arăți minunat.

Am pufnit, pigulindu-mi unghiile.

— Tu crezi că arăt bine și în pantaloni de trening.

— Hei, zise el cu blândețe, cuprinzându-mă în brațe, ca să mă oblighe să nu-mi mai fac de lucru cu pielițele de la unghii. Care-i treaba? Ți-aș fi cumpărat haine noi, dacă voiai...

L-am străpuns cu privirea.

— Nu vreau să-mi cumperi tu haine.

El tăcu.

— Atunci ai fi putut să-ți cumperi tu hainele, zise. Am vrut să spun că aș fi putut să te duc la cumpărături.

Am dat din cap, simțindu-mă mică și meschină, cusurgie și probabil enervantă. M-am forțat să zâmbesc.

— Îmi pare rău. Vreau doar ca ziua asta să treacă cu bine pentru tine și uite cum o transform într-o problemă de-a mea.

Chiar sunt bine. Cred că am nevoie doar de niște cofeină. Cafeaua de care ai pomenit e o idee bună.

El zâmbi, dar în ochi i se mai zărea o umbră de îngrijorare. Am zâmbit din nou, mai larg, ca să-l liniștesc, iar el îmi luă mâna într-a lui.

— Dacă femeia mea are nevoie de cofeină, femeia mea primește cofeină. Vino.

Îmi cumpără un latte cu dovleac aromat care păru mai degrabă desert decât cafea și am observat și mai multe priviri iscoditoare, cât am stat la coadă. Am încercat din răputeri să le ignor. Gabriel mă asigurase că oamenii erau doar curioși în legătură cu el. Chiar și așa, atenția și teama că mă judecau îmi cam stricărea starea de spirit și mă făcure să mă simt stingheră.

Ne-am luat cafeaua-desert și ne-am așezat pe doi baloți de fân care fuseseră puși acolo ca decor, dar și pe post de scaune, și am început să mă simt mai bine, după ce am râs și ne-am băut cafelele.

Câteva minute mai târziu, George, pe care îl văzusem mai devreme cu Chloe și câteva cupluri, ne făcu semn să ne alăturăm lor. Am recunoscut câțiva bărbați de la carieră și mi-am dat seama că veniseră acolo cu familiile.

— Vrei să mergem și să-i salutăm? întrebă Gabriel.

— Du-te tu.

I-am salutat din cap pe cei din grupul lor.

— Eu o să stau aici și o să las cofeina și zahărul să-mi intre în sânge, i-am spus zâmbind.

Ca să fiu sinceră, mă simțeam foarte bine în locul acela, de unde puteam să stau și să observ evenimentul, și nu prea aveam chef de palavre.

— Ești sigură?

— Da, l-am înghiontit ușor. Du-te. Și când te întorci poți să-mi arăți talentele tale la cules mere plutitoare, cu care te-ai lăudat atâta.

Gabriel începu să râdă și se ridică.

— S-a făcut.

Îmi aruncă un zâmbet peste umăr în timp ce se îndepărtă și am simțit cum inima îmi face o tumbă în piept. M-am uitat cum se alătură grupului și am simțit cum mi se ridică ușor colțurile buzelor. Îmi plăcea să-l văd interacționând cu alți oameni, îmi plăcea să-l văd cum asculta atent când i se vorbea, cum zâmbea cu atâta sinceritate. Și mi-am dat seama că, în ciuda celor spuse de Dominic, că nu sunt bună pentru Gabriel, mie mi se părea că Gabriel era *mult* mai în largul său de când noi doi deveniserăm apropiați.

Puteam vedea cum fusese odată, băiatul tăcut, sigur pe el, de care toată lumea era atrasă, și am știut că ar fi rămas la fel, dacă viața nu i-ar fi fost atât de oribil întreruptă pe când nu era decât un copil. Ar fi fost „băiatul acela” despre care fetele ar fi șușotit pe holuri, cel care nu părea să fie real, ci mai degrabă un erou dintr-un film de cinematograf, care era fermecător fără efort, cu totul captivant și totuși bun și sincer. Oare ar mai fi fost atras de mine, dacă ar fi crescut ca persoana care ar fi trebuit să fie? M-ar mai fi observat măcar? Mă îndoiam, ceea ce îmi stârni o durere puternică în inimă.

M-am uitat cum Chloe vorbea însuflețită cu el și am zâmbit văzând cât de exuberantă era și că puteam să simt asta chiar și dincolo de marea de oameni.

Gabriel își înclină capul aproape de al ei, ascultând cu atenție, apoi, după câteva minute îl lăsă pe spate și începu să râdă. Râdea și ea, strângându-l de umeri, spunându-i ceva ce îi

făcu să râdă și mai tare. Erau atât de frumoși împreună: veseli și fără griji. Durerea mă înjunghie în stomac, parcă spintecându-l în două.

— E îndrăgostită de el, știi?

Mi-am întors iute capul în stânga, descoperindu-l pe Dominic în picioare, urmărindu-i și el pe Gabriel și pe Chloe. Cuvintele lui îmi făcură inima să mi se poticnească, dar pe fața lui nu era nicio urmă de răutate, ci mai degrabă... tristețe. *De ce?* Crezusem că își dorea ca Gabriel și Chloe să fie împreună. Am înghițit un nod de disconfort, întorcându-mi ochii spre locul în care Chloe și Gabriel stăteau în continuare aproape, părul lor șaten având aproape aceeași nuanță.

Am observat cum Chloe profita de orice ocazie ca să-l atingă pe Gabriel, cum privirea ei se întorcea imediat la el, chiar dacă altcineva din grup intra în discuție. Bineînțeles că era îndrăgostită de el. Gabriel era frumos într-un fel aproape imposibil de explicat, decât dacă îl cunoșteai. Era bun și generos și deștept și talentat. Dumnezeuule, care fată *nu* ar fi îndrăgostită de el?

— Știu, am spus încet.

M-am întors spre Dominic și am văzut că mă privea gânditor, deși nu cu asprime, și am fost surprinsă de lipsa ostilității din ochii lui. Era prima dată când se uita la mine altfel decât acuzator. Păru să-și revină din meditație și își îndreptă spatele, uitându-se în jur.

— Mor de foame. Mă duc pe la standuri. Vrei ceva?

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns, surprinsă de ofertă.

Dădu din cap și dispăru în mulțime. M-am uitat din nou spre Gabriel, Chloe și George, care stăteau cu grupul de familii de la carieră, iar Gabriel îmi prinse privirea, îmi zâmbi și îmi făcu puțin cu mâna. I-am zâmbit și eu, ridicându-mi cana de cafea în semn de salut.

El își întoarse atenția către grup, unde George spunea ceva, și eu m-am uitat cum un cuplu trece pe lângă ei, aruncându-i lui Gabriel o privire curioasă, apoi cum soția zâmbește puțin, când Gabriel râse la ce se spusese.

Asta era exact ce avea el nevoie, să-l vadă cei din oraș așa cum era, interacționând cu oamenii cu care se simțea bine. Nu era nevoie decât să vadă cine era cu adevărat și aveau să îl iubească și ei. Cum ar fi putut să nu o facă?

Când Gabriel stătuse împreună cu mine, amândoi primiserăm priviri curioase, oamenii din Morlea evident știind cine era el. Acum, că stăteam singură pe balotul de fân, sorbind din cafea, eram aproape anonimă.

M-am mai uitat la mulțime preț de încă un minut, zâmbindu-i unui copilăș care căra un dovleac mult prea greu pentru el. Băiețelul se clătină și fu gata să cadă în nas, dacă tată lui nu i-ar fi luat dovleacul, răsând pe înfundate în timp ce-l ajută să stea în picioare. Am râs ușor la dovada dulce de dragoste părintească.

Un grup gălăgios juca un fel de joc de tarabă, puțin mai departe de unde stăteam eu, și, când slobozirea toți odată un urlet, m-am uitat la ei. Cine juca probabil câștigase, pentru că toți îl aclamau. Se despărțiră și câștigătorul se întoarse, rânjind cu un rânjet pe care îl mai văzusem. Sângele îmi îngheță în vene și scena din fața ochilor păru să se clatine. Unul dintre bărbații care mă bătuseră în parcare, în noaptea aceea. Ieșit din arest pe cauțiune. *Oh, nu. Oh, Doamne.* Nu-i știam numele, nu mă deranjasem să-l aflu, ca să fiu sinceră nu dorisem să mă gândesc la el în termeni personali.

M-am ridicat, împleticindu-mă înainte și am dat să mă întorc în direcția opusă, când privirile ni se întâlniră. *Oh, Doamne, oh, Doamne.* Îmi venea să vomit. Cafeaua dulce pe care

tocmai o băusem îmi veni înapoi pe gât și mi-am pus o mână la gură, de frică să nu vomit chiar acolo unde stăteam.

Instinctul îmi spunea să fug, să-l evit cu orice preț, dar bărbatul se aplecă și șopti ceva la urechea femeii de lângă el, iar ea mă zări și veni glonț spre mine. Am clipit, ținută locului, derutată și îngrozită. *Doamne, nu lăsa se întâmple asta. Nu aici.*

— Tărfă idioată ce ești! îmi strigă ea, oprindu-se la vreun metru de locul în care stăteam eu.

Asta păru să-i amuțească pe toți cei din jurul meu, care se întoarseră, uitându-se de la mine la ea. M-am uitat spre Gabriel, dar el părea să asculte ce îi povestea unul din bărbații care lucra la carieră.

Am dat să plec. Poate că, dacă aș fi plecat pur și simplu, toată lumea s-ar fi întors la treburile lor.

— Nu fugi de mine! strigă ea. Crezi că poți să torni minciuni despre iubitul meu și să scapi basma curată? Doar pentru că ți-a refuzat serviciile? Meriți ce-ai primit.

Asta îi povestise el? Că îi făcusem avansuri și că... fusese forțat să mă bată măr? Mai că îmi veni să râd la cât de stupidă era ideea, dar inima îmi bătea atât de puternic, că n-am fost în stare nici să mă prefac că râd.

Mi-am încrucișat brațele peste sâni, în timp ce bărbatul care mă bătuse veni la ea.

— Hai să mergem. Nu am voie să fiu nicăieri lângă ea.

Slavă Domnului. Privirea îmi săgetă din nou spre locul unde stătea Gabriel, dar nu l-am mai văzut. Un tăvălug de neliniște îmi coborî pe șira spinării, însă exact în clipa aceea i-am auzit vocea.

— Plecați de aici, imediat.

Cuvintele fuseseră rostite cu o voce tunătoare și am tresărit, luată prin surprindere de tonul rece și autoritar. El stătea puțin

mai în spatele meu și m-am întors, clipind, în timp ce el păși în fața mea.

— Gabriel, e în regulă, am bâiguit eu.

Iubita bărbatului, nedescurajată, continua să strige obscenități la adresa mea, dar am ignorat-o, când Gabriel înaintă, părând că voia să se ia la bătaie cu bărbatul. *Oh, Doamne, oh, nu! Ce ar trebui să fac?*

— Nu te apropia, prietene, zise bărbatul, trăgându-se înapoi.

Oamenii din mulțime care nu se uitau deja la noi se întoarseră să vadă ce se întâmpla și liniștea se așternu peste toată asistența.

În efortul de a se îndepărta, bărbatul se împiedică, dar se îndreptă imediat și se dădu înapoi. Își ridică mâinile.

— A fost doar o coincidență, zise el. Plecăm.

Nu-i puteam vedea fața lui Gabriel, dar i-am auzit furia din voce când zise:

— Dacă nu i-ar face și mai rău lui Ellie, ți-aș face exact ce i-ai făcut tu ei, gunoi dezgustător ce ești.

Mi-am dus mâinile la gură, fără să-mi dau seama că lacrimile îmi șiroiau pe obraji până când nu le-am simțit pe degete.

— Hei, hei, stai!

George veni în fugă, cu Dominic în urma lui, și fiecare îl luă pe Gabriel de câte un braț și îl traseră la o parte. Chloe era chiar în spatele lor și părea îngrozită.

Bărbatul dădu înapoi, ușurat să vadă că Gabriel fusese forțat să renunțe la atac. În ciuda a ceea ce-mi făcuse mie, era un laș. Dacă nu știusem lucrul acesta, îl aflasem acum.

Chiar și așa, tremuram de frică și de rușine. Într-o zi nu foarte îndepărtată, urma să dau ochii cu bărbații ăia la tribunal. Cum aveam să mă descurc? Nu mă credeam în stare. Nu eram destul de puternică. N-o să fiu *niciodată* destul de puternică.

Acela a fost momentul când șoaptele, bârfa, din jurul meu începură să ajungă la urechile și la înțelegerea mea...

—... asta s-a întâmplat înainte, când era copil, știi. Ți mai amintești de târgul acela...?

—... pare drăguț, dar apoi... violent...

—... câteodată, victimele devin la rândul lor criminali. S-au făcut studii...

— Ai auzit că este suspect în cazul acela...

— Cine e fata care e cu el? Ai auzit cum i-a spus cealaltă tânără?

Târfă.

Curvă.

Târâtură.

Am scuturat capul, încercând să mă decuplez de la tot ce era în jurul meu, îngrozită mai presus de mine însămi de ceea ce se întâmplase.

Gabriel se smulse din strânsoarea lui George și a lui Dominic, în timp ce bărbatul, iubita lui și ceilalți care erau cu ei începură să se îndepărteze, înjurând și scuipând.

— Dacă te mai apropii vreodată de ea, o să fie ultimul lucru pe care îl faci, mizerabile! răcni Gabriel după el.

Iubita tipului se întoarse și-mi arată degetul mijlociu, dar bărbatul, prefăcându-se că nu-l aude pe Gabriel, se topi în mulțime.

— Doamne, Dumnezeule, ce a fost asta? șopti Chloe. Ești bine? mă întrebă.

Am clătinat din cap. Pentru câteva clipe încordate, Gabriel rămase neclintit, uitându-se lung în direcția în care plecase grupul, apoi se întoarse spre mine, expirând cu putere.

— Ellie, Isuse, îmi pare atât de rău. Ești bine?

Am clătinat din cap, uitându-mă speriată în jur, la toți ochii holbați, la toate gurile șoptind, la toate prejudecățile circulând în mulțime.

— Putem pleca? Putem pleca acum?

Dominic se întoarse către Gabriel.

— Cine...?

— Unul dintre bărbații care au atacat-o, răspunse Gabriel.

Am simțit cum roșeața rușinii îmi urcă pe gât, invadându-mi obraji și făcându-mă să amețesc. Mi-am întors corpul încet spre Gabriel, dorindu-mi să mă topesc în el.

Nu m-am uitat la Dominic. N-am fost în stare. Știam exact ce aveam să citesc pe chipul lui dac-aș fi făcut-o. Privirea care-mi spunea că incidentul era vina *mea*, că prezența mea în viața lui Gabriel nu-i adusese nimic bun, numai durere și mai multă intoleranță.

— Putem să plecăm? am repetat. Te rog.

— Ellie..., murmură Gabriel, apropiindu-se de mine, ștergându-mi o lacrimă de pe obraz. Nu te-aș fi lăsat singură, dacă m-aș fi gândit vreo secundă...

— Nu aveai de unde să știi. Nici prin cap nu mi-a trecut...

Am clătinat din nou din cap.

— Gabriel, de ce nu mergeți voi acasă? întrebă George. Du-o pe Ellie, ajut-o să-și revină și să se relaxeze, și hai să nu ne mai gândim la asta, bine?

Mă privea explicit, de parcă eu păream cea mai traumatizată. Poate că așa și era. Probabil că eram.

— Bine, Gabriel încă mă cerceta cu îngrijorare și îmi dădu o șuviță de păr la o parte de pe față, să mergem.

Îi salută din cap pe George, pe Dominic și pe Chloe, mă luă de braț și mă conduse spre locul de parcare.

Nici nu mi-am dat seama când am ajuns acasă, așa că mă surprinse să văd că parcam mașina pe aleea din fața casei lui Gabriel — nu plecaserăm de la festival doar de câteva minute?

Am intrat și Gabriel mă duse spre canapea, unde m-am ghemuit la un capăt. Se așează lângă mine și mă trase în brațele lui, sărutându-mă pe creștet.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Îmi cer iertare că n-am reacționat prea inteligent.

Lui îi părea rău? Am atras atenție negativă asupra lui și el își cerea iertare?

Am clătinat din cap.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Ți mulțumesc că m-ai apărat.

Din nou.

Oftă prelung.

— Te-aș apăra cu prețul vieții, Eloise.

Mi-am înclinat capul ca să mă uit la el.

— Cred că ai face-o.

Mi-am mușcat buza. Eram complet întoarsă pe dos. Vinovăția mă copleși și am închis strâns ochii.

— Îmi pare atât de rău.

— Ellie, nu te învinui pe tine.

M-am uitat în jos, amintindu-mi privirea plină de ură din ochii femeii în timp ce-mi striga ocări.

— De ce sunt fetele atât de rele unele cu altele? am șoptit.

— Nu sunt toate așa. Uită-te la Chloe.

Da, uită-te la Chloe. Mi se strânse inima; nu-mi plăcea faptul că fiecare mențiune a lui Chloe mă umplea de invidie, când de fapt ea nu se purtase decât frumos cu mine. Mă făcea să mă simt rea și dușmănoasă.

— Da.

Gabriel mă trase mai aproape de el și am stat așa, în tăcere, o vreme, eu pierdută în propriile gânduri, trecând în revistă

evenimentele dimineții. Ajunsesem la târg atât de dornică să sper că va fi totul bine. O tristețe copleșitoare m-a cuprins și mi-am ridicat capul, ca să mă uit în ochii lui Gabriel. *N-am să fiu niciodată destul de bună pentru el.*

— Am vrut ca azi să meargă totul bine pentru tine. Am vrut...

— Sst, nu asta contează. Nu-mi pasă de asta. Oamenii ăia... n-au decât să creadă ce vor ei. *Tu* ești persoana care contează pentru mine.

Am încercat să zâmbesc, cu buzele tremurânde, lipindu-mă de el și cuprinzându-l cu brațele pe după talie.

— Eu doar... Dominic are dreptate. Ar trebui să ai viața pentru care ai fost menit.

Se încruntă.

— Cum adică?

— Ar trebui să ai viața pe care ai fi avut-o, dacă nu ai fi fost răpit.

Rămase tăcut câteva momente lungi, înainte să răspundă.

— Trăiesc viața pentru care am fost menit, Eloise. Viața mea, așa cum e ea, cu bine *sau* cu rău, este viața pentru care am fost menit. M-aș putea plimba cât e ziua de lungă și să mă vait că universul mi-a jucat feste, dar la ce mi-ar folosi? Îmi trăiesc viața, cea care mi-a fost dată. Atât putem face noi. Să-ți închipui altceva înseamnă să tăgăduiești că există un scop pentru toată suferința pe care am putea s-o îndurăm. Da, am cunoscut durerea, dar poate... poate că motivul pentru asta a fost ca, în urma acțiunilor mele, nimeni altcineva să nu mai aibă de suferit din cauza bărbatului care m-a răpit. Nu știu. Nu încerc să înțeleg. Doar am încredere că viața aceasta, *viața mea*, este viața care mi-a fost menită și mă împac cu asta.

Iubirea mea față de el îmi umplu deodată pieptul încât, pentru o clipă, nu am mai putut respira. Era atât de bun și atât

de optimist, însă n-am putut să nu mă mir de faptul că el putea să accepte aproape orice i s-ar fi întâmplat, fiindcă era în stare să se împace cu *orice* rezultat... era darul său. Era din pricina blândeții sufletului său, din dorința și abilitatea sa de a alege fericirea, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Să zărească o rază mică de lumină, când alții nu puteau vedea decât întunericul care o înconjura. Poate că Dominic avea dreptate, poate că depindea de oamenii *din jurul* lui, de cei care îl iubeau, să ceară mai mult pentru el decât ar fi cerut vreodată el însuși.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Este în regulă să plângi. Așa își spune inima oful.

Gambit, Ducele Hoșilor

GABRIEL

Ellie păru atât de vulnerabilă, mai mult ca oricând, și simțeam că nu puteam să fac sau să spun nimic ca să o încurajez.

Chloe trecu pe la noi ca să-mi dea testul la care trebuia să răspund și mi-a displicut faptul că am zorit-o, ținând cont că venise tocmai până în Morlea, dar mă îngrijora felul în care se uita Ellie la noi când stăteam împreună, cum ne observa cu un soi de tristețe înțelegătoare, aproape cu o fermitate mahnită, și nu eram sigur ce însemna, dar nu credeam că era de bine. Credea oare că simțeam ceva pentru Chloe? Cred că i-am șoptit „Te iubesc” de o sută de ori pe zi. „Numai pe tine”. Nu putea vedea asta în ochii mei? N-o putea simți în fiecare bătaie a inimii mele?

— Salut, strigă George, intrând în studio cu o cutie.

— Salut, George.

M-am întors, ridicându-mă și dezmoțindu-mi umerii.

— Ai aici bucata de piatră pe care ai vrut-o.

Făcu un semn din cap spre cutia pe care o așeză pe masa de lângă ușă.

— Mulțumesc.

George se apropie și se uită la sculptura pe care aproape o terminasem. Își trecu o mână pe marginea ei.

— E frumoasă. Fluturii ăștia par adevărați.

Am zâmbit și am ridicat din umeri.

— Sper să le placă.

— O s-o adore.

Făcu o pauză, sprijinindu-se de masa din spatele lui.

— Ce face Ellie?

M-am încruntat ușor.

— Adică, după festival?

— Da, și așa, în general.

Am strâns din buze și apoi am oftat.

— Nu știu, George, pare atât de... fragilă.

M-am strâmbat.

— Nu știu cum să descriu mai exact.

— Ai schimbat-o, Gabriel. Îi este foarte greu să-și dea seama cine este acum.

Păru îngrijorat și se uită atent la mine.

— Îmi fac griji că nu crede că e cineva, fără tine. Ai devenit întreaga ei lume.

Am tras adânc aer în piept, cuvintele lui rezonând în mine. Dureau, dar păreau adevărate. O parte din mine *voia* să fie întreaga ei lume, dar altă parte, mult mai înțeleaptă, știa că nu era bine pentru ea.

— Ce pot să fac?

— Eu am încurajat-o să învețe să dea un pumn. M-am gândit că ar putea s-o ajute să se emancipeze puțin. N-a mai trecut pe la mine, deși am rugat-o. Presupun că a fost prinsă cu altele.

Prinsă. Cu mine. Am zâmbit, dar mi s-a părut trist. Mi-am amintit că George mă învățase și pe mine să dau un pumn, când

mă întorsesem acasă. Aveam cincisprezece ani și petrecusem ore întregi în garajul lui, mișcându-mă în jurul sacului, vărsându-mi năduful pe el, în loc să mă răzbun pe lume sau pe mine. Și îmi fusese de ajutor. Dar nu însemnase decât o mică parte din recuperarea mea.

— Ce altceva?

El clătină din cap.

— Oh, Gabriel, ți-aș spune, dacă aș ști. Încearcă doar să-ți amintești cum ai fost, în anii după ce ai ajuns acasă.

Se ridică, zâmbind blajin, înainte să se întoarcă și să se îndrepte spre ușă.

— Mulțumesc, George, am strigat după el.

Am stat acolo o vreme, gândindu-mă la acele vremuri, gândindu-mă cum stătusem mai mult de unul singur, cum avusesem nevoie să învăț să am din nou încredere în mine, cum trebuise să redescopăr locul pe care-l aveam în lume, cum mă îndoisem că aș fi avut vreunul, de fapt. Fusese o luptă grea și solitară, dar Doamne, cât de necesară. Și trebuise să depun eu tot efortul ca să o scot la capăt. Nimeni nu ar fi putut să o facă în locul meu, chiar dacă ar fi vrut.

Am oftat. Nu puteam să depun eu eforturile pentru Ellie. Trebuia să le facă ea însăși, dar eu o puteam iubi, în acest timp. Și exact asta *voiam* să fac. Dacă avea nevoie de putere, eu aveam să fiu stânca ei, dacă avea nevoie de alinare, eu aveam să fiu plasa ei de siguranță pe care să aterizeze. Aveam să fiu orice avea ea nevoie să fiu. Și totuși, ceva în legătură cu asta mi se părea periculos... Voiam ca Ellie să-și găsească singură valoarea, nu să îngăduie iubirii mele să determine acest lucru pentru ea. Nu ar fi fost niciodată fericită cu adevărat, în felul ăsta. Mi-am trecut degetele prin păr frustrat.

Nu mă poți repara, știi? îmi zisese ea. *Nu*, mă gândisem eu, *pot doar să te iubesc*. Și avusesem dreptate. Tot ce puteam să fac era să o iubesc.

Ziua următoare a fost mohorâtă și ploioasă și am stat în studio, lucrând la finisările brâului cu motive vegetale pentru biblioteca germană. Din când în când mai făceam o pauză, ca să mă uit afară, la peisajul ca un decor pictat în acuarelă.

Ușa se deschise și Ellie, zâmbind, se strecură înăuntru, închizând umbrela, cu un pachet la subraț.

— Hei, am salutat-o, zâmbind.

— Hei. Dominic a fost în oraș și a ridicat comanda ta de la magazin.

— Ah, mersi.

Uitasem că făcusem comanda.

— Ți-a zis ce mai face Sal?

Ea se încruntă.

— Dominic? Clătină din cap. Dominic nu vorbește prea mult cu mine.

Se îmbujoră și eu m-am încruntat. Aș fi întrebat-o dacă Dominic se purta urât cu ea și ea ar fi negat, dar eu n-aș fi crezut-o.

Mi-am pungit buzele, iar ea păru să-mi citească gândurile.

— Ți-am spus că totul e bine între noi. E doar... foarte tăcut în preajma mea.

Tăcut? Dominic? Nu părea în regulă. Am oftat.

— Ellie, pot să vorbesc eu cu el, dacă tu crezi că e nevoie. Nu e cazul să te confrunți cu o atmosferă supărătoare la serviciu.

Zâmbi, dar zâmbetul nu îi luminează și ochii.

— Nu am nevoie să vorbești tu cu el. Totul e bine. Pe cuvânt. Zâmbetul i se învioră și făcu semn spre brâul din fața mea:

— Se pare că l-ai terminat.

— Da. Încă două ore și ar trebui să fie gata.

Mi-am îndreptat atenția spre sculptură, în timp ce Ellie începu să despacheteze lucrurile din cutie. M-am lăsat prins de detaliile lucrării și, când am ridicat privirea, câteva minute mai târziu, am fost surprins să o văd pe Ellie în fața unui dulăpior ale cărui uși erau deschise.

Mi-am îndreptat spatele, exact când se întoarse ea spre mine. Era ușor înmărmurită. Clipi.

— Acestea sunt...?

M-am uitat în spatele ei și mi-am dat seama ce dulăpior deschisese. M-am ridicat în picioare și m-am dus la ea. Încet, am scos figurinele și le-am așezat pe masa de alături.

Se uită la mine, cu ochi mari, plini de compasiune.

— Da, ele sunt, șopti ea.

M-am uitat la ele un moment, lăsând sentimentele pe care le stârniseră să mă împresoare. Am ridicat-o pe prima și am spus:

— Numele lui e Racer, Cavalerul Vrabiiilor. Racer a fost porecla pe care mi-a dat-o tatăl meu. Mi-a zis așa după ce am câștigat o cursă în clasa întâi. Mi-a zis că am fost cel mai rapid copil pe care l-a văzut vreodată. Și cu porecla asta am rămas.

Ea păru să fi încremenit și, cu buzele întredeschise, se uita când la mine, când la figurină.

— Cavalerul Vrabiiilor... după păsările care ciripeau la fereastra dormitorului tău, zise ea.

Am schițat un zâmbet.

— Da.

M-am uitat la figurină, la armura pe care o purta, la pasărea micuță cocoțată pe umărul lui.

— Poți să-ți dai seama că e cel mai chipeș, din motive evidente.

I-am zâmbit larg, ea clipi și râse.

— El... te reprezintă pe tine?

M-am gândit la asta o clipă.

— Cred că da, da.

L-am pus jos pe Racer și am luat a doua figurină, uitându-mă la fața ei veșnic zâmbitoare.

— Shadow, Baronul de Iadeș. Shadow a fost câinele nostru.

Am tăcut, strângându-mi buzele, pentru un moment.

— Cred că l-am numit de Iadeș pentru că îi plăcea să îngroape oase, dar și în amintirea mamei, care puneă câte unul la uscat pe pervazul de la bucătărie și, de fiecare dată, de Ziua Recunoștinței, eu și cu fratele meu ne puneam o dorință și îl rupeam. Mereu consideram importantă dorința aceea.

Amintirea îmi aduse un zâmbet. Am pus figurina la loc pe masă și am ridicat-o pe următoarea, uitându-mă atent la felul în care buzele îi formau zâmbetul ușor batjocoritor și la sclipirea poznașă din privire.

— Gambit, Ducele Hoților. Fratele meu și cu mine colectam albume de benzi desenate. Gambit era unul dintre personajele mele preferate din X-Men. Era un fost hoț ale cărui puteri încărcău obiectele cu energie cinetică, agilitate sporită, și un farmec hipnotic.

Am zâmbit, lăsându-l jos.

— Este o imagine cu el, lipită pe dulapul din camera de oaspeți, zise Ellie.

— Da, este dulapul din camera mea de când eram mic.

Am ridicat următoarea figurină, privindu-i fața înțeleaptă, cu un aer matern.

— Domnița Lămâiță, Regina Bezelelor. Domnița Lămâiță¹ era un râu unde obișnuia să ne ducă tata la pescuit, când eram mici. Puneam corturile... spuneam că mergem „ca băieții”

Mi-am dres glasul, amintirea ridicându-mi un nod de amărăciune în gât.

Ellie stătea nemișcată, privindu-mă cu mare intensitate.

— Prăjitura de lămâie cu bezea e desertul tău preferat.

— Da, am șoptit. Mama obișnuia să o facă pentru mine, la ocazii speciale.

M-am uitat la ultima păpușă, brusc copleșit de emoții. Mi-am ridicat privirea spre raftul pe care se afla coșul cu obiectele mici pe care le sculptasem — felii mici de pâine, săbii, piepteni, cărți. Mă gândisem să i le arăt mai întâi pe acelea lui Ellie, dar știam că nu erau chiar atât de importante. Ultima păpușă era cea care conta cu adevărat și motivul pentru care eu trăgeam de timp.

Am înghițit în sec, am pus-o la loc pe Domnița Lămâiță și am luat cea din urmă figurină. M-am uitat în ochii lui Ellie.

— Lady Eloise, am spus, a Câmpurilor de Narcise.

Își încruntă fruntea, derutată, în timp ce se uita când la fata din piatră, când la mine.

— Mama colecționa cărți pentru copii. Obișnuia să-mi citească unele dintr-o serie despre o fată pe nume Eloise. Când venea primăvara, tata îi aducea mamei narcise. Erau preferatele ei. Spunea că sunt cele mai fericite dintre toate florile.

M-am uitat la păpușa din mâinile mele.

— Ea, Lady Eloise, a fost cea care m-a luat de mână și mi-a arătat drumul când eu a coborât scările.

---

¹ Lemon Fair în original (n.trad.).

Ellie părea uluită. Clătina ușor din cap, ca și cum ar fi încercat să nege, dar și să încerce să înțeleagă ceva.

— Cred că... cred că pe ea am iubit-o cel mai mult dintre toate, fiindcă ea a fost cea care m-a salvat când am avut mai multă nevoie.

M-am uitat la Ellie și am văzut cum expresia de pe chipul ei devine din șoc și confuzie, mâhnire și durere. Își aținti ochii într-ai mei și, când am văzut cât de multă durere încăpuse în ei, i-am întins mâna.

— Acesta este motivul? mă întrebă, într-o șoaptă frântă.

Confuzia se rostogoli în mintea mea.

— Motivul pentru ce?

— Pentru care mă iubești? Din cauza... ei?

Făcu un semn în jos, spre păpușă, în timp ce o lacrimă i se prelinse din ochi.

— Oh, șopti ea tremurat, acum înțeleg.

— Pentru Dumnezeu, nu, Eloise. Te iubesc pentru că ești tu. Te-am iubit dinainte să-ți știu numele adevărat.

— Dar...

Arăta atât de devastată, încât m-am simțit complet răvășit. Doamne, nu-mi imaginasem nicio clipă că avea să reacționeze așa, că avea să-i treacă prin cap că eu... ce? o s-o transform într-o versiune vie, însuflețită, a păpușii din mâna mea?

I-am întins-o, făcând un pas înainte, punându-i-o în palme, și apoi lipindu-mi mâinile peste ale ei.

— E doar o păpușă, Ellie. O bucată de piatră.

I-am dat drumul la mâini, iar ea o ridică, studiind detaliile fetei, zâmbetul liniștit, părul lung, unduitor, florile din pumnul ei mic. Fusese ultima figurină pe care o sculptasem și fiindcă devenisem tot mai iscusit cu fiecare figurină pe care o creasem, ea era cea mai frumoasă, cel mai bine lucrată, cu detaliile cele

mai multe. Am văzut cum mâinile lui Ellie încep să tremure în timp ce ținea figurina.

Își înăbuși un hohot de plâns și făcu un pas înapoi, slăbind strânsoarea din jurul păpușii. Mi se păru că totul se întâmplă cu încetinitorul. Ochii lui Ellie se făcură mari, în timp ce păși înainte și încercă să o prindă pe Lady Eloise. Pentru o secundă, am crezut că reușise, dar degetele ei doar o atinseră, trimitând-o mai departe de mână și mai repede la podea, unde se trânti cu zgomot și se sparse în sute de bucăți. Am incremenit.

Ellie lăsa să-i scape un țipăt ascuțit, căzând în genunchi în fața fetei făcută cioburi.

— Oh, Doamne. Oh, nu. Gabriel, îmi... îmi pare atât de rău. N-am vrut.

Adună cu mâinile toate cioburile într-o grămăjoară. Mâinile îi tremurau atât de tare, că m-am mirat cum putuse să facă asta.

Am dat să mă așez jos lângă ea, tocmai când ea se ridică brusc în picioare și fugi la masa de lângă ușă, unde era o pungă de plastic. Veni în fugă înapoi, îngenunche din nou și puse cioburile în pungă.

— O s-o repar. Pot... pot... pot s-o repar. Dacă...

Suspina din nou.

Am ieșit din transa ciudată în care părea că intrasem, lucrurile din jurul meu începând să devină tot mai clare, și am căzut în genunchi, în fața ei.

— Ellie, iubita mea, oprește-te. Te rog. Nu contează. E în regulă.

Ea clătină energic din cap.

— Ba contează. Ea era...

Am prins-o în brațe, mângâind-o pe păr.

— Șst. Nu contează, i-am repetat.

— Mereu spui asta. Mereu accepți totul. Dar contează. Contează.

Trase aer în piept, o respirație tremurătoare, și începu să plângă.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Am simțit în piept o tortură sfâșietoare să fiu martorul suferinței sale adânci. Părea mult prea profundă și nesfârșită ca să fie legată doar de o păpușă spartă. Doamne, ce ar fi trebuit să fac? Cum să-i alin durerea? Am mângâiat-o pe păr și i-am sărutat obrazii brăzdați de lacrimi.

— Ellie, scumpa mea, îmi frângi inima.

Se cuibări la pieptul meu, plângând și mai tare, iar tot ce am mai putut să fac a fost să o țin în brațe până când lacrimile îi secară, în cele din urmă. După un timp ce păruse o eternitate, am ajutat-o să se ridice în picioare. Insistă să ia cu ea punga de plastic cu cioburi pe care o ținea strâns la piept. Am dat un telefon și i-am spus lui George că nu se simțea bine și că am s-o duc acasă.

Nu mă poți repara, știi?

Nu, pot doar să te iubesc.

În noaptea aceea, am făcut dragoste, încercând să-i arăt cu trupul toată dragostea pe care o aveam în inimă. Am ținut-o în brațe și i-am șoptit, în întuneric, cuvinte de iubire și de devotament, și ea s-a ghemuit lângă mine, acceptând mângâierea pe care voiam atât de mult să i-o ofer. Tăcerea ei, însă, îmi spuse că se retrăsese în ea și că trebuia să sper că o să revină la mine, când se făcea dimineață.

Dar când soarele răsări, am deschis ochii și am văzut că trăsesese un fotoliu lângă fereastră. Ședea ghemuită în el, cu ochii la fâșia de lumină ce se iveaua la orizont. M-am ridicat într-un cot.

— 'Neața.

Ridică și ea capul, cu o expresie blândă și tristă.

— Bună dimineața, șopti.

— Ce faci acolo?

Își mușcă buza și-și întoarse fața către geam o secundă. Se ridică și veni spre pat, așezându-se pe margine. Era atât de tristă, că inima mea începu să bată năvalnic.

— Cred că știi că trebuie să plec, Gabriel.

— Să pleci? Unde?

Am simțit panica crescând în pieptul meu și m-am ridicat în capul oaselor.

Ea trase adânc aer în piept, ca și cum ar fi încercat să se calmeze.

— Am stat trează toată noaptea și m-am gândit...

— Ellie, dacă are legătură cu figurina aceea...

Ea clătină din cap.

— Nu, nu are. Adică, vreau să spun că știu că sentimentele tale pentru mine nu există numai fiindcă s-a întâmplat să am același nume cu figurina pe care ai sculptat-o.

Oftă.

— Doar că nu pot să-ți fac asta la nesfârșit. Nu pot să-mi fac *mie* asta.

Mi se puse un nod în gât și m-am apropiat de ea, în genunchi, luând-o în brațe. Nu-mi opuse rezistență, dimpotrivă, se topi la pieptul meu, așa cum făcea mereu.

— Te iubesc atât de mult, șopti ea. Și știu că și tu mă iubești, dar nu mă pot opri să nu mă întreb de ce. Am încercat din răputeri, dar totul în mine... *doare*. Mă simt atât de pierdută și nu cred că mă pot regăsi aici. Și trebuie să fac asta, Gabriel. Trebuie să mă regăsesc. Trebuie să înțeleg de ce să mă agăț și la ce trebuie să renunț.

— Doamne, Ellie, am zis, sufocat. Te rog...

Am strâns-o mai tare în brațe, în timp ce în sufletul meu se dădea o luptă între panică și durerea adâncă. Agonia pierderii a încă unei persoane dragi din viața mea îmi sfârteca inima. *Rămâi. Lasă-mă să te ajut să treci prin asta. Nu trebuie să o faci singură.* Aș fi vrut să-i spun cuvintele astea cu voce tare, să o implor să nu plece, și totuși ceva mă oprea — poate amintirea discuției pe care o avusesem cu George, poate faptul că știam cum era să fii la răscrucea la care era ea acum. Cel mai probabil ambele. Nu puteam contesta adevărul din ceea ce-mi spusese și am știut instinctiv că, dacă o opream, aș fi făcut-o cel puțin parțial motivat de propriul egoism. Dar, Doamne, cât de tare durea. Durea al naibii de tare.

— Unde o să te duci? am reușit să zic, gâtuit.

Cum am să rezist să nu te ajut? Cum am să supraviețuiesc întrebându-mă dacă ești bine?

Ea clătină ușor din cap, la pieptul meu. Îi simțeam lacrimile pe pieptul meu gol.

— Înapoi la apartamentul meu. De acolo... nu știu.

— N-ai să...

Își înalță capul ca să se uite la mine, cu ochii plini de lacrimi și de tandrețe.

— Nu. Nu mai sunt Crystal. N-aș mai putea să fiu ea niciodată. O să-mi găsesc altă slujbă.

Am suspinat lung și zgomotos, apoi i-am șters o lacrimă de pe obraz.

Ea întreabă, încetișor:

— Tu mi-ai plătit cheltuielile cu spitalizarea, nu-i așa?

Am deschis gura, dar am închis-o la loc, nefiind pregătit să răspund la întrebare, neștiind dacă o să fie furioasă sau nu. Își puse două degete peste buzele mele, apoi și le îndepărtă ca să mă poată săruta.

— Îți mulțumesc.

Am răsuflat ușurat, înțelegând că acceptarea darului meu era un dar pentru mine. Iubirea mea pentru ea era atât de intensă în acel moment, că tremuram din tot corpul.

— O să te întorci?

Vocea nu-mi era decât o șoaptă răgușită, o implorare frântă. Tristețea îi întunecă fața și buza începu să-i tremure.

— Am nevoie să...

Închise strâns ochii pentru o clipă, de parcă propriile cuvinte o răneau fizic.

— Am nevoie să știu că-ți vei continua viața ca și cum nu m-aș mai întoarce. Am nevoie de asta.

Deschise ochii tocmai când o lacrimă alunecă și i se rostogoli pe obraz. *Zdrobit*. M-am simțit de parcă sufletul îmi fusese zdrobit.

M-am aplecat și mi-am lipit fruntea de a ei și, pentru un moment, doar am respirat împreună. Îmi venea să o implor. Îmi venea să strig la ea și s-o conving să rămână. Să o implor să își dorească să se întoarcă la mine. Să nu mă părăsească, în primul rând, dar nu am putut. Oare înțelegea că, dacă nu mă luptam să rămână, mă luptam de fapt să se vindece?

— Stai azi. Vrei să stai cu mine azi?

Se uită lung în ochii mei, înainte să-mi răspundă.

— Da, șopti ea, mai mult ca o răsuflare decât sunet.

Ne-am întins pe spate în pat și eu am tras păturile peste noi, hotărât să uit de toată lumea din afară în această ultimă zi.

Ne-am iubit nestăpânit și cu mâhnire, încercând din răputeri să adunăm o viață de atingeri într-o singură dimineață. Eram disperat și cu inima zdrobită, dar știam în adâncul sufletului că, dacă o opream să plece ar fi însemnat să o țin prizonieră propriilor demoni și asta n-aș fi făcut-o niciodată. Așadar ne-am refugiat temporar din durerea despărțirii și

ne-am bucurat de moment: pasiunea noastră, carnea, membrele noastre strâns încolăcite. *Iubirea noastră.*

Nu am vorbit. Ne-ar fi durut și mai mult și nu cred că aș fi suportat, nu cred că aș fi vrut asta nici pentru ea. Când într-un sfârșit se desprinse din brațele mele, i-am dat drumul. Am rămas în pat, ascultând cum își împacheta lucrurile în camera cealaltă, lipsindu-mi deja căldura pielii ei, mirosul părului ei, și modul în care zâmbetul ei era ca o fereastră care se deschidea, într-o zi de vară.

Am auzit sunetele reținute ale plânsului ei și voiam să fiu cel care să-i șteargă lacrimile. Știam însă că acest lucru doar va înrăutăți situația. Știam, de asemenea, că Ellie avea nevoie să-și găsească fericirea și, dacă ea credea că avea nevoie să o facă de una singură, ar fi fost greșit să o opresc. Am încercat să găsesc o oarecare alinare în faptul că știam că făceam ceea ce trebuia pentru ea, dar nu puteam face față.

Am simțit o gheară încleștându-se în măruntaie, când m-am ridicat din patul pe care îl împărțisem cu ea în ultimele două săptămâni, și mi-am îmbrăcat blugii pe care-i aruncasem pe un scaun, cu o seară înainte. M-am dus la baie și, când am ieșit, Ellie tocmai pleca din camera de oaspeți, cu valiza în mână.

— L-am sunat pe George și l-am rugat să mă ducă cu mașina, îmi zise.

M-am bucurat că făcuse asta. Nu credeam că aș fi putut îndura mai mult decât un adio. L-am zâmbit trist și i-am luat valiza, îndreptându-mă spre ușă. Părea că tristețea momentului era prea mult de suportat și aveam să mă sufoc.

Am deschis ușa. Mașina lui George era deja afară, cu motorul la ralanti, deși el stătea cu spatele, cel mai probabil ca să ne lase intimitatea de care știa că aveam nevoie.

TE-AM ALES PE TINE

M-am sprijinit de tocul ușii, vârându-mi mâinile în buzunare, ca să mă împiedic s-o apuc de umeri și să o implor să rămână.

— O să-mi fie dor de tine.

Părea să fie singurul lucru care mai era de spus și, după expresia ei, mi-am dat seama că a putut să-mi audă toată inima în cuvintele acelea.

Îmi dădu părul la o parte de pe frunte, apoi își lipi mâna pe obrazul meu și zâmbi atât de tandru, că abia m-am stăpânit să nu o iau în brațe, deși îmi promisesem să n-o fac.

— O să fii mereu dragostea vieții mele, Gabriel Dalton.

Apoi se întoarse și plecă.

Am închis ușa și m-am sprijinit de lemnul ei, lăsându-mă să alunec până am ajuns pe podea. Mi-am pus capul în mâini și am lăsat durerea agonizantă să mă împresoare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Indiferent ce faci, fă din toată inima.

Domnița Lămâită, Regina Bezelelor

ELLIE

Nu am prea făcut altceva decât să plâng, în primele zile. Când am intrat în apartamentul meu parcă am pășit într-o altă lume, din altă viață. În anumite privințe, cred că așa și era.

Durerea plecării din viața lui Gabriel era atât de acută, că devenise fizică și mă simțeam de parcă trupul și sufletul meu fuseseră prinse sub un bloc de stâncă. Mă durea tot corpul, carnea, oasele și adânc, în străfundul sufletului. Știam în inima mea că plecarea mea era pentru binele amândurora, dar asta nu însemna că nu era agonizant.

Mi-era frică, mă simțeam teribil de singură și mi-am închipuit că aveam să duc o luptă. Dar știusem de când stătusem la geam, în întunericul din dormitorul lui Gabriel, ascultând sunetele liniștitoare ale respirației sale: era o luptă pe care trebuia să o duc de una singură. Eram pierdută și singura care mă putea salva eram eu. Nu ar fi fost cinstit pentru niciunul dintre noi ca eu să mă ascund în spatele lui Gabriel, atât fizic cât și emoțional, în loc să dau piept cu lumea.

Și trebuia să îl eliberez ca să o aleagă pe Chloe, dacă ea i-ar fi fost femeia destinată, dacă sincronizarea vieții ar fi fost alta.

Mi i-am imaginat împreună din nou, așa cum fuseseră în ziua aceea a festivalului din Morlea, atât de fericiți și de frumoși, și am știut în sinea mea că ar fi fost egoist din partea mea să-i neg șansa la o viață ca aceea. L-am iubit din tot sufletul și îmi păsa mai mult de fericirea lui decât de a mea. Îmi doream ce era mai bine pentru el, chiar dacă nu eram eu aceea. Dar chiar și așa, simțeam că un cuțit se înfigea în cele mai dureroase locuri când mi-l imaginam pe el iubind-o pe ea, când îmi imaginam mâinile lui mângâindu-i corpul cum mi-l mângâiasse mie, să îi văd căsătoriți, cu copilași cu păr șaten. Mi-am închis ochii strâns ca să gonesc această imagine, să o șterg. Nu-mi făcea deloc bine să mă gândesc la astfel de lucruri.

Aveam să-mi sun gazda, imediat cum ajungeam, ca să-i mulțumesc că fusese atât de îngăduitoare cu mine și să-i spun că aveam banii pentru chiria restantă... urma să-i las în cutia poștală un cec cu chiria pe două luni, ca să ajung la zi. Câștigasem doar plata pe trei săptămâni pentru munca de birou de la carieră și trebuia să mă asigur că aveam destui bani ca să-mi scot mașina din service și să-mi cumpăr de mâncare, până îmi găseam altceva de lucru. Cu gândul la note de plată și la goana după slujbă, mă cuprinse un nou val de teamă și de singurătate, dar eram hotărâtă să găsesc o soluție. *Trebuia, Doamne, trebuia*. Dacă învățasem ceva de la Gabriel, era că în viață nu trebuie să fie mereu numai durere și îndoială. Exista și în mine ceva ce putea fi iubit. Gabriel îmi dovedise și asta. Nu trebuia decât să-mi dau seama ce anume și poate, Oh, Doamne, poate aveam să găsesc o cale să mă iubesc *pe mine*.

Întreaga mea viață mi se surpase sub picioare și nu avusesem habar pe ce să pun mai întâi mâna, de ce să mă agăț ca să nu cad. Nu avusesem habar pe ce lume mă aflu. Așa că mă agătasem de singurul lucru solid din viața mea: Gabriel. Mă atașasem emoțional de el într-un mod deloc sănătos pentru niciunul

dintre noi. Cel mai mărunț lucru îmi crea dubii, mă rănea și mă făcea să simt mii de primejdii care poate nici măcar nu erau reale. Renunțasem să mai fiu în stare să spun și știam în sufletul meu că felul meu disperat de a mă agăța de iubire s-ar transforma la un moment dat într-un fel de închisoare pentru Gabriel. Îl iubeam mult prea mult ca să-l condamn la o a doua sentință pe viață. Deja trăise una. Să plec era cel mai dificil lucru pe care-l făcusem vreodată, dar era ceea ce trebuia. Știam că era ce trebuia.

Și așa, după câteva zile în care îmi îngăduisem să mă tăvălesc în durere, m-am trezit, mi-am făcut ordine în apartament, frecând fiecare colțișor și deschizând geamul, ca să aerisesc cu adierea vântului de toamnă.

Am sunat la garajul unde era ținută mașina mea și i-am spus tipului care răspunse la telefon că vin s-o iau. M-am încălțat cu tenișii și mi-am luat jacheta, pregătindu-mă pentru drumul de peste doi kilometri. Mă treziseam cu o crampă dureroasă la ceafă și durerea se înteti, în timpul mersului. Mă durea puțin și piciorul și pasul îmi deveni tot mai lent, dar, în ciuda durerilor, efortul fizic mă făcea să mă simt grozav și aerul proaspăt era minunat pentru plămânii mei.

Ricky era la recepție când am intrat în biroul mic al service-ului, unde am simțit de cum am intrat mirosul de cafea și de ulei de mașină, iar căldura spațiului închis mă învălui imediat. Ricky îmi zâmbi cu prietenie.

— Ei, ia te uită cine a venit pe la noi. Arăți grozav.

I-am zâmbit și eu, iar el ieși de după birou și mă îmbrățișă.

— Salut, Ricky. Mulțumesc mult că mi-ai ținut mașina aici. Îmi pare rău că a durat atât de mult ca să vin după ea.

El clătină din cap și se întoarse în spatele biroului, scotocind printr-un sertar și scoțând o cheie cu numele meu mâzgălit pe o etichetă. Mi-o întinse peste birou.

— Când i-am spus tatei că vii, mi-a zis să nu-ți iau bani. A zis că ai trecut prin destule.

Am clipit surprinsă.

— Mulțumesc. Oh, eu... păi, nu aș putea...

— Ba poți. Și, pe bune, pleacă mai repede de aici, până când nu se răzgândește zgârcitul de taică-meu.

Râse și un val de simpatie îmi umplu pieptul. Mi-am pus o mână în dreptul inimii, de parcă aș fi putut simți căldura ce radia din interior.

— Îți mulțumesc Ricky. Nici nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă asta pentru mine. Eu... îi mulțumești tu tatălui tău din partea mea?

— Negreșit. Mașina ta e în spatele parării. Ai grijă de tine, bine?

Am dat din cap, străduindu-mă să-mi rețin lacrimile.

— O să am.

Și vorbeam serios. Sau cel puțin aveam de gând să încerc din răputeri.

Odată ce am intrat în mașină, am răsucit cheia în contact și am ascultat cum revine cu ușurință viața. Mi-am lăsat capul pe spate în scaun și m-am simțit recunoscătoare. Banii de care mă scutiseră Ricky și tatăl lui însemnau foarte mult pentru mine, în momentul ăsta.

Când treceam prin centru, în drumul meu spre casă, am observat un semn ce anunța reducere de zece dolari la pedichiură, la salonul la care mai mergeam din an în Paști, când aveam niște bani în plus. Era o mică extravaganta pe care mi-o îngăduiam, din când în când. Acum nu aveam bani în plus, dar am parcat într-un loc liber peste drum, răsucindu-mi gâtul într-o parte și-n alta de durere. Doamne, era o idee minunată să stau în scaunul de masaj, în timp ce-mi înmuiau picioarele în apă caldă.

M-am uitat cu atâta jind la vitrina salonului, de parcă mă rătăcisem în deșert și el era o oază luxuriantă și răcoroasă.

N-ar fi trebuit să cheltui douăzeci și cinci de dolari pe ceva ce nu era o necesitate și, cu toate astea, anticipasem că o să mă despart de două sute cincizeci de dolari pentru mașină, bani pe care îi aveam acum în buzunar. Eram sigură că Ricky și tatăl lui nu s-ar fi supărat să cheltui o mică parte din ei pe o oră de răsfăț. Doar asta, nimic mai mult.

Am traversat strada și am intrat în salonul aglomerat. Lien Mai mă salută în gura mare de la măsuța de pedichiură, unde finisa cu o pilă electrică unghiile date cu ojă acrilică ale unei doamne.

— Mult timp nu văzut, Crystal. Ai nevoie pedichiură?

— Bună, Lien. Da, dar văd că ești ocupată.

— Nu. Programare anulată. Tu stai jos.

Făcu semn spre scaunul de masaj mare, negru, de la capătul șirului de scaune. *Ah, dulce viață.* M-am dus la scaun și o fată minionă cu părul lung, întins cu placa, îmi zâmbi politicos și începu să umple bazinul cu apă caldă și cu săpun. M-am așezat, am pornit masajul cu role pe spate și, suspinând, m-am lăsat pe spetează și mi-am cufundat picioarele în apă.

— Ce culoare? întrebă fata, referindu-se la ojă.

Am închis ochii.

— Nu-mi pasă. Alege tu.

Fata chicoti.

— Ai nevoie de asta, nu-i așa?

Am zâmbit, fără să deschid ochii.

— Da.

Când începu să mă frece pe picioare și pe gambe cu crema ușor abrazivă, exfoliantă, am simțit în piept o durere atât de puternică, încât aproape că mi se tăie respirația. Mi-am imaginat mâinile frumoase ale lui Gabriel mișcându-se pe pielea mea și,

pentru o secundă, durerea dorului meu pentru el a fost atât de intensă, că nu am știut dacă puteam să supraviețuiesc până în clipa următoare. M-am concentrat pe respirație și, după câteva minute, ce fusese mai greu trecuse, și mă simțeam din nou suportabil.

Am ascultat sporovăiala și zarva din salon, în timp ce mușchii mi se relaxau cu ajutorul scaunului mecanic. Telefonul suna fără oprire și, câteodată, cineva ridica receptorul, dar de cele mai multe ori nu.

— Nu aveți pe nimeni care să răspundă la telefon? am întrebat-o pe fata care stătea pe un taburet la picioarele mele.

Ea clătină din cap.

— Nu. Lien vrea să angajeze, dar prea ocupată.

Am simțit un fior de entuziasm.

— Eu am experiență să răspund la telefon.

Își ridică ochii spre mine.

— Da?

Se întoarse spre Lien.

— Lien, ea vrea slujbă de răspuns la telefon.

Lien tocmai spunea la revedere femeii din fața ei și se ridicară amândouă, Lien cu un oarecare efort ca să se îndrepte. Acum, când corpul ei nu mai era ascuns de măsuță, am observat că era însărcinată în, aș fi zis, paisprezece luni. Am făcut ochii mari.

— Oh, da? Tu vrei slujbă, Crystal?

Veni spre scaunul meu și se opri alături, ținându-și o mână în șale.

— Da, mi-ar prinde bine o slujbă. Am experiență în răspuns la telefon. Am lucrat de curând la cariera de piatră din Morlea. Pot să aduc referințe.

— Hmm, bine. Tu întorci mâine și te încercăm.

Îngrijorarea mi se cuibări în suflet, dar am zâmbit și am dat din cap. Puteam să fac asta. Puteam încerca. Am simțit că ocazia

îmi picase plească, totul se întâmpla de parcă așa era menit să fie.

Când Lien se îndepărtă din nou, am întrebat-o în șoaptă pe fată:

— Cât mai are, totuși?

— Mai are opt săptămâni.

Mi-am înăbușit uimirea. *Pentru numele lui Dumnezeu!* Corpul ei micuț era imposibil să se facă și mai mare decât era acum.

A doua zi când am ajuns la salon, aveam emoții, dar după vreo oră sau poate nici atât, am început să mă descurc cu sistemul telefonic și am început să preiau mesaje și să fac programări de parcă eram acolo de luni de zile. Era aglomerat și un du-te-vino permanent, dar m-am descurcat.

Cu cât ziua de lucru era mai lungă, cu atât mă simțeam mai sigură pe ce trebuia să fac și, când Lien veni la masa mea, pe la trei, îmi zise să mă duc în biroul din spate și să completez actele de angajare. Eram beată de fericire și primul gând care-mi veni în minte a fost: *Trebuie să-l sun pe Gabriel și să-i spun*. Însă apoi realitatea se pogorî din nou în mintea mea, făcându-mă să mă împiedic și să-mi închid ochii strâns de tristețe. M-am oprit la baie ca să mă adun, înainte să mă îndrept spre camera din spate, care era pe post de birou al lui Lien.

— Lien, trebuie să-ți spun ceva înainte să completez actele acestea.

— Ce aceea?

— Păi, numele meu nu este în realitate Crystal. Este Eloise. Ellie, pe scurt.

Mă privi un moment și dădu din cap.

— Asta bine. Ție mai bine Ellie oricum.

Un hohot de râs îmi bolborosi pe gât în sus. Doamne, speram și eu. Chiar speram.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Ceva îmi spune că te voi iubi pentru totdeauna.

Lady Eloise a Câmpurilor de Narcise

ELLIE

Mi-am luat în primire slujba la Salonul lui Lien Mai și, după câteva săptămâni, practic administram afacerea. Nu doar răspundeam la telefon, ci comandam produse și făceam inventarul. Îmi plăcea atmosfera relaxată, sporovăiala care se ridica și se lăsa în salon, atât în engleză, cât și în vietnameză, felul în care zilele treceau în goană și cât de ruptă de oboseală eram, când cădeam direct în pat.

M-am trezit într-o noapte rece de vineri, sufocându-mă, și m-am ridicat în capul oaselor. Visasem din nou visul acela în care auzeam vocea mamei mele, în timp ce mergeam în întuneric. Doar că, de data aceasta, zidurile se retrăgeau și spațiul se lărgea în loc să se îngusteze, iar ea mă încuraja să merg înainte. *El te așteaptă*, spuse din nou. El? Singurul el pe care îl voiam era Gabriel.

Dar poate că el *chiar* aștepta. Totuși, avusesem visul ăsta și când fusesem cu el. Doar că... se părea că mersesem în direcția greșită spre el și ajunsesem exact în dreptul lui, dar cu o barieră între noi. A trebuit să mă întorc ca să o apuc pe cărarea care avea să mă ducă înapoi la el, cărarea care se termina fără niciun

obstacol care să ne separe. N-am știut dacă ar fi trebuit măcar să îndrăznesc să sper, dar, în orice caz, cărarea pe care fusesem mă storsese de viață. Mă întorsesem nu doar pentru Gabriel, ci și pentru mine.

Sentimentul pe care mi-l sădise visul nu s-a mai dat dus și nu am putut să adorm la loc. Am coborât din pat, tremurând, și am dat căldura mai tare. Începuse să plouă liniștit și am stat la geam câteva minute, privind în întuneric cum se reflecta lumina felinarelor de pe stradă în băltoacele din parcare de jos.

Întorcându-mă, am observat valiza cu care venisem de-acasă de la Gabriel, încă nedesfăcută, și am oftat. Părea că nu puteam să mă detașez de trecut decât pas cu pas, iar acesta, probabil, era încă unul.

În timp ce goleam conținutul, aruncând hainele în coșul de rufe, mâna găsi ceva de plastic și am tresărit, trăgând afară punga de care uitasem în întregime, în nefericirea mea. *Lady Eloise a Câmpurilor de Narcise*. Făcută zob, aparent imposibil de reparat. Dar poate... poate... Am așezat-o pe măsuta din dreptul ferestrei și am aprins lampa din colț. Am luat un prosop de mâini din baie și cu grijă, cu foarte multă grijă, am golit conținutul pungii pe prosopel, împrăștiind piesele ca să îmi dau seama dacă se mai putea recunoaște ceva. Da, un picioruș, un buchet de flori și două jumătăți din fața ei dragălașă. *Speranță*.

M-am așezat la mäsută, cotrobăind prin sertare până am găsit un tub mic de superglue pe care-l cumpărasem mai demult, din nu mai știam ce motiv.

Mă simțeam cu totul copleșită, dar m-am gândit că lucrul cel mai bun era să încep cu începutul, așa că am luat bucățica de picior și am început de acolo. Nu am putut să nu mă gândesc că acea fetiță sfărâmată eram eu în mii de bucățele și, în timp ce lucram, potrivind laolaltă cioburile mici, m-am întrebat dacă munca pe care o făceam cu mâinile era o reprezentare a muncii

pe care aveam nevoie să o fac cu mine însămi. Astfel, am stat aplecată peste masă până când lumina zorilor se strecură printre perdele, iar eu m-am gândit la toate lucrurile care mă zdrobiseră și mă transformaseră și pe mine într-o mână de cioburi.

M-am gândit la mama și asta a fost cel mai greu. M-am gândit la ziua în care mă lăsase cu Brad, golul, mâhnirea care rămăsese lipită de mine ca o a doua piele, durerea și furia de a fi fost abandonată, lăsată singură și speriată.

În timp ce mâinile mele se mișcau, căutând bucățile și încercând să le potrivească, lăsându-le jos pe cele care nu mergeau bine, ridicând altele noi până când liniile și cutele se armonizau, mintea mea începu să rățăcească. Era ceva în mișcarea constantă a mâinilor și în faptul că mintea mi-era doar pe jumătate concentrată la ceea ce făceam care îmi dădea un sentiment de siguranță. Nu am putut să nu mă gândesc la Gabriel și m-am întrebat dacă și el găsisese la fel de multă mângâiere în muncă, atunci când se întorsese în sfârșit acasă.

Nu am încercat să opresc sau să controlez hoinărelile minții. Nu am încercat să alung nimic. M-am gândit la tot și am îngăduit durerii să mă răscolească. Lacrimile mi se rostogoliră pe obraji și în urechi și le-am tamponat cu mâneca în momentul în care ochii mei deveniră prea încețoșați ca să mai văd ce lucram, dar nu m-am mișcat de la măsuță în noaptea aceea, nici măcar o dată.

Mi-am amintit cum arătase mama în ziua aceea, cât de bolnavă, cât de *innebunită de spaimă*, și mi se puse în gât un nod atât de mare, că am crezut că mă voi sufoca. Dar nu. Am continuat să lucrez și am continuat să sufăr.

Cum m-aș fi simțit în locul ei? Câtă disperare simțise să știe că era pe moarte și că singura ei opțiune era să-și lase singurul copil unui străin? Nu avea de unde bănuși că Brad o să se poarte cu mine așa cum o făcuse. Din câte îmi dădusem seama, abia dacă îl cunoștea pe Brad. Ea își asumase un risc, iar eu plătisem

prețul. Dar ea nu știuse. Se bazase doar pe speranță. Era tot ce avusese.

Doamne, dă-mi putere. Nu am de ales. Nu am de ales.

— Oh, mamă, am exclamat gătit, cu vocea firavă ca a fetei care fusesem odată. Te iert. Și îmi pare rău pentru ce ai avut și tu de suferit.

La o săptămână după fusesem lăsată în casa lui Brad, el îmi zisese că oamenii o găsiseră pe mama moartă sub veranda cuiva. Se ghemuise acolo să moară ca un animal pierdut. Îmi transmisese veștile cu o voce seacă, apoi luase o înghițitură de bere, de parcă n-ar fi contat deloc. Iar în mine, o însemnată bucată din inimă se rupsese și se fărâmasese.

Învățasem să mă închid într-o cochilie în aparență dură, astfel ca nimeni să nu mă mai poată răni așa cum o făcuse mama, atunci când mă părăsise fără să-și ia rămas-bun. Dar cochilia era atât de subție, atât de subțire și atât de ușor de spart.

Apoi a fost prietenul tatălui meu, Cory, care mă luase și mă folosisese — mă *violase*, deși eu nu folosisem niciodată acest cuvânt, nici măcar în sinea mea. Crezusem că îl iubeam, fiindcă fusese prima persoană, după atâta timp, care păruse să mă vrea, care mă observase, măcar.

Sentimentele pentru Cory fuseseră un alt fel de disperare, o dragoste de care mă ținusem cu ghearele, dar nu așa voiam să-mi dau inima. Voiam să ofer ceva întreg — chiar dacă lipit la loc bucată cu bucată, totuși întreg.

Când sosiră zorile, m-am uitat la opera mea și mi-am dat seama că lipisem la loc două piciorușe goale. Am început să râd, mirată. Mai erau mici bucățele lipsă, părți care probabil se făcuseră praf, dar fiecare degețel era complet refăcut. Ceva din mine iubea și acele părți care lipseau. Pentru mine reprezentau acele lucruri la care trebuia să renunț, durerea de care mă țineam agățată de prea mult timp, furia, amărăciunea, învinovățirea.

Și acele locuri goale erau la fel de importante ca părțile care mă făceau întreagă. Am zâmbit triumfătoare, ștergându-mi ultimele lacrimi și dezmoțindu-mi gâtul și spatele care mă dureau.

Deschizând oblonul, am privit lumina din depărtare înălțându-se peste linia orizontului. Mi-am amintit ce-mi povestise Gabriel, despre cum privea acea rază de lumină prin geamul vopsit din acea pivniță de demult și mi-am amintit ce gândisem eu, că uneori speranța însemna doar atât, doar o geană de lumină îndepărtată. Iar pentru mine în dimineața aceea, exact asta era.

Viața mea deveni un program strict, împărțit între activitatea la salon și lucrul la figurină. Mi-am petrecut majoritatea weekendurilor stând trează până în zori și lipind fata la loc, bucată cu bucată, trecându-mi în revistă propria viață, propriile suferințe, toate momentele în care inima mea se făcuse praf și pulbere.

Era epuizant și dificil, dar am continuat, încurajată de semnificația muncii mele: arta care fusese speranța lui Gabriel, cu mulți ani în urmă. Și în felul acesta simțeam că el era acolo cu mine. Nu eram complet singură. De fapt, oricâtă durere îmi dădeau, nopțile petrecute încovoiată la măsuta mea îmi ofereau cea mai mare alinare.

Nu poți să mă reperi, îi spusese odată lui Gabriel. Și avusesem dreptate. Trebuia să mă repar singură. Iar el mă iubise destul de mult cât să mă facă să cred că era posibil. *Că meritam să fiu reparată.*

Toamna trecu și veni iarna, zilele deveniră mai scurte, copacii de la fereastra mea, doar niște schelete golașe. Am sărbătorit Ziua Recunoștinței și Crăciunul cu Lien Mai și familia ei, aducând-o pe Kayla ca parteneră. Petrecerile noastre au fost pline de aceleași pălăvrăgeli în vietnameză care mă făceau să

zâmbesc, și am simțit deopotrivă un dor chinuitor, întrebându-mă ce făcea Gabriel, dar și o caldă comuniune și afecțiune pentru noii mei prieteni.

La câteva zile după Crăciun, mi-am verificat cutia poștală, după ce o săptămână neglijasem acest aspect, și am fost surprinsă să găsesc ceva ce părea o felicitare de Crăciun, cu adresa lui George în colț. Cu degete tremurânde am deschis-o și am citit bilețelul pe care-l inclusese:

Dragă Ellie,

Sper că petreci Crăciunul într-un mod care-ți aduce pace și liniște în suflet. Îți ducem dorul, pe aici. Chloe a venit cu ocazia Crăciunului și petrece două săptămâni cu noi - și ei îi este dor de tine. Mă gândesc mereu la tine, Ellie, feto, și sper că ești bine.

Cu dragoste, George

Am citit felicitarea în timp ce urcam scările de jos, de la cutia poștală, și am strâns-o la piept, închizând ochii, ca să-mi opresc lacrimile înăuntru, apoi m-am așezat pe ultima treaptă ca să-mi recapăt respirația. Doamne, mi se făcu atât de dor de ei în acel moment, că nu credeam că o să supraviețuiesc. *Chloe a venit cu ocazia Crăciunului.* Un cuțit îmi spintecă inima. Sigur venise pentru Gabriel. Probabil că terminase teza și, chiar dacă n-o terminase, n-ar fi avut nevoie de două săptămâni ca Gabriel să-i dea mai multe informații. Nu, vizita ei trebuia să aibă motive personale.

Am lăsat lacrimile să-mi curgă pe obraz, simțind o durere lăuntrică atât de ascuțită, încât am simțit că-mi străpunge sufletul. Însă trebuia să accept că Gabriel și Chloe s-ar fi putut

să fie împreună acum. Îi dorisem asta lui Gabriel. Îi oferisem libertatea să-și exploreze propria inimă.

O să te întorci?

Am nevoie să-ți continui viața ca și cum nu m-aș mai întoarce.

Am mai stat acolo un moment, până mi se uscară lacrimile în vântul înghețat, privind jos, parcare. Mai erau vreo câteva zone unde zăpada nu se topise din cauza furtunii călduțe care se abătuse peste oraș cu o săptămână înainte. Am zărit cu coada ochiului ceva violet și mi-am lungit gâtul, mirată, mijind ochii și încercând să-mi dau seama ce era, însă era prea departe.

Am coborât scările și m-am lăsat pe vine, în zăpadă, tresărind surprinsă de ce vedeam. Era o floare purpurie care crescuse prin zăpada înghețată.

— Cum Dumnezeu? am șoptit, mângâind cu un deget o petală catifelată.

Recunoștința nu este un leucoplast, Ellie. Încă trebuie să-ți trăiești emoțiile, ca să poți să ți le înțelegi. Recunoștința te ajută să le suporți. Câteodată, recunoștința te ajută să trăiești de la o zi la alta, alteleori de la un moment la altul.

I-am auzit cuvintele de parcă îmi erau șoptite în minte și am închis ochii, ca să stăvilesc șuvoiul neîntreput al lacrimilor. După o clipă, m-am uitat din nou la floare, consolându-mă cu acel moment, găsind recunoștință și *speranță* într-o floare delicată, care reușise cumva să înflorească, să răzbată chiar și prin întunericul înghețat.

În Ajun de Anul Nou am băut prea multă șampanie cu Kayla, în timp ce urmăream coborârea sferei luminoase¹ la

---

¹ Multe localități din America marchează începutul de an prin ridicarea sau coborârea unui obiect-simbol, după modelul festivităților care se țin în Times Square, New York City, unde o uriașă bilă de cristal este coborâtă pe un stâlp din vârful zgârie-noriului One Times Square.

televizor. A fost cât pe ce să-l sun pe Gabriel, dar mi-am impus să n-o fac. Mi l-am imaginat sărutând-o pe Chloe, când ceasul a bătut miezul nopții, și am plâns atât de tare, încât Kayla m-a întrebat dacă trebuia să cheme salvarea. Asta m-a făcut să râd printre lacrimi, apoi am plâns din nou și am râs iarăși, după care am adormit, istovită.

La trei ianuarie, Lien Mai a născut un băiețel sănătos și am vizitat-o la spital cu un „bucet” de baloane albastre. M-am așezat pe un scaun lângă patul ei, am luat în brațe mogâldeța, m-am uitat la fața perfect rotundă a lui James Allen Nguyen și m-am îndrăgostit pe loc, iremediabil.

— Tu ai copilul tău într-o zi, a zis Lien. Tu poți nu avut al meu.

Și apoi a râs, cu o sclipire cunoscătoare în ochi, în timp ce rânjea la mine, când îi țineam băiețelul în brațe.

Am râs și eu, și atunci el mă apucă de deget și mie mi se tăie respirația.

— Ah, uite, Lien, el nu e de acord.

Lien râse.

— Fie, împărțim.

Și, într-un fel, așa am făcut. După două săptămâni de concediu de maternitate, Lien începu să-l aducă pe James la salon de două ori pe săptămână, de la nouă până la amiază, când mama ei venea să îl ia. James dormea în scaunelul de mașină, în biroul din spate, care era bine aerisit și unde, dacă ziua nu era aglomerată și Lien era ocupată, mă duceam să stau cu el și îi dădeam biberonul, uitându-mă în ochii lui frumoși și oblici, și aranjându-i părul negru ca smoala de pe frunte. Îl iubeam atât de mult că mă durea inima.

M-am gândit la multe lucruri acolo, în liniște, în timp ce hrăneam copilul prietenei mele. Părea că iubirea îmi făcea asta — aducea la suprafață tot ce aveam în suflet, ca să pot

analiza încet și cu grijă, să arunc ce eram pregătită să arunc și să pun restul deoparte pentru nopțile în care o reconstruiam, bucată cu bucată, pe Lady Eloise.

M-am gândit dacă aș fi vrut să aflu ce se alesese de tatăl meu și am decis că nu, nu aveam nevoie să știu. El era o bucățică lipsă din reconstrucția inimii mele și mă simțeam împăcată că lucrurile erau așa cum trebuiau să fie. Sperasem atât de mult să mă iubească, tânjisem să mă accepte, dar el nu fusese în stare să-mi ofere nimic. Și acum știam, *credeam*, că asta se întâmplase din cauza lui, nu din cauza mea.

M-am mai gândit mult și la ce voiam să fac cu viața mea, în timp ce-l hrăneam pe James.

Tu și visurile tale de-o viață, îi zisesem batjocoritor lui Gabriel, cândva, demult.

Am o grămadă, îmi răspunsese el, zâmbindu-mi fermecător. *Pariez că și tu ai vreo câteva.*

Problema era, totuși, că nu avusesem niciodată. Nu îndrăznisem nicicând să visez, deoarece în mintea mea, visurile nu se împlineau niciodată. Era prea *dureros* să visez, să sper la ceva ce nu s-ar fi putut niciodată realiza și pentru care nu aveam încredere în mine că pot să obțin. Până și cărțile pe care le adoram în copilărie, poveștile pe care le citeam ore-n șir în bibliotecă, după orele de școală, în adolescență, îmi inspiraseră prea multe visuri, așa că le abandonasem. Acum însă... acum m-am trezit că le îngăduiam minții și inimii mele să-și unească forțele în timp ce se aventurau împreună pe tărâmul nebulos al speranțelor și al visurilor. *Ce aș face dacă aș putea face ceva, orice? Care ar fi acel lucru?*

M-am gândit la mama, la cât de mult îmi dorisem să o pot vindeca, cum aș fi făcut orice să îi ofer alinare. M-am gândit la micuțul drăgălaș din brațele mele și la câtă liniște sufletească și fericire îmi aducea simplul fapt că îl hrăneam, așa că m-am

întrebat dacă nu aş putea fi asistentă medicală. Oare aş fi o asistentă bună? Oare aş fi în stare să absolv clasele necesare? Întotdeauna mă descurcasem bine la şcoală, în ciuda vieţii de acasă. Avusesem note bune. Învăţasem din greu şi îmi luasem diploma de liceu. Cel puţin, pe aceea o aveam.

Bineînţeles că studiile pentru asistentă medicală aveau să coste bani. Bani pe care nu-i aveam. Am oftat, fără să resping acest vis, l-am pus doar la categoria posibilităţi viitoare. Ca să fiu sinceră, trebuia să mă trezesc cu un miracol la uşă, dacă voiam să-mi realizez acest vis.

În februarie, miracolul se petrecu exact în momentul în care îmi luam poşeta ca să mă duc până la magazin. Am auzit o bătaie în uşă şi m-am încruntat. *Cine Dumnezeu putea să fie?* Singura persoană care venea vreodată pe la mine era Kayla, iar ea era la lucru.

Am deschis uşa şi am văzut în prag o femeie mai în vârstă, cu părul blond-căpşună, tunsă bob, care părea uşor emoţionată. Mi-am lăsat capul într-o parte, ceva din aerul său părându-mi familiar.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia îşi dresese glasul.

— Sunteţi Eloise Cates?

— Da.

Răsuflă uşurată.

— Ah, ce bine. E sunt MaryBeth Hollyfield.

Hollyfield.

— Oh, am şoptit. Ăă...

M-am dat un pas în spate.

— Vreţi să intraţi?

MaryBeth clătină din cap.

— Nu. Nu am decât un minut la dispoziţie.

Se uită înapoi pe scări, unde jos, în parcare, era o Honda Accord albă, cu motorul pornit. Își deschise poșeta și scoase de acolo un cec.

— Acesta este pentru tine.

Mi-l întinse.

Am luat cecul din mâna ei, încruntându-mă derutată. Uitându-mă la el, am observat că era pentru suma de zece mii de dolari. Am clipit.

— Nu este al meu, am zis, încercând să i-l dau înapoi.

Ea clătină din cap.

— Ba da, este al tău. Ar fi trebuit să fie al tău. Mama ți-a lăsat cinci mii de dolari. Erau toți banii pe care i-a avut când a murit. Cheltuiuse aproape toate economiile de pensie și, în ultimii ani, a trăit din dobânda — mărunțiș, de fapt — de la mica sumă care-i rămăsese și din asigurările sociale pe care le primea.

MaryBeth privi în pământ, o umbră de rușine traversându-i chipul.

— Noi i-am contestat testamentul și am câștigat. Presupun că nu ai primit niciodată notificarea. Nu am reușit să te găsim...

M-am uitat la ea șocată.

— Nu, presupun că n-ați avut cum. Mama a murit... eu m-am dus la...

Cuvintele mi s-au pierdut, în timp ce clătinam din cap.

— Ei bine, oricum, mereu m-am simțit prost din cauza asta. Fratele meu și cu mine nu am avut prea multă grijă de mama. Mereu voi avea asta pe conștiință. Acum nu mai pot să fac nimic în privința asta. Dar am văzut numele tău în ziar, acum câteva luni, și de atunci nu mi-a mai ieșit din minte. N-am fost sigură cum să calculez dobânda, așa că am dublat suma. Sper doar că mama o să știe, cumva, că am îndreptat lucrurile. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult.

Zâmbi trist și se întoarse să plece.

M-am uitat la cec și apoi la MaryBeth.

— Mulțumesc, am strigat după ea.

Nu știam ce să spun altceva.

MaryBeth se opri, se întoarse și se uită la mine.

— Mama te-a iubit foarte mult, zise.

Și, cu acestea, coborî scările și se urcă în mașina care ieși din parcare.

Mi s-au înmuiat picioarele, am închis ușa de la apartament și m-am așezat la birou. În ziua aceea, nu m-am mai dus la magazin. Am lucrat în schimb la mâinile lui Lady Eloise, lăsându-mi mintea să viseze la acadele roșii și la curcubeiele care se formează pe apă, poate nu doar *din cauza* murdăriei, ci *în ciuda* ei. Dar mai ales m-am gândit la o femeie care mă iubise, o femeie care fusese pentru mine ca un colac de salvare, nu o dată, ci de două ori. Și mi-am amintit ce-mi spusese Gabriel despre cei doi îngeri în plus pe care îi simțise lângă el. Poate că și eu i-am avut, dar am fost mult prea copleșită de durere ca să le recunosc înghiontirile blânde, încărcate de iubire.

La aproximativ o săptămână după ce trecuse pe la mine MaryBeth, mai bătu cineva la ușa apartamentului meu și, dacă am crezut că vizita trecută mă șocase, am fost și mai șocată de vizita aceasta: Dominic.

Am înghețat de uimire, când am deschis ușa. Înfofolit în palton și cu o căciulă pe cap, pe moment nu l-am recunoscut. Ținea mâinile în buzunare, iar expresia lui era nesigură, plină de emoții. La început, n-am fost în stare decât să mă uit lung.

— Bună, Ellie, zise el, în cele din urmă.

Un fior de nesiguranță mă săgetă și m-am încruntat.

— Dominic? Ce cauți aici?

Se uită peste umăr, de parcă ar fi vrut să tragă de timp, și când se uită din nou la mine, oftă. Aburii plutiră în aerul înghețat, apoi dispărură.

— Speram să putem vorbi.

— Despre ce?

— Vrei să ieși? Nu mă aștept să mă inviți înăuntru, dar, dacă ți-aș putea răpi câteva minute... am putea, ăă... sta pe scări.

Mi-am mușcat buza, ispitită să-i spun să se ducă dracului, numai că părea atât de spăsit, atât de diferit de cum îl văzusem până atunci și, ca să fiu sinceră, voiam să aud ce avea de zis. Eram disperată după orice veste despre Gabriel, dar știam că nu aveam să întreb. Aș fi vrut și totuși mi-am dat seama că m-ar fi putut da mult înapoi emoțional și nu voiam să risc. Mă luptasem din greu pentru fiecare pas înainte.

— Stai puțin, am bombănit, întorcându-mă și luându-mi paltonul.

Mi-am vârât mâinile în buzunarele largi și am închis ușa. Dominic se așeză pe o treaptă mai jos și se întoarse, în timp ce eu m-am așezat pe prima treaptă de sus.

— Îți datorez scuze.

Am încercat să nu îi arăt că eram surprinsă de cuvintele lui și am așteptat pur și simplu să continue.

Oftă din nou.

— Te-am tratat nedrept, Ellie, și îmi pare rău.

— Ce ți-a venit? Au trecut luni de zile de când am plecat. Ce te-a făcut să-ți dai seama tocmai acum?

— Chloe. Chloe m-a făcut să-mi dau seama.

M-am încruntat.

— Chloe?

El dădu din cap și zâmbi.

— Da, noi am, hm, am petrecut mult timp împreună. A venit la mine, de Crăciun.

Arăta mulțumit și oarecum sfios.

Am clipit. Chloe venise pentru... Dominic? *Oh*. De aceea fusese atât de trist când făcuse remarca aceea că ea l-ar fi iubit pe Gabriel? Pentru că Dominic însuși se îndrăgostise de Chloe? Să fi fost afecțiunea lui Chloe pentru Gabriel ca de soră și, *de fapt*, să se fi îndrăgostit de Dominic? Nu mi-am putut opri sentimentul de ușurare, deși nu eram sigură că era cinstit. Ar trebui să fiu ușurată de faptul că Gabriel nu-și găsisese iubirea, după ce eu o luasem pe a mea de la el?

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Dominic zise:

— Chloe îl iubește pe Gabriel, dar nu e îndrăgostită de el. N-ar fi trebuit să-ți spun, atunci, acel lucru. N-a fost doar o cruzime, ci și o minciună.

Am clipit, înainte să dau din cap.

— E... e în regulă.

— Nu, nu e.

Am zâmbit.

— Bine, nu e. Cum au început lucrurile între tine și Chloe?

— A venit la mine, tunând și fulgerând, după acel incident oribil de acasă de la Gabriel.

Se strâmbă.

— Și eu am fost furios pe ea, o vreme.

Clătină din cap.

— Dar singura persoană demnă de dispreț eram eu.

M-am uitat cu atenție la el. Părea sincer, expresia lui era smerită și puțin stingherită. Pentru o fracțiune de secundă îmi aminti de Gabriel, prima dată când venise să mă roage să-l ajut să suporte apropierea unei alte persoane, și am simțit un jungbi în inimă.

— Păi... îți mulțumesc și-ți accept scuzele. Te iert, Dominic. Oficial, mă poți șterge de pe conștiința ta vinovată.

Se opri, cercetându-mi atent fața. Încurcată, mi-am întors capul.

— Pot să-ți explic de ce am făcut ce am făcut? De ce te-am tratat atât de urât?

L-am privit în ochi, observând speranța din ei.

— Sigur.

Dădu încetișor din cap, mutându-și privirea înainte, astfel că eu îl vedeam din profil. Din unghiul acela, semăna mai mult cu Gabriel. Aveau același nas, aceiași pomeți, aceleași urechi. Pentru un moment, mă duru să mă uit la el. Dar apoi se uită din nou la mine și am observat diferențele clare din trăsăturile lor, modurile în care fiecare era unic.

— Eram cu Gabe, în ziua în care a fost răpit. S-ar putea să știi asta, dar ceea ce probabil nu știi este că Gabriel a venit la terenul acela viran fiindcă mă dusesem eu acolo, cu toate că mama îmi spusese că nu am voie. Eram un copil neastâmpărat și nu o ascultam pe mama, și ea l-a trimis pe Gabriel să mă găsească.

Trase adânc aer în piept și expiră zgomotos. Repetă:

— Din cauza mea era el acolo, în ziua aceea. Dacă eu aș fi ascultat-o pe mama, dacă n-aș fi fost un nenorocit mic și răzgâiat, fratele meu n-ar fi fost niciodată răpit.

L-am studiat pentru o clipă, cum își ținea buzele strânse, văzând durerea din privirea lui când povestea despre ziua aceea. N-am vrut să îl las să scape prea ușor, cu toate că știam cum te putea roade pe dinăuntru ceea ce ascundeai în suflet, făcându-te să te răzbuni pe cei care nu meritau asta.

Alegere e un cuvânt atât de încărcat de semnificații, nu-i așa?

Și, da, exact asta voise Chloe să spună. Alegerile, chiar dacă sunt ale noastre, sunt atât de împovărate de toate lucrurile care ni s-au întâmplat înainte, atât de pătate de necazurile noastre din trecut. Cine știa asta mai bine decât mine?

— N-aveai de unde să știi, i-am spus eu, cu blândețe. A fost doar o conjunctură nefericită. Nu erai decât un copil. Nu ai vrut să pățească el ceva.

Mă privi lung câteva momente. Am zărit recunoștință în ochii lui, în secunda dinainte de a-și feri privirea.

— Mda, așa zice și Chloe. Rațional, știu și eu asta, dar ani de-a rândul am purtat în suflet această vinovăție cumplită. Mi se pare că am purtat-o toată viața mea.

Tăcu puțin, apoi continuă.

— După ce a fost răpit, a fost aproape ca și când ar fi fost o celebritate.

Clătină din cap și făcu o grimasă.

— Un soi cumplit de celebritate, dar...

Tăcu din nou și miși ochii, privind în depărtare.

— Părinții mei au fost atât de copleșiți de durere, și toată lumea nu vorbea despre nimic altceva decât despre Gabe, iar eu cumva... căzusem pe planul doi.

— Ai fost gelos, am șoptit eu.

Am simțit compasiune față de băiatul de opt ani de atunci, față de copilul care fusese probabil atât de speriat și de derutat, când lumea i se răsturnase cu josul în sus. Puteam înțelege asta.

El dădu din cap.

— Da. Gelos, cu inima zdrobită și împovărat de vină.

Oftă prelung.

— Cred că din cauză că m-am învinuit pe mine pentru faptul că el fusese răpit, m-am urât că simțeam invidie pentru atenția pe care o primea el și pentru felul în care eu devenisem invizibil; mai târziu, mi-am asumat responsabilitatea să-l ajut să-și recapete viața înapoi. Cred că am simțit că astfel aș fi putut compensa nedreptățile pe care i le făcusem. De-a lungul anilor, am făcut tot ce am putut ca să îl încurajez să-și trăiască viața pe care ar fi trebuit să o trăiască, viața pentru care simțeam că eu

fusesem de vină fiindcă i se răpise. Dar asta s-a prefăcut într-un soi de control denaturat. Când ai apărut tu... ei bine, știi ce am crezut. Am fost cât se putea de clar.

Dădu din cap și se încruntă.

— Nu ți-am dat nicio șansă. Te-am judecat fără să te cunosc câtuși de puțin. Te-am rănit, când tu fuseseși deja rănită. Am încercat să te gonesc și a funcționat, și îmi pare al naibii de rău pentru asta.

— Nu m-ai gonit tu, Dom. Nu mi-ai făcut ușor să rămân, recunosc. Dar am avut motivele mele pentru care am plecat.

Îmi aminteam, de asemenea, că Dominic fusese băut în seara aceea oribilă în care mă sărutase, dar nu încercase să folosească asta drept scuză și din cauza asta apreciam cu atât mai mult scuzele lui de acum.

Își strânse buzele.

— Ce-aș putea să-ți spun ca să te conving să vii înapoi? Am oftat din tot sufletul și am clătinat din cap.

— Nimic. Nu acum. Apreciez că ai venit.

I-am zâmbit.

— A fost un gest curajos și te iert cu adevărat. Dar am niște lucruri pe care trebuie să le rezolv și încerc să fac tot ce pot pentru asta.

El dădu din cap.

— Înțeleg. Doamne, dacă e să înțeleagă cineva asta, eu sunt acela. Și eu lucrez cu mine. Vreau să știi asta.

— Mulțumesc, Dominic.

Îmi zâmbi.

— Ai grijă de tine, bine?

Se ridică și i-am urmat exemplul.

— Da, și tu la fel. Hei, Dom?

— Da?

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Gabriel mi-a zis mai demult un lucru. Mi-a zis că viața pe care o *are* în prezent este viața pentru care a fost menit s-o trăiască. Nu se simte furat sau înșelat — este recunoscător pentru viața pe care o trăiește, în ciuda suferințelor îndurate. A vorbit serios, Dom, și s-a împăcat cu asta. Și cred că oamenii care îl iubesc ar trebui să facă la fel. Și nu doar pentru el, ci și pentru noi înșine.

Se gândi o clipă la ce-i spusese, ca și cum ar fi răsucit fiecare cuvânt în minte. Apoi zâmbi.

— Cred că ai dreptate. La revedere, Ellie.

— La revedere, Dominic.

În noaptea aceea am visat că eram din nou pe aleea întunecată, doar că, de data asta, eram cu mâinile întinse în lături și, când am mijit ochii, am putut să văd o geană de lumină în depărtare.

Continuă să mergi, draga mea. Aproape ai ajuns, am auzit cum mi se șoptea și așa am făcut.

Liniștea coborî peste sala de judecată când se strigă numele meu și mi-am făcut loc până în față. Mâinile îmi tremurau ușor când am pus foaia de hârtie pe pupitrul din fața mea, netezindu-i încrețiturile. Am tras adânc aer în piept, dându-mi timp să mă pregătesc, înainte să mă uit la bărbații care stăteau la masă, alături de avocații lor. M-am străduit să stabilesc contactul vizual cu fiecare dintre ei, dar singurul care mi-a susținut privirea a fost brunetul, cel despre care știam că se predase și îi denunțase și pe prietenii lui. Expresia lui era inscrutabilă, dar asta era în regulă. Nu căutam să obțin nimic de la ei. Nu căutam nici măcar să le influențez sentința — o lăsam în seama completului de judecată. Eram acolo pentru motive mult mai serioase.

Mi-am dres glasul, privind în jos la cuvintele pe care le așternusem pe hârtie cu o seară înainte, când mă așezasem la birou, cu fata de piatră pe jumătate terminată așezată pe prosop, în colț.

— În urmă cu câteva luni, bărbații judecați astăzi m-au bătut atât de rău, că n-am știut dacă o să supraviețuiesc. Mi-au lovit și mi-au umplut fața de sânge, încât nici eu nu m-am mai recunoscut. Mi-au zdrobit coastele, piciorul și spiritul. Au făcut toate acestea în spatele unui tomberon de gunoi. Menționez asta pentru că este relevant — înțelegeți, m-au considerat un gunoi și, ca să spun adevărul, și eu credeam același lucru despre mine.

Am inspirat adânc, ridicându-mi privirea și m-am trezit cu cele trei perechi de ochi asupra mea. M-am uitat pe rând, la fiecare, apoi mi-am întors capul.

— Îmi doresc să primească pedeapsa pe care o merită, dar, dacă mă gândesc bine, nu sunt astăzi aici pentru ei. Sunt aici pentru mine. Sunt aici pentru că a trebuit să-mi văd moartea cu ochii ca să-mi dau seama că nu sunt un gunoi. Sunt o femeie, am o inimă, un suflet, am și eu suferințele și regretele mele. Am făcut greșeli și alegeri proaste, dar nu merit să fiu lovită. Nu merit să fiu folosită. Și nu merit să fiu lăsată să mor într-o baltă de sânge, într-o parcare pustie. A trebuit să fiu la un pas de moarte ca să-mi dau seama că acele cuvinte pe care le-ați folosit la adresa mea m-au durut doar pentru că am fost de acord cu ele. Dar nu mai sunt de acord. Nu știu ce v-a determinat să credeți că aveți dreptul să bateți o femeie până o lăsați fără cunoștință, dar sper să vă dați seama, în cele din urmă. Însă asta nu mă privește pe mine. O voi spune din nou: nu sunt aici pentru voi, sunt aici pentru mine.

Am împăturit bucata de hârtie și am făcut un semn din cap judecătorului, care îmi răspunse la fel. Întorcându-mă, am

străbătut înapoi culoarul dintre bănci. Odată ce am ieșit din sală, am răsuflat prelung, sprijinindu-mă de perete, cu un sentiment de reușită și de mândrie în piept. O făcusem. Se terminase.

Sunetul unei uși din dreapta mea îmi atrase atenția și am văzut un bărbat cu părul grizonant care tocmai ieșea. Era ceva în mersul lui care mi s-a părut familiar și m-am întrebat, pentru o clipă, dacă era George. Dar am hotărât să nu mă duc după el. Am hotărât că ziua aceea era doar pentru mine și pentru nimeni altcineva.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Știi ce ai de făcut nu-i așa? Trebuie. Este singura ta șansă.

Racer, Cavalerul Vrăbiilor

GABRIEL

Primăvara veni mai devreme, aducând cu ea muguri ce se umflau pe ramuri și flori ce înfloreau din pământul reavăn. Eram fericit că s-a deschis din nou cariera și în cele mai multe zile munceam pe rupte, de abia mai aveam energie să gândesc. Apoi mergeam în atelier și mă pierdeam în muncă la piesa pe care o aveam în lucru atunci.

Îmi era atât de al naibii de dor de Ellie că aveam permanent un gol dureros în piept. Sărbătorile veniseră și trecuseră, iar eu mă întrebam dacă ea se simțise singură, dacă le sărbătorise măcar și m-am simțit atât de trist că nu crezusem că o să pot suporta.

Să se fi ascuns de lume într-o bulă protectoare, în care nu lăsa pe nimeni altcineva? Sau, mai rău, lăsa înăuntru persoane care ar fi putut să o rănească? Își găsisese vreo slujbă? Mânca suficient? Îmi doream cu atâta disperare să o verific cumva. M-am gândit chiar să mă duc cu mașina până la ea la apartament, doar să văd lumină la fereastra ei, dar n-am făcut-o. Știam că, dacă mă duceam acolo, n-aș mai fi fost în stare să plec, m-aș fi trezit la ușa ei și ea n-ar fi vrut asta. Așa că m-am oprit.

Dar, la dracu', cât am vrut. Voiam atât de tare, încât mă rodea pe dinăuntru, de parcă eram mâncat încetul cu încetul. Acelea au fost zilele în care am trăit de la un moment la altul, găsind câte ceva pentru care să fiu recunoscător, câte ceva frumos care să mă facă să cred că durerea nu va fi mereu atât de cumplită.

Am ieșit mai des în oraș și, deși șoaptele se înrăutățiseră după ceea ce se întâmplase în toamnă și din cauză că ziarele continuau să-mi menționeze numele, am descoperit că-mi păsa mai puțin, iar asta mă ajuta să îndur bârfa.

Într-o zi blândă de sfârșit de martie, am tras în parcare a unui magazin de bricolaj. Aerul păstra mirosul de pământ reavăn și de ozon înțepător. Avea să plouă, deși norii păreau să fie foarte departe.

Clopoțelul de la ușă scoase un clinchet și am intrat în magazin, unde mirosul familiar de praf și de ulei m-a învăluit imediat. Era sâmbătă și magazinul era plin de clienți gata să înceapă lucrările de primăvară la casă și grădină.

Eu trebuia doar să ridic o comandă, așa că m-am așezat la coadă la casă, unde toată lumea aștepta ca Sal să le încaseze banii. Între timp, mintea începu să-mi zboare la proiectele pe care trebuia să le fac acasă. Mi-am pus în minte să mă străduiesc să fac curățenie în grădină și să o pregătesc pentru tunderea arbuștilor și fertilizare, care trebuiau făcute când se mai încălzea vremea.

Un bărbat de la casă începu să râdă la ceva ce zisese Sal și am simțit că-mi îngheață sângele în vene și tot corpul îmi înțepește. Ca și cum aș fi fost transportat printr-un tunel întunecat, am ajuns dintr-odată *înapoi* în subsolul umed, ascultând zgomotele de pași de deasupra și exact același râs inconfundabil, încărcat de flegme.

Am clipit, smulgându-mă din amintire ca și cum aș fi înotat la suprafața unei piscine în care tocmai fusesem aruncat.

Cunoșteam acel răs.

M-am aplecat pe după clientul din fața mea și m-am uitat bine la bărbatul care era la casă. Avea în jur de șaizeci de ani și era înalt, cu o pălărie de cowboy pe cap și cu o pereche de cizme de cowboy cu pinteni. M-am încruntat pe sub șapca de baseball pe care o purtam. Cine avea cizme de cowboy în Vermont?

O să-mi zgârii de tot podelele cu alea. Nu mai umbla pe lângă pereții mei.

Amintirea acelor cuvinte mă izbi de parcă fusesem lovit cu o scândură groasă drept în moalele capului și-am sărit înapoi. Fusesse un lucru atât de bizar de spus și mă gândisem mai târziu la asta, încercând să-mi dau seama ce-ar fi putut să însemne. *Putea să fie oare...*

Bărbatul care stătea la coadă în fața mea îmi aruncă o privire, se încruntă și își întoarse din nou capul. Ah, Isuse. Nu se putea să fie el... sau se putea? Bărbatul care mă ținuse prizonier, Gary Lee Dewey, avusese un vizitator, o singură dată, și mi-am amintit acea tuse cu flegmă, mi-am amintit clinchetul ciudat al încălțărilor și ce-i spusese Gary. Bucătăria era chiar deasupra mea, iar eu ascultam, în timp ce apa curgea, frânturi de conversație ce ajungeau până la mine prin țevile de încălzire. Fusesem uluit să aud voci și durase puțin până să mă hotărăsc să strig „Ajutor! Ajutor!” O ușă se trântise și vocile dispăruseră. Presupusesem că persoana care trecuse pe acolo nu mă auzise. Dar poate *mă auzise*. Poate *știa* că eram acolo și nu i-a păsat, fiindcă era la fel ca Gary Lee Dewey. Sau poate că voia să fie ca el.

Doamne, dar era doar un fragment de amintire. Nimic consistent. *Doar...*

Bărbatul cu cizme îi mulțumi lui Sal, plecă de la casă și se îndreptă spre ușă. Când trecu pe lângă mine, m-a izbit mirosul puternic de fum de țigară, cel mai probabil cauza acelei tuse oribile, expectorante.

Fără să mă gândesc prea mult, m-am întors și am luat-o după el, zăbovind în urma lui cât să nu-și dea seama că era urmărit. Se urcă într-o camionetă neagră greu de descris, iar eu am plecat după el, în secunda în care ieși din parcare.

M-am ținut la câteva mașini distanță și am continuat să conduc, când el opri pe aleea din fața unei case la vreo zece străzi distanță de casa în care-mi petrecusem cei șase ani groaznici din viața mea.

Oprind mașina câteva străzi mai încolo, m-am gândit ce să fac. Să chem poliția? Erau oare râsul, sunetul unor încălțări și câteva cuvinte de care-mi aminteam, indicii suficiente pentru autorități ca să investigheze? M-am gândit cum mă interogaseră pe mine cei doi detectivi și m-am simțit și mai nesigur. Dacă se dovedea că suspiciunile mele erau nefondate, cum probabil erau, aș fi părut și mai nebun.

Dar îmi mai ignorasem și înainte instinctul în favoarea orgoliului și, din cauza asta, Ellie ajunsese să fie bătută și lăsată într-o baltă de sânge, în spatele unui tomberon. Am răsuflat zgomotos, întorcând mașina și luând-o înapoi spre casa în care am presupus că locuia bărbatul. De data asta, nu era nicio mașină pe aleea din față. M-am gândit că poate o băgase în garaj, dar îl văzusem ieșind din mașină când trecusem pe lângă el, mai devreme. Se întorsese acasă doar pentru scurt timp și plecase sau nu era casa lui?

— Isuse! am murmurat. Ajută-mă aici, dacă ai puțin timp liber.

Am trecut de casa lui și am parcat mai sus pe stradă, venind pe jos înapoi și încercând să par cât mai firesc cu putință. Pe partea cealaltă a străzii, o femeie în trening făcea marș sportiv. Mi-am încetinit pașii și am lăsat-o să mă depășească, apoi m-am întors pe aleea casei în care bărbatul se făcuse nevăzut. Mi-am scos șapca de baseball de pe cap, am vârât-o în buzunar

și m-am uitat pe geamul garajului. Interiorul era întunecat și geamul vopsit, dar nu am văzut nicio mașină înăuntru. Am răsuflat ușurat.

Între casa aceea și cea alăturată se întindea un șir de ienuperi și am ocolit casa, complet ascuns de arbuștii apropiați unii de alții. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să apară poliția, în timp ce eu dădeam târcoale casei. Dacă până acum nu fusesem considerat suspect în cazul Wyatt Geller, cu siguranță aveam să devin, după o asemenea ispravă.

La nivelul solului, era un șir de ferestre de subsol, cu geamuri vopsite și cu profiluri de tablă. Ferestrele erau zăbrelete. Inima începu să-mi bată cu putere. M-am gândit că nu era ieșit din comun să ai zăbrele la ferestrele de la subsol, dar când le-am văzut, în combinație cu geamurile vopsite, mi-a înghețat sângele în vene.

De pe fâșia mică de teren acoperită cu pietriș, am cercetat din ochi ferestrele și m-am întrebat dacă încăpeam sau nu. Aveam nevoie doar să arunc o privire în subsol. Dacă nu vedeam nimic, aveam să plec și să mă mai gândesc dacă să chem sau nu poliția. Aș fi preferat să o fac când aș fi avut mai multe informații decât niște amintiri vechi și un presentiment. Nu știam dacă poliția s-ar fi lăsat impresionată de astfel de lucruri.

Uitându-mă în jur ca să mă asigur că eram complet ferit de privirile trecătorilor și ale vecinilor, m-am furișat la una dintre ferestre și m-am lăsat pe vine, ca să mă uit înăuntru, punându-mi mâna streășină la ochi. Era atât de întuneric înăuntru, că a trebuit să-mi lipesc fruntea de zăbrele.

Am văzut mișcare de cealaltă parte a geamului. Mi-am împins și mai tare fața de metalul neclintit. Sticla vopsită arăta la fel ca tipul de sticlă de la ferestrele lui Gary Lee — izolatoare fonică, incasabilă. *Oh, Dumnezeuule! Dumnezeuule!* O umbră se mișcă în spatele sticlei, micuță, ca de copil.

Am auzit un zgomot în spatele meu și am tresărit, exact în momentul în care ceva dur mă izbi în cap. Totul se întunecă.

Se învârtea pământul cu mine, culorile și lumina răzbăteau prin ceață într-o durere ce semăna cu niște mici împunsături de ace. Am gemut și am încercat să îmi iau capul în mâini, dar mâinile mi-erău legate. M-am luptat să-mi recapăt cunoștința, un val de adrenalină aducându-mă la suprafață din adâncurile leșinului în care fusesem.

Am crăpat ochii și m-am uitat în jur, observând imediat un băiat speriat stând în celălalt capăt al canapelei pe care mă aflam. Era piele și os și îngrozit. Am făcut ochii mari.

— Wyatt Geller? am întrebat, cu voce răgușită.

Și ochii lui erau mari, când a dat din cap.

De deasupra, am auzit o voce.

— Fir-ar a dracului, vino-ncoa' și ajută-mă să ies din rahatul ăsta. Am suficiente chestii în computer ca să-ți trimit poliția la ușă în cincișpe minute.

Tăcu, de parcă asculta pe cineva la celălalt capăt al firului.

— Știu ce mi-ai zis. O să scap de aia, dar ajută-mă cu asta.

Tăcu din nou, apoi mormăi un soi de la revedere și închise telefonul. Pentru o clipă, a fost liniște, apoi l-am auzit plimbându-se de colo-colo prin încăpere și am recunoscut clinchetul a ceea ce acum știam că erau cizme de cowboy cu pinteni.

Am început să trag de legăturile de la mâini, simțindu-mă mai alert. Capul îmi bubuia de durere. Și picioarele mi-erău legate și fusesem aruncat pe canapea într-o poziție care făcea să mă doară spatele. M-am îndreptat cât am putut și-am început să trag nebunește de legături ca să mi le slăbesc.

— Am nevoie de ajutor, i-am spus lui Wyatt.

— A zis că se duce sus numai pentru o secundă. O să mă omoare, dacă te ajut. O să-mi omoare și părinții.

M-am uitat spre scări, simțind cum frica mi se strecoară pe șira spinării. Oh, Doamne, *mai trăisem asta o dată*. M-am străduit să-mi controlez inima ce mi-o luase razna și nevoia nebună de a mă elibera. Cu cât rămâneam mai mult aici, cu atât mai mici erau șansele ca să scăpăm. Știam asta din experiență.

Bărbatul de sus fusese luat prin surprindere de prezența mea și trebuia să folosesc acest avantaj, dacă voiam să scăpăm. Altminteri, el o să facă un plan, o să se calmeze, întăririle sale nu vor întârzia să apară — poate toate lucrurile acestea laolaltă — și noi n-o să mai avem nicio șansă. *Știam*. Știam mai bine ca oricine. Ocazia era acum sau peste șase ani. Mai probabil niciodată.

Mi-am întors ochii spre Wyatt.

— O să ne omoare pe amândoi, dacă nu mă ajuți. Ajută-mă să scap de astea și o să te ajut să fugi de aici.

Tremura atât de tare, că buzele îi fremătau.

— Vreau doar să ajung acasă.

— Știu, Wyatt. Doamne, crede-mă, știu. Părinții tăi te așteaptă — Brent și Robin, își doresc din tot sufletul să ajungi acasă. Ajută-mă, te rog.

La auzul numelor părinților săi, buza începu să-i tremure și ochii i se umplură de lacrimi.

— Te vor înapoi, am repetat. Ajută-mă ca să pot să te duc acasă. Este acum ori niciodată, Wyatt. Asta e cea mai bună ocazie. Te rog.

Tăcu încă o clipă, în timp ce mi-am ținut respirația, apoi se strecură spre mine, uitându-se o dată în urmă, la scări. Am răsuflat, eliberând emoția înăbușită în piept, și m-am întors cu mâinile întinse spre el, ca să poată dezlega nodurile.

— Eu... eu am fost la cercetași. Șt... știu să desfac noduri.

— Asta e bine, Wyatt. E perfect. Doar fă-o repede, te rog.

Umbla la noduri doar de vreo treizeci de secunde, când pașii începură să se audă deodată mai tare și ușa din capul scărilor se deschise de perete. Wyatt sări departe de mine, înapoi în locul unde stătuse ghemuit, iar eu m-am răsucit iute, dându-mi capul pe spate și gemând, de parcă tocmai îmi recăpătam cunoștința.

Bărbatul în cizme de cowboy apăru în fața noastră. Își dăduse jos pălăria de pe cap.

— Te-ai trezit, remarcă el.

Fața îi era încinsă și la subsuori cercuri de transpirație îi pătau cămașa bleu.

— Cine ești?

— N-ai tu treabă.

Se opri.

— Va trebui să te bag în pământ. Îmi pare al naibii de rău pentru asta. N-ar fi trebuit să vii și să-ți bagi nasul pe-aci. Mama dracului.

Se întoarse, trecându-și mâna prin părul subțire, blond grizonant, măsurând încăperea cu pași mari câteva minute. M-am luptat cu disperare să dau jos legătura slăbită din jurul mâinilor.

— Să-mi bag, să-mi bag, să-mi bag, bombăm el.

M-am uitat la Wyatt, care era alb ca varul la față de frică și și se vâra în canapea de parcă voia să dispară în perne. Ochii lui săgetau când la bărbat, când la mine.

Frânghiile cedară și am reușit să-mi eliberez o mână, rămânând neclintit în secunda în care cowboy-ul se întoarse spre mine.

— Ai de gând să mă omori?

Trăgeam de timp. Știam deja răspunsul.

— Ce altă nenorocită de variantă am?

Sunetul bătăilor inimii mele îmi răsuna în urechi. Trebuia să fac ceva acum, mai înainte ca persoana pe care o sunase la telefon să ajungă aici. Poate că aveam o șansă să mă lupt, cu picioarele legate, cu un individ, dar n-aș fi putut să mă lupt cu doi. Aveau să mă lase lat și știam că, a doua oară, nu aveam să mă mai trezesc. Trebuia să o fac acum fiindcă, Dumnezeu mi-era martor, mai bine muream decât să ratez ocazia să-i ofer lui Wyatt șansa să scape.

Încercând să-mi controlez cavalcada inimii, mi-am imaginat-o pe Eloise, mi-am amintit zâmbetul ce se ivise pe chipul ei când prisma proiectase curcubeiele prin cameră, felul în care încercase să prindă unul în palme. *Dacă nu scap din subsolul ăsta, dacă nu o să mai aflu niciodată dacă te-ai fi întors sau nu la mine, continuă să prinzi curcubeie, Ellie. Ține-le în palme și să știi că te-am iubit până la ultima suflare.* Am șoptit asta în minte, sperând că sentimentul din spatele cuvintelor mele va ajunge, *cumva, într-un fel*, direct la inima ei.

Un tunet bubui cu putere, zgâlțâind casa, și tresărirăm cu toții, bărbatul întorcându-se să se uite spre fereastră. Ocazia mea. Am prins cu putere frânghia în mână și am sărit, adunându-mi și ultimul strop de energie din corp.

Luat prin surprindere, individul strigă, când m-am izbit în el cu toată greutatea corpului meu. Ne-am prăbușit amândoi la pământ, dar el a încasat-o cel mai urât, fiindcă, în plus de impactul cu podeaua, s-a mai trezit și strivit de mine de deasupra. Scoase un geamăt puternic, în timp ce eu am dat să mă ridic în genunchi, lângă el, cât de repede am putut cu picioarele legate, prinzând frânghia în mâini și înfășurându-i-o în jurul gâtului.

— Fugi! am răcnit spre Wyatt, pe când îmi foloseam toată puterea ca să-l strangulez pe individ.

Mi s-a părut că văd mișcare cu coada ochiului — Wyatt fugind pe lângă mine și urcând scările. *Doamne, lasă-l să scape fugind.* Dar nu aveam cum să verific. Eram încleștat în lupta vieții mele cu omul de sub mine. Trăgea de frânghia de la gâtul lui, în timp ce eu o împingeam în jos cu toată puterea, sperând cu disperare să-l las fără aer. Era uriaș și era puternic, dar eu îmi foloseam forța din brațe și din picioare — forță ce fusese câștigată ridicând blocuri de piatră și plimbându-mă în lungul și-n latul canionului, de parcă mă pregătisem exact pentru momentul acesta.

Mi s-a părut că ne-am zbatut și ne-am luptat o eternitate, în timp ce mă rugam să-l pot ține la pământ suficient timp cât Wyatt să scape. Brațele îmi erau atât de încordate, că tremurau de oboseală. La un moment dat, cu o zvâcnire de energie proaspăt câștigată, el țâșni în picioare și eu am fost doborât. S-a aruncat peste mine, fiind acum el în avantaj. Mi-am permis să arunc o privire spre canapea. Wyatt fugise. *Slavă Domnului, slavă Domnului!* Oare reușise să iasă din casă? Oare reușise să ajungă la o casă din vecini?

Acum, când știam că Wyatt reușise să fugă, mi-am adunat voința și puterile și, slobozind un urlet gutural, mi-am ridicat picioarele legate și l-am izbit cu genunchii sub burtă. Lui îi scăpă un geamăt bolborosit oribil și se trase puțin înapoi. Dar când am încercat să ies de sub el, își luă avânt și mă pocni cu pumnul drept în față. În jurul meu explodară mii de stelute și am căzut cu capul de ciment. Am crezut că o să-mi pierd din nou cunoștința, dar nu. Cu ultimele puteri m-am agățat de cămașa lui, trăgându-l spre mine și împingându-l într-o parte, ca să pot să-l lovesc. Pumnul pe care i l-am tras a fost slab și ineficient, de vreme ce eram în mișcare, dar am lovit din nou și pumnul l-a nimerit în față, cu un zgomot înspăimântător de

oase sparte și sânge improșcat. El răcni și dintr-odată se auziră pași, o ușă trântită de perete și strigăte, deasupra noastră.

Doi tineri de culoare s-au repezit brusc la noi, strigând și trăgându-l pe individ de pe mine, ținându-l la podea, în timp ce eu am căzut lat, gâfâind anevoie.

— Băiatul e bine, zise unul dintre ei, remarca fiindu-mi adresată.

Bărbatul mai în vârstă se lupta zadarnic să scape din noua strânsoare. Își epuizase toată energia și nici voință nu părea să mai aibă. Pe gât avea o urmă roșie de la frânghia cu care încercasem să-l strangulez și era năucit.

— Poliția e pe drum.

La auzul acestor cuvinte, bărbatul mai încercă o ultimă dată să scape, dar efortul a fost inutil. Tinerii care îl țineau păreau să fie fotbaliști care jucau în apărare. Din depărtare auzeam sirenele poliției, iar pe geamul mic, ropotul ploii.

Simțeam cum îmi curge sângele pe obraz, știam că un ochi îmi era atât de umflat că nu îl puteam deschide, dar nu îmi păsa. Ajutorul sosise.

— Băiețelul e în siguranță, repetă unul dintre ei. Este cu iubita mea.

Am zâmbit slab și am ridicat degetul mare. A fost tot ce-am mai putut face.

Ploaia bătea în geamul camerei de spital, zgomotul ei acoperind forfota de pe holul din fața camerei. Stăteam întins, cu capul pe pernă, bucurându-mă în sfârșit de primul moment cu propriile gânduri, de când medicii de la salvare mă căraseră pe scări în sus din pivnița casei despre care aflasem mai târziu că era a lui Neil Hardigan, acum arestat.

Capul mi se învârtea cu tot ce se întâmplase de când intra-sem în magazinul lui Sal, după-amiaza trecută. Încă îmi venea greu să cred că nu fusese totul doar un vis ciudat și încețoșat, pe jumătate coerent. Și totuși, sentimentul de bucurie că exact în momentul acela Wyatt Geller era acasă, cu părinții lui, era copleșitor de real. Veniseră în dimineața aceea pe la mine și abia dacă putuseră să spună ceva. Mama lui mă îmbrățișase atât de lung și de puternic, că m-a durut fiecare os din corpul meu snopit în bătaie, dar nu conta. *Îl aveau pe fiul lor înapoi.* Eu nu fusesem atât de norocos să îmi regăsesc părinții, în ziua în care ajunsesem la spital după o traumă identică. Dar Wyatt fusese. Fusese, iar eu contribuiseam la asta și gândul mă liniștea extraordinar.

Ajunseserăm împreună la spital și mai târziu aflasem că, după ce Wyatt fugise în sus pe scările subsolului, descuiase ușa de la intrare și ieșise în stradă, făcând semne disperate cu mâinile, mult prea speriat să strige.

Din pură întâmplare, trei studenți care se întorceau acasă, după ce se jucaseră aruncând cu mingea la coș pe un teren din apropiere, treceau pe partea cealaltă a străzii exact în momentul acela. Se opriseră când îl văzuseră pe Wyatt și fata din grup rămăsese cu el și chemase poliția, iar ceilalți doi dăduseră buzna în casă să mă ajute. Lui Wyatt îi revenise graiul când cei trei se grăbiseră spre el și le spusese unde să mă găsească.

— Tipul cel bun are picioarele legate, repeta încontinuu, ca pe o mantra.

O mașină se pregătea să parcheze în fața casei, exact în momentul în care Wyatt ieșise în fugă — cel mai probabil omul pe care îl sunase Neil Hardigan —, iar când cei trei studenți se îndreptaseră în fugă spre ea, dăduse înapoi și se făcuse nevăzută. Poliția, pe baza informațiilor obținute din computerul lui Neil

Hardigan, îl arestase mai târziu și pe acel individ, tocmai când își punea lucrurile în mașină și se pregătea să fugă.

De asemenea, poliția îmi dădu de înțeles că informațiile confiscate de pe harddiskul lui Neil Hardigan nu numai că aveau să-l condamne la ani buni de închisoare, ci scosese la iveală și o rețea de pedofili din zonă, inclusiv detalii despre Gary Lee Dewey. Gary nu ținuse astfel de informații în casa lui, dar, odată cu arestarea lui Neil, poliția dăduse lovitura. Mai mulți indivizi care avuseseră legături cu amândoi fuseseră arestați de pe toată Coasta de Est.

Poliția mă interogase îndelung și pe mine, cu o zi în urmă, și mi s-a spus că presa stătuse în fața spitalului toată noaptea. Era ireal. Era familiar.

Ușa se deschise și în salon intră George, cu un pachet în mâini. Îl așează pe masa de lângă pat și puse o mână pe umărul meu, strângând ușor. Îi văzusem, pe el și pe Dominic, doar foarte puțin timp, cu o seară înainte. Fuseseră perplecși, tăcuți. Cu lacrimi în ochi, George îmi spusese:

— E a doua oară când ai scăpat dintr-un subsol și ai ajuns la spital. Hai să încercăm să nu se mai repete, ce zici?

Am râs și i-am acceptat imediat propunerea.

— Cum te simți în dimineața asta?

M-am strâmbat puțin, când mi-am îndreptat gâtul.

— De parcă aș vrea să plec de aici.

George zâmbi.

— Asistenta de afară mi-a spus că doctorul va veni în câteva minute, cu hârtiile de externare.

Am dat din cap, uitându-mă la pachetul adus de George.

— Ce-i acolo?

— Nu știu. Asistenta de la recepție a zis că l-a lăsat cineva pentru tine.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Hmm.

Luându-l de pe masă, am observat că nu fusese scris decât numele meu, în față. Era atât de ușor că m-am întrebat dacă într-adevăr era ceva în el.

Așezându-l în poală, am dezlegat ața și am scos hârtia de ambalaj. Înăuntru era o cutie albă, simplă, căreia i-am ridicat cu grijă capacul. Deasupra unui șervețel alb era o hârtie împăturită în două. Am deschis-o, citind singurul rând scris o dată și încă o dată.

Lui Gabriel, căutător de frumuseți și salvator de suflete.

Inima începu să-mi bată mai tare când am pus bilețelul deoparte și am scos șervețelele în plus ca să găsesc ceea ce fusese așezat cu grijă, într-un cuib mic, făcut din vată.

Am exclamat găuit, când am ridicat-o pe Lady Eloise a Câmpurilor de Narcise, minunându-mă, în timp ce o întorceam în mâini, studiind-o pe toate fețele. Fusese reconstituită cu migală, bucată cu bucată, așchie cu așchie, astfel că acum era din nou întreagă, deși nu perfectă. Crăpături mici și bucățele lipsă erau peste tot, de la degetele de la picioare, până la părul din cap, dar cumva, într-un fel, *ah, într-un fel*, era chiar mai frumoasă așa.

Ellie. Doamne, Ellie.

Am așezat păpușa la loc, în cuibul moale, și am luat din nou bilețelul, privind însetat fiecare buclă, fiecare curbă a scrisului ei. Scrisul de mână al lui Ellie. Nu-l mai văzusem până atunci, dar acum știam cum arăta și îl studiam cu lăcomie, disperat după orice altă bucățică din ea pe care n-o avusesem până atunci.

— Ellie? întrebă George, încetișor.

Am dat doar din cap. După un minut, mi-am ridicat privirea la el.

— Și dacă nu mai vine înapoi, George?

TE-AM ALES PE TINE

Ochii lui George erau plini de compasiune îndurerată. Rămase tăcut atât de mult timp, că nici nu mai eram sigur dacă o să-mi răspundă la întrebare. Însă, în cele din urmă, zise:

— În cazul acesta, presupun că trebuie să găsești sens în existența celor care au rămas.

Mă cuprinse o tristețe răvășitoare, iubirea copleșitoare pe care o simțeam încă pentru Ellie ieșind la suprafață ca să se amestece cu puzderia de emoții din ultimele douăzeci și patru de ore. Voiam mai mult decât păpușa. O voiam pe ea. Îmi lipseau zâmbetele ei, blândețea ei, frumusețea ei interioară, mintea ei sclipitoare, pielea ei atât de moale, corpul ei care se mula perfect pe al meu în fiecare noapte. După ce trăisem atât de mult timp fără atingeri și-apoi, grație ei, le recâștigasem pentru scurt timp, acum ardeam de dor să fiu atins. Mi-era dor de atingerea ei. Și în clipa aceea, faptul că nu era acolo, lângă mine, mi s-a părut insuportabil de dureros.

Mi-am pus capul în mâini, în timp ce George mă prinse de umăr și prezența lui liniștitoare îmi dădu curaj, și am plâns.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

E acum ori niciodată. Țintește inima.

Shadow, Baron de Iadeș

Înfige-l adânc.

Gambit, Ducele Hoților

Cu toată puterea, dragul meu.

Domnița Lămâiță, Regina Bezelelor

Cred în tine. Fii curajos. Pentru mine. Pentru noi.

Lady Eloise a Câmpurilor de Narcise

GABRIEL

Aprilie a fost un vârtej de interviuri și ceremonii. Am dat un singur interviu pentru o rețea importantă de televiziune și acela a fost cu Wyatt și părinții lui. Frica din ochii lui Wyatt dispăruse și arăta diferit de copilul pe care-l văzusem în subsolul acela, în urmă cu ceea ce mi se părea acum un milion de ani. Avea o voință puternică. Avea să fie în regulă. Și dacă avea nevoie de cineva cu care să vorbească, aveam să fiu mereu alături de el.

În oraș se organizară câteva dineuri în cinstea mea și eu le-am privit ca pe o ocazie să o iau de la zero cu locuitorii din Morlea. Eram stânjenit de faptul că mă tratau regește, ca pe un erou, dar mă duceam la dineuri și, după ce se terminau, eram bucuros că o făcusem.

Totuși era plăcut când lucrurile se linișteau, iar eu mă puteam întoarce la viața simplă care îmi plăcea.

Dominic m-a surprins într-o zi cu un pui de cățel negru, pe care mi-a spus că-l găsise rătăcind prin carieră, evident abandonat de cineva. N-am crezut o iotă din povestea lui — se gândise că mă simțeam singur și încercase să-mi găsească o companie.

— Nu trebuie să-l iei, mi-a zis. Eu doar m-am gândit să ți-l dau. E alegerea ta.

Nevoia lui de a fi excesiv de atent când venea vorba să mă îndrume pe mine sau viața mea mă făcu să zâmbesc. Am apreciat că recunoscuse cât de posesiv fusese în trecut și câte probleme crease acest lucru în relația noastră, dar mai știam și că îmi adusese acel pui de câine pentru că ținea la mine.

— Hei, Dom, nu trebuie să mergi în vârful picioarelor în preajma mea. Îți spun eu când să o lași mai moale, bine?

El dădu din cap, pufnind în râs:

— Da, bine.

Mi-am îndreptat din nou atenția la cățeluș, care se uita când la mine, când la Dom, așteptând să afle dacă are un cămin nou. M-am gândit că avea să-mi prindă bine un prieten. Așa că am primit cățelul mic, cu ochi triști, și i-am zis Dusty.

Într-o zi senină de primăvară, eram afară reparând o gaură în gard, când Dusty începu să latre cu glasul lui înalt și pițigăiat de cățeluș. M-am ridicat încetîșor, mi-am dat jos șapca de baseball și mi-am netezit părul transpirat, înainte să-mi pun înapoi șapca.

Dusty fugărea un fluture prin apropiere, zbenguindu-se și sărind prin narcisele care crescuseră pe câmpul din spatele curții. M-am lăsat absorbit de moment preț de o clipă, în amestecul ciudat de pierdere pe care o purtam în suflet și liniștea oferită de cățelușul ce fugea cât îl țineau picioarele pe un câmp galben. Cât de extraordinară putea fi viața: atât de plină de

frumusețe neasemuită și de disperare sfâșietoare. Și acestea deseori atât de strâns împletite, că nu le puteai separa.

Dusty își pierdu brusc interesul pentru fluture și începu să alerge în cealaltă direcție. M-am întors și am zărit-o pe Eloise venind spre mine din fața casei.

Mi se opri inima și mi se tăie respirația, stând acolo ca o stană de piatră, fără să clipesc, de parcă era o viziune, un vis ce avea să dispară într-un nor de fum și să plutească în depărtare dacă mi-aș fi închis ochii chiar și pentru o secundă.

Dar nu, era adevărată, zâmbea și se apropia, ținând într-o mână un fel de plasă și o cutie legată cu sfoară în cealaltă, îmbrăcată într-o rochie înflorată de vară, care i se unduia pe gambe. Părul ei, părul acela frumos cu ape de diferite nuanțe, era lăsat liber pe umeri și se bucla în dreptul sânilor și pe spate. Soarele strălucea în el și fulgerător îmi veni în minte amintirea momentului când o văzusem prima dată, sub luminile scenei. Culoarea părului ei îmi adusese în minte imaginea unei sticle cu miere pe un pervaz și m-am gândit și acum la același lucru. Doar că, de data asta, în privirea ei era ceva ce nu mai văzusem înainte, un fel de fermitate calmă.

— Salut, i-am zis cu vocea mai degrabă o șoaptă, când se opri în fața mea.

Mi-am scos șapca și, fără să mă uit, am aruncat-o în direcția trusei de scule de pe jos. Ochii mi se plimbau captivați pe chipul lui Ellie, absorbind-o, în timp ce inima mi-o luase la sănătoasa, la neprevăzutul momentului, al prezenței ei.

— Salut, zise și ea.

Zâmbi emoționată, dulce, în timp ce ridică spre mine ceea ce am observat în acel moment că erau o cutie frigorifică din plastic și o casoletă cu prăjitură.

— Ți-am pregătit cina. Paste cu pesto și pui. Și ți-am făcut și o prăjitură, cu lămâie și bezea.

TE-AM ALES PE TINE

Zâmbi mai larg.

— Am avut nevoie doar de două încercări până mi-a ieșit perfectă. Ai avut dreptate, pot face multe lucruri, dacă mă străduiesc.

Își mușcă buza.

— Câteodată iese de la a doua încercare.

Am simțit în suflet o bucurie plină de speranță și am început să râd, dând din cap.

— Da.

Dusty se apropie și sări pe ea, dând din coadă și lătrând vesel la picioarele ei. Ea lăsa cutia frigorifică pe un petic de iarbă, așezând deasupra casoleta cu prăjitura. Râse și se aplecă, luându-i în mâini fața lui Dusty și scărpinându-l sub bărbie.

— Hei, salutare micuțule. Cine ești tu?

Mi-am dres vocea.

— Îl cheamă Dusty. Mi l-a adus Dominic.

— Dusty, murmură ea, mângâindu-i blănița neagră. E un nume bun.

El se rostogoli pe pământ și se răsturnă cu burtica în sus, iar ea râse și-l mai scărpină puțin, înainte să se ridice.

Am înghițit în sec.

— Am citit toate articolele despre tine, zise. Am...

Tăcu și clătină din cap, uitându-se în depărtare un moment, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Le-am păstrat pe absolut toate. M-am uitat și la emisiunea cu tine și cu familia lui Wyatt și am... Doamne, am fost atât de speriată când am auzit ce-ai făcut. Speriată, dar și foarte mândră de tine. Atât de mândră...

Cuvintele i se stinseră. Ea își umezi buzele, venind mai aproape de mine.

— Mulțumesc.

Mă simțeam înghețat de emoții, parcă stăteam pe malul unui abis, așteptând ca Ellie să-mi spună dacă o să zbor sau o să cad. Nu știam dacă venise ca să-mi spună că o să rămână, iar teama că va pleca din nou fremăta în mine. Pieptul îmi era încleștat de disperare și de dorință. *Spune-mi că o să mă înalț în zbor, Ellie. Te rog.*

Ea dădu din cap.

— Am atâtea lucruri să-ți spun. Vreau să-ți povestesc despre mama.

Zâmbi firav, mai degrabă o tresărire aproape imperceptibilă a colțurilor buzelor.

— Vreau să-ți spun cât de mult am fost iubită și cum faptul că am pierdut acea iubire așa cum am pierdut-o m-a făcut să mă sfărâm în mii de cioburi.

Tăcu, înclinându-și capul într-o parte, cu părul alunecându-i pe umăr.

— Vreau să-ți spun totul, dar mai ales vreau să-ți spun cum mi-am dat seama că am pierdut atâta timp încercând să mă adun, când, de fapt, aveam nevoie să mă destram. Tu ai făcut în așa fel încât să am curajul să fac asta. Și îmi pare atât de rău că a trebuit să o fac de una singură. Îmi pare rău că ți-am provocat atâta durere.

Respiră sacadat, uitându-se puțin în pământ.

— Am vrut atât de mult să vin la tine la spital. Dar nu am fost pregătită, atunci, și nu eram în stare să te văd și apoi să plec din nou. Nu puteam să-ți fac așa ceva, nici ție, nici mie.

— Eloise, i-am spus cu voce gătuită, încărcată cu toate emoțiile ce-mi stăpâneau corpul. Te-ai întors?

Ea clipi, părând să tresară.

— Dacă mă mai vrei.

Am scos un sunet, în parte răsuflare ușurată, în parte geamăt, și am luat-o în brațe, bucuria și recunoștința împrăștiindu-se în

tot corpul meu precum lumina caldă a soarelui. M-am simțit covârșit.

— Dacă te mai vreau? Dumnezeu, te așteptam. Te-aș fi așteptat o veșnicie.

Începu să plângă și mă trase mai aproape de ea, ascunzându-și fața la gâtul meu.

— Nu am încetat niciodată să te iubesc, nici măcar pentru un minut, nici măcar pentru o secundă. Niciodată. Vreau să te iubesc, dacă mă lași, Gabriel. Vreau să te iubesc așa cum meriți.

— Dacă te las? Ah, Doamne, Eloise. Și eu te iubesc. Te-am iubit atunci, te iubesc și acum. Te voi iubi totdeauna.

Îmi zâmbi printre lacrimi și râse, ușor uimită, înainte să clatine din cap.

— Încă mai am de lucru cu mine. Presupun că voi rămâne în lucru toată viața.

— Toți suntem așa, iubita mea. Absolut toți.

Își lăsă capul pe spate și mi-am apropiat buzele de ale ei. Am sărutat-o de parcă era pentru prima dată, familiarizându-mă din nou cu gustul ei, cu dulceața aceea pe care n-aș ști cum s-o numesc nici dacă aș încerca.

— Ai fost cu mine în tot acest timp, îmi șopti între săruturi. Dragostea ta, cuvintele tale, felul în care mă faci să mă simt.

Am zâmbit, sărutând-o pe obraji, pe pleoape, pe fruntea netedă.

— A trebuit să...

Scânci ușor când am sărutat-o din nou, limba ei desfătându-se cu a mea minute bune înainte să se retragă, lin.

— Vreau să înțelegi, ca să mă poți ierta.

— Nu e nimic de iertat.

I-am sărutat gâtul și ea râse, tremurat.

— Ah, Doamne, Gabriel, du-mă înăuntru.

Am răs și eu, ridicând-o în brațe. Dusty începu să hămăie pe la călcâiele mele, fugind înainte de parcă voia să ne arate drumul spre casă.

— Așteaptă, mâncarea! râse ea din nou.

M-am aplecat și am ridicat de sfoară casoleta cu prăjitura și de mâner cutia frigorifică folosind mâna de sub genunchii ei. Apoi am pășit cu grijă printre narcise, încercând să nu le strivesc. Am lăsat cele două obiecte din mână pe blatul de la bucătărie și am dus-o pe Ellie în dormitor, am dat-o jos din brațe și i-am închis ușa în nas lui Dusty, spunându-i:

— Îmi pare rău, amice, n-ai voie să vezi ce o să se întâmple aici.

El scheună și i-am auzit gheruțele ropotind pe podele, când se îndepărtă de cameră. Cel mai probabil ca să-mi distrugă un pantof, dar nu-mi păsa câtuși de puțin.

Mai târziu, când Eloise și cu mine ne-am dezlipit, în cele din urmă, unul de celălalt, cu membre moleșite, când bătăile inimilor ni s-au potolit și respirația a ne-a revenit la normal, am mângâiat-o pe păr și i-am șoptit toate cuvintele de dragoste pe care le păstrasem în inima mea. I-am spus cât de mult îmi lipsise și ea îmi spuse același lucru.

Îmi vorbi despre suferințele din trecut, despre cum îi fusese zdrobită inima, dar, mai ales, îmi vorbi despre vindecare și despre cum învățase că suferința era doar o reconstrucție lentă, bucată cu bucată.

— Mai demult, începu să-mi povestească, trasându-mi cu degetul conturul obrazului, mi-ai zis că și cea mai rezistentă piatră e făcută din nimic altceva decât nisip, presiune și timp.

Mâna îi coborî de pe fața mea, pe piept.

— Am fost nisipul, atât de ușor de sfărâmat. Tu ai fost pentru mine presiunea, Gabriel, ceea ce m-a ținut laolaltă, dragostea. Toată încrederea pe care ai avut-o în mine a fost

exact ce am avut nevoie ca să încerc schimbarea. Apoi mi-ai dat cel mai altruist dar dintre toate: timp, ca să pot în sfârșit să mă sfârâm, să mă risipesc și apoi să mă adun la loc.

Stând astfel, în liniștea camerei mele, cu trupurile goale lipite strâns unul de celălalt, am privit în ochii ei vulnerabili și am văzut forța constantă ce doar se întrezărise până atunci. Și, deși părea imposibil, m-am îndrăgostit și mai mult de ea. Am auzit aceeași șoaptă în sufletul meu pe care o auzisem și când ne întâlniserăm prima dată: *E a mea*.

A mea ca să îi port de grijă. A mea ca să o iubesc.

Și mai târziu, când am ieșit din dormitor, am mers în bucătărie ca să găsim prăjitura de lămâie și bezea împrăștiată pe podea, casoleta ruptă și deschisă, și un cățel lipsit și de cea mai mică urmă de remușcare. Am înghețat, întorcându-mă spre Ellie, care își strânse cearșaful la piept și se cocoșă de râs.

— Pot să fac alta, zise.

Am luat-o în brațe și am dansat, eu în boxeri, ea înfășurată în cearșaf, pe podeaua mânjită cu bezea și cremă de lămâie și am iubit-o din adâncul sufletului.

— Fii soția mea, i-am murmurat la ureche.

Se dădu puțin înapoi ca să se uite la mine, cu ochii blânzi și cu licărirea unui surâs.

— Pentru că știu să fac prăjitură de lămâie cu bezea?

Am râs.

— Ei, nu de-aia, dar nu strică.

Râse și ea, încolăcindu-și brațele pe după gâtul meu și trăgându-mă aproape de ea.

— Am intrat la școala de asistente medicale.

Mi-am lăsat capul într-o parte, surprins, dar fericit.

— În cazul acesta, fii asistentă medicală și soția mea.

Zâmbi.

— N-ar trebui să mai așteptăm puțin? N-ar trebui să ne dăm mai mult timp?

— Eu n-am nevoie de mai mult timp. Tu?

Își lăsă capul într-o parte, privindu-mă cu ochii plini de iubire și sinceritate, și clătină din cap, cu o expresie fericită și, poate, puțină surprinsă.

— Nu, zise ea. Nu.

Își ridică mâna la obrazul meu, zâmbindu-mi cu afecțiune.

— Ai avut mereu atâta încredere în mine. Ți mulțumesc pentru acest dar. Ți mulțumesc că ai așteptat să am și eu încredere în mine.

Am sărutat-o, cu inima plesnind de fericire. Afară, pe geam, narcisele păreau un covor galben și, de data aceasta, Eloise era în brațele mele și părea că brațele mele erau făcute pentru ea și numai pentru ea. Nu mai regretam anii în care fusesem mult prea speriat ca să mă apropiu de cineva. În singurătatea mea, în frica mea, mă păstrasem într-un fel pentru Eloise. Era prima și singura mea iubire. Împreună aveam să ne creăm viitorul. Și, pentru prima dată în atâta timp, am simțit că eram cu adevărat acasă.

EPILOG

ELLIE

— Hei, șopti Gabriel, aplecându-se să mă sărute. Nu te lasă să dormi?

Dezmierdă cu un deget obrazul mătăsos al fiicei noastre, Mila. Deși adormise, mângâierea o făcu să înceapă din nou, instinctiv, să sugă, fiind la pieptul meu. După câteva molfăieli, gurița roșie ca un boboc de trandafir se relaxă.

— Nu.

Am zâmbit, uitându-mă la ea, iubind-o cu fiecare bătaie a inimii mele.

— Nu eram pregătită să o pun din nou în pătuțul ei. Și soarele stătea să răsară.

În câteva zile, urma să mă întorc la serviciu, cu jumătate de normă, și voiam să mă bucur de fiecare secundă pe care o trăiam acasă, cu familia mea. Deși îmi plăcea să fiu asistentă și îmi dădea satisfacția pe care nimic altceva nu mi-o mai dăduse înainte, ultimele două luni petrecute acasă cu fiica mea nou-născută fuseseră cele mai dulci din viața mea.

Gabriel își adusese munca acasă și sculpta în garaj, exact așa cum făcuse și când venisem prima dată să stau la el. Pe vremea aceea, obișnuiam să stau cu el, iar cioburile și fărâmele din corpul și din sufletul meu se vindecau când îi urmăream mâinile

frumoase, tandre, mișcându-se peste pietre ce păruseră neschimbătoare. Dar acum o țineam în brațe pe fiica noastră, în timp ce mă uitam cum lucrează, și vorbeam despre planurile și visurile noastre de viitor.

Făceam plimbări lungi pe sub poduri acoperite, împingând cu grijă căruciorul pe cărări. Trăgeam câte un pui de somn, când bebelușul dormea, și făceam picnicuri în curtea din spate, cu fiica noastră pe pătură, între noi — care o priveam și ne minunam de miracolul pe care îl creaserăm împreună.

Gabriel se așeză pe scaun lângă mine și privi raza de lumină ce tocmai se ivea deasupra copacilor.

Lumină. Speranță.

— Poate ieșim în oraș la cină, diseară? întrebă el.

Am zâmbit și am dat din cap.

— Mi-ar plăcea.

— Vrei să o iau eu?

Aș fi ținut-o în brațe pe Mila toată ziua, dar îmi plăcea să îl văd și pe Gabriel cu ea în brațe, așa că am încuviințat și i-am dat-o. O luă la pieptul său, încet, privindu-i chipul adormit, iar eu am sorbit din ochi expresia lui de adorație iubitoare. Uneori, când îi urmăream pe amândoi împreună, simțeam cum inima îmi crește atât de mult, că trebuia să respir adânc, ca nu cumva plămânii să se turtească din cauza presiunii. *Iubirea copleșitoare.*

Îi mângâie perișorul ca de piersică de pe cap și îmi zâmbi.

— Încă mai cred că e ca al tău, îmi spuse, referindu-se la culoarea părului ei.

Am râs, încetișor.

— Va trebui să așteptăm să-i mai crească vreo câteva fire, înainte să ne dăm seama.

Îl iubeam fie și numai pentru dorințele sale, pentru faptul că mă făcea să mă simt atât de frumoasă și mă iubea nu numai

TE-AM ALES PE TINE

pentru corpul, chipul sau părul meu, ci și pentru inima și sufletul meu.

Bărbatul care mă iubise fără șovăire.

Cu atâta statornicie.

Bărbatul care mă iubise suficient de mult ca să aștepte să mă iubesc și eu.

Bărbatul care mă ajutase să devin din nou solidă precum o stâncă, întreagă. Și, la fel de important, bărbatul care mă ajutase să văd că există frumusețe chiar și în imperfecțiuni.

Soarele răsărea, aruncându-și razele peste pământ, luminând întunericul și gonind umbrele trecutului. Și fiecare zi care începea îmi reamintea că, deși viața poate fi singuratică și dureroasă, este deopotrivă plină de curcubeie pe apă, de câmpuri de narcise și de îngeri ce se nasc din piatră. Că este plină de flori delicate care, în ciuda așteptărilor, au găsit puterea să-și întoarcă fața spre soare și să înflorească frumos. Că este plină de miracole care se întâmplă când te aștepți mai puțin și că înțelepciunea dobândită după încercări aspre este că vindecarea, la fel ca piatra, este doar nisip, presiune și timp.